

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

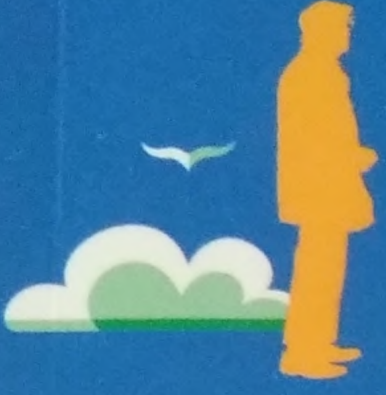
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Senden Sonra Gün Bir

Phaedra Patrick

ARKADYA YAYINLARI

Senden Sonra Bir Gün

PHAEDRA PATRICK

Özgün adı: The Curious Charms of
Arthur Pepper

Yayın Yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Çağla Dirice Çakır

Çevirmen: Esra Yüksel

Düzeltili: Burcu Atıcı Öztel

Sayfa Tasarımı: Kübra Yeşilyurt

Kapak Grafik Uygulama: Ayşe Çalışkan

EKOSAN MATBAACILIK

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)

Zeytinburnu – İstanbul

Cilt: Ekosan Matbaacılık, İstanbul

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

1. Baskı: Mart 2017

ISBN: 978-605-188-114-0

©Phaedra Patrick, 2016

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif ve Lisans Hakları Ajansı Ticaret Limited Şirketi aracılığıyla Darley Anderson Literary'den alınmış olup Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARKADYA YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks: 0212 – 544 66 70

info@arkadya.net

Arkadya Yayınları, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Senden Sonra Gün Bir

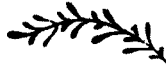
Phaedra Patrick

İngilizceden Çeviren

Esra Yüksel

Gardıroptaki Sürpriz

Arthur her gün yataktan tam yedi buçukta kalkardı, tıpkı Akarısı Miriam'ın hayatta olduğu günlerdeki gibi... Duşunu aldıktan sonra gecedен hazırladığı gri kumaş pantolonu, açık mavi gömleği ve hardal rengi yeleği giyerdi. Ardından sakal tıraşı olup alt kata inerdi.

Saat sekizde yaptığı kahvaltısında genellikle bir dilim kızarmış ekmek ve margarin olurdu. Kahvaltısını normalde altı kişilik olan, ancak şu an etrafında sadece tek sandalyenin kaldığı çam ağacından yapılmış ahşap masada yapardı. Saat sekiz buçukta bulaşıklarını yıkar, mutfak tezgâhının üstündeki kırıntıları avucuyla sıyırıp iki adet limon kokulu antibakteriyel mendille tezgâhı silerdi. Artık yeni güne başlamaya hazırdı.

Şansına parlak ve güneşli bir mayıs günüyse ayrıca memnun olurdu, çünkü havanın güneşli olması bahçede zaman geçirebileceği anlamına gelirdi. Ensesi ve kafası güneşten kavrulana dek yabani otları temizler, toprağı havalandırırdı. Bu sayede kendini nispeten daha canlı hissederci. Evet, hâlâ hayattaydı ve çok ağır adımlarla da olsa yaşamaya devam ediyordu.

Fakat bugün... Yani ayın on beşi farklıydı. Haftalardır korkarak beklediği yıl dönümü gelip çatmıştı işte. Scarborough manzara resminin olduğu takvimin önünden her geçişinde, gözü bugünün tarihine takılıyordu. Birkaç dakika kadar takvime baktıktan sonra kendine bir iş bularak bu tarihten ve düşüncelerinden kaçmaya çalışmıştı. Dikkatini dağıtmak için iş icat etmek çok da zor sayılmazdı. Mesela Frederica isimli eğrelti otunu sulayabilir ya da mutfak penceresini açıp, sallanan sandalyesini tuvalet niyetine kullanan kedileri kovalayabilirdi.

Bugün, biricik karısının ölümünün üstünden tam bir yıl geçmişti.

Ölümden bahsederken insanlar nedense hep “bu dünyadan göç etmek” ifadesini kullanırdı. Sanki “öldü” demek kötü bir söz ya da küfürmüş gibi... Oysa Arthur “göç etmek” ifadesinden nefret ediyordu. Çünkü göç etmek ona yer değiştirmeyi, masmavi gökte kanat çırpıp kuşların başka bir diyara doğru yola çıkışını çağırıyordu. Ne yazık ki karısının ölümü bu denli basit ya da naif bir gerçek değildi.

Dile kolay... Kırk yılı aşkın süren evliliklerinin ardından üç yatak odası ve geniş bir ebeveyn banyosu olan koca evde şimdi yalnızdı. Artık birer yetişkin olan kızları Lucy ve oğulları Dan, yoğun ısrarlarla emeklilik fonuna katkıda bulunarak hakiki kayın ağacından şık bir mutfak bile yaptırmışlardı. NASA uzay merkezlerindeki kontrol panellerini andıran son teknoloji bir fırını bile vardı. Ancak evin roket misali havaya fırlaması ihtimalinden çekinen Arthur, o fırını bir kez bile kullanmamıştı.

Evdeki neşeli atmosferi ve her yeri dolduran şen kahkahaları nasıl da özliyordu. Merdivendeki ayak sesleri, hatta çarpan

kapıların sesi bile burnunda tütüyordu. Merdiven sahanlığında-ki kirli çamaşır yığınının, koridordaki çamurlu bot izlerini yenisinden görmeyi çok istiyordu. Çocuklarının bir zamanlar “yaşasın çamurlu lastik çizmeler” diye bağırışı hâlâ kulaklarındaydı. Zamanında çok şikâyet ettiği, yeri geldiğinde kızdığı bu seslerin hiçbirisi, kulaklarını sağır eden yalnızlığının sesi kadar kötü değildi, olamazdı...

Arthur mutfak tezgâhını silmeyi yeni bitirmişti. Tam oturma odasına geçmek üzereydi ki kulaklarını tırmalayan bir ses duydu. Hemen duvarın arkasına saklandı. Avuçlarını duvara sıkıca bastırırken, koltuk altları terden sırlıslıklaştı. Başını uzatıp ön kapının çiçek desenli camından bakınca dışarıdaki uzun silueti gördü. Kendi evinin koridorunda saklanmaya çalışan bir suçludan farksızdı.

Kapı zili bir kez daha çaldı. Sıradan bir kapı zilinin yangın alarmı gibi yüksek ses çıkarıyor olması çok tuhaftı. Arthur bir hayli gerilmişti. Omuzlarını kaldırarak kulaklarını kapatmaya, sesi duymamaya çalıştı. Kalbi deli gibi atıyordu. Sadece birkaç saniye... Evet, sadece birkaç saniye daha dayanırsa çalmaktan usanıp giderdi. Ama tam o esnada kapıdaki posta yuvasının kapağı açıldı.

“Arthur Pepper, aç kapıyı. Orada olduğunu biliyorum.”

Komşusu Bernadette’in bu hafta üçüncü uğrayışıydı. Son birkaç aydır Arthur’u etli turtalar ya da ev yapımı kıymalı soğan dolmalarıyla beslemeye çalışıyordu. Arthur bazen kapıyı açıp onu içeri alsa da çoğu zaman evde yokmuş gibi davranıyordu.

Daha geçen hafta kapısında sosisli börek bulmuştu. Böreğin içindeki sosis, kese kâğıdının içinden ürkmüş bir hayvan misali

ona bakıyor gibiydi. Daha da kötüsü o böreklerin kırıntılarını kapının önündeki paspasta temizlemesi saatler sürmüştü.

Ancak şimdi sinirlerine hâkim olmak zorundaydı. Kımıldadığı an Bernadette evde olduğunu ve saklandığını anlardı. Ondan sonra da işi yokmuş gibi mazeret uydurmaya çalışacaktı; yok çöpleri çıkarıyordum, yok bahçedeki sardunyaları suluyordum... Kendini hikâyeler uyduramayacak kadar yorgun hissediyordu, özellikle de son birkaç gün onun için böylesine zor geçerken.

“Orada olduğunu biliyorum, Arthur. Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin. Seni önemseyen ve seninle ilgilenmek isteyen dostların olduğunu unutma.” Posta yuvasının kapağından takır tukur sesler geldi. Lila rengi küçük el ilanı yavaşça yere düştü. Üstündeki başlıkta “Yas Arkadaşları” yazıyordu. Ön taraftaki zambak resmi tek kelimeyle berbat çizilmişti.

Bir haftayı aşkın süredir kimseyle konuşmamış olabilirdi. Küçük bir dilim çedar peyniri ve son kullanma tarihi geçmiş bir kutu süttten başka buzdolabında tek lokma yemek de olmayabilirdi. Ama hâlâ sahip olduğu bir şeyi vardı; gururu... Ne olursa olsun Bernadette Patterson’ın ümitsiz vakalarından biri olmayacaktı.

“Arthur...”

Arthur gözlerini sıkıca yumup, büyük bir malikânenin görkemli bahçesindeki heykeller misali put gibi durdu. Hayattayken Miriam’la birlikte sık sık doğal ve kültürel güzelliklerin olduğu alanları gezerlerdi. Ama sadece hafta içleri... Çünkü böyle yerler hafta içi çok daha تنها oluyordu. Arthur o an karısı Miriam’la birlikte o yerlerde olabilmeyi diledi. Çakıl kaplı yollara onunla birlikte basabilmeyi, güllerin üstünde kanat çırpın

beyaz kelebekleri hayranlıkla seyredebilmeyi, çay salonunda kalın bir dilim sünger keki afiyetle yiyebilmeyi... Bunları tekrar yapabilmek ne güzel olurdu.

Karısı aklına gelince boğazı düğümlendi. Fakat güçlü olmalı ve kımıldamamalıydı. Keşke gerçekten de taklidini yaptığı şey olabilseydi. *Taştan bir heykel...* Belki o zaman canı hiç acımazdı.

Neyse ki kısa bir süre sonra posta yuvasının kapağı çarparak kapandı ve kapının önündeki gölge uzaklaştı. Arthur önce kaskatı kesilen parmaklarını, hemen ardından da dirseklerini gevşetti. Omuzlarını hareket ettirerek bir hayli gerilen vücudunu esnetmeye başladı.

Bernadette'in bahçe kapısının orada pusuya yatmış olma ihtimaline karşı ön kapıyı hafifçe araladı. Bir santimlik boşluktan dışarıya göz attı. Rastal saçlarına kırmızı bandana takmış olan Terry, karşı bahçede her zamanki gibi çim biçme makinesiyle çimlerini biçiyordu. Yan komşunun kızıl saçlı iki çocuğu da caddede yalın ayak bir aşağı bir yukarı koşturuyordu. Güvercinler de uzun zamandır kullanmadığı Micra model arabasının ön camına pislemeye devam ediyordu. Her şeyin normale döndüğünü gören Arthur sakinleşmeye başladı. Rutin... Rutin güzel şeydi...

El ilanını okuduktan sonra onu da Bernadette'in bıraktığı diğer ilanların yanına koydu. "Gerçek Dostlar," "Thornapple Sakinleri Derneği," "Mağara Adamları," "Kuzey Yorkshire Moors Demiryolu Dizel Şenliği..." Ardından ilanların başından ayrılıp kendine bir fincan çay hazırlamaya gitti.

Bernadette, bu sabahki ziyaretiyle yine dengesini bozmuştu. Sinirden çay poşetini demlikte yeterince bekletmeden çıkardı.

Buzdolabından çıkardığı sütü kokladı. O kadar berbat kokuyordu ki yüzünü buruşturup sütü anında lavaboya boşalttı. Süt olmadığı için çayını demli içmeye mecburdu. Bir yudum aldığı çayın tadının demir tozuna benzediğini görünce derin derin iç çekti.

Bugün... Bugün her zamankinden farklı olarak mutfak zeminini paspaslamayacak ya da merdivendeki halıları tek toz zerresi kalmayana dek süpürmeyecekti. Banyo musluklarını parlatmak, havluları muntazam bir şekilde katlamak gibi şeyleri yapmaya da niyeti yoktu.

Mutfak masasına koyduğu siyah çöp poşetlerine uzanıp kaldırmaya çalıştı. Epey ağırlardı, demek iyi iş çıkarmıştı.

Bir aksilik olmaması için kedilerle ilgilenen derneğin broşürünü bir kez daha okudu: "Kedi Kurtarıcıları... Bağışlar kötü muamele gören ya da iyi bakılamayan kedi ve kedi yavruları için para toplamak adına satılacaktır."

Arthur'un kedileri sevdiği söylenemezdi. Sürekli sallanan sandalyesine pislemelerinin de bunda payı vardı tabii. Fakat Miriam alerjisi olmasına rağmen tam bir kedi düşkünyüdü. Dernek broşürünü telefonun altına saklamıştı. Arthur bunun altında yatan mesajı hemen aldı. Demek Miriam ölümünden sonra kişisel eşyalarının bu derneğe bağışlanmasını istiyordu.

Halletmesi gereken işi biraz daha erteleyerek yavaş yavaş merdivenden yukarı çıkmaya başladı. Birinci kata varınca durdu. Karısının gardırobunu boşaltmak çok ama çok zordu. Kenara ayırdığı her eşyada, sanki ona bir kere daha hoşça kal demek zorunda kalıyordu. Sanki her eşyayla birlikte o da hayatından parça parça çıkıp gidiyordu.

Gözünden akan bir damla yaşla pencerenin yanına gidip arka bahçeye baktı. Parmak uçlarında durursa taştan parmaklarıyla göğü tutmaya çalışan York Minster Katedrali'ni biraz olsun görebiliyordu. Bir zamanlar yaşadığı Thornapple Köyü de şehrin hemen dışındaydı. Kiraz çiçekleri daha şimdiden pembe konfetiler gibi ağaçlardan yere dökülmeye başlamıştı. Bahçenin üç tarafını çevreleyen ahşap çitler, hâl hatır sormak isteyen komşuların kafalarını uzatamayacağı kadar yüksekti ki, bu mahremiyet açısından son derece iyi bir şeydi. Miriam ve Arthur oldum olası baş başa vakit geçirmekten hoşlanmıştı. Her şeyi birlikte yapıyor olmak onlara büyük zevk veriyordu. Arthur'un yerinde başkası olsa belki sürekli dip dibe olmaktan sıkılırdı, ama o eski günleri anarken bile bunun için şükreliyordu.

Bahçede demiryolu traversi şeklinde düzenlediği dört sıra ekim şeridi bulunuyordu. Kırmızı pancar, havuç, soğan ve patates ekmişti. Bu yıl balkabağı da ekmeyi planlıyordu, ama henüz karar vermemişti. Miriam bir zamanlar bahçelerinden aldıkları mahsullerle sebze piliç güveci yapıyordu. Ancak Arthur karısının aksine iyi bir aşçı değildi. Öyle ki geçen yaz topladığı canım kırmızı soğanları buruş buruş olana dek mutfak tezgâhının üstünde bekletmiş, sonra da çöpe atmak zorunda kalmıştı.

Arthur merdivenden çıkmaya devam etti ve nefes nefese banyonun kapısına vardı. Önceden Lucy ve Dan'in peşinden koşturacağım diye en üst kata kadar hiç zorlanmadan çıkardı. Fakat şimdi hayatındaki her şey yavaşlamıştı ve ne yazık ki bedeni de bunlardan biriydi. Artık yaşlı bacakları çabucak yoruluyor, dizleri çatırdıyordu. Bir zamanlar kuzguni siyah olan saçları artık güvercin beyazına dönmüştü, ama hâlâ şekil vermekte güçlük

çekiyordu. Yaşlandıkça büyüyen burnunun yuvarlak ucu da her geçen gün daha da kırmızılaşıyordu. Hangi ara genç olmaktan vazgeçip yaşlı ve güçsüz bir adama dönüşmüştü, bilmiyordu... Hatırlayamıyordu...

Birkaç hafta önce telefonda konuştuğu kızı Lucy'nin sözlerini anımsadı. "Eşyaları boşaltmalısın baba, inan bana annemin eşyalarını verdikten sonra kendini çok daha iyi hissedeceksin. Hem o zaman hayatına daha rahat devam edebilirsin." Karısı ve iki çocuğuyla birlikte Avustralya'da yaşayan oğlu Dan de arada bir telefon ediyordu. Ne yazık ki o kızı Lucy kadar ince düşünceli değildi. Arthur'a, "O eşyaların hepsini çöpe at baba, evi müzeye çevirmenin bir âlemi yok," demişti.

Hayata devam etmek? Bu ne saçma sapan bir cümleydi böyle. Nereye devam edecek, hangi yöne gidecekti? Üniversiteye girme hayalleri kuran bir ergen değildi ki... Altmış dokuz yaşındaydı. *Devam etmek...* Arthur derin bir iç çekti ve ayaklarını sürüye sürüye yatak odasına girdi.

Yavaşça gardırobun aynalı kapaklarını açtı.

Kahverengi, siyah ve gri... Hepsi toprak tonlarında olan kıyafetler tam karşısında duruyordu. Miriam'ın bu kadar mat ve boğucu renklerde giyindiğini hatırlayamıyor olması çok komikti. Çünkü kafasındaki görüntüde Miriam hep gençti. Dan'i kolundan ve bacağından tutmuş onu bir uçak gibi uçuruyordu. Mavi renkte askılı ve puanlı bir elbise giymiş, başına da beyaz bir eşarp takmıştı. Saçları simsiyahtı, sürekli gülüyordu. Gülüşü mutlu ve davetkârdı, fakat birden kafasındaki resim hızla yok oldu. Onun yerine karısının son zamanlarına dair görüntüler belirdi. Dolapraki renkler gibi mat ve soğuk hatıralar. En çok da

gri... Yüzücü bonesi gibi duran saçları alüminyum grisiydi ve Miriam tezgâhta bekleyen soğanlar gibi buruş buruş olmuştu.

Çünkü birkaç haftadır hastaydı. Önce göğüs enfeksiyonu başlamıştı. Bu neredeyse her yıl yaşadığı bir rahatsızlıktı. İki haftalık yatak istirahati ve bir ton antibiyotik sonrası iyileşiyordu. Ama bu sefer enfeksiyon zatürreye çevirdi. Doktor daha çok yatak istirahati önerdi. Bir kez olsun sorun çıkarmayan karısı da doktorun söylediği şeyi yapmıştı.

Ancak Arthur bir gün onu kımıldamadan yatarken buldu. Dışarı bakıyordu. İlk başta karısının ağaçtaki kuşları izlediğini sandı, ama kolunu sallayıp tepki vermeyince gerçeği anladı. Miriam ölmüştü...

Miriam'ın gardırobunun yarısı örgü hırkalarla doluydu. Bir gorilin giyebileceği kadar bol, salaş ve biçimsiz hırkalar... Gardıropta asılı olan bir diğer şey de etekleriydi; lacivert, gri, bej renkli diz altı etekler. Gül ve zambak kokan parfümünün kokusu kıyafetlere sinmişti. Arthur karısının ensesine burnunu dayayıp, o kokuyu tekrar alabilmek için her şeyini verebilirdi. *Lütfen Tanrım, sadece bir kez daha... Lütfen...* Çoğu zaman bütün bu yaşananların korkunç bir kâbus olmasını diliyordu. Uyanıp Miriam'ı alt katta haftalık kadın dergilerinden birindeki çapraz bulmacayı çözerken ya da tatilde tanıştıkları arkadaşlarından birine mektup yazarken bulmayı ümit ediyordu. Ama olmuyordu...

Yatağa oturup birkaç dakika düşündü, üzüldü ve kendine acıdı. Ardından iki çöp poşeti çıkarıp ağızlarını iyice açtı. Bunu yapmak *zorundaydı*. Poşetlerden bir tanesi derneğe bağışlanacak, diğeri de çöpe gidecek eşyalar içindi. Gardıroptan bir kucak

dolusu giysi alıp derneğin poşetine koydu. Miriam'ın terliği... Eski, parmak kısmı delinmiş terlik direkt çöp poşetini boyladı. Arthur hızlı ve sessiz bir şekilde çalışıyordu... Düşünmemesi ya da duygulanmaması gerektiği için elini çabuk tutmalıydı. İş yarılacağı esnada gri renkte bir çift bağcıklı ayakkabıyı derneğin poşetine koydu. Sonra da gardıroptan kocaman bir ayakkabı kutusu çekti. Kutudan bilek kısımları kürklü kahverengi bir çift süet bot çıktı.

Birden aklına Bernadette'in anlattığı hikâyelerden biri geldi. Bernadette bir keresinde bitpazarından aldığı bir çift botun içinde bir piyango bileti bulmuştu. Gerçi bilete bir şey isabet etmemişti, ama yine de büyük bir şanstı. Bu hikâyeyi anımsayan Arthur'un eli doğruca botlardan birine gitti. İçi boştu. Sonra elini botun diğer tekine soktu. Sert bir cismin parmak uçlarına değdiğini hissedince şok oldu. Çok garipti... Parmaklarıyla botun içindeki şeyi tutup çıkardı.

Bottan kalp şeklinde bir kutu çıkmıştı. Kırmızı deriyle kaplı kutunun altında küçük bir kilidi vardı. Kutunun rengi bile kendisini diken üstünde hissettirmeye yetmişti. Pahalı ve şık görünüyordu. Belki de Lucy'nin aldığı bir hediyeydi? Hayır, öyle olsaydı mutlaka hatırlardı. Daha önce karısına böyle bir şey almadığından da emindi, çünkü Miriam gümüş top küpeler ya da güzel bir çift fırın eldiveni gibi basit, sade ve kullanışlı hediyelerden hoşlanırdı. Evli oldukları onca yıl boyunca para konusunda hep sıkıntı çekmişlerdi. Elleri biraz olsun rahatladığında da pahalı şeylere harcamak yerine kötü günler için biriktirmeyi tercih etmişlerdi. Miriam banyo ve mutfakın yenilenmesine bile

zar zor razı olmuştu. Gösterişli şeylere para harcamayacak biri olduğu için bunu Miriam almış olamazdı.

Arthur küçük kilidin minicik anahtar deliğini inceledi. Sonra çabucak gardırobun alt rafındaki ayakkabıları boşalttı. Ayakkabıların içini teker teker arasa da anahtarı bulamadı. Sonra tırnak makasının küçük törpüsüyle kilidi kurcaladı. Ama o da işe yaramadı, kilit bir türlü açılmıyordu. Merakı her geçen saniye katlanarak artıyordu. Yenilgiyi bu kadar kolay kabul etmeyecekti. Hemen alt kata indi. Hayatının elli yılını çilingirlik yaparak geçirdikten sonra kalp şeklindeki bir kutuyu açamaması olacak iş değildi. Mutfak çekmecesinde duran dondurma kutusuna koyduğu aletlerini aldı.

Tekrar üst kata çıkıp yatağa oturdu. Maymuncuk dolu halkayı eline aldı. Deliğe önce en küçüğünü soktu ve hafifçe çevirdi. Bu kez küçük bir *klik* sesi duydu ve kutu büyük bir sırrı fısıldamak üzere olan bir ağız misali hafifçe aralandı. Kilidi çıkarıp kutunun kapağını açtı.

Kutunun içi siyah kadife kaplıydı. Buram buram servet kokan kutu eski zamanlara bir yolculuk gibiydi. Ancak Arthur'un nefesini kesen şey kutunun içinde gördüğü bileklik oldu. Şık ve pahalı bir şeydi. Zincire asılı bazı nesnelerin olduğu uğur bilekliklerinden biriydi. Kopça kısmında kalp asılıydı... Ve başka bir kalp daha...

Ancak olağanüstü olan şey uğur nesnelerinin, çocuk kitaplarındaki fantastik resimlerden fırlamışçasına ahenkli ve cazibeli bir şekilde duruyor olmasıydı. Bilekliğin etrafından yayılan güneş ışınlarına benziyorlardı. Toplamda sekiz tane obje vardı; bir fil, bir çiçek, bir kitap, bir boya paleti, bir kaplan, bir yüksük, bir kalp ve bir yüzük.

Bilekliği kutudan çıkardı. Çok ağırdı ve bilekliğe takılı objeler birbirine çarparak çın çın diye sesler çıkarıyordu. Antikaya benziyordu. Çok eski olabilirdi, ama işçiliği kusursuzdu. Uğur nesnelerinin her biri inanılmaz detaylara sahipti. Arthur bileklik elinde düşündü, düşündü... Fakat kendini ne kadar zorlarsa zorlasın ne Miriam'ın bu bilekliği taktığını ne de uğur nesnelerinden birini ona gösterdiğini hatırlayabiliyordu. Belki de bunu başka birine hediye etmek için almıştı. Ama kime? Bu çok pahalı bir şeye benziyordu. Lucy genellikle şeffaf aksesuarlarla süslü gümüş takılar takıyordu.

Arthur bir an annelerinin gardırobunda duran uğur bilekliği hakkında bir şey biliyorlar mı diye sormak için çocuklarını aramayı düşündü. Hem bu onları aramak için makul ve yeterli bir neden sayılabılırdi. Ancak sonra sakinleşip bu fikri tekrar değerlendirdi. Çocuklarının böyle şeylerle uğraşamayacak kadar meşgul olduklarına kanaat getirip onları rahatsız etmemeye karar verdi. Lucy'yi son kez ocağın nasıl çalıştığını sormak için aramıştı. Dan'le de neredeyse iki aydır hiç konuşmamıştı. Dan'ın kırk, Lucy'nin de otuz altı yaşında olduğuna hâlâ inanamıyordu. Hangi ara bu kadar büyümüşlerdi? Zaman gerçekten de su gibi akıp geçiyordu.

Oğlunun ve kızının artık kendi hayatları vardı. Bir zamanlar Miriam onların güneşi, Arthur da ayıydı. Ama şimdi iki çocuğu da kendi galaksilerinde yaşayan çok uzaktaki yıldızlardan ibaretti.

Bu arada bilekliğin Dan tarafından alınmış olma ihtimali de yoktu. Hatta bu imkânsızdı. Çünkü Dan annesinin doğum gününü bile hatırlamazdı. Her sene Arthur onu arar ve Miriam'ın

doğum günü olduğunu hatırlatırdı. Dan de her seferinde ısrarla unutmadığını, tam da o anda annesinin hediyesini göndermek için postaneye gitmekte olduğunu söylerdi. Gönderdiği şeyler de genellikle Sydney Opera Binası şeklinde bir buzdolabı magneti, torunları Kyle ve Marina'nın resimlerinin olduğu karton bir çerçeve, Miriam'ın Dan'ın eski odasındaki perdeye taktığı süs koala gibi küçük şeyler olurdu.

Oğlunun gönderdiği bu hediyeler onu hayal kırıklığına uğrattıysa da Miriam bir kez olsun bunu göstermemişti. Her seferinde “Ne güzel,” “Çok şirin,” gibi ifadeler kullanır, hayatında aldığı en güzel hediyeymiş gibi tepkiler verirdi. Arthur da keşke karısı oğullarının daha düşünceli olması gerektiğini söylese ve daha dürüst tepkiler verse diye düşünürdü. Fakat Dan küçük bir çocukken bile diğer insanların varlığını ve duygularını önemsemeyen biriydi. Hayatta onu en mutlu eden şey araba motorlarını söküp yağa bulanmaktı. Arthur, Sydney’de üç otomobil tamirhanesi olan oğluyla gurur duyuyordu elbette. Ama bir yandan da oğlunun etrafındaki insanlara da araba karbüratörleri kadar değer vermesini diliyordu.

Neyse ki Lucy ondan daha düşünceliydi. Hep kartvizit yolları ve bir kez olsun önemli günleri unutmazdı. O kadar sessiz bir çocuktaki ki Arthur ve Miriam acaba konuşma güçlüğü mü çekiyor diye şüphelenmişlerdi. Ama doktor durumun sandıkları gibi olmadığını, kızlarının aşırı hassas bir karaktere sahip olduğunu söylemişti. Söylediğine göre Lucy bazı şeyleri diğer insanlardan çok daha derin bir şekilde hissediyordu. Bu yüzden de uzun uzun düşünmekten ve duygularını keşfetmekten keyif alıyordu. Arthur kendini Lucy’nin öz annesinin cenazesine

katılmamasının nedeninin bu özelliği olduğu konusunda ikna etmişti. Dan'ın cenazeye katılmama nedeni de binlerce kilometre uzakta olmasıydı. Arthur ikisinin de mazeretlerini kabul etmişti. Ancak içten içe annelerine gerektiği gibi veda etmedikleri için onlara çok gücenmişti. Bu yüzden onlarla çok sık konuşmuyor, aralarında görünmez bir duvar varmış hissine kapılıyordu. Kısaca Arthur sadece karısını kaybetmemişti. Arthur günden güne çocuklarını da kaybeden yaşlı ve yalnız bir adamdı.

Parmaklarını büküp sıkı ama bileklik yine de kayıp yere düşmedi. Uğur sembollerinden en çok fili sevmişti. Kıvrık hortumu ve küçük kulaklarıyla çok hoş görünüyordu. Hint fili olduğu belliydi. Filin egzotik şekline bakarken gülümsemeden edemedi. Çünkü Miriam'la birlikte hep yurtdışında tatil yapma hayalleri kurmuşlar, fakat her seferinde soluğu Bridlington'da, deniz kenarında küçük bir pansiyonda almışlardı. Oradan aldıkları hediyelik eşya da altın bir bileklikten ziyade yeni bir mutfak havlusu ya da kartpostal olurdu.

Filin sırtındaki semer sepetinin içinde koyu yeşil parlak bir taş vardı. Arthur parmağıyla dokundukça taş dönüyordu. Yoksa bu zümrüt müydü? Hayır, tabii ki zümrüt olamazdı. Muhtemelen camdı ya da değerli bir taşın taklidiydi. Arthur parmağını küçük filin üstünde gezdirip yuvarlak gövdesini ve minik kuyruğunu hissetti. Bazı metalik kısımlar son derece pürüzsüzken bazı yerler girintili çıkıntılıydı. Daha yakından bakmaya çalıştıkça detaylar bulanıklaşıyordu. Okuma gözlüğüne ihtiyacı vardı, fakat oldum olası aradığı şeyi bulamazdı. Hatta bu yüzden aynı eşyayı evin farklı yerlerine koyuyordu. Hemen aletlerini koyduğu kutudan gözlüğünü çıkardı. Neredeyse her yıl yeni bir

gözlük aldığı için evde gözlükten bol bir şey yoktu. Gözlüğünü takıp file yakından baktı. Odaklanabilmek adına kafasını file yaklaştırıp uzaklaştırdı. Tam o sırada girintili çıkıntılı yüzeyde harf ve rakamların oyulduğunu fark etti. Gördüğü şeyden emin olmak için defalarca okudu.

Ayah. 0091 832 221 897

Kalbi hızla atmaya başladı. Ayah... Bu ne demek olabilirdi? Peki ya rakamlar? Onlar ne anlama geliyordu? Yoksa haritayla ilgili bir koordinat mıydı? Alet kutusundan bir not defteri ve kalem çıkarıp okuduğu şeyi yazdı. Birden gözlüğü burnundan kayıp yatağa düştü. Daha dün akşam televizyonda bir yarışma programı seyretmişti. Gür ve kabarık saçlı sunucu İngiltere'den Hindistan'a yapılacak aramalarda hangi ülke kodunun kullanıldığını sormuştu. Cevap da 0091'di.

Arthur uğur bilekliğiyle alt kata indi. Hemen *Oxford İngilizce Cep Sözlüğü'nü* açıp "ayah" kelimesinin anlamına baktı. *Doğu Asya ve Hindistan'da çocuk bakıcısı ve bayan hizmetli* demekti. Ancak okuduğu tanım ona hiçbir şey çağrıştırmadı. Ona göre bu hiç... Hiç mantıklı değildi.

Aklına estikçe telefonu kullanan biri değildi; hatta telefonu hiç ama hiç kullanmamayı tercih ediyordu. Çünkü Dan ve Lucy'yi ne zaman arasa sonu hayal kırıklığı oluyordu. Fakat o an bir saniye bile tereddüt etmeden ahizeyi eline aldı.

Mutfak masasında en çok kullandığı sandalyeye oturdu ve dikkatlice not defterindeki numarayı tuşladı. Belki de bu yaptığı aptallıktan başka bir şey değildi. Ancak yine de merak ediyordu.

O küçük filde tuhaf bir şey vardı ve Arthur bu konuyla ilgili daha fazla şey öğrenmek arzusuyla yanıyordu.

Numaraları tuşladıktan sonra hattın bağlanması ona sonsuzluk kadar uzun geldi, hattın diğer ucunda birinin telefonu açmasını beklemekse ondan da uzundu.

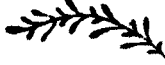
“Mehra Malikânesi. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Telefondaki kibar kadın Hint aksanıyla konuşuyor, sesi de çok genç geliyordu. Arthur’un sesiye konuşmaya başladığında resmen titriyordu. Yaptığı şeyin son derece saçma, hatta tuhaf olduğunu düşünse de vazgeçmedi. “Ben... Şey... Karım hakkında arıyorum,” dedi ve ürkek bir ses tonuyla devam etti. “Karımın adı Miriam Pepper. Şey... Aslına bakılırsa evlenmeden önceki adı Miriam Kempster’dı. Ben bir uğur bilekliği buldum. Bileklikteki filin üstünde bu numara vardı. Bileklik gardıroptan çıktı. Ben onun eşyalarını...” Sesi bir kez daha titredi. Bir yandan da *Tanrım ben ne yapıyorum? Neler saçmalıyorum böyle?* diye kendi kendine kızıyordu.

Telefondaki kadın bir süre sessiz kaldı. Arthur kadının hemen kapatacağını ya da telefon şakası yaptığını düşünüp kendisini tersleyeceğini sandı. Ancak sonra kadın tekrar konuştu. “Ah, evet. Bayan Miriam Kempster hakkında bir sürü hikâye duydum. Sizin için hemen Bay Mehra’yı çağıracağım bayım. Size yardımcı olabilecek en doğru kişi kendisi.”

Ve Arthur’un ağzı şaşkınlıktan bir karışık açık kaldı...

Fil

Arthur ahizeyi sıkıca tuttu. İçinden bir ses telefonu kapatıp bunların hepsini unutmasını söylüyordu. Bir kere bu yaptığı çok masraflı bir şeydi, yani Hindistan'a telefon etmek. Bu kadar uzak bir uluslararası arama muhtemelen çok pahalıydı. Miriam telefon faturası konusunda hep çok tutumlu davranırdı. Öyle ki Avustralya'daki oğulları Dan'i ararken bile iki kere düşünürdü.

Birden Arthur'un içinde karısını gözetliyormuş, onu takip ediyormuş gibi tuhaf bir his belirdi. Hâlbuki bunca yıllık evliliklerinin temelinde güven duygusu vardı. Kilit ve kasa satmak için şehirlerarası seyahatlere gittiğinde Miriam hep kaldığı otel ya da pansiyonlarda bir kadınla tanışmasından endişelendiğini dile getirirdi. Ancak Arthur evliliklerini ya da aile yaşamlarını riske atacak bir hata yapmayacağı konusunda onu temin ederdi. Her şey bir tarafa Arthur kadınların çekici bulacağı türden bir erkek sayılmazdı. Mesela eski bir kız arkadaşı onu köstebeğe benzetmiş, ürkek ve aşırı heyecanlı bir tip olduğunu söylemişti. Şaşırtıcı olan Arthur'un bu özelliklerine rağmen birkaç kere

kadınlardan ahlaksız teklif almış olmasıydı. Ama büyük olasılıkla bunun nedeni Arthur'un çekici bir erkek olmasından ziyade o kadınların yalnızlığı ve fırsatçı tavırlarıydı.

Bazı günler uzun saatler çalışıyordu. Ayrıca çok sık ülke çapında seyahate çıkıyordu. Müşterilerini yeni sürgüler, kilit yuvaları ve anahtarlarla ilgili bilgilendirmek için buna mecburdu. Kilitlerde onu büyüleyen bir şey vardı. Bir kere gerçek ve güvenilirlerdi. İnsanları tehlikelerden koruyor, emin olma hissi yaratıyorlardı. Arabasının yağ kokmasını, dükkânlarında ziyaret ettiği müşterileriyle sohbet etmeyi çok seviyordu. Ancak sonra internet yaygınlaştı ve siparişler internet üzerinden verilmeye başlandı. Çilingirlerin birebir satış yapmalarına gerek kalmadı. Hâlâ dükkânında faaliyet göstermeye devam eden çilingirler de bilgisayar üstünden çalışmaya başladı. Hâl böyle olunca Arthur kendini masa başı işi yaparken buldu. Artık müşterileriyle yüz yüze değil, telefonla görüşüyordu. Ancak telefonla iletişimi hiç sevemedi. Çünkü telefonda ne insanların gülümseyen yüzünü görebiliyordu ne de soru sordukları zaman onlarla göz teması kurabiliyordu.

Gerek işlerinin gerekse iş seyahatlerinin yoğunluğu sebebiyle çocuklarından sürekli uzak kalıyordu. Bu Arthur için hiç kolay değildi. Eve döndüğünde çoktan yatmış oluyorlardı. Neyse ki Lucy durumunu anlayışla karşılıyor, sabah bile olsa onu gördüğü için mutlu oluyordu. Her seferinde kollarını babasının boynuna doluyor ve onu çok özlediğini söylüyordu. Ancak Dan onun gibi değildi. İşlerini erken bitirip eve döndüğü ender günlerde Dan bundan pek memnun olmuyor ve öfkeli davranıyordu. Hatta bir keresinde açık açık, "Annemle vakit geçirmeyi

daha çok seviyorum,” bile demişti. Miriam, Arthur’a oğullarının bu sözüne alınmamasını söylemişti. Bazı çocuklar ebeveynlerinden birine daha düşkün olabiliyordu. Ancak Miriam’ın bu sözü Arthur’un suçluluk duygusunu gidermemişti. Ailesini korumak, onlara iyi bir hayat verebilmek için çok çalışıyordu ve onlarla yeterince zaman geçiremediği için kendini kötü hissediyordu.

Miriam, Arthur’a ne kadar çok çalışırsa çalışsın ona her daim sadık kalacağı konusunda güvence vermiş, Arthur da karısının sözlerine yürekten inanmıştı. Zaten Miriam, Arthur’un aksi yönde düşünmesini gerektirecek hiçbir şey yapmamıştı. Arthur karısını bir gün olsun diğer erkeklere göz süzerken görmemiş, bir kere bile tuhaf ya da şüpheli bir davranışına tanık olmamıştı. Karısından şüphelenip hatasını aramak gibi bir çabası yoktu elbette, ama işten döndüğü bazı günler acaba biriyle görüşüyor mu diye evhamlanmıyor da değildi. Tek başına iki çocuğa bakmak kolay değildi malum. Ancak Miriam bir kere bile hâlinden şikâyetçi olmamıştı. O Arthur’un tanıdığı en sadık, en güvenilir ve en çalışkan kişiydi.

Karısını, ailesiyle geçirdiği eski günleri anımsayan Arthur’un boğazında bir şey düğümlendi. Ahizeyi kulağından uzaklaştırıp kendini toplamaya gayret etti. Eli titriyordu. Birden daha fazla kurcalamamayı ve telefonu kapatıp hayatına dönmeyi düşündü. Ancak kararını uygulamaya koyamadan hattın diğer ucundan bir sesin kendisine seslendiğini işitti. “Alo... Ben Mehra. Duyduğuma göre Miriam Kempster hakkında konuşmak için aramışsınız.”

Arthur yutkundu. Dili damağı kurumuştı. “Evet, doğru. Adım Arthur Pepper. Miriam karım olur.” O an *Miriam*

karımdı demek yanlış gelmişti. Karısı artık bu dünyada olmaya-bilirdi, ama sonuçta hâlâ evli sayılırlardı.

Ardından uğur objeleriyle dolu bilekliği nasıl bulduğunu, küçük filin üstündeki telefon numarasını keşfedişini kısaca açıkladı. Bu numarayı aradığında telefona birinin cevap vereceğini sanmamıştı. Ardından Bay Mehra'ya karısının öldüğünü söyledi.

Miriam'ın öldüğünü öğrenen Bay Mehra bir dakika kadar bir şey söyleyemedi. "Şey... Bayım ben... Ben çok ama çok üzüldüm. Küçük bir çocukken bana çok iyi bakmıştı. Ama bu çok uzun yıllar önceydi. Bu arada hâlâ aynı evde oturuyorum! Muhafazakâr bir aile sayılırız, yıllar geçse de çok fazla şey değişmez. Telefon numaramız bile hâlâ aynı. Tıpkı büyükbabam ve babam gibi ben de doktor oldum. Ancak Miriam'ın bana karşı ne kadar kibar ve şefkatli olduğunu hiç unutmadım. Öyle ki hep bir gün onu bulacağım umuduyla yaşadım. Keşke... Keşke onu bulmak için daha çok çaba gösterseymişim."

"Yani size o mu baktı?"

"Evet. O benim *ayah*'ımdı. Çocukluğumda bana ve küçük kız kardeşlerime baktı."

"Demek sizin dadınızdı? Burada, yani İngiltere'de değil mi?"

"Hayır, bayım. Hindistan'da. Biz Goa'da yaşıyoruz."

Arthur konuşmakta güçlük çekti. Zihni boşalmış, beyni durmuştu sanki. Miriam ona Hindistan'da yaşadığından hiç bahsetmemişti. Ama bu nasıl olabilirdi? Koridorda asılı kuru yapraklarla dolu süs sepetine bakıp uzaklara daldı. Sepet döndükçe hipnotize oluyordu âdeta.

"Size onunla geçirdiğim zamanları anlatmamı ister misiniz, bayım?"

“Evet, lütfen,” diye mırıldandı Arthur. Hikâyedeki boşlukları dolduracak her türlü bilgiye ihtiyacı vardı. Çünkü hiç tanımadığı, bambaşka bir Miriam Kempster daha vardı ve onu merak ediyordu.

Bay Mehra’nın sesi otoriter olduğu kadar huzur vericiydi. Artık telefon faturası bile Arthur’un umurunda değildi, çünkü o an istediği tek şey Miriam’ı tanıyan ve seven birinden karısını dinlemektir. Bu kişi hiç tanışmadığı bir yabancı olsa da... Bazen karısı hakkında konuşacak kimsesi olmadığı, ondan dilediği gibi söz edemediği için hatıralarının silindiği, yok olduğu gibi tuhaf bir hisse kapılıyordu.

“Miriam’dan önce bizimle yaşayan bir sürü dadımız oldu. Ben çok ama çok yaramaz bir çocuktum. Dadıların hepsine eşek şakası denilebilecek kadar kötü şakalar yapar, oyunlar oynardım. Ayakkabılarının içine semender koymaktan çorbalarını bir avuç pul biberle doldurmaya kadar her türlü nahoş şakayı yaptım diyebilirim. Bu yüzden dadıların çoğu yanımızda çok kısa süre kaldı. Ama Miriam farklıydı... O gıkını bile çıkarmadan biber dolu acı çorbayı içti. Ayakkabısının içindeki semenderi çıkarıp hiçbir şey olmamış gibi bahçeye bıraktı. Nasıl tepki vereceğini görmek için hep yüzünü incelerdim, fakat o çok iyi bir oyuncuydu. Bir gün olsun duygularını belli etmedi. Bana kızıyor muydu yoksa bu yaptıklarım yüzünden eğleniyor muydu, hiç bilemedim. Zamanla ona sataşmayı ya da onunla alay etmeyi bıraktım, çünkü hiçbir manası yoktu. Yapacağım bütün şakaları zaten biliyordu! Hatırlıyorum da çok güzel bilyelerle dolu bir kesesi vardı. Ay kadar parlak, göz kamaştırıcı bilyeler... Hatta bir tanesi tıpkı gerçek bir kaplan gözü gibiydi. Miriam çok rahat ve

doğaldı. Dizlerinin üstüne çöker ve üstünün başının tozlanmasını önemsemezdi.” Bay Mehra o günlerin anısıyla güldü. “Kendimce ona âşık olmaya başlamıştım.”

“Ailenizin yanında ne kadar kaldı?”

“Hindistan’da sadece birkaç ay... Gittiğinde kalbim fena kırılmıştı, çok üzülmüştüm. Çünkü hepsi benim hatamdı. Bu... Bu hayatım boyunca kimseye anlatmadığım bir şey. Ama siz Bay Pepper... Bana kalırsa gerçeği bilmek hakkınız. Böyle bir sırrı uzun yıllar taşımış olmak şahsım adına çok utanç verici.”

Arthur meraktan ölüyordu. Gerginlikten oturduğu yerde kıpırdandı.

“Bunu size anlatmamın bir mahsuru yok değil mi? Demek istediğim... Bu benim için tahmin edebileceğinizden çok daha önemli. Bu yıllardır yüreğimi kasıp kavuran, ruhumu kemiren bir sır.” Bay Mehra, Arthur’un cevabını beklemeden hikâyesini anlatmaya devam etti. “O zamanlar sadece on bir yaşında olsam da Miriam’a âşıktım. Hayatımda ilk kez karşı cinsten birinin, bir kızın varlığını keşfediyordum. O çok ama çok güzeldi ve hep çok şık giyinirdi. Bir de o güzel kahkahası var tabii... O gülünce küçük ziller içimde neşeyle çalıyordu sanki... İnsanın içine işleyen sıcaklık, hayat dolu bir gülüşü vardı. Sabahları uyandığımda aklıma ilk gelen, akşam yatmadan önce son düşündüğüm şey oydu. Bütün zamanım onu görmek için sabırsızlanmakla geçirdi. Miriam’a hissettiğim şeyin gerçek aşk olmadığını karım Priya’yla tanıştığım zaman anladım. Fakat takdir edersiniz ki o zamanlar genç bir erkektim. O yaştaki bir çocuğun aklıyla hissettiğim şeyin son derece gerçek olduğuna inanmıştım. O okuldaki kızların hepsinden çok farklıydı. Ceviz kabuğu rengi saçları,

mermer gibi parlak ve pürüzsüz teniyle çok egzotikti bir kere. Sonra gözleri... Gözleri maviyle yeşil karışımı bir renkti, deniz ve ormanın derinliklerinden kopup gelen bir zümrüt gibi emsalsizdi... Sersem sersem peşinden koşturup duruyordum, hatta bu işi bir hayli abartmıştım. Fakat o bir kere bile beni utandırmadı ya da aptal gibi hissetmemi sağlayacak bir tepki vermedi. Annem ben çok küçükken ölmüş. Miriam'dan hep benimle birlikte annemin odasında oturmasını istiyordum. Birlikte annemin mücevher kutusuna bakıyorduk. Fil uğurunu çok beğeniyordu. Zümrüt taşına bakarken dünyayı yemyeşil görüyorduk.”

Demek, gerçekten de zümrüt, diye geçirdi Arthur içinden.

“Ama sonra Miriam haftada iki kez tek başına dışarı çıkmaya başladı. Artık birlikte çok az vakit geçirebiliyorduk. Ben bir dadiya ihtiyaç duymayacak kadar büyümüştüm, ama iki kız kardeşim hâlâ çok küçüktü. Miriam onlarla hep yakından ilgilense de bana eskisi kadar vakit ayırmıyordu. Bir gün onu takip ettim ve bir erkekle buluştuğunu gördüm. Buluştuğu kişi bizim okulda İngilizce öğretmeni idi. Bazen bizim eve uğruyordu ve Miriam’la karşılıklı çay içiyorlardı. Adamın Miriam’dan hoşlandığını fark ettim. Miriam’a vermek için bahçeden amber çiçeği topluyordu.

“Bay Pepper o zaman küçük bir çocuktum. Fakat büyüyordum ve ergenlik yüzünden hormonlar bedenimi ele geçiriyordu. Çok ama çok öfkelenmişim. Babama Miriam’ı ve adamı öpüşürken gördüğümü söyledim. Babam çok eski kafalı bir adamdı, böyle bir nedenle daha önce bir dadiyi işten çıkarmıştı. Duyar duymaz Miriam’ın yanına gitti ve ona evden ayrılmasını söyledi. Miriam çok ama çok şaşırmıştı. Yine de soğukkanlılığını ve asaletini korudu. Usulca babamın söylediği şeyi yaptı ve bavulunu topladı.

“Tek kelimeyle yıkılmışım... Çünkü böyle olmasını asla istememişim. Annemin mücevher kutusundaki küçük fili alıp üstüne yazı yazdırmak için köye koştum. Sonra fili kapının yanında duran bavulunun ön gözüne gizlice koydum. O kadar ödelektim ki ona hoşça kal bile diyemedim. Ancak o saklandığım yerde beni buldu ve bir veda öpücüğü verdi. Bana, ‘Hoşça kal sevgili Rajesh,’ dedi. Sonra da onu bir daha hiç görmedim.

“Bay Pepper size yemin ederim ki o günden sonra bir daha hiç yalan söylememeye çalıştım. Her zaman yalnızca gerçeği söyledim. Çünkü bu en doğrusuydu. Tanrı’ya hep beni affetsin diye dualar ettim. Bu konuda size bir şey söyledi mi?”

Arthur karısının hayatının bu kısmıyla ilgili bilgi sahibi değildi. Fakat Bay Mehra’nın anlattığı ve sevdiği kadının biricik karısı Miriam olduğundan adı gibi emindi, çünkü Miriam’ın kahkahası gerçekten de küçük ziller gibi insanın kalbinde çınlardı. Ayrıca sahiden bilye dolu bir kesesi vardı, o keseyi Dan’e vermişti. Arthur şaşkınlıktan hâlâ kendine gelememişti. Ancak Bay Mehra’nın sesindeki özlem ve pişmanlık duygusu fark edilmeyecek gibi değildi. Boğazını temizleyip, “Evet, sizi uzun zaman önce affetti, Bay Mehra,” dedi. “Sizden hep iyi söz ederdi.”

Bay Mehra birden sesli bir şekilde güldü. Ardından, “Bay Pepper! Sözlerinizin beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsiniz, Bunca yıldır böylesine ağır bir yükü taşıyor olmak... Beni bu vicdan azabından kurtardığınız için size çok teşekkür ederim. Miriam’ın artık hayatta olmadığını öğrendiğim için de ziyadesiyle üzgün olduğumu bilmenizi isterim.”

Arthur’un midesine bir kramp girdi. Bu uzun zamandır hissetmediği bir duyuydu... Evet, bunca zaman sonra ilk kez kendini... *işe yarar* hissetmişti.

“Onunla uzun yıllar evli olduğunuza göre çok şanslı bir adam olmalısınız. Miriam gibi bir eşe sahip olmak... Mutlu bir hayat yaşadı mı bayım?”

“Evet. Evet, sanırım... Sakin ama çok huzurlu bir yaşam sürdü. İki harika çocuğumuz var.”

“O hâlde mutlu olmaya çalışmalısınız. Çünkü o sizin üzülmenizi istemezdi, öyle değil mi?”

“Evet, istemezdi, ama bu pek kolay değil.”

“Tahmin edebiliyorum. Yine de onunla geçirdiğiniz ve mutlulukla anacağınız bir sürü güzel hatıranız vardır.”

“Evet...”

İki adam da bir süre sessiz kaldı.

Arthur elindeki bilekliği evirip çevirdi. Artık filin ardında yatan hikâyeyi biliyordu. Peki ya diğer objeler? Miriam'ın Hindistan'daki hayatıyla ilgili hiçbir şey bilmediği göz önünde bulundurulursa kim bilir diğer uğur objelerinin altında ne tür sırlar yatıyordu? Bay Mehra'ya bileklik hakkında başka bir şey bilip bilmediğini sordu.

“Ben ona sadece fili verdim. Yanımızdan ayrıldıktan birkaç ay sonra teşekkür etmek için bana bir mektup yazdı. Aptallık derecesinde duygusal bir mizaca sahip olduğum için mektubu hâlâ saklıyorum. Kendi kendime bir gün onunla mutlaka iletişime geçeceğim dedim, ama söylediğim yalan yüzünden o kadar çok utanıyordum ki yapamadım. Dilerseniz size zarfın üstündeki adresi söyleyebilirim?”

Arthur güçlükle yutkundu. “Evet, beni çok memnun edersiniz.”

Yaklaşık beş dakika boyunca Bay Mehra'nın telefona dönmesini bekledi. O arada fırl fırl dönen süs sepetine uzanıp

durdurdu. Sonra da oyalanmak için Bernadette'in kapıdaki posta yuvasından attığı el ilanlarını inceledi.

"Evet, işte burada... İngiltere'nin Bath şehrindeki Graystock Malikânesi, yıl 1963. Umarım bu bilgi araştırmanıza faydalı olur. Mektubunda orada arkadaşlarıyla kaldığını yazmıştı. Galiba bir de kaplanlar falan varmış..."

"Uğur bilekliğinde bir de kaplan var," dedi Arthur.

"Hah! Desenize araştırmanızın bundan sonraki durağı belli oldu. Bileklikteki uğur objelerinin hikâyesini teker teker öğreneceksiniz, öyle değil mi?"

"Şey... Aslında bu bir araştırma değil," dedi Arthur durak sayarak. "Ben sadece merak etmişim..."

"Hindistan'a yolunuz düşerse mutlaka bana da uğrayın Bay Pepper. Size Miriam'ın çok sevdiği yerleri gösteririm. Ve tabii eski odasını... Yıllardır pek değişmedi diyebilirim. Görmek istersiniz, değil mi?"

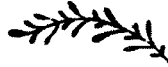
"Çok nazıksınız, ancak ben hayatım boyunca İngiltere dışına çıkmadım. Bundan sonra da Hindistan'a gelebileceğimi hiç sanmıyorum."

"Her şeyin bir ilki vardır, Bay Pepper. Teklifim yine de aklınızda bulunsun."

Arthur vedalaşırken kibar daveti için adama bir kere daha teşekkür etti. Ahizeyi bırakırken Bay Mehra'nın sözleri kulaklarında çınliyordu. *Araştırmanın bundan sonraki durağı... Uğur objelerinin ardındaki hikâyeleri teker teker öğrenmek...*

Arthur'un merakı giderek artıyordu...

Büyük Kaçış

Arthur ertesi sabah uyandığında hava henüz aydınlanmamıştı. Baş ucundaki saat 5:32'yi gösteriyordu. Bir süre yatağında uzanıp boş gözlerle tavana baktı. Dışarıdan geçen bir arabanın farları karanlık suyu aydınlatan bir deniz feneri gibi tavanı tarıyordu. Miriam'ın ellerinin orada olmadığını gayet iyi bildiği hâlde parmaklarını çarşafın üzerinde gezdirdi. Pamuk nevresimden başka bir şeye dokunamamak içini acıtmıştı.

Her gece yatağına yattığında Miriam'sız olmak bedenini ve ruhunu ürpertiyordu. Miriam yanında yatarken Arthur neredeyse bütün gece deliksiz uyurdu. Ara ara sağa sola döner sonra da ardıç kuşlarının sesiyle uyanırdı. Miriam sabah ona gök gürültüsünü ya da yan komşunun alarmini duyup duymadığını sorduğunda cevabı genellikle hayır olurdu. Kocasının uykusunun bu denli ağır olmasına inanmakta zorlanan Miriam da sadece hayretle başını sallardı. O yanındayken Arthur dış dünyadan gelen hiçbir yüksek sesi duymuyor, bir bebek gibi mışıl mışıl uyuyordu.

Fakat şimdi... Artık uykuları kesik kesik, düzensiz ve huzurdan yoksundu. Gece sık sık uyanıyor, yalnızlıkla ürperiyor ve bir koza misali kuş tüyü yorganına sarınıyordu. Sürekli üşüyordu. Öyle ki sırtının tutulmasına ve ayaklarının buz kesmesine neden olan soğuktan biraz olsun korunabilmek için yatağa fazladan bir yorgan bile koymuştu. Artık bedeninin bambaşka bir gece ritmi vardı; uyuyor, uyanıyor, üşüyor, tekrar uyuyor, tekrar uyanıyor ve tekrar üşüyordu. Huzursuzluktan ve titremekten çok yorulmuştu. Artık içinden uyumak bile gelmiyordu, çünkü uyursa kuşların sesiyle uyanacak ve biricik karısının yanında olmadığı gerçeğini her sabah yeniden fark edecekti. Ölümünün üzerinden onca zaman geçmiş olmasına rağmen Arthur, karısının yokluğuna bir türlü alışamamıştı. Gece her uyanışında Miriam'ın gittiğini bir kez daha anımsıyor ve buna dayanamıyordu. Arthur korkuyordu... Onsuzluğa alışmaktan ve onu unutmaktan çok korkuyordu...

Biri çıkıp da bu sabah kendini nasıl hissediyorsun diye sorsa cevabı kesinlikle *kafam allak bullak* olurdu. Normalde Miriam'ın eşyalarını vermenin ona iyi gelmesi gerekiyordu. Çünkü nihayet evi karısının elbiselerinden, ayakkabılarından ve banyodaki kişisel malzemelerinden özgürleştiriyordu. Bu karısının kaybıyla baş etmek adına küçük fakat önemli bir adımdı. Bu adımdan sonra hayatına devam edecekti, en azından böyle olmasını umut etmişti.

Ama şu uğur bilekliği yok muydu? İşte, o Arthur'un bütün planlarını resmen altüst etmişti. Durup dururken kafasının içine onlarca soru tohumu ekmiş, Arthur'un önünde hiç beklenmedik bir kapı aralamıştı.

Arthur ve Miriam'ın gizemli olaylara ve mistisizm kavramına bakış açısı hep çok farklı olmuştu. Genellikle pazar günleri öğleden sonraları Miss Marple ya da Hercule Poirot" gibi karakterlerin maceralarını seyreder ve bundan büyük keyif alırlardı. Arthur bu tarz polisiye filmleri hep çok dikkatli seyreder ve karsısına sürekli, "Sence katil o mu?" diye sorular sorar, "Bence bu kadar yardımcı olması şüpheli ve karakterinin hikâyeyle çok bir bağlantısı yok. Bana kalırsa katil o olabilir," şeklinde yorumlar yapardı.

Miriam da her seferinde kocasının dizini sıkarak, "Sadece filmi izle ve keyfine bak. Bütün karakterlerin psikanalizini yapmak ya da filmin sonunu tahmin etmek zorunda değilsin," derdi.

"İyi de bu gizem... Demek istediğim gizem söz konusuysa insan bir tahmin yürütmeli. Bence izleyiciler tahmin yürütmekle, en azından bunu denemekle yükümlü olmalı."

Miriam bu yorum karşısında bir kahkaha patlatır ve kafasını sallardı.

Eğer durum tam tersi olmuş olsaydı... Yani Arthur ölüp de Miriam hayatta kalmış olsaydı ve Miriam kocasının gardırobunda tuhaf bir eşya bulmuş olsaydı, muhtemelen pek üzerinde durmazdı. Ancak Arthur ondan çok farklıydı ve merakтан ölüyordu. Bilekliği unutamayan yaşlı beyni rüzgârgülü gibi hızla dönüyor, sürekli yeni sorular üretiyor, yeni cevapların ihtiyacıyla kıvranıyordu.

* Tam adı Jane Marple olup ünlü polisiye yazarı Agatha Christie tarafından yaratılmış kurgusal İngiliz amatör dedektif karakteridir. (Çev. N.)

** Agatha Christie tarafından yaratılmış, Belçikalı kurgusal dedektif olup yazarın en ünlü ve uzun süreli karakteridir. (Çev. N.)

Arthur istemeye istemeye yatağından kalkıp duş aldı. Sıcacık suyu yüzünde hissetmek iyi gelmişti. Ardından kurulandı ve tıraş oldu. Gri pantolonunu, mavi gömleğini ve yeleğini giyip alt kata indi. Miriam üstündeki kıyafetleri çok severdi. Ne zaman bunları giyse, “Çok şık ve seçkin,” görünüyorsun derdi.

Miriam’ın ölümünden sonraki birkaç hafta boyunca Arthur üstünü değiştirme zahmetine bile girmemişti. Kim için giyinecekti ki? Karısını ve çocuklarını kaybetmişken kendine bakmanın ya da çabalamanın manasız olduğunu düşünmüştü. Gece gündüz pijamalarıyla dolaşıyordu. Hatta hayatında ilk kez sakal bırakmıştı. Bir gün banyodaki aynada saç sakalı birbirine karışmış yansımasını görüp şok olmuş ve hemen sakallarını kesmişti.

O kadar yalnızdı ki evde kendi ayak seslerini duymamak için neredeyse her odaya bir radyo koymuştu. Hayatta kalmasını sağlayan tek gıda yoğurt ve ısıtma gereği bile duymadığı hazır çorbaları. Onları yemek için de ihtiyacı olan tek şey bir kaşık ve konserve açacağıydı. Sonra kendini oyalamak için sürekli gıcırdayan yatağın altındaki yayları tamir etmek, banyodaki karaaran derzleri temizlemek gibi ufak tefek işlerle ilgilenmeye başladı.

Miriam mutfak penceresinin pervazında eğrelti otu yetiştiriyordu. Tüylü, sararmış yaprakları dört bir yandan bezgince sarkan, yaşlı bir bitkiydi. Arthur başlarda ondan nefret etmiş, biricik karısı ölürken böyle hastalıklı ve tuhaf bir bitkinin hâlâ hayatta olmasına haksızlık gözüyle bakmıştı. Günlerce çöpe atılmak üzere arka kapının yanında bekletmişti. Ama sonra belki de suçluluk duygusunun etkisiyle onu yerden almış ve eski yerine, yani pervaza geri koymuştu. Bir süre sonra da ona Frederica adını vermiş ve her gün sulayıp onunla konuşmaya başlamıştı.

Onun bu ilgisine cevap veren Frederica bir süre sonra canlanmaya başlamıştı. Artık hem boynunu büküyor hem de yaprakları eskiye kıyasla daha çok yeşeriyordu. Bir şeye düzenli olarak bakmak çok güzel bir histi. Her şey bir tarafa Arthur bir bitkiyle konuşmayı insanlarla konuşmaktan daha kolay buluyordu. Frederica sayesinde bir şeylerle meşgul oluyor ve daha az zamanını üzümlere geçiriyordu.

Şey... Dürüst olmak gerekirse bu, gerçekten ziyade Arthur'un kendini inandırmaya çalıştığı bir şeydi. Bir süre sonra iyi olduğunu, hayatına devam ettiğini göstermek için günlük aktivitelerini yerine getirmeye başladı. Bunu koridora kuru yapraklarla dolu süs sepeti asmak, Miriam'ın çamurlu botlarını kilere kaldırmak, banyodaki el kremini başka rafa koymak gibi küçük adımlar takip etti. Elbette hiç kolay değildi... Çok saçma ya da önemsiz görünen bu küçük şeyler yüreğini burkuyor, ayaklarının altındaki zemini çekip alıyordu.

Bazı zamanlar da merdivenin ilk basamağında oturup başını ellerinin arasına alıyordu. Gözlerini sınıksız kapatıyor ve ritmik olarak ileri geri sallanıyordu. Artık dayanamayacakmış gibi hissettiğinde de kendi kendine bu duygunun geçeceğini söylüyordu. Acısı hâlâ çok tazeydi. Ancak bir gün mutlaka azalacaktı. Çünkü Miriam artık çok daha güzel bir yerdeydi ve ne olursa olsun kocasını bu hâlde görmek istemezdi. Sonra zaman geçti... Bernadette'in gönderdiği saçmalıklar, günlük işler derken günler birbirini kovaladı ve o dayanılmaz acı azaldı. Ama bir anlığına bile olsa tamamen yok olmadı. Arthur acı kaybını midesinin ortasında bir bowling topu ya da boğazındaki bir türlü yutkunmadığı bir yumru gibi hep içinde taşıdı.

Böyle zor ve acılı zamanlarında aklına hep kendi babasını getiriyordu. Güçlü ve katı babasının ona, "Lanet olsun! Bu ne hâl böyle, topla kendini evlat! Şu hâline bak, resmen kız gibi ağlıyorsun!" dediğini hayal ediyordu. İşe de yarıyordu hani... Bunları düşünür düşünmez başını dikleştiriyor, cesur ve güçlü olmaya çabalıyordu.

Galiba artık o zor zamanların üstesinden gelmeyi başarmıştı.

Çünkü acı yüklü o karanlık günlere dair hatıraları artık pusluydu. O perişan hâli, evin içinde amaçsızca dolanışı, o dayanılmaz acıları artık gözüne siyah beyaz bir film karesi ya da eski albümdeki buğulu bir resim gibi görünüyordu.

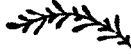
Dürüst olmak gerekirse Arthur'un bu duruma gelmesinde Bernadette'in büyük payı vardı. Alaaddin'in lambasından çıkan cin misali olur olmaz zamanlarda kapısının önünde belirveriyor, sıcak yemekler pişiriyor ve banyo yapsın diye ısrar ediyordu. O günlerde Arthur yemekten ne tat ne de keyif alıyor, sadece hayatta kalmaya yetecek kadar yiyordu.

Bir gün Bernadette yine eli kolu dolu bir hâlde çıkıp gelmişti. Arthur önüne konulan sıcak çorba, yahni, turta gibi yiyeceklerle itiraz ederken Bernadette ona, "Beden, kömüre ihtiyaç duyan buharlı bir tren gibidir. Yakıtın olmadan yolculuğuna nasıl devam etmeyi düşünüyorsun?" demişti.

Ancak Arthur'un yolculuk yapmak gibi bir niyeti yoktu. Evden çıkmak bile istemiyordu. Onun için yolculuk banyoya ya da yatmaya gitmek için üst kata çıkmaktan ibaretti. Bundan daha fazlasına kalkışmak için ne isteği ne de enerjisi vardı. Arthur biraz huzur vermesi için Bernadette'in getirdiği yemekleri yedi, uzun sohbetlerini dinledi ve bıraktığı ilanlarla broşürleri okudu.

Fakat aslında tek istediği kendi hâline bırakılmak ve sonsuza dek yalnız kalmaktı.

Bernadette ısrarı hiç elden bırakmadı. Arthur bazen kapıyı açıp onu içeri alsa da çoğu zaman yatağına kıvrılıp yorganın altına saklanıyordu. Ancak Bernadette'in vazgeçmek gibi bir niyeti olmadığı aşikârdı...

O sabahın ilerleyen saatlerinde Bernadette, Arthur'un onu düşündüğünü anlamışçasına zili çaldı. Kapıyı açıp açmamakta kararsız kalan Arthur birkaç dakika kadar yemek odasında dikildi. Dışarıdan gelen pastırma, yumurta ve tost kokularına bakılırsa mahalle sakinleri kahvaltılarının tadını çıkarıyordu. Kapı zili tekrar çaldı...

Birkaç yıl kadar önce kasabadaki kilise adına düzenlenen bir etkinlikte Miriam'la birlikte Bernadette'e rastlamışlardı. Miriam çikolatalı pasta ve kelebek şekilli kurabiye satan Bernadette'e bakarak, "Kocası Carl'ı yakın zamanda kaybetti," demişti. "Bence çok sevdiği birini kaybeden insanlar iki gruba ayrılıyor. Birinci gruptakiler pençelerini eski günlere ve hatıralara geçirip geçmişte yaşarken, ikinci gruptakiler kollarını sıvayıp hayatlarına devam ediyor ve sürekli geleceğe bakıyor. İşte, tam oradaki kızıl saçlı kadın ikinci gruba giriyor. Sürekli kendini meşgul edecek bir şeyler bulup oradan oraya koşturuyor."

"Onu tanıyor musun?"

"Kasabadaki LadyBLovely isimli butikte çalışıyor. Lacivert elbisemi aldığım yer, minik inci düğmeleri olan hani..."

Kocasının anısına yemek ve hamur işi pişirip ihtiyacı olanlara dağıttığından bahsetti. Söylediğine göre insanlar kendilerini yalnız, yorgun, kalbi kırık, tatsız ve keyifsiz hissediyorlarsa yiyecek bir şeylere ihtiyaçları var demekmiş. Bana kalırsa başkalarına yardım etmeyi görev edinmesi son derece cesurca ve takdire şayan.”

O günden sonra Arthur girdiği her ortamda Bernadette’e daha çok dikkat etti; kilise için düzenlenen yaz şenliğinde, postanede, sabahlığıyla bahçesindeki güllerle ilgilenirken... Birbirlerini her gördüklerinde selamlaşsalar da *merhaba* demek dışında iki çift laf etmiyorlardı. Arthur bazen karısı ile Bernadette’i caddenin köşesinde ayaküstü sohbet ederken görüyordu. Hava-ların gidişatı, o seneki çileklerin ne kadar tatlı olduğu gibi konulardan bahsedip gülüşüyorlardı. Bernadette’in o kadar güler bir sesi vardı ki ne konuştuklarını evin içinden bile duyabiliyordu.

Bernadette, Miriam’ın cenaze törenine katılmıştı. Arthur o güne dair birçok detayı belli belirsiz hatırlıyordu. Ancak anımsadığı kadarıyla arkasından yaklaşıp eliyle omzuna vurarak, “Bir şeye ihtiyacın olursa söylemen yeterli,” demişti. Arthur da içinden *ondan nasıl bir şey isteyebilirim ki* diye geçirmişti. Sonra da zaten Bernadette’in haber vermeden kapısının önünde belirlediği ziyaret maratonu başlamıştı.

Başlarda Bernadette’in varlığı ve sürekli evine uğraması Arthur’u müthiş rahatsız ediyor, hatta sinirlendiriyordu. Sonrasında da ya beni potansiyel ikinci kocası olarak görüyorsa diye düşünüp endişelenmeye başlamıştı. Çünkü Arthur’un kesinlikle böyle bir niyeti yoktu. Miriam’dan sonra başka biriyle olması imkânsızdı. Bernadette aylarca kapısını çalmaya devam etti.

Ancak Tanrı şahit bir kez bile Arthur'un şüphelerini doğrulayacak türde bir davranışı olmamıştı. Olası bir ilgisi varsa bile sadece platonikti, en azından Arthur'un aksini düşünmesini sağlayacak bir durum yaşanmamıştı. Ayrıca Bernadette'in düzenli ziyaret ettiği tek dul Arthur değildi, başka dul kadın ve erkeklere de yardım ediyordu.

Arthur kapıyı açınca Bernadette, "Kıymalı ve soğanlı tart, yeni yaptım," dedi ve izin istemeden koridora adım attı. Parmagını koridordaki radyatörün üstünde gezdirdi. Toz olmadığını görünce memnuniyetle başını salladı. Sonra burnunu oynatarak havayı kokladı. "Burası biraz ağır kokuyor. Oda spreyin var mı?"

Arthur, Bernadette'in bazen ne denli patavatsız ve kaba olabildiğine bir kez daha hayret etti. Saniyeler sonra ağır koku yerini mis gibi dağ lavantasına bırakmıştı.

Bernadette bir telaşla mutfığa girip elindeki tartı tezgâha bıraktı. "Bu gerçekten çok güzel bir mutfak."

"Biliyorum."

"Fırın da harikulade..."

"Biliyorum."

Bernadette ve Miriam her anlamda birbirinin tam tersiydi. Mesela karısı bir serçe gibi narin ve ince kemikliken, Bernadette iri yapılı ve tombuldu. Ayrıca Bernadette saçlarını kırmızıya çalan kızıla boyuyor ve tırnaklarının ucuna pırıltılı taşlar yapıyordu. Ön dişlerinden biri sapsarıydı. Gür sesi ve yüksek sesle konuşması Arthur'un evindeki sükûneti bir bıçak gibi yarıyordu. Son derece gergin olan Arthur sürekli cebindeki bileklikle oynuyordu. Dün akşam Bay Mehra'yla konuştuğundan beri bilekliği yanından ayırmamıştı. Hatta

bileklikteki uğur objelerinin her birini onlarca kez evirip çevirmiş, dikkatle incelemişti.

Hindistan... Çok ama çok uzak bir ülke... Muhtemelen Miriam için çok büyük bir maceraydı. Peki neden? Arthur'un bilmesini neden istememişti? Bunu sır olarak saklamasının tek sebebi Bay Mehra'nın anlattığı hikâye olamazdı. Daha fazlası vardı, olmalıydı...

"Sen iyi misin Arthur? Hayal âleminde gibisin." Bernadette'in sesi Arthur'u dalıp gittiği düşünceler diyarından çekip aldı.

"Ben mi? Şey... Evet, iyiyim tabii ki..."

"Dün sabah sana uğradım ama evde yoktun. Yoksa *Mağara Adamları*'na mı gittin?"

Mağara Adamları katılımcıları bekâr erkekler olan bir dernekti. Arthur oraya iki kez gitmiş, yüzlerinde sürekli kasvet ve hüznün bulutları dolaşan bir grup adamla karşılaşmıştı. Bir parça kütükle ahşap işlemede kullandıkları aletleri hayatlarının merkezi yapmış tuhaf ve yalnız adamlar... Derneği yöneten Bobby küçük kafası ve iri bedeniyle bowling labutlarına benziyordu. Sürekli aşırı bir heyecanla, "Erkeklerin mağaralara ihtiyacı var. Her erkek inzivaya çekilebileceği ve kendi olabileceği bir yer arar," gibi iddialı cümleler kuruyordu.

İlk gidişinde saçları rastalı komşusu Terry'nin de orada olduğunu fark etti. Terry bir parça ahşabı yontmakla meşguldü. Arthur kibar olmak adına, "Arabamı beğendim," dedi.

"Aslına bakarsan o bir kaplumbağa."

"Ah..."

"Geçen hafta çimlerimi biçerken bir tane gördüm."

"Vahşi bir kaplumbağa mı?"

“Sürekli yalın ayak gezen kızıl saçlı çocuklara aitmiş, ama kaçtı.”

Arthur ne söyleyeceğini bilemedi. Gece gündüz sallanan sandalyesine pisleyen kedilerle başı yeterince dertteydi zaten. Bu yüzden lafı pek uzatmadı ve önündeki işe döndü. Evinin kapısına takmak için üstünde 37 yazan ahşap bir tabela yapıyordu. Yalnız küçük bir sorun vardı. 3 rakamı 7 rakamından bir hayli büyük olmuştu. Bu asimetriye takılmayıp tabelayı arka kapıya asmaya karar verdi.

Oraya gitmek için fazla erken olsa da Bernadette’e, *Evet, Mağara Adamları’*ndaydım demek kolaydı. Ancak karşısındaki dikilmiş, sürekli gülümseyen Bernadette’e bakıp tartın mis gibi kokusunu içine çekince yalan söylemek istemedi. Bunda Bay Mehra’nın söylediği yalanlardan dolayı hissettiği büyük suçluluk ve pişmanlık duygusunun da etkisi vardı tabii. Onun hikâyesinden ders çıkaracak ve bir daha mümkün mertebe yalan söylememeye çalışacaktı. Bu yüzden, “Dün senden saklandım,” dedi.

“Sen? *Saklandın* mı yani?”

“Kimseyi görmek istemiyordum. Zili çaldığında Miriam’ın gardırobunu boşaltmakla meşguldüm. İşim bölünsün istemediğim için koridorda dikilip evde yokmuş gibi davrandım.” Keli-meler dudaklarından ardı ardında dökülmüştü. Dürüst olmak tuhaf bir şekilde iyi hissetmesine neden olmuştu. “Dün... Ölümünün birinci yıl dönümüydü de...”

“Bu çok içten bir hareket, Arthur... Dürüstlüğünü takdir ettiğimi bilmelisin. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Carl öldüğünde... Şey... Gitmesine izin

vermek, onunla vedalaşmak benim için de kolay değildi. Bütün kişisel eşyalarını *Mağara Adamları*'na verdim.”

Arthur kalbinin sıkıştığını hissetti. Bernadette'in kocasından bahsetmemesini ümit etti. Çünkü o an isteyeceği en son şey birbirlerine ölüm ve yas hikâyelerini anlatmalarıydı. Arthur gözlemlerine dayanarak eşlerini toprağa veren insanlar arasında üstünlük taslama, garip bir rekabet duygusu olduğuna inanıyordu. Daha geçen hafta postanede karşılaştığı dört emekli insanın sohbetine tanık olmuştu.

“Karım ölmeden önce on yıl acı çekti.”

“Sahiden mi? Şey... Benim Cedric'ime de kamyon çarptı. Sağlık görevlileri daha önce hiç böyle bir şey görmediklerini söyledi. Düşünebiliyor musun, krep gibi dümdüz olmuştu.”

Sonra başka bir erkek sesi araya girmişti. *“Bence ilaçlar yüzünden oldu. Ona günde yirmi üç tane ilaç verdiler. İlaç zehirlenmesi yaşadı.”*

“İçini açtıklarında neredeyse boş olduğunu gördüler. Kanseri onu resmen yiyip bitirmiş.”

Postanedekiler sevdikleri insanlardan bu şekilde, cansız birer nesneymiş gibi bahsetmeye devam etmişti. Ancak Arthur onlar gibi düşünmüyordu. Miriam onun için hep gerçek bir insandı ve öyle de kalacaktı. Onun hakkında hiçbir zaman bu şekilde konuşmayacaktı.

Arthur bankodaki sarı zarflardan birkaç tane alırken Vera adındaki postane görevlisi, “Ümitsiz vakalara özel bir ilgisi var,” demişti. Her daim kaplumbağa kabuğunu andıran yuvarlak gözlüklerine sıkıştırdığı bir kalemi olurdu. Bu ona kasabadaki herkesi ve her şeyi bilmek zorundaymış ve bunu başarıyormuş gibi

bir hava katıyordu. Postanenin ondan önceki işletmecisi olan annesi de zamanında tıpkı onun gibiydi.

“Kim?”

“Bernadette Patterson. Size turta getirdiğini fark ettik.”

“*Kim* fark etti?” diye sormuştu Arthur sinirle. “Yoksa hayatıma burnunu sokmayı kendine amaç edinmiş gizli bir kulüp kuruldu da benim mi haberim yok?”

“Hayır, sadece dostça sohbet ettiğim bazı müşterilerimden duyduğum bir bilgi. Bernadette böyle biridir. Umutsuz, çaresiz, kendini işe yaramaz hisseden insanların yanında olur ve onlara yardım eder.”

Bu sözler üzerine Arthur ücreti ödeyip koşarcasına oradan uzaklaşmıştı.

Arthur mutfakta dikilirken su ısıtıcısının düğmesine bastı. “Miriam’ın eşyalarını Kedi Kurtarıcıları’na veriyorum. Kıyafetleri, süs eşyalarını falan satıp kötü muamele gören kedileri kurtarmak için fon yaratıyorlar.”

“Bu harika bir fikir, Arthur... Gerçi ben şahsen köpekleri tercih ederim. Bence köpekler çok daha kıymet bilen hayvanlar.”

“Bence Miriam kedilere yardım etmek isterdi.”

“O hâlde sen de öyle yap. Tartı senin için fırına koymamı ister misin? Birlikte öğle yemeği yiyebiliriz, tabii başka bir planın yoksa...”

Arthur yoğun olduğuna dair bir şeyler gevelemek üzereydi ki aklına yine Bay Mehra’nın hikâyesi geldi. Gerçek şuydu ki hiçbir planı yoktu. “Hayır, planlanmış bir işim yok,” dedi.

Yirmi dakika sonra bıçağıyla tartını dilimlerken yine bilekliği düşünmeye başladı. Belki Bernadette bu konuda ona

yardımcı olabilirdi. Sonuçta o da bir kadındı ve kadın bakış açısıyla yorum yapabilirdi. Arthur'un bilekliğin çok da önem-senecek bir tarafı olmadığını duymaya ihtiyacı vardı. Keşke biri ona günümüzde bu tarz değerli takıların başarılı imitasyonları-nın çok ucuza yapılabilirdiğini söyleseydi. Ancak bunun doğru olamayacağını o da farkındaydı, çünkü bileklikteki küçük fi-lin gerçek zümrülden yapıldığını öğrenmişti bir kere. Hepsi bir yana Bernadette'e güvenmek ne kadar doğrudu? Postanedeki Vera'yla ya da ümitsiz vakalarından biriyle bu konu hakkında konuşmayacağını garantisini kim verebilirdi?

"Dışarı daha sık çıkmalısın," dedi Bernadette. "*Mağara Adamları*'na bile sadece bir kez gittin."

"Hayır, iki kez... Ayrıca dışarı da çıkıyorum."

Bernadette tek kaşını kaldırarak, "Öyle mi? Nereye gidiyor-sun mesela?" diye sordu.

"Beni sınava mı tabi tutuyorsun? Öyle bir başvuru yaptığımı hatırlamıyorum da..."

"Ben sadece seninle ilgilenmeye çalışıyorum, Arthur."

Bernadette, Arthur'u yakınıni kaybeden ümitsiz vakaların-dan biri olarak görüyordu. Zaten Vera da aynen böyle söylemişti.

Arthur böyle hissetmek... Bu şekilde muamele görmek iste-miyordu. Göğüs bölgesinde bir sıkışma hissetti. Bernadette'e bir şeyler söylemek istiyordu. Bernadette onun yardımı muhtaç, umutsuz ya da işe yaramaz olduğunu düşünmemeliydi. Arthur'u beş yıldır evinden çıkmayan ve günde yirmi tane sigara içen Ba-yan Monton'la ya da serasında tek boynuzlu bir at yaşadığına inanan Bay Flowers'la bir tutamazdı. Çünkü her şeyini kaybet-miş bile olsa Arthur'un hâlâ bir gururu vardı. Hayatta bir koca

ve baba rollerini üstlenmiş olmasının yanı sıra zamanında kendine ait düşünceleri, hayalleri ve planları olan bir adamdı.

Arthur, Miriam'ın Bay Mehra'ya yazdığı mektubun üstündeki adresi düşünerek boğazını temizledi. "Şey, madem öğrenmek istiyorsun," dedi telaşlı bir ses tonuyla. "Bath'teki Graystock Malikânesi'ne gitmeyi düşünüyorum."

"Ah, tabii," dedi Bernadette dalgın bir edayla. "Hani kaplanların serbestçe ortalıkta dolaştığı yer..."

Bernadette, İngiltere konusunda bir bilgi bankası gibiydi âdeta. O ve Carl lüks karavanlarıyla neredeyse her yere gitmişlerdi. Graystock'ta nerelere gitmesi, nerelere gitmemesi ya da neleri yapıp neleri yapmaması gerektiği konularında vaaz dinleyeceğini düşünen Arthur'un tüyleri diken diken oldu.

Bernadette bir yandan mutfaktaki teraziyi düzeltip bıçakların yeterince temiz olup olmadığını kontrol ediyor, bir yandan da orası hakkında bildiklerini ezber yapmışçasına hızlıca sıralıyordu.

Bernadette'in sorduğu birçok şeye cevabı hayırdı. Lord Graystock'ın bir kaplanın saldırısına uğradığını, kaplanın pençe ve dişlerini baldırına geçirdiğini ve lordun artık topalladığını bilmiyordu. Graystock'm gençliğinde Nuh'un gemisinin hedonistik bir versiyonuna imza atıp farklı milletlerden bir sürü kadından oluşan bir harem kurduğundan ve altmışlı yaşlarında malikânesinde verdiği seks partilerinin ne kadar meşhur olduğundan da haberi yoktu. Sırf bir kez rüyasında şans getirdiği

* M.Ö. 435-355 yılları arasında yaşamış, Sokrates'in öğrencisi olan Aristippos'un öğretisi olup hazzın mutlak anlamda iyi olduğunu, insan eylemlerinin nihai anlamda haz sağlayacak bir biçimde planlanması gerektiğini, sürekli haz verene yönelmenin en uygun davranış biçimi olduğunu savunan felsefi görüştür. (Çev. N.)

söylendi diye iç çamaşırı dâhil olmak üzere bütün kıyafetlerinin meneviş mavisi renginde olduğunu ve kesinlikle başka renk giymediğini de daha önce duymamıştı. Arthur bu son bilgiyi dinlerken lordun kaplan saldırısı esnasında da meneviş mavisi giyip giymediğini merak etmişti.

Arthur'un henüz edindiği bir diğer bilgi de Lord Graystock'ın malikânesini Richard Branson'a satmaya çalıştığı, ancak iki adamın kavga edip bir daha konuşmadığıydı. Lord şu an münzevi bir yaşam sürüyordu. Graystock Malikânesi sadece cuma ve cumartesi günleri halka açıktı, ama insanların kaplanlara bakmasına artık izin verilmiyordu.

Bernadette'in anlattığı onca hikâyeden sonra Arthur, Lord Graystock'ın hayatı ve malikânesi hakkında kendini daha bilgili hissediyordu.

“Şu an sadece hediyelik eşya dükkânı ile bahçeler açık, ama onlar da biraz harap durumda.” Bu arada Bernadette musluğu parlatmayı bitirmişti. “Oraya neden gidiyorsun?”

Arthur saatine baktı. İçinden keşke bu konuyu hiç açmasaydım diye geçirdi, çünkü Bernadette'i ağırlamak daha şimdiden tam yirmi beş dakikasına mal olmuştu. Sol bacağının kasıldığını hissetti. “Hoş bir değişiklik olur diye düşündüm.”

“Aslına bakarsan Nathan ve ben de önümüzdeki hafta üniversitelere bakmak için Worcester ve Cheltenham'a gideceğiz. İstersen sen de bizimle gel, oradan trenle Graystock'a geçebilirsin.”

Arthur'un midesine bir ağrı saplandı. Graystock'a gitmek bile onun için bu denli zor ve sıra dışı bir fikirken bu da nereden çıkmıştı. Ayrıca henüz oraya gidip gitmeme konusunda kesin bir karar vermemişti. Hayatı boyunca bütün gezilerini Miriam'la

yapmışken oraya tek başına gitmenin ne anlamı vardı ki? Hem zaten Bernadette'e Graystock'a gitme konusundan bahsetmesinin tek nedeni işe yaramaz biri olmadığını ispatlamaktı. Ancak şimdi iyiden iyiye endişelenmeye başlıyordu. Zamanı geri almayı, elini o botun içine sokmamış ve o bilekliği hiç bulmamış olmayı o kadar çok istiyordu ki... Tabii, bir de filin üstündeki o numarayı hiç aramamış olmayı... O zaman burada oturup Bernadette'le Graystock Malikânesi'ni konuşmak zorunda kalmamış olacaktı. "Aslında pek emin değilim, belki de başka bir zaman..."

"Bence gitmelisin. Hayatına devam etmeyi dene ve bunun için önce küçük adımlar at. Biraz dışarı çıkmak ve ortam değişikliği sana iyi gelebilir."

Arthur midesinin tam ortasında kabaran minik bir heyecan dalgası hissedince çok şaşırdı. Karısının ondan önceki hayatına dair yeni bir şey keşfetmiş olmak daha fazlasını öğrenme merakını tetikliyordu. Son birkaç gündür sürekli üzüntü, hayal kırıklığı ve melankoli gibi duyguların pençesinde kıvrandığı düşünülürse bu onun için yepyeni bir histi. "Sanırım İngiliz bahçesinde dolaşan kaplanlar fikri çok hoşuma gitti."

Kaplanları gerçekten çok seviyordu. Güçlü, heybetli gövdelelerini, avlanma, yemek yeme ve çiftleşme içgüdüleriyle mağrur ve sinsi bir şekilde etrafta gezinmelerini çok takdir ediyordu. Uysal, mütevazı ve kaygı dolu bir yaşam süren insanlardan nasıl da farklılardı...

"Sahiden mi? Nedense seni hep köpek seven biri olarak düşünmüştüm, bilirsin işte, Terrier ya da o tarz küçük köpeklerle ilgi duyan biri olarak kafamda canlandırmıştım. Aslında hamster

beslemekten hoşlanan tiplere de benziyorsun... Her neyse neden bizimle birlikte arabayla gelmiyorsun? Nathan kullanacak.”

“Karavanı almayacak mısınız?”

“Hayır, onu satıyorum. Hem tek başıma ilgilenemeyeceğim kadar büyük hem de Carl öldüğünden beri bir ton depo masrafı ödedim. Nathan’ın Fiesta marka bir arabası var. Biraz külüstür olsa da güvenilir bir araç.”

“Önce ona sorman gerekmez mi? Belki başka planları vardır...” Arthur kendini yolculuk konusundan kaçmaya çalışırken yakaladı. Keşke çenesini kapalı tutsaydı. Hem giderse evdeki günlük işlerini kim halledecekti? Evet, çok kötü bir zamanlamaydı. O yokken biricik eğretili otu Frederica’ya kim bakar ya da bahçesini berbat eden kedileri kim kovalardı? Güneye giderse gece orada kalmak zorundaydı. Daha önce valizini hiç kendi hazırlamamıştı, çünkü bu tarz şeyleri onun adına hep Miriam... Arthur’un beyni akla yatkın bütün mazeretleri bulmak üzere saat gibi çalışıyordu. Tik... Tak... Tik... Tak... Karısının hayatına burnunu sokmak ya da meraklı bir dedektif gibi davranmak istemiyordu elbette, ama içten içe Miriam’ın tanışmalarından önceki hayatı hakkında daha fazla şey öğrenme arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

“Hayır, hayır. Nathan böyle şeylere pek kafa yormaz, neredeyse her şeyi onun adına ben düşünürüm. Hayatıyla ilgili biraz sorumluluk almak ona da çok iyi gelecek. Düşünebiliyor musun, ben söylemesem üniversitelere bakmak zorunda olduğunu bile hatırlamayacaktı. Başvurular için daha birkaç ay olduğunu biliyorum tabii, yine de araştırmaya erkenden başlamak istedim. O giderse çok yalnız kalacağım. Bunca zaman sonra yeniden tek

başına olmak çok garip olacak. Bensiz ne yapacağını düşününce bile ödüm kopuyor. Öğrenciyken katıldığı eğitim programlarında ve kamplarda bile ziyaretine gider, her defasında da bir deri bir kemik kaldığını görürdüm. Çünkü yemek yemeyi bile unutturdu...”

Bu esnada Arthur’un aklından yolculuğa birkaç ay sonra çıkacağını söylemek geçiyordu. Çünkü hayatındaki hiçbir şeyden emin olmasa da Bernadette ve oğluyla yolculuğa çıkmak istemediğinden adı gibi emindi. Nathan’la daha önce tanışmıştı. Bir sabah Miriam’la birlikte gittikleri kafede Bernadette’e rastladıklarında oğlu da yanındaydı. Ağzından kerpetenle laf alınan genç adamlardan birine benziyordu. Onlarla yola çıkma kısmı bir tarafa, Arthur evinin güvenli ortamından ayrılmayı ve alışık olduğu boğucu rutinlerini bırakmayı hiç istemiyordu.

Ancak Bernadette birden, “Nathan evden ayrıldığı zaman tek başına kalacağım. Yapayalnız, dul bir kadın... Ancak en azından sen ve diğer arkadaşlarım yine hayatımda olacaksınız, Arthur. Sen benim için ailemden biri gibisin...”

İşte, tam o anda hissettiği suçluluk duygusu yüzünden Arthur’un boğazı düğümlendi. Bernadette’in sesi yalnızlık ve keder yüklüydü. İşin tuhafı öyle bir şey demişti ki... Dürüst olmak gerekirse Arthur, Bernadette’in hayatındaki yerini tarif etmek için hiçbir zaman böyle bir ifade kullanmazdı. Bedenindeki temkinli her bir sinir hücresi Arthur’a Graystock’a gitmemesi gerektiğini fısıldıyordu. Fakat bir tarafı da Miriam’ın orayla ne tür bir bağlantısı olduğunu çok merak ediyordu. Çünkü karısını tanıdığı kadarıyla Miriam gibi birinin o adresle bir ilişkisi olması akla gelebilecek son şeydi. Tıpkı Hindistan gibi... Dinlediği

hikâyelere bakılırsa Lord Graystock ilginç bir karakterdi. Ayrıca o malikâne uzun yıllardır lordun ailesine aitti. Yani lordun Miriam'ı tanıyor ya da hâlâ hatırlıyor olma ihtimali bir hayli yüksekti. Belki de bileklikteki uğur objelerinin ardında yatan hikâyeler hakkında bir şeyler biliyordu. Arthur düşündü... Bileklik hakkında öğrendiği bilgileri unutup hiçbir şey olmamış gibi bilekliği kutuya koyabilir miydi? Karısının gençlik döneminde yaşadığı hayata dair merakını bastırıp, bunlar hiç yaşanmamış gibi davranabilir miydi? Bunları yapabilir miydi?

“Sakıncası yoksa sana karşı dürüst olacağım,” dedi Bernadette. Arthur'un yanına oturup elindeki mutfak havlusunu evirip çevirdi.

“Şey... Tabii ki yok...”

“Carl'ın ölümünden beri Nathan çok zor günler geçirdi. Bu konuda pek konuşmasa da ben anlıyorum. Biraz olsun hemcinsiyle vakit geçirmesi iyi olabilir. Arkadaşları var elbette, ama inan bana aynı şey değil. Seyahatimiz esnasında ona öğüt verir ya da bazı konularda yol gösterirsen... Ne bileyim bu tarz şeyler olursa... Yani bunun ona iyi gelebileceğine inanıyorum.”

Yapmayı ne kadar çok istese de Arthur başını bir türlü hayır anlamında sallayamadı. Nathan'ın fasulye sırıgına benzeyen çelimsiz bedenini ve cenaze evindeki perdeler misali gözünün önüne düşen siyah saçlarını düşündü. Tanıştıkları gün bir iki kelime ettikten sonra bütün dikkatini önündeki kahve ve pastaya vermişti. Gel gör ki şimdi Bernadette ondan oğluyla erkek erkeğe konuşmasını istiyordu. “Ama şey... Beni dinleyeceğini pek sanmıyorum,” dedi alçak sesle. “Sonuçta biz sadece bir kere karşı karşıya geldik...”

“Bence konuşacak... Hayatında neyi yapıp neyi yapmayacağını söyleyen tek kişi benim. Başka birinin sesini duymak onun için güzel bir değişiklik olacak.”

Arthur dikkatlice Bernadette’e baktı. Normalde hep gözlerini ni kaçırdı ya da devirirdi, ama bu sefer kızıl saçlarını ve dibinden görünen grilikleri uzun uzun inceledi. Ağız köşelerinden aşağıya doğru uzanan çizgilerden ve gözlerinden anladığı kadarıyla evet demesini gerçekten çok istiyordu.

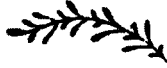
Miriam’ın eşyalarını derneğe götürebilir, bilekliği gardıroba geri koyabilir ve her şeyi unutabilirdi, çünkü bu en kolay seçenektir. Fakat iki şey onu durduruyordu; birincisi bütün bu olanların barındırdığı gizem... Bilekliği bulduğundan beri yaşadığı şeyler ona pazar öğleden sonraları Miriam’la beraber seyrettikleri polisiye filmleri, dedektiflik öykülerini çağrıştırıyordu. Filmleri izlerken olduğu gibi bilekliğin altında yatan sırları aydınlatmak, hikâyenin nereye varacağını görmek istiyordu. Sanki... Sanki karısının eski hayatına dair daha fazla şey öğrenirse ona daha yakın olacaktı. Diğer sebepse Bernadette’i... Bunca zamandır ona yemek pişiren, hâlini hatırını sormak için sürekli evine uğrayan Bernadette bu emek ve ilgisinin karşılığında hiçbir zaman bir şey istemişti. Ne para ne bir iyilik ne de kocası Carl’dan bahsederken onu dinlemesini... Fakat şimdi... İlk kez Arthur’dan bir şey yapmasını rica ediyordu.

Arthur, Bernadette’in bu konuda ısrarcı olmayacağını biliyordu. Ancak yanında endişeli bir ifadeyle oturmasına, sürekli alyansıyla oynamasına bakarak şu kadarını söyleyebilirdi; bu Bernadette için tahmin edebileceğinden daha önemliydi.

Nathan'la çıkacakları yolculukta Arthur'un onlara eşlik etmesini gerçekten istiyordu. Bernadette'in ona ihtiyacı vardı.

Arthur sandalyesine yaslanarak bir süre sessiz kaldı. Bunu yapmak zorunda olduğu konusunda kendi kendini ikna etmeye çalıştı. Artık oraya gitmemesini fısıldayıp duran kafasındaki sesleri susturması gerekiyordu. "Galiba Graystock'a gitmek bana da iyi gelecek," dedi. Fikrini değiştirmemek için hemen, "Ayrıca Nathan'la gayet iyi anlaşacağımızı düşünüyorum," diye ekledi. "Sizinle geleceğim..."

Yolda

Nathan Patterson da diğer insanlar gibi bir bedeni, kafası, kolları ve bacakları olan bir varlıktı. Ancak Arthur beyninin içinde o bedenin faaliyette olmasını sağlayan düşüncelerin olup olmadığından pek emin değildi. Havaalanlarında bavulların taşındığı konveyör bantlar gibi kayarcasına yürüyordu. O kadar zayıftı ki daracık siyah kotu bile kalçalarından düşüyordu. Üstünde kurukafa desenli tişört, ayağında da parlak beyaz spor ayakkabılar vardı. Karmakarışık saçlarının kâkül kısımları yüzünün büyük bölümünü kapatıyordu.

Bernadette'in evinin önündeki kaldırımda karşılıklı dikildikleri sırada Arthur canlı bir ses tonuyla, "Merhaba Nathan. Seninle tekrar karşılaştığıma sevindim," diyerek elini uzattı. "Bir sabah kafede tanışmıştık, hatırladın mı?"

Nathan, Arthur'un yüzüne uzaydan gelmiş bir yaratılmış gibi baktı. İki yanından sarkan ellerinden birini uzatma gereği duymadan, "Hayır," dedi.

"Ah... Anlıyorum, zaten sadece kısa bir süre konuşabilmiştik. Duyduğuma göre üniversitelere bakacakmışsın. Çok zeki bir genç olmalısın."

Nathan kafasını başka tarafa çevirip uzaklara daldı. Birkaç saniye sonra da arabanın kapısını açtı ve tek kelime etmeden sürücü koltuğuna oturdu. Arthur arkasından öylece bakakalmıştı. Anlaşılan bu sandığından daha uzun bir yolculuk olacaktı. “Sakıncası yoksa ben arkaya oturacağım,” dedi, ancak yine cevap alamayınca arabaya bindi. “Bu sayede sen ve annen önde oturur, biraz sohbet edersiniz.”

Arthur öğle yemeğinden sonra bavulunu sürükleyerek Bernadette’in evine götürmüştü. Frederica’nın suyunu fazla fazla vermiş ve onu bırakıp gittiği için bir parça suçluluk duymuştu. Nemli bir bezle Frederica’nın yapraklarını silerken, “Sadece birkaç gün olmayacağım,” diye fısıldamıştı. “Merak etme, ben yokken gayet iyi olacaksın. Hiçbir şey yapmadan sürekli senin yanında oturamam. Gitmek zorundayım, lütfen beni anla. Miriam’ın geçmişine dair bilmediğim şeyleri öğrenmem lazım. Bence sen de böyle yapmamı istiyorsun.” Yapraklarından birini sallamak ya da toprağındaki suda bir köpük oluşturmak gibi bir işaret vermesi için bir süre Frederica’ya bakmış, ama hiçbir tepki alamamıştı.

Arthur yanında yedek gömlek, iç çamaşırı, pamuklu pijama, tıraş takımı, ilk yardım çantası ve bir paket sıcak çikolata götürüyordu. Bernadette ona gece kalacakları Cheltenham Pansiyonu’nda tek kişilik bir oda ayırtmıştı. Pansiyondan bahsederken, “Hoş bir yere benziyor. Hatta bazı odalar Cheltenham Kilisesi manzaralı. York şehrindeymişiz gibi olacak, Arthur. Yani evden uzaktaymış gibi hissetmeyeceksin,” demişti.

Bernadette telaşla evinden çıktı. Önce lacivert, sonra da mor renk bir bavulu sürükleyerek dışarı çıkardı. Bavullardan sonra da Marks and Spencer markasına ait dört poşet getirdi.

Arthur, Nathan'ın koşarak annesine yardım edeceğini sandı, ancak ayaklarını arabanın ön paneline uzatmış cips yiyen genç adam istifini bile bozmadı. Bunun üzerine Arthur penceresini açıp, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye seslendi.

"Hayır, hallediyorum. Bu son poşetleri de yükledikten sonra yola çıkabiliriz." Bernadette bagaj kapağını kapattıktan sonra Nathan'ın yanındaki yolcu koltuğuna oturdu. "Evet... Nereye gideceğimizi biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi oğlu iç geçirerek.

"İlk güzergâhımıza varmamız yaklaşık üç saat sürecek," dedi Bernadette.

Nathan radyonun sesini o kadar çok açtı ki Arthur bangır bangır çalan müzik yüzünden doğru dürüst düşünememeye başladı. Rock şarkıda erkek vokal kız arkadaşını öldürmek istediğiyle ilgili bir şeyler bağıırıyordu. Bernadette ara sıra arkaya dönüyor ve Arthur'a bakıp gülümsüyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sormayı da ihmal etmiyordu.

Arthur her seferinde kafasını sallayıp başparmağıyla her şey yolunda işareti yapıyordu. Sabah rutini değiştiği için daha şimdiden çok gerilmişti. Ne tıraş olmuştu ne de çay fincanını yıkamıştı. Kısa seyahatinden döndüğü zaman muhtemelen fincanın içini sapsarı bulacaktı. Belki de Frederica'ya daha çok su veremiydi... Mutfak tezgâhındaki kırıntıları silmiş miydi? Hatırlamıyordu... Hatırlayamamak tüylerini ürpertiyordu. Peki, ya ön kapıyı güzelce kilitlemiş miydi? Ya kilitlemediyse?

Arthur zihnini kemiren evhamlı düşüncelerden kurtulabilmek için elini cebine soktu ve kalp şeklindeki küçük kutuyu çıkardı. Parmaklarını kırmızı derinin üstünde gezdirdikten sonra

minik kilide dokundu. Bu kutunun ve içindekinin nereden geldiğini bilmiyor olsa da karısına ait bir eşyanın yanında olması içini rahatlatıyordu.

Üç şeritli yoldan otoyola doğru ilerlerken Arthur gözlerinin kapandığını hissetti. Gözlerini açık tutmaya çalışsa da onlar yine bir yolunu bulup ağır ağır kapanıyordu. Asfalt yolda bir hayli azalan fren seslerinin de etkisiyle uykuya daldı.

Rüyasında Miriam, Lucy ve Dan'le birlikte deniz kenarında piknik yaptıklarını gördü. Fakat hangi sahil kasabasında olduklarını anımsayamadı. Lucy ve Dan deniz kenarına gidecek ve külahta dondurma yiyecekleri için heyecanlanacak kadar küçük yaştalardı. "Gel ayaklarımızı suya sokalım baba," dedi Dan elini çekiştirerek. Güneş ışınları vurdukça denizin yüzeyi gümüş renkli yaldızlı kâğıt gibi görünüyordu. Hava mis gibi taze hamur tatlısı ve seyyar yiyecek kamyonlarından yayılan sirke kokuyordu. Gürültülü bir şekilde öten martılar suyun üzerine doğru alçalıp tekrar havalanıyordu. Tepede parlayan güneşin etkisiyle hava kavurucu derecede sıcaktı.

Ayakta durmuş ona bakan Miriam, "Evet, hadi gel Arthur," dedi. Güneş arkasından vurduğu için Miriam'ın saçları altın rengi ışık halkasıyla çevrili gibi görünüyordu. Arthur karısının beyaz, yarı şeffaf elbisesinin altından belli olan bacaklarının muntazamlığına hayranlıkla baktı. Pantolonunun paçalarını kıvrıp kumların üstüne oturdu. Öyle sıcaktı ki koltuk altlarındaki terden gömleğinin yanı sıra yeleği de ıslanmıştı.

"Biraz yorgunum. Kumların üstünde uzanıp üçünüzü seyredeceğim. Bir yandan da haberlere göz atarım," dedi elindeki gazeteyi dizine vurarak.

“Gazeteyi her zaman okursun. Hadi yanımıza gel. Gece çocuklar yattıktan sonra da gevşeyip keyif yapabiliriz.”

Arthur gülümsedi. “Ben burada kalacağım. Sen çocuklarla denize gir,” dedi ve Lucy’nin saçlarını karıştırarak başını okşadı.

Karısı ve iki çocuğu bir müddet orada dikilip umutla ona baktı. Ardından ikna çabalarının sonucu vermeyeceğine kanaat getirerek denize doğru koşmaya başladılar. Üçünün arkasından bakan Arthur bir anlığına ayağa kalkıp onların peşinden gitmek istedi. Ancak kaşla göz arasında sahil şemsiyeleri ve renkli havlular arasında gözden kaybolmuşlardı. Arthur yeleğini çıkardı. Top gibi sarıp yastık niyetine başının altına koydu.

Ama bu rüyaydı... Rüya olduğu için de olayları zihninin içinde ileri geri oynatabilirdi. Sahneyi başa sardı. Fakat bu kez onu denize girmeye çağırdıklarında cevabı evet oldu. Çünkü hayatı boyunca böyle bir anı tekrar yaşayamayabilirdi. Biliyordu ki karısı ve çocuklarıyla geçirdiği o an hiçbir şeye değişilemeyecek kadar özeldi. Gelecekte Dan binlerce kilometre ötede yaşayacak, Lucy de tıpkı abisi gibi uzakta bir hayat kuracaktı. Arthur ise ömrünün ilerleyen yıllarında ailesiyle birlikte tekrar deniz kenarında olabilmenin hasretini çekecekti.

Evet, bu sefer... Yani rüyasında... Ayağa kalktı, Dan ve Lucy’nin kumlu, yapış yapış minik ellerini avuçlarının içine aldı. Yan yana dizilmiş dört aile bireyi neşeli kahkahalar atarak ve ciyaklayarak suya doğru koştu. Arthur pantolonunun üst tarafları da ıslanana ve dudaklarında tuzlu suyun tadını hissedene dek suya tekmeler savurdu. Miriam da hemen arkasından yürüyordu. Bir tanecik karısı gülerek parmak uçlarını suyun yüzeyinde gezdiriyordu. Lucy sıkıca babasının bacağına sarılırken, Dan

beline kadar gelen suyu şapırdatıyordu. Arthur kolunu karısının beline dolayıp onu kendine çekti. Burnunun üstündeki çillere, güneş yüzünden yanaklarında oluşan pembe halkalara yakından baktı. O an olmayı en çok istediği yerdeydi. Usulca karısına doğru eğildi. Miriam'ın ılık nefesi dudaklarındaydı ve...

"Arthur... *Arthur!*"

Dizine dokunan bir el hissetti. "*Miriam?*" Hemen gözlerini açtı. Fakat açar açmaz karısı ve çocuklarıyla birlikte olduğu an puf diye kayboldu. Ön koltukta oturan Bernadatte ona doğru uzanmıştı. Kapısı da açıktı. Arthur açık kapıdan uzayıp giden gri asfaltı görebiliyordu. "Uyuyakalmışsın. Benzinciye geldik, tuvalete gitmem lazım da..."

"Ah..." dedi Arthur gözlerini kırpıştırıp gerçek dünyaya yeniden adapte olmaya çabalayarak. Miriam'ın elinin sıcaklığını hâlâ avcunda hissedebiliyordu. O an onun yanında olmayı ve dudaklarından öpmeyi ölesiye istiyordu. Hafifçe doğrularak, "Neredeyiz?" diye sordu.

"Birmingham'a geldik bile. Yollar çok tenhaydı. Hadi in de biraz bacakların açılsın."

Arthur kendisine söyleneni yapıp arabadan indi. Yaklaşık iki saattir uyuyordu. Gri dış cepheli binaya doğru yürürken rüyasına geri dönüp tekrar ailesinin yanında olabilmeyi diledi. O kadar gerçektir ki... Neden yaşarken o anların tadını yeterince çıkarmamıştı ki? Neden kıymetini bilmemişti?

Benzincideki WHSmith marketinde amaçsız bir şekilde gezindikten sonra bir tane *Daily Mail* gazetesi satın aldı. Ardından dükkânın dışında duran makineden karton bardakta kahve aldı. Kahvenin tadı toprağa benziyordu. Girişteki salon eğlence

makinelerinin yanıp sönen renkli ışıkları ve bangır bangır çalan elektronik müzik yüzünden bir hayli hareketli ve dikkat çekiciydi. Kızarmış soğan halkası ile çamaşır suyu kokularını duyabiliyordu. Yarısını içtiği kahveyi çöp kutusuna atıp tuvaletlerin olduğu yöne yürüdü.

Arabanın yanına döndüğünde sadece Nathan'ın olduğunu gördü. Baş başaydılar...

Sürücü koltuğunda oturan genç adam ayaklarını yine ön panele uzatmıştı. Arthur arka koltuktaki yerine geçer geçmez gazetesini açtı. Önümüzdeki birkaç gün sıcak hava dalgasının etkisinde olunacağı yazıyordu. Uzun zaman sonra ilk kez bu kadar sıcak bir mayıs ayı yaşanacağını okuyan Arthur'un aklına hemen Frederica'nın toprağı geldi. O dönene kadar kurumaması için dua etti.

Nathan paketten çıkardığı cipsi ağzına attı. Arthur daha önce bir cipsi bu kadar uzun süre ve gürültüyle yiyen birini hiç görmemişti. Nathan ağzındakini nihayet bitirdikten sonra, "Demek sen ve annem... *Bilirsin işte...*" dedi.

Arthur cümlemin devamını bekledi, ancak ne yazık ki devamı gelmedi. "Çok affedersin ben..."

"Annem ve sen diyorum... Epey iyi anlaşıyorsunuz, ha?" dedi Nathan havalı ve ukala bir ses tonuyla. "Çıkıyor musunuz?"

Arthur hemen, "Hayır!" deyiverdi. Dehşete düşmüştü, ama bunu sesine yansıtmamaya çalıştı. Nathan'ın neden ve nasıl böyle bir fikre kapıldığını merak ediyordu. "Kesinlikle hayır. Biz sadece arkadaşız."

Nathan bilgiç bir edayla başını salladı. "Yani pansiyonda sen başka bir odada kalacaksın?"

“Tabii ki başka bir odada kalacağım.”

“Ben sadece merak ediyordum da...”

“Biz *sadece ama sadece* arkadaşız.”

“Sana yemek, turta, yani o tarz ıvır zıvırlar yaptığını fark ettim. Diğerlerine sadece tatlı şeyler götürür.”

Diğerleri derken Bernadette’in ilgilendiği *diğer ümitsiz vakaları* kastediyordu. Aklını kaçırmış Bay Flowers, evinden çıkmayan Bayan Monton ve diğer arızalı tipleri... “Annenin bana yardımcı olmasını ve verdiği emekleri gerçekten çok takdir ediyorum. Çok zor günler geçiriyordum, sağ olsun bu süreçte bana çok destek oldu. Bu arada ben baharatlı yemekleri tatlılara tercih ederim.”

“Ah, anlıyorum,” dedi Nathan paketin dibindeki son cipsleri katır kutur yiyerek. Ardından boş cips paketini katladı, ortasından düğüm attı ve bıyık gibi burnunun altına koydu. “Annem insanlara yardım edeceğim diye kendini paralıyor. O gerçek bir azize.”

Nathan bunu söylerken ciddi miydi, yoksa alay mı ediyordu? Arthur tam olarak anlayamamıştı.

“Karın... O öldü değil mi?” diye sordu Nathan bu kez.

“Evet, öldü.”

“Bu çok boktan bir durum, öyle değil mi?”

Arthur bir saniyeliğine ön koltuğa atlayıp Nathan’ın burnunun altındaki cips paketini parçalamak istedi. Genç insanlar ölümü nasıl bu şekilde hafife alabiliyordu? Ölümden hiçbir zaman gitmek zorunda kalmayacakları uzak bir diyar gibi söz etmeleri akıl alır gibi değildi. Ayrıca ne cüretle Miriam’dan bu kadar rahat bir dille, kırk yıllık arkadaşımı gibi bahsederdi?

Arthur tırnaklarını koltuğun derisine geçirdi. Sinirden yanaklarından alevler çıkıyordu. Dikiz aynasından Nathan'la göze gelmek istemediği için kafasını çevirip pencereden dışarı baktı.

Ön tarafında porsuk baskısı olan siyah bir tişört giymiş bir kadın, çıgliklar atan küçük çocuğunun elinden çekştirerek otoparkta yürüyordu. Minik kızın elinde çocuk menüsü torbası vardı. Ardından Ford Focus marka kırmızı arabadan inen yaşlı bir kadın da bağırmaya başladı. Anlaşılan üç nesil McDonald's hamburgeri için hararetle bir tartışma yaşıyordu.

Arthur, Nathan'a cevap vermesi gerektiğinin farkındaydı. Cevap vermemek büyük kabalık olurdu. Fakat karısının ölümünün ona neler hissettirdiğini anlatma zahmetine girmeyecekti. "Evet, çok boktan bir durum," diyerek üstünkörü bir cevap verdi. Öfkeden genç adama uyup küfür ettiğinin bile farkında değildi.

"İşte geldim..." Tanrı'ya şükür ki ön kapı açılmış ve Bernadette tıka basa dolu bir sürü poşetle arabaya binmişti. Koltuğuna yerleşti. Emniyet kemerini takarken, "Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu.

"O poşetlerin içinde ne var, anne? Orada sadece McDonald's ve WHSmith var," dedi Nathan.

"Sadece birkaç dergi, içecek ve yolda atıştırmak için çikolata tarzı abur cuburlar. Arthur ve sen acıkabilirsiniz."

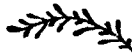
"Bagaja yiyecek bir şeyler koydun sanıyordum?"

"Koydum, ama yeni bir şeyler almak çok güzel."

"Pansiyonda çayımızı içmemize ne kaldı ki? Bir saate kadar oraya varmış oluruz."

Arthur durumdan çok rahatsız olmuştu. Çünkü zavallı Bernadette'in tek niyeti onları memnun etmekti. Hiç acıkmadığı hâlde Bernadette'e destek vermek için, "Aslına bakarsan ben biraz acıktım. Bir çikolata ve soğuk bir içecek hiç de fena olmaz," dedi.

Bu cümlesinin karşılığında da sıcacık bir tebessüm, büyük boy Twix çikolata ve iki litrelik kolayla ödüllendirildi.

Pansiyondaki odası tek kişilik bir yatağın, eski bir gardırobun ve bir sandalyenin ancak sığıldığı küçük bir odaydı. Köşede hayatında gördüğü en küçük lavabo ile sabun duruyordu. Pansiyon sahibi kadının verdiği bilgiye göre tuvaletle banyo bir üst kattaydı. Saat dokuzdan sonra banyo yapmak yasaktı ve içindekilerin tamamen gitmesi için sifona sert bir şekilde basılması gerekiyordu.

Arthur en son ne zaman tek kişilik bir yatakta yattığını anımsayamadı. Yatak, artık dul bir erkek olduğunu gözüne sokacak kadar dardı. Nevresimlerin yeni değiştirildiği ve tertemiz oldukları belliydi. Yatağın kenarına oturup pencereden dışarı baktı. Bir martı pencere pervazında çalımla yürüyordu. Caddenin karşısındaki park manzarası da insanın içini açıyordu.

Normalde Miriam'la pansiyondaki odalarına girer girmez yaptıkları ilk şey, bir fincan leziz çay içmek ve ikram tepsisindeki bisküvilerin tadına bakmak olurdu. Birlikte bisküvilere puan verirdiler. İkramlık bisküvi olmaması en baştan sıfır, kepekli ya da yulafli bisküvi olması iki puan demekti. Kremalı bisküviler dört

gibi biraz daha yüksek bir puan alırken, yoğun kremalı sandviç bisküviler beş puana layık bulunuyordu. Fakat Arthur bu bisküvileri giderek daha çok sevdiği için zamanla altı puan vermeye başlamışlardı. İçinde çikolata olan her çeşit bisküvi kategori üstü puan alıyordu. Puanlama sisteminin üst basamaklarında genellikle büyük zincir otellerde verilen limonlu ve zencefilli, çikolata parçalı gibi türleri olan butik bisküviler yer alıyordu. Bunlar sevizden aşağı almazdı. Arthur ve Miriam'ın değerlendirme kriterlerine göre bir bisküvinin on puan alması için işletme sahibinin ya da özel bir şefin elinden çıkan ev yapımı bisküvi olması gerekiyordu. Ancak tahmin edilebileceği üzere bu çok ender rastladıkları bir durumdu.

Arthur'un şu an kaldığı odada ikram edilen paketin içinde iki tane zencefilli bisküvi vardı ki bu fazlasıyla beğendiği bir çeşitti. Paketi açınca Arthur'un yüreği parçalandı. Paketten bir bisküvi alıp hüznle ısırды. Sonra paketi katlayıp ikram tepsisine geri koydu, çünkü paketteki diğer bisküvi Miriam'ın hakkıydı. Ne olursa olsun onu yiyemezdi...

Bernadette ve Nathan'la akşam yemeği için aşağıdaki restoranda buluşmasına daha iki saat vardı. Miriam yanında olsa bu vakti üstlerine bir yağmurluk alıp yürüyüşe çıkarak geçirirlerdi. Karı koca etrafı keşfeder ve ertesi gün neler yapacaklarını planlardı. Ama bu kez... O yoktu ve Arthur da tek başına dışarı çıkmak istemiyordu. Etrafı tek başına keşfetmek hem hiç keyifli değildi hem de artık çok manasızdı. Pencereden dışarı bakarken parka doğru yürüyen Nathan'ı gördü. Tek eli cebinde sigara içiyordu. Arthur, Bernadette'in oğlunun bu kötü alışkanlığından haberi olup olmadığını merak etti.

Cebinden kutuyu çıkarıp açtı ve pervaza koydu. Bilekliği görmeye, onu elinde tutmaya artık alışmıştı, ama ne kadar çabalarsa çabalasın bilekliği karısıyla ilişkilendiremiyordu. Böylesine pahalı, ağır ve gösterişli bir şeyi karısının narin bileğinde sallanırken hayal edemiyordu. Miriam'ın kıyafet konusunda çok şık ve seçkin bir zevki vardı. Öyle ki klasik ve şık dış görünüşünden dolayı insanlar çoğu zaman onu Fransız zannederdi. O da Fransız kadınların giyim tarzına hayran olduğunu ve bir gün Paris'e gitmek istediğini söylerdi.

Hastalandıktan sonra sürekli göğsü sıkışıyor, nefes darlığı yaşıyordu. Bu şikâyetlerinden ötürü giyim tarzını değiştirmek zorunda kalmıştı. Lacivert ipek bluzlarının, krem rengi eteklerinin ve inci takılarının yerini bol kıyafetler ve salaş hırkalar almıştı. Artık giyinirken tek bir amacı vardı; ısınmak... Güneş tenini kavursa bile üşüdüğünü hissediyordu. Üstünde kalın bir hırka ya da kazakla bahçede otururken cesur bir ifadeyle yüzünü güneşe dönüyordu. Sanki *Hey! Bak buradayım, ama seni hissetmiyorum!* diyerek güneşe meydan okuyordu.

Arthur farkında olmadan yüksek sesle, "Niçin' bana Hindistan'dan bahsetmediğini anlayamıyorum Miriam," dedi. "Bay Mehra'nın anlattığı hikâye çok talihsiz, çok üzücü, ama o hikâyede senin utanmanı gerektiren hiçbir şey yok."

Bir saksıya pencerenin diğer tarafına kondu ve önce Arthur'a sonra da bilekliğe baktı. Arthur pencereyi tıklatarak, "Kışt!" dedi. Hemen kutuyu alıp göğsüne bastırdı. Sonra gözlerini kısıp bilekliğe yakından baktı. Uğur objelerinden biri olan çiçek, orta kısımdaki minicik bir inciden ve etrafındaki beş farklı renkteki taştan yapılmıştı. Palette de minik bir fırça ve boyaları

temsilen yapılmış altı küçük damla vardı. Kaplan altın dişlerini göstererek hırıliyordu. Arthur tekrar saatine baktı. Akşam yemeğine hâlâ bir saat kırk beş dakika vardı.

Evinde olsaydı yemeğini şimdi yerdi. Çünkü Miriam'la birlikte akşam yemeklerini tam beş buçukta yerlerdi, Arthur onun ölümünden sonra bu geleneğe sadık kalmayı seçmişti. Miriam yemek pişirirken Arthur da masayı hazırlardı. Bu alışkanlıklarının tek istisnası cuma günüydü. Cuma günleri birlikte televizyonun karşısına geçer ve önlerine koydukları tepside balık, patates kızartması ve bezelye püresi yerlerdi. Arthur bu düşüncelerle yatağa uzanıp ellerini başının altına koydu. Miriam olmadan en lezzetli yemeklerin bile tadı yoktu.

Boş zamanını geçirmek için ertesi günü düşünmeye başladı. Her zamanki saatte kahvaltısını yapıp çayını içebileceğini pek sanmıyordu. Bir kâğıda yazdığı tren saatlerini okuyup ezberledi. Lord Graystock'ın ona doğru yürüdüğünü, elini uzatıp onu eski bir arkadaşymış gibi sıcak bir şekilde karşıladığını hayal etti. Sonra Miriam'ı Hindistan'da tozlu zeminde diz çökmüş, küçük çocuklarla bilye oynarken gözünde canlandırdı. Fakat bu hayal etmesi oldukça zor bir sahneydi.

O kadar şey düşünmesine rağmen sadece on dakika geçmişti. Zamanın geçmemekte inat ettiğini gören Arthur, duvardaki küçük televizyonun kumandasını alıp televizyonu açtı. Bütün kanalları gezdikten sonra *Komiser Columbo* dizisinde karar kıldı ve yayınlanan bölümün son yirmi dakikasını izlemeye başladı.

Lucy ve Kaplumbağa

Lucy Pepper baba evinin kapısının önünde durdu ve kafasını kaldırıp eski yatak odasının penceresine baktı. Her gelişinde bu ev gözüne daha da küçülmüş gibi görünüyordu. Hâlbuki bir zamanlar, yani çocukken çok büyük olduğunu düşünürdü. Dan'le beraber merdivenlerden bir aşağı bir yukarı koşturduğu, annesiyle babasının oturma odasında oturduğu o eski günler... Dan'le şömine rafının iki ucunda simetrik hâlde duran porselen köpek bibloları misali hep yan yanaydılar.

Bir zamanlar çok güçlü ve heybetli olan babası bile artık daha küçüktü. Dimdik sırtı hafifçe kamburlaşmıştı. Çekiştirmekten zevk aldığı gür, siyah saçları ise şimdi seyrelemiş ve ağarmıştı. Her şey ne kadar da çabuk değişiyor, zaman nasıl da hızla geçiyordu. Anne ve babasının sonsuza dek yanında olacağını sandığı o naif düşünceleri hangi ara kaybolmuş, hangi ara masumiyetini yitirmişti?

Lucy'nin hayatı boyunca istediği tek bir şey vardı; anne olmak... Küçük bir çocukken bile oyuncak bebeklerine çocuklarıymış gibi davranır, bütün oyunlarında iki çocuk sahibi bir

anneymiş gibi yapardı. Çocukların cinsiyeti onun için fark etmezdi. Bir kız bir erkek, iki kız ya da iki erkek olabilirdi. Lucy için önemli olan tek şey anne olmaktı. Öte yandan artık çoluk çocuk sahibi olması gereken bir yaşta, tam otuz altı yaşında olmasına rağmen anne değildi. Facebook'ta takip ettiği sınıf arkadaşlarının birçoğu anne, hatta bir tanesi büyükanne bile olmuştu. Fakat Lucy, eli boş kalbinin üzerinde öylece yapayalnız kalmıştı... Yanaklarında minik dudakların yapış yapış öpücüklerini hissetmeye hasret bir yaşam sürüyordu.

Son zamanlarda bu konuyu çok düşünür olmuştu, ama bunları itiraf etmek ona bile çok tuhaf geliyordu. Çünkü onun konumunda birinin parlak bir kariyer ya da dünyayı gezmek gibi istekleri olmalıydı. Fakat o sadece annesi gibi olmayı istemişti. Büyük bir mutluluk ve keyifle çocuklarını büyüten Miriam gibi... Annesiyle babasının mükemmel bir evlilikleri vardı. Bir kez bile kavga ettiklerini ya da tartıştıklarını görmemişti. Her zaman el ele tutuşur ve birbirlerinin yaptığı şakalara gülerlerdi. Lucy gençken annesiyle babasının ergen âşıklar gibi kollarını birbirlerinin beline dolamasını çok saçma bulurdu, hatta bundan utanırdı. Fakat sonra zaman geçti ve yalnız kaldı. Karşıdan karşıya geçerken elini sırtına koyacak ya da ona dünyanın en değerli varlığı gibi davranacak birini bulamadığında, annesiyle babasının ne denli özel bir şeye sahip olduğunu anladı. Bu arada normalde girdiği her ortamda başının çaresine bakabilecek ve kendini koruyabilecek biriydi. Hatta karatede kahverengi kuşak sahibiydi. Fakat yine de aşkı hissetmek kim bilir ne kadar güzel olurdu?

Abisi Dan bu konuda onun tam tersiydi. Bir kere aile kurmak, ebeveyn olmak gibi şeyler ilgisini hiç çekmemişti. Onun hayali

hep kendi işinin patronu olmak ve yurtdışında kendi hayatını kurmaktı. Dan ve karısı Kelly'nin ilk denemelerinde iki muhteşem çocuğa sahip olmaları Lucy'ye haksızlık gibi geliyordu. Dan zaten oldum olası çok şanslıydı, istediği, hatta istemediği her şey hayatında öylece beliriveriyordu. Hâlbuki Lucy hayatı boyunca her şey için savaşmak zorunda kalmıştı; evliliği, babasıyla ilişkisi ve işi bunlardan sadece birkaçıydı.

Gece yatağına yattığında idealindeki hayatı düşünüyordu. Kocasını ve çocuklarıyla parkta olduğunu, şen kahkahalar attıklarını, karısı koca çocuklarını salıncakta salladıklarını gözünün önüne getiriyordu. Hayalinde annesi de vardı tabii, elinde ıslak mendillerle bankta oturmuş, torunlarını seyrediyor ve onlara öpücük gönderiyordu.

Ne yazık ki bu hayalin gerçekleşmesi artık imkânsızdı. Çünkü annesi artık yoktu. Ve bir daha asla yanında olamayacaktı. Lucy'nin henüz doğuramadığı torunlarını göremeyecek ya da onları kucaklayamayacaktı.

Bir ilkokulda öğretmenlik yapan Lucy öğrencileri okuldan alan annelerin yaşça kendisinden çok küçük olduğunu fark etmişti. Zamanının çoğunu Anthony'yle harcadığı için kendine kıızıyordu. Çünkü ne zaman doğum kontrol haplarını bırakmak istese Anthony hep yurtdışında bir tatil daha yapalım ondan sonra diyerek çocuk sahibi olmayı erteliyordu. Onun listesinde salona yeni bir kanepe almak bile bebek yapmaktan daha üst sırada olmuştu. Lucy ve Anthony'nin öncelik ve önem sıralamaları birbirinden çok farklıydı.

Lucy sonunda doğum kontrol haplarını ona haber vermeden bırakmaya karar vermişti. Normalde çok tedbirli bir karaktere

sahip olsa da çocuk konusunda önce düşün sonra yap noktasına gelmek zorundaydı. Ve kontrolü ele aldı... Çünkü Anthony elli yaşına gelse bile çocuk yapsak mı yapmasak mı diye uzun uzun kafa yorup, bir türlü eylemeye geçmeyecek biriydi. Lucy korunmayı bıraktıktan birkaç hafta sonra hamile kalmıştı. Ancak birkaç ay sonra bebeğini kaybetti.

Anthony gitmişti... Annesi de gitmişti... Hâl böyle olunca Lucy'nin hayalleri de havaya karışan parfüm misali onlarla birlikte uçup gitmişti.

Lucy annesinin cenazesine gitmediği için kendine hâlâ çok kızıyordu. Öz annesinin cenazesinde bulunmamak Lucy'nin nasıl bir evlat olduğunu gösteriyordu. Hayırsız ve nankör bir evlat... İşte, Lucy buydu. Annesine hoşça kal demek için orada olması gerekiyordu. Ancak bunu yapması mümkün değildi... Neden gelemediğini babasına bile doğru dürüst açıklayamamıştı. Kapının altından attığı notta şöyle yazmıştı;

Üzgünüm baba, ama bunu yapamayacağım. Lütfen annemle benim yerime de vedalaş... Sevgiler, Lucy.

Notu bıraktıktan sonra kısa süreliğine kalktığı yatağına dönmüş ve tam bir hafta yataktan çıkmamıştı.

Babası alışkanlıklarına çok bağlı bir adamdı, hayatı resmen rutinler üzerine kuruluydu. Lucy ne zaman ona uğrasa kendini diken üstünde hissediyordu. Çünkü babası sürekli saatine bakıyor ya da o orada değilmiş gibi günlük işleriyle ilgileniyordu. Sanki aynı ortamda bulunan ama paralel evrenlerde yaşayan iki farklı insanlardı. Babasını son ziyaret ettiğinde su ısıtıp iki

fincan çay hazırladı. Ancak babası onun hazırladığı ayı içmeyi reddetti. Çünkü o çayını sadece sabah sekiz buçukta, öğlene doğru on birde, bazen de öğleden sonra saat üçte içerdi. Sanki babasını değil de her saniyesi kıymetli bir devlet adamını ziyaret ediyordu.

Bazen annesinin hayatta olmasını ve babasının hakkından gelmesini çok istiyordu. Annesinin yokluğuna bir türlü alışamıyordu. Çoğu zaman onu mutfak masasında otururken ya da bahçedeki gülleri budarken görmeyi bekliyordu. Bazen de elini havaya kaldırıp annesinin düşük omuzlarına şefkatle dokunduğunu hayal ediyordu.

Keşke Dan, kardeşinin ve babasının hayatıyla daha ilgili olsaydı. Ama maalesef abisiyle babasının bıçak sırtı bir ilişkileri vardı. Bu iki erkek hiçbir zaman birbirinin karakterine ya da bakış açısına saygılı ve hoşgörölü davranmamıştı. Onlar aynı manzara resminin birbirine hiç uymayan iki parçasıydı... Annesi öldükten sonra bu durum daha da belirginleşmişti. Lucy sürekli çok sevdiği iki erkeğin birbiriyle iletişime geçmesi için köprü görevi görüyordu.

Lucy her ziyaretinde babasıyla son derece gergin ve huzursuz bir saat geçirdikten sonra evine dönüyordu. Böyle zamanlarda onu bekleyen, sıkıca sarılan ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyen birinin olmasını diliyordu. Ama yoktu...

Anthony'yle evliliklerini bitirmelerinin üstünden altı ay geçmişti. Tam bir klişe olsa da Lucy bir gün işten eve dönmüş ve koridorda kocasının valizini görmüştü. Önce haber vermeyi unuttuğu bir iş seyahatine gideceğini sanmış, ancak valizin yanında Anthony'nin yüzünü görünce yanıldığını anlamıştı. Anthony

yere bakarak, “Yürümüyor Luce, böyle devam edemeyeceğimizi ikimiz de biliyoruz,” demişti.

Aslında Lucy ona yalvarmak istememişti. Şimdi geriye dönüp baktığında o gün ne kadar güçsüz ve gurursuz davrandığını fark ediyordu. Çünkü istemediği bir şeyi yaparak Anthony’ye yanında kalıp gelecekteki çocuklarının babası olması için yalvarmıştı. Bir yıl önce korkunç şeyler yaşamış olabilirlerdi, ama Lucy’ye göre bunu geride bırakıp yollarına devam etmek de onların elindeydi. Bebeğini ve annesini kaybettikten sonra kocasını çok ihmal ettiğini biliyordu.

Onca ısrarına rağmen Anthony başını hayır anlamında sallamıştı. “Çok zor günler geçirdik, çok üzüldük. Ben artık mutlu olmak istiyorum. Acı bir geçmişimiz var ve bundan sonra birlikte mutluluğu yakalamamız imkânsız. Bir süre ayrı kalmaya ve sakın bir kafayla düşünmeye ihtiyacımız var, Lucy. Bu yüzden gitmek zorundayım.”

Lucy daha geçen ay Anthony’ye bir marketin koridorunda rastlamıştı. Bir kadınla birlikte alışveriş arabalarını itiyorlardı. Tuhaf olsa da kadın, kısa saçları ve uzun boynuyla biraz Lucy’ye benziyordu.

Lucy meyve sularının olduğu reyondan dondurulmuş gıda reyonuna kadar onları izlemiş, ardından peşlerini bırakmıştı, çünkü yakalanırsa Anthony kendisini takip ettiğini sanabilirdi. Karşılaşırlarsa neler olacağını az çok tahmin edebiliyordu. Anthony onu yeni kız arkadaşına takdim edecek, Lucy zoraki bir tebessümle taze çilek almak için geldiğini ve onu yeniden gördüğüne memnun olduğunu söyleyecek, sonra da koşarcasına uzaklaşacaktı. Lucy’nin duyamayacağından emin olduktan

sonra Anthony yeni sevgilisinin kulağına, “O benim eski karımdı. On beş haftalık hamileyken bebeğimizi kaybetti, ondan sonra da eskisi gibi olamadı. Yaşam ışığımı söndürdüğü için ondan ayrılmak zorunda kaldım,” diye fısıldayacaktı. Kız arkadaşı da sempatik bir şekilde başını sallayacak, doğurgan olduğunu ve bir aile kurmak istediği anda kadınlığının onu yarı yolda bırakmayacağını temin edercesine elini sıkacaktı.

Lucy onları gördükten sonra bir hışımla kasaya gitmişti. Marketten çıkar çıkmaz da ağlamaya başlamıştı. Kendini çok kötü hissediyordu. Market arabasını yerine koymak için öndeki arabaya doğru sertçe itmişti. Arabaların uyuşmadığını görünce uğraşmak istemeyip bozuk parasını market arabasında bırakmıştı. Ağladığını gören kalın boyunlu bir adam ona kâğıt mendil uzatmıştı. Lucy mendille burnunu silip eve gitmiş ve yarım şişe votka içmişti.

O günden sonra soyadını tekrar Pepper olarak değiştirdi. Lucy Pepper kesinlikle ama kesinlikle Lucy Brannigan’dan çok daha iyiydi. Sonra da evini Anthony ve evlilikleriyle ilgili hatıralardan arındırdı. Bebek bakımı, anne sütü, göğüs pedi gibi konularla ilgili broşürleri ve çocuk bezi kuponlarını çöpe attı. Tekrar kızlık soyadını kullanmak ona bir nebze olsun güç vermişti, artık hayatla yeniden yüzleşmeye hazırdı.

Şimdi de anne babasının binlerce kez altını değiştirdiği, çocukluğunu geçirdiği evin önünde dikiliyordu. Tuhaf bir şekilde yüreğine ılık ılık bir şeyin aktığını hissetti. Gülümseyerek zili çaldı. Babasının koridorda asılı paltosunu, ön kapının çiçek desenli camından bile görebiliyordu. Kapı önündeki

paspasın üstünde bir sürü posta vardı. Babasının onları hâlâ almamış olması çok garipti.

Zili bir kere daha çalıp kapıyı tıklattı. Fakat ne kapı açıldı ne de içeriden bir ses duyuldu.

Kafasını kaldırıp bakınca bütün pencerelerin kapalı olduğunu gördü. Evin yanındaki dar yoldan arka bahçeye yürüdü, ama babası orada da değildi.

Gözlerini kısıp ıslıl ıslıl ve sıcacık güneşe baktı. Çok güzel bir gündü. Babasını bulursa belki onu harika havanın tadını çıkarmak için bahçede oturmaya ikna edebilirdi.

O gün işten bir saat erken çıkmıştı. Okulun spor günüydü. Normalde çocukların dizlerine yara bandı yapıştırmak ve sıkma portakal suyu vermek için orada olması gerekiyordu. Ancak kaşıkla yumurta taşıma yarışı yapan çocukları izlerken birden babasının yanında olmak istediğini fark etmişti. Dan Avustralya'da yaşadığı, annesi de öldüğü için babasından başka yakını yoktu. Bu yüzden bayrak yarışı başlarken migreni tutmuş numarası yapıp kahkaha ve alkış seslerinden kaçarcasına uzaklaşmıştı.

Parmak uçlarında yükseldi. Elini gözlerine siper edip arka pencereden içeri baktı. Frederica, yani eğrelti otu hafifçe buruşan yapraklarıyla bir parça mahzun ve solgun görünüyordu. Babası bu bitkiye takıntı derecesinde bağlanmıştı.

Birden içine bir korku düştü. *Babası ölmüş olabilirdi...* Ya merdivenden düştüyse? Ya annesi gibi yatağında can verdiyse? Ya banyoda ayağı kayıp düştüyse ve şu an kımıldayamıyorsa? Lucy'nin aklına onlarca felaket senaryosu üşüştü, birden paniklemeye başladı. *Aman Tanrım!* Hemen evin önüne koştu.

O esnada karşı bahçeden bir adam, “Yardımcı olabilir miyim?” diye bağırdı. Bu babasının sürekli bandana takan komşusuydu. Onu daha önce de görmüştü. Çim makinesinin üstüne eğildi, sanki elinde ters çevrilmiş kahverengi kâse gibi bir şey tutuyordu.

“Babama bakmıştım da... Kapıyı açan olmadı. Ya başına bir şey geldiyse, Tanrı korusun ya düşüp kaza geçirdiyse diye endişeleniyorum. Terry’ydi değil mi?” Lucy sağa sola bakıp yolun karşısına geçti.

“Evet, ismim Terry. Bu arada endişelenmene gerek yok. Baban bu sabah bavulunu alıp gitti.”

Lucy parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Bavul mu? Emin misin?”

“Evet, galiba o kadının evine gidiyordu. Hani saçları ahudu renginde olan...”

“Bernadette mi?” Bir keresinde Lucy babasını ziyarete geldiğinde kadını mutfak masasında, annesinin yerinde otururken bulmuştu. Sosisli börek yapıyordu. Lucy pek yemek yapmazdı. Genellikle mikrodalgada ısıtılan ya da çabucak ızgara yapılan şeylerle beslenirdi.

“Adını bilmiyorum. Bir arabaya bindiler, arabayı yüzüne düşen saçlardan tek gözü görünmeyen genç bir çocuk kullanıyordu. O çocuğun yolu net görebileceğinden bile emin değilim.”

“Babam nereye gittiğini söyledi mi?”

Terry kafasını salladı. “Hayır. Sen kızı mısın? Gözlerin onunkilere benziyor.”

“Öyle mi?”

“Evet. Dedğim gibi nereye gittiğini söylemedi. Baban konuşkan biri değil sanırım?”

“Evet, pek sayılmaz.” Terry’nin elindeki şeyin kımıldadığını gören Lucy gözlerini kısıp dikkatle baktı. Kâseye benzettiği şeyin içinden bir kafa çıktı ve iki göz ona bakmaya başladı. “Yoksa elindeki kaplumbağa mı?”

Terry başını sallayarak onu onayladı. “Yan komşunun evinden kaçmış. Nedenini bilmiyorum ama benim çimlerimi pek seviyor. Çimlerimi düzenli olarak biçtiğimden bu ufaklık için pek fazla yemeğim yok. Her seferinde kaçmaya çalışıyor, ben de onu alıp geri götürüyorum. Yalın ayak koşturan kızıl saçlı çocukların kaplumbağası. Onları tanıyor musun?”

Lucy tanımadığını söyledi.

“Görürsem şayet, babana onu aradığını söylememi ister misin?”

Lucy buna çok memnun olacağını ve kendisinin de ona telefonla ulaşmaya çalışacağını söyledi. Babasının bavulunu neden yanına aldığını, daha da önemlisi nereye gitmiş olabileceğini çok merak ediyordu. Süt almak için köye gitmeye bile ikna edemediği adam nerede olabilirdi? “Belki de kaplumbağanın çimlerinde biraz dolaşmasına izin vermelisin. Bu sayede macera yaşama hevesini giderebilir. Ondan sonra evi her neresiyse orada kalmaktan çok daha mutlu olur.”

“Bu hiç aklıma gelmemişti.” Terry kaplumbağayı çevirip yüzüne baktı. “Bu konu hakkında senin fikrin nedir dostum?”

Lucy yolun karşısına dönerken omzunun üstünden, “Yardı-
mın için teşekkür ederim,” diye seslendi.

Arka bahçeye geçip kocaman bir saksının kenarına oturdu. Cep telefonunu çıkarıp babasının numarasını aradı. Telefon her zamanki gibi en az yirmi kez çaldı. Babası telefonu nereye

koyduğunu ya da hangi tuşa basacağını sürekli unuttuğu için bu duruma alıştı. Sabırla bekledi. Nihayet babası telefonu açtı.

“Alo, ben Arthur Pepper.”

“Baba, ben Lucy,” dedi. Babasının sesini duyduğu için yüreğine su serpilmişti.

“Ah... Merhaba tatlım.”

“Sana geldim, evin önündeyim ama yoksun.”

“Geleceğini bilmiyordum.”

“Ben... Sadece seni görmek istedim. Komşun, hani sürekli çimlerini biçen adam seni bavulla gördüğünü söyledi.”

“Doğru söylemiş. Graystock Malikânesi’ni ziyaret etmeye karar verdim. Bath’te, kaplanların yaşadığı yer.”

“Evet, duymuştum. Ama baba...”

“Bernadette ve oğlu Nathan bu tarafa gidiyormuş, onlara katılmamı istediler.”

“Yani sen oraya onlarla...”

“Şey... Nathan üniversitelere bakacakmış. Ben... Şey... Bir değişiklik olur diye düşündüm.”

Lucy gözlerini kapattı. Duyduklarına inanamıyordu. Her zamanki saatinin dışında bir fincan çay bile içmeyen babası ateş kızılı saçlı komşusuyla seyahate mi çıkmıştı yani? Neredeyse bir yıldır evden çıkmayan adam... Bu ani seyahatin altında tuhaf bir şey olduğunu sezdi. Sanki... Sanki babası ondan bir şey saklıyordu. “Apar topar gitmek için fazla uzun bir mesafe değil mi?”

“Bu sayede evden biraz uzaklaşmış oldum.”

Lucy daha önce yalnız yaşamanın babasını hassas ve savunmasız kılmasından çok endişelenmişti. Gazeteler dolandırıcılık mağduru olan yaşlı ve emekli insanlarla ilgili haberlerle doluydu.

Ancak şu an bunları aklına getirmemeliydi. Kızı olduğu hâlde birlikte bahçede bir şeyler yapmaya onu ikna edemezken, Bath gibi uzak bir yere Bernadette'le birlikte gitmeyi nasıl kabul edebilmişti? Giderek daha da telaşlanıyordu. Soğukkanlılığını korumaya ve endişelerini sesine yansıtmamaya çalıştı. "Ne zaman döneceksin, peki?"

"Ne zaman dönerim bilmiyorum. Şu an bir pansiyondayım, yarın da Graystock'a gideceğim. Her neyse, şimdi kapatmam lazımdır, tatlım. Eve döndüğümde seni ararım, olur mu?"

"Baba... *Baba...*" Hat kesildi. Lucy şaşkın şaşkın elindeki telefona bakakaldı.

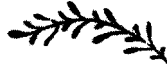
Önce babasını tekrar aramayı düşündü, fakat sonra aklına babasının diğer garip huyları ve alışkanlıkları geldi; dünya yıkılsa değiştirmedeği rutinleri... Mesela onu ne zaman görse üstünde o korkunç yelek vardı. Ayrıca haftalarca onu aramadığı olurdu. Ha bir de o çok sevdiği bitkisiyle konuşuyordu.

Annesi ölene dek ebeveynlerinin yaşlandığını hiç düşünmemişti. Şimdiyse düşünmek bir yana buna bizzat tanık oluyordu. Babası kendi başına idare edemiyorsa ona yardım etmeliydi. Belki de onun için bir yardımcı tutmalı ya da yaşlıların kaldığı özel bakım evlerini araştırmaya başlamalıydı. Acaba babasının akıl sağlığını yitirmesi ne kadar sürecekti? Bilmiyordu... Bilmekten korksa da merak ediyordu.

Babasının üst kata çıkmasına yardım ettiğini, ona yemeğini yedirdiğini ya da onu tualete götürdüğünü gözünün önüne getirince dili damağı kurudu. Belki de kendi bebeği yerine babasına bakmak zorunda kalacaktı.

Ayağa kalktı. Bahçe kapısına doğru yürürken bacaklarının titrediğini fark etti. Hayatındaki her şey yeterince kötü değilmiş gibi şimdi de bunamanın eşiğindeki babasıyla ilgilenmek zorundaydı...

Pansiyon

Pansiyonun alt katında servis edilen kahvaltı leziz kokuyordu. Evde Miriam'la sadece mısır gevreği yerlerdi. Tost yaparken de zeytinyağlı margarini tercih ediyorlardı. Çünkü Miriam, Arthur'un kolesterolüne dikkat etmesi gerektiğini düşünüyordu. Aslında buna çok da gerek yoktu, çünkü doktor yaptığı testler sonucunda kolesterol seviyesinin gayet düşük olduğunu söylemişti. Arthur yeni yıkanmış nevresimlerin serili olduğu bir yatakta uyanmaya ve kahvaltıda hafif şeyler yemeye alıştı. Pastırma, sosis, yağda yumurta gibi lezzetli ve kalorili yiyeceklerin olduğu tam teşekküllü İngiliz kahvaltısı onun için hoş ve lüks bir sürprizdi. Fakat yine de kendini suçlu hissetti. Keşke Miriam da hayatta olsaydı ve bu güzel kahvaltının tadını birlikte çıkarabilselerdi.

Pansiyona gelirken arabada o kadar kestirmiş olmasına rağmen bütün gece deliksiz uyumuştı. Sabah da çatıda âdeta step dansı yapan ve sürekli öten martıların sesleriyle uyanmıştı.

Dün akşam Lucy'yle yaptığı telefon konuşmasından sonra kendini çok yorgun hissettiğini fark etmişti. Bernadette'in

kapısını çalmış, akşam yemeğinde Nathan'la ona eşlik edemeyeceğini söyleyerek affına sığınmıştı. Erkenden yatarsa ertesi güne erken başlayabilir ve onlarla sabah görüşebilirdi. Bernadette anlayışla başını salladıysa da büyük hayal kırıklığı yaşadığı gözlemlerinden okunuyordu.

Arthur duş aldı, giyindi, tıraş oldu ve kahvaltı için alt kata indi. İpek örtülerin serili olduğu masaların üstünde sarı nergisler duruyordu. Duvarlarda da çerçevelenmiş deniz manzaralı kartpostallar asılıydı. Yemek odası renkli, iç açıcı ve keyifli görünüyordu. İçeri girdiğinde Bernadette ve Nathan'ın pencere kenarındaki dört kişilik bir masada oturduğunu gördü.

"Günaydın," dedi Arthur canlı bir ses tonuyla ve onlara kattı.

Masanın üstündeki çiçekleri bıçağıyla dürten Nathan sadece *hı hı* der gibi tuhaf bir ses çıkardı.

Bernadette ise, "Günaydın Arthur," diyerek uzanıp oğlunun elini masadan indirdi. "İyi uyudun mu?"

"Aslına bakarsan kütük gibi uyudum."

"Maalesef ben pek iyi bir gece geçirmedi. Saat üçte uyandım, sonra da aklıma bir sürü şey geldi, düşünmekten uyuyamadım."

Arthur tam gece boyunca ne düşündüğünü soracaktı ki siyah kalem etek ve sarı renk bluz giymiş genç bir garson çay, kahve ikramı için masalarına geldi. Arthur garson kızın bileklerinden birinde çapa, diğerinde de gül dövmesi olduğuna dikkat etti. Bu dövme işi gençler arasında rahatsız edici derecede popülerdi. Böylesine güzel ve hoş bir kız neden kendisini damgalatarak bir asker gibi görünmek isterdi ki? Birden bu kadar eski kafalı olduğu için kendine kızdı. Miriam hep daha özgür düşünceli ve

yeniliğe açık olması konusunda onu teşvik ederdi. “Dövmelerini beğendim, çok hoş görünüyorlar,” dedi gülümseyerek.

Garson kız kararsız bir ifadeyle ona tebessüm etti. Dövme-
lerinin iğne ve mürekkebe ulaşmış küçük bir çocuğun elinden
çıkışına basit ve özensiz göründüğünü o da biliyordu sanki.
Arthur ızgara domatesin olmadığı büyük bir İngiliz kahvaltı ta-
bağı yanında çay sipariş etti.

Cam sürahi dolusu sütle küçük kutulardaki mısır gevrekleri-
nin durduğu büfeye gitmek için Bernadette’le aynı anda ayağa
kalktılar. Arthur pirinç gevreği alıp masaya döndü. Bernadette
de iki kutu normal mısır gevreklerinden aldı. “Kutular o kadar
küçük ki hiçbir zaman bir tane yetmiyor,” dedi.

Ardından üçü sessizce oturdu. Kafası sürekli öne düşen
Nathan her an uyuyacakmış gibi görünüyordu. Hatta saçlarının
önündeki kâseye girmesi an meselesiydi.

Sütlü gevreklerini yedikten sonra garson boş kâseleri alıp sı-
cacık kahvaltı tabaklarını servis etti.

Arthur sohbet açmak için Nathan’a, “Sosisler çok lezzetli gö-
rünüyor,” dedi.

“Haa?”

Bernadette, “‘Öyle mi?’ demek istedin sanırım,” diyerek oğ-
lunu düzeltti.

Nathan’ın bomboş bir yüz ifadesi vardı. Çatalını kocaman
sosise batırıp yemeye başladı. Bıçağıyla dilimleme gereği bile
duymadığını görünce Arthur’un içinden masanın altından ba-
cağına bir tekme atmak geldi, ama kendini tuttu. Bernadette’in
yemek masası adabı ve görgü kuralları konusunda oğlunu daha
iyi eğitmesi gerekirdi.

“Bugün ilk üniversiteye bakacağız. Gelecek vadeden güzel bir okula benziyor. Sen de bizimle gelecek misin Arthur?”

“Sizin için de sakıncası yoksa ben direkt Graystock’a gitmek istiyorum. Bristol’e giden trene bineceğim, oradan da Bath’e aktarma yapacağım.”

“Yalnız bildiğim kadarıyla orası sadece cuma ve cumartesi günleri açık, malum bugün salı.”

“Halka açık olması şart değil, gidip kapıyı çalabilirim.”

“Bence oralara kadar gitmeden önce telefon etsen iyi olur.”

Arthur o an kendisine söylenilen şeyleri harfiyen yapacak bir ruh hâlinde değildi. Kafasına koymuştu bir kere, ne olursa olsun oraya gidip sorularının cevabını bulacaktı. Kızarmış pastırmasını dilimledi.

“Peki, sonrasında seni nereden alalım?”

“Sizden böyle bir şey yapmanızı isteyemem. Nasıl olsa malikâneden eve dönmenin bir yolunu bulurum.”

Bernâdette’in yüzü biraz asıldı. “Tek başına dönemezsin, çok uzun sürer. Buraya da bir geceliğine rezervasyon yaptırdık.”

“Zaten benim için yeterince şey yaptın,” dedi Arthur kesin bir dille. “Malikâneyi bir ziyaret edeyim sonrasında ne yapacağımı o zaman düşünürüm.”

“Tamam, ama çok dikkatli ol. Bu arada beni arayıp haber vermeyi de ihmal etme. Eve bizimle dönmek istersen başımızın üstünde yerin var. Dersimi kaçırmayayım yeter.”

“Ders derken?”

“Annem oryantal dans kursuna gidiyor,” dedi Nathan kıs kıs gülererek.

Arthur birkaç saniye düşündü. Bernadette'i mor renk şifon bir kıyafetle kalçalarını sallarken gözünde canlandırmaya çalışmıştı. "Bundan haberim yoktu. Bu çok... Şey... Kulağa çok enerjik geliyor."

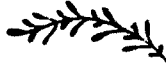
"Bu sayede biraz egzersiz yapmış oluyorum."

Nathan bir kez daha kıs kıs güldü.

Ancak Bernadette onun bu alaycı hareketini görmezden gelip, "Pastırman nasıl Arthur?" diye sordu.

Arthur, "Nefis," diyerek cevap verdi. Bugün tek başına zaman geçireceği için çok mutluydu. Çünkü Miriam hakkında öğreneceği her neyse özel kalmalıydı. Yalnız olmak, uzun uzun düşünmek ona iyi gelecekti. "Pastırmanın tadını ve çıtır çıtır olmasını çok sevdim. Bu arada benim için endişelenmene gerek yok. Malikâneyi yalnız başıma ziyaret etmek benim için daha iyi olacak."

Kaplan

Bernadette ve Nathan, Arthur'u Cheltenham tren istasyonunda bıraktı. Arthur, Bath'e vardığında üç kilometre uzaklıktaki Graystock Malikânesi'ne yürüyerek gitmeye karar verdi.

O an bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü. Güneşli hava, kuş cıvıltıları... Temiz hava almak için süper bir gündü. Arthur bavulunu sürükleyerek neşeyle yürümeye başladı. İstasyonun avlusundan ve siyah taksi kuyruğunun yanından geçti. Küçük bir kâğıt parçasına çizdiği haritasına bakıp önce yuvarlak kavşaktan döndü, sonra da direkt malikâneye çıkan yan yola girdi. Maceraperest biriymiş gibi hissediyor ve verdiği karardan ötürü kendiyile gurur duyuyordu. Uzun adımlarla hedefine doğru ilerlemeye devam etti.

Bir süre sonra kaldırım bitince kendini bileklerine batan deve dikenini ve ısırganlarla dolu bir yolda yürürken buldu. Ayaklarının altındaki toprak öylesine engebeliydi ki gri renk süet mako-senleri yerine eski ama daha dayanıklı olan spor botlarını giymiş olmayı diledi. Taşlı ve çakıllı dar patikada bavulu sürüklemek

neredeyse imkânsızdı. Bu yüzden bir süre sürüklemeye çalışıyor, bir süre de elinde taşıyordu.

“Hey, ihtiyar!” Parlak kırmızı renkte spor bir araba yanından son hız geçerken az kalsın ona çarpıyordu. Arthur arabadaki gençlerden birinin arka pencereden sarktığını gördü.

Yaklaşık bir kilometre sonra patika daha da daraldı. Arthur azgın çalılardan oluşan çitle geniş, yüksek bordür taşlarının arasında sıkışıp kalmıştı âdeta. Bavulunu sürükleyecek takati kalmayınca durdu. Ellerini dizlerinin üstüne koyup biraz nefes almaya çalıştı. Miriam’ın ölümünden beri yürüdüğü en uzak mesafe eviyle postane arasındaki yoldu. Ciddi şekilde formdan düşmüştü.

Çalıların arasındaki oyuktan çıkan bal arısına, az ötede geviş getiren ineklere ve tarlayı süren traktöre hayranlıkla baktı. Yola devam etmeye karar verdi. Ancak ilerideki tuğla yığını ve demir alışveriş sepetleri hâlihazırda çok zor olan yolculuğunun üstüne tuz biber ekmişti âdeta. Tıkalı yola bakarak bavulunu daha fazla sürükleyemeyeceğini anladı. Bavulunu kaldırıp çalıların arasındaki oyuğa soktu, dışarıdan belli olmaması için de üstünü dal ve yapraklarla kapattı.

Sonra etrafına bakıp bavulun tam yerini belleğine kaydetti. Hemen karşısında pazar günü yapılacak ikinci el araç satışının yazılı olduğu bir tabela vardı. Yakındaki diğer tabelada da “Longsdale Çiftliği 1,5 kilometre” yazıyordu. Graystock Malikânesi’ni ziyaret ettikten sonra bavulunu buradan alıp eve dönebilirdi. Bavulun dışı naylon olduğu için çalıların arasında durmasında bir sakınca görmüyordu.

Yükünden kurtulduğu için artık kendini çok daha hafif ve hızlı hissediyordu. Seyahate çıkarken yanlarına ne alacaklarına hep Miriam karar verirdi. Bu konuda oldukça tedbirliydi. Evin her yeri lazım olur diye fazla fazla alınmış bir sürü ufak tefek eşyayla doluydu. İç çamaşırları, tıraş takımı, iki paket bisküvi ve farklı koruma faktörlerinde bir sürü güneş koruyucu bunlardan sadece bazılarıydı. Arthur karısını düşündü. Acaba Miriam bavulunu çalıkların arasına sakladığını görse onu takdir eder miydi? Pek sanmıyordu... Yine de bu dâhiyane fikrinden ötürü kendiy-le gurur duyuyordu. Sonuçta zekice bir çözüm bulmuş, çabuk karar vermiş ve hızını artırmıştı.

Graystock'a kadar önünde hâlâ uzun bir yol vardı. Yani çitle-rin altından çıkan çobançantası otlarına ya da göz alabildiğince uzanan sapsarı tarlalara hayranlıkla bakmak için duracak vakti yoktu. Tek yapması gereken gözünü yoldan ayırmadan son hız yürümekti. Gümüş rengi üstü açık arabayla yanından geçen çok çekici iki sarışın kız ve bir traktör sürücüsü onu gideceği yere bırakmayı teklif etti. Ancak Arthur kaybolmadığını söyleyip onları kibarca reddetti. Orada yaşayan nazik insanlar da olduğ-u görünce kırmızı arabadaki gençlerin düşüncesizliğini ve kaba davranışlarını affetti. Muhtemelen güneş başlarına geçmişti ya da eğlenmeyi, saçmalama ve hadsizlik sınırlarında bir faaliyet sanıyorlardı.

Nihayet Graystock Malikânesi'nin demir kapılarına ulaş-tığında karşısına üstü soyulmuş ahşap bir tabela çıktı. Harfle-rin büyük bölümü düşmüş olsa da bir zamanlar "Graystone Malikânesi'ne Hoş Geldiniz," yazdığı anlaşılıyordu.

Arthur tabelanın yaş konusunda kendisiyle yarışabileceğini düşündü. Ardından şaşkın şakin malikâneye giden kıvrımlı, uzun araç yoluna baktı. Ağaçların arasındaki binayı zor da olsa görebiliyordu.

Bir zamanlar göz kamaştırıcı bir mimarisi olan Graystock Malikânesi, şimdi 1980'li yılların korkunç pop kliplerinden fırlamışçasına eski, çürük ve harap görünüyordu. Mesela devasa ön kapıların yanında duran sütunlar çatlamış, yer yer de parçalanmıştı. Dış cephedeki taşlar da Arthur'un elektrikli süpürgesiyle çektiği toz topraklarıyla neredeyse aynı renkti. Ayrıca üst kattaki pencerelerin birkaçının camı kırık.

Ellerini kalçasının üstüne koyup bir müddet öylece dikildi. Birazdan Miriam'ın hayatının özel bir bölümünü daha keşfedecekti. Bunun için heyecan mı duymalı yoksa korkmalı mıydı, bilemiyordu...

Ancak kesinlikle emin olduğu bir şey vardı; acilen tuvalete gitmesi gerekiyordu. Mesanesindeki dayanılmaz baskıyla sanki bir anda yakınında seyyar bir tuvalet belirecekmiş gibi etrafına bakındı. Ancak uygun bir çalılık bulmak dışında bir seçeneği yoktu. Etrafta onu görecektir bir turist olmamasını ümit ederek yakındaki çalılara işlemeye başladı. Birden çalılardan fırlayan gri bir sincap ona bir bakış atıp ağaca çıktı. Dalda durup işini bitirmek üzere olan Arthur'u izledi. Tanrı'ya şükür ki yanında bir paket ıslak mendil vardı. Yola devam etmeden önce bir güzel ellerini sildi.

Tekrar yürümeye başlayınca nefesi kesildi. Neden Bernadette onu arabayla bırakmalarını teklif ettiğinde kabul etmemişti ki

sanki? Bazen bu keçi inadı yüzünden resmen yaşlı bir ahmak gibi davranıyordu.

Malikânenin etrafı siyah, uzun, demir korkuluklarla çevriliydi. Çift kanatlı kapılarda güvenliği sağlamak üzere ağır pirinç asma kilitler kullanılmıştı. Arthur yüzünü korkuluklara dayayıp aralıktan içeri baktı. Binanın kapıları kapalıydı. Hangi akla hizmet burada elini kolunu sallayarak dolaşabileceğini ve zile basıp içeri kolaylıkla girebileceğini düşünmüştü ki? Ayakları feci şekilde ağrıyordu. Elleri de ıslak mendil ve ter yüzünden yapış yapıştı.

Yaklaşık on dakika orada öylece dikildi. Çaresizdi, bir sonraki hamlesinin ne olması gerektiğini bilmiyordu. Ama sonra... Bir şeyin hareket ettiğini gördü. Evet, bahçedeki gül çalılarının hemen arkasında mavi bir şeyin kıvıldığını görmüştü. Lord Graystock... Arthur parmak uçlarında yükselip dikkatle baktı. Çalıların oradaki mavi siluet hareket etmeye devam ediyordu. Elektrik mavisi pantolon giymiş lordun üstü çıplaktı ve istakoz gibi yanmıştı.

Arthur, "Merhaba," diye seslendi. "*Merhaba...* Lord Graystock."

Lord ya duymamıştı ya da duymazlıktan geliyordu. Tam o sırada Arthur'un gözüne dalların hemen yanında asılı duran kulp kısmı demirden pirinç çan çarptı. Kulpundan çekip çanı çaldıysa da ağacın dallarına takıldığı için istediği ses çıkmadı. Zıplayıp dalları kenara çekmeye çalıştı, ama bırakır bırakmaz dallar eski konumuna döndü. Arthur çanın kulpunu son bir kez çekerek çanın demirlere çarpıp çingırdamasını sağladı. Fakat hiçbir faydası yoktu. Bir süre uzaktan hedefini izledi. Lord Graystock elleri

cebinde, arazisinde dolaşıyordu. Ara ara durup bir g l  kokluyor ya da yabani otları ayıklıyordu. Güneşten kıpkırmızı olmuş dolgun göbeği pantolonunun bel kısmından dışarı ta mı tı.

Yoksa bu adam sağır mıydı? Arthur böyle birinin koca bir haremı nasıl idare ettiğini ve kadınların onda ne bulduğunu d    nd . Miriam onun haremindeki kızlardan biri olamazdı, böyle bir şey ihtimal d  hilinde bile değildi.

 abalaları hüsranla sonuçlanan Arthur bir hayli gerilmi ti. Araziyi çevreleyen korkulukları takip ederek yürümeye başladı. Bir yandan da çocuklar gibi parmaklarını demirlerin üstünde gezdiriyordu. Arada bir parmaklarının ucunda yükselip bahçelere göz atıyordu. Graystock Malikânesi girilmesi imkânsız bir kale gibiydi.

Sonra evin arka tarafında, kocaman bir meşe ağacının gölgesindeki bir noktada bir şey dikkatini çekti. Burada demir korkuluklar yere kadar uzanmıyor, alçak tuğla duvarın üstünden ba lıyordu. Birden Arthur'un aklına bir fikir geldi.

 nce kimseler olmadığından emin olmak için etrafı kolaçan etti. Ardından sağ bacağını kaldırıp duvara tırmandı. Korkulukların ba ladığı noktaya çıkabilirse etrafı y ksekte n çok daha iyi görebilirdi. Fakat ayağını kaldırmaya çalışırken birden dizi kitlendi ve bir çatırdama sesi duyuldu. Acıyla yere eğilip dizini ovu turduktan sonra tekrar denemeye karar verdi. Eliyle dizine destek verip bacağını duvarın üstüne kaldırmaya çalıştı. Tek ayağını yukarı koyduktan sonra demir korkuluğa tutunup, var gücüyle diğer ayağını yukarı çekmeye çabaladı. İkinci ayağı da duvarın üstüne değdiği an tarif edilemez bir rahatlık ve mutluluk hissetti. Anlaşılan ya lı kurtta hâlâ i  vardı... Birkaç defa

derin nefes aldıktan sonra tekrar korkulukların arasından bahçeye baktı.

Aldığı kokudan dolayı sürekli burnunu oynatan iri gözlü Jack Russel cinsi köpek de ona bakıyordu. Bej rengi mont giyip başına ipek eşarp takmış bir kadın kafasını kaldırıp Arthur'u inceledikten sonra, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Hayır, ben iyiyim, teşekkür ederim." Arthur iki eliyle sımsıkı demir korkulukları tuttuğu hâlde rahat ve güçlü görünmeye çalıştı.

Kadın yerinden kımıldamadı. "Affedersiniz ama ne yapmaya çalışıyorsunuz?"

Arthur çabucak düşünüp bir cevap hazırladı. "Köpeğimi arıyorum. Korkulukların üstüne çıkmış olabilir diye düşündüm."

"Yalnız o korkulukların yüksekliği üç metreden fazla."

"Evet, teşekkür ederim," dedi Arthur başıyla onaylayarak. Lafi uzatmazsa ya da uzun açıklamalar yapmazsa kadın yoluna gidebilirdi. Hemen her zamanki sakın ve durağan ifadesini takınıp normal görünmeye çalıştı.

Kadın dudak büktü. "Köpeğimle on dakikalık bir yürüyüşe çıkıyorum. Döndüğümde hâlâ burada olursanız polisi aramak zorunda kalacağım, anladınız mı?"

"Evet, tabii." Arthur tırmanırken çorabının üstüne çıkan pantolonunu düzeltmek için hafifçe bacağı salladı. "Bakın sizi temin ederim ki ben hırsız değilim."

"Bunu duyduğuma memnun oldum. Umarım bir an önce köpeğinizi bulursunuz. Sadece on dakika..." Kadın onu son bir kez uyarma gereği hissetmişti.

Arthur olduğu yerde kalıp kadının uzaklaşmasını bekledi. Ne gündü ama... Tam bir felaket silsilesinin içindeydi. Evinde gazetesini okumak varken o duvarın tepesinde ne işi vardı ki? Birden mavi pantolonu tekrar gördü. Lanet olsun! Ne yapıp edip bu adamın dikkatini çekmeliydi. Dimdik durup demir korkulukları sallamaya çalışsa da kımıldatamadı bile... Bunun üzerine el sallamaya başladı. "Lord Graystock... Lord Graystock... Lord Graystock," diye bağırıp duruyordu. Tam bir budala gibi göründüğünü düşündü. Rock konserlerinde çığlıklar atan genç kızlara benziyordu. Ancak bunu yapmaktan başka çaresi kalmamıştı, işe yaramak zorundaydı. Sırf bu adamla görüşmek için kilometrelerce yol gelmişti. Kafasının içindeki ses sürekli evde kalıp günlük rutinine sadık kalması gerektiğini fısıldıyordu, ancak başka yolu yoktu. Aradığı cevabı öğrenmeden buradan ayrılmamakta kararlıydı.

Köpekli kadın her an geri dönebilirdi. Bu yüzden aklına koyduğu şeyi yapacaksa olabildiğince hızlı olması gerekiyordu. Arthur bir saniye bile düşünmeden korkuluğun tepesindeki metal çıkıntıyı tuttu. Bütün gücüyle sol bacağına kaldırıp ayağını o çıkıntıya atmaya çalıştı. Saniyeler içinde korkuluğun üstüne tırmanması ancak deli kuvvetiyle açıklanabilirdi. Kendini toplamak için bir süre korkuluğun tepesinde durdu. *Hadi Arthur... Sen eski topraksın... Kendini diğer tarafa at ve atla... Hadi... Bunu yapabilirsin...* Pöziyonu aldıktan sonra bacağına diğer tarafa atıp atladı. Ancak bu esnada pantolonunun paçası korkuluğun tepesindeki zambak figürlü metal çıkıntıya takılmıştı. Çimlerin üstüne düşerken *cart* diye bir ses duydu. Kafasını eğip baktığında pantolonunun sol bacağının kalçasına kadar

yırtılmış olduğunu gördü. Çok tuhaf bir yöresel kıyafet giymiş biri gibi görünüyordu. Ancak o an bunun bile bir önemi yoktu, çünkü başarmıştı. Ayağa kalkıp malikâneye doğru yürümeye başladı. Sol bacağının neredeyse tamamı çıplaktı.

Islak ve canlı çimler güneşin altında parıl parıl parlıyordu. Gerçekten çok güzel bir gündü. Arthur derin bir oh çekti. Birkaç saniye neşeyle kanat çırpın kuşlara ve omzuna konan kırmızı kanatlı kelebeğe hayranlıkla baktı. "Hepinize merhaba, buraya karım hakkında bazı şeyler öğrenmek için geldim." Ancak kafasını kaldırıp gökteki kuşlara bakacağım derken önündeki tuğlayı görmemişti.

Ayağı tuğlaya çarpınca bileğini burktu. Önce tökezlediyse de sonra acıya dayanamayıp yere yığıldı. Çimlerin üstünde sırtüstü uzandı. Doğrulmaya çalışıyordu, fakat dermansız kalan kolları ve ayağındaki ağrı yüzünden bu pek mümkün görünmüyordu. Bir kez daha gayret etti ama kalkamıyordu. Deli gibi zonklayan ayak bileği yüzünden hafifçe inledi. Sen kalk bu yaşında bu kadar yüksek korkuluklara tırman, bahçeye atla, sonra yerdeki tuğlaya takıl... Akıl alır gibi değildi...

Kollarıyla bacaklarını uzatıp gökyüzüne baktı. Çini mavisi gökte kümelenen bulutlar dinazor şeklini almıştı. Bir uçak ardında bembeyaz buhardan bir iz bırakarak geçti. İki lahana kelebeği yükseğe, daha da yükseğe, en yükseğe uçtu... Ve çaresizce yatan Arthur'a inat gözden kayboldu. Takıldığı tuğla kulağının yanında duruyordu. Kenarlarındaki tırtıklar biri tarafından kemirilmiş izlenimi yaratıyordu.

Arthur karnından güç alarak bir kez daha doğrulmayı denedi, fakat olmuyordu. Ne yaparsa yapsın çakıldığı zeminden

kurtulamıyordu. *Aptal* diyerek iç geçirdi. Tekrar hareket etmeye kalkışmadan önce bir süre orada kımıldamadan yatması gerekirdi. Acaba müzelerde onun gibi iki seksen yere serilmiş bir heykel var mıydı? Hımm, muhtemelen hayır... Bacağını havaya kaldırıp burkulan bileğini döndürmeye çalıştı. Bileğini çevirebildi ama hafif bir ses çıktı. Demek durum sandığı kadar vahim değildi. Malikâne az ileride, yürüme mesafesindeydi. Evet, neredeyse varmıştı... Birkaç dakika daha dinlendikten sonra yana dönüp kalkmayı deneyebilirdi. O da olmazsa emeklerdi.

Ancak saniiyeler sonra çimlerin üstünde yalnız olmadığını fark etti.

Önce parmak uçlarına değen çimlerde bir hareket hissetti. Çok tuhaf bir histi. Büyük ya da yüksek ses çıkaran bir şeyden ziyade yumuşak dokunuşları olan bir şeye benziyordu. Bir şey usulca sağ ayağına sürtünüyordu. İyi de ne? Bir köpek? Belki de bir sincap? Ne olduğuna bakmak için başını kaldırmaya çalıştı ama birden boynunda bir acı hissetti ve kafası tekrar geri düştü. Hadi canım! *Bu kadarı da olamaz! Abhh!* Bu gerçekten canını acıtmıştı.

O andan sonra hatırladığı tek şey devasa bir şeyin gökyüzü manzarasını kapatmasıydı. Bu... Kürklü bir şeydi... Ayrıca turuncu, siyah ve beyaz renklerdeydi.

Yüce Tanrım! Hayır... Olamaz!

Kaplan resmen başında dikiliyordu. Kocaman yüzü o kadar yakındı ki Arthur hayvanın et kokan nefesini yanağında hissedebiliyordu. Bir de etrafa idrara benzeyen keskin bir koku yayılmıştı. Çok ağır bir şey omzuna bastırmak suretiyle yerden kalkmasına mani oluyordu. Bir pati... Hem de en iri ve en

güçlüsünden... Aslında Arthur neyle karşılaşacağını görmemek için gözlerini sımsıkı kapatmak istiyordu. Fakat yapamıyordu... Gözlerini ondan alamıyordu. Sanki bu devasa yaratık onu hipnotize etmişti.

Kaplanın simsiyah dudakları ve tığ kalınlığında bıyıkları vardı. Kıvrımlı dudaklarının arasından salyası akıyordu, hem de direkt Arthur'un kulağının içine. İçinden kulağını silmek gelse de kıpırdamaya cesaret edemedi. Evet... Demek her şey buraya kadardı... Artık ölü bir adamdı... Kulağında biriken salyalar çimlere aksın diye kafasını olabildiğince yavaş bir şekilde yana çevirdi.

Ölümünü çok düşünmüştü aslında... Özellikle de Miriam'ın vefatından sonra sık sık nasıl ve nerede öleceğini hayal etmişti. Ona göre en güzel ölüm bir gece yatıp ertesi gün uyanamamaktı. Yani tercih etme şansı olsa kesinlikle bunu seçerdi. Fakat bir yandan da sabah birinin onu bulmasını diliyordu. Cansız bedeni kısa sürede bulunmazsa evin içinde çürür ve her yer leş gibi kokardı ki bu da korkunç bir şeydi. Ölümüne dair bir diğer hayali de huzurlu, sakin bir yüz ifadesiyle bu dünyadan ayrılmaktı. Yüzünün acıdan buruş buruş olmasını ya da herhangi bir nedenle ağzının ya da burnunun bir tarafa kaymasını hiç istemiyordu. Bunun yanı sıra onu hep Lucy'nin bulacağını farz ettiği için kızının böyle korkunç bir manzarayla karşılaşmasının hiç hoş olmayacağını düşünüyordu. Keşke öleceği tarihi bilebilseydi, yani en azından bir şekilde ona malum olsaydı... O zaman dilediği gibi hazırlanabilirdi. Mesela on beş yıl sonra 8 Mart tarihinde gece yatıp sabah uyanmayacağından emin olsa bir gün öncesinden Terry'yi tembihleyebilirdi. "Yarın sabah beni görmezsen

camı kırıp içeri gir,” derdi. “Beni yatakta ölmüş olarak bulacaksın. Sakın panik yapma. Bunun olacağını adım gibi *biliyorum*.”

Öte yandan kanser onun yaşındaki erkekler arasında bir hayli yaygındı. Hatta gündüz kuşağında yayınlanan bir programda testislerde kitle olup olmadığının elle muayene etmek suretiyle anlaşılabilirliğini izlemişti. Sabahın köründe ekranda bir çift kıllı testis görmek son derece tiksindiriciydi. Programdan sonra pantolonunun üstünden testislerini yoklamış ve prostat kanseri gibi bir riski olmadığına ikna olmuştu.

Bunların hepsini düşünmüştü de bir kaplan tarafından yenecek olmak aklının ucundan bile geçmemişti. Gazete manşetlerini görür gibiydi;

Emekli adam kaplanın saldırısına uğradı. Yaşlı adamın uyluk kemiği Graystock Malikânesi'nin bahçesinde bulundu.

Böyle ölmek istemiyordu...

Kaplan patisini bir kere daha hareket ettirdi, ancak bu kez Arthur'un kolundan aşağı doğru... Vahşi hayvanın tırnakları derisini çizerken korkudan ölen Arthur'un elinden hareketsiz yattıktan başka bir şey gelmiyordu. Bir yandan da canı fena yanıyordu. Kolunun ön kısmında tam dört tane uzun, kırmızı şerit vardı. Sürekli akan kanları görünce ne hissedeceğini bilemedi. Akli başından gitmişti. Sanki artık bedeninde değildi de maruz kaldığı bu dehşeti yukarıdan, gökyüzünden falan seyrediyordu.

Uzun zaman önce bir kitapta ünlü bir ressamın bir eserini görmüştü. Resimde bir aslan sessizce yerde yatan bir insana

doğru yaklaşıyordu. Galiba Henri Rousseau'nun tablosuydu... Hayat ne tuhaftı! Şimdi yerde yatan o kişi Arthur'du... Resimdeki kişi korkmuş muydu? Kan var mıydı? Hatırlayamıyordu... Çimlerin üstünde korkudan felç olmuş hâlde yatarken zaman kavramını yitirmişti. Sahi tam olarak ne kadar zamandır kımıldamadan yerde yatıyordu? Saniyeler? Dakikalar? Belki de saatler? Hangisi? Emin değildi... Kaplan gözlerini ondan ayırmıyordu. Bakıyor ve bekliyordu... Sapsarı gözlerini kırpmadan, hiçbir duygu belirtisi göstermeden sadece bakıyor ve bekliyordu. Sanki gözleriyle şöyle söylüyordu: *Hadi hareket et... Kaçmaya çalış... Hadi... Sana söylüyorum... Hadi beni kışkırtacak bir şey yap, bak o zaman sana ne yapıyorum...*

Arthur kaplana bir kez daha baktı. Onun gözlerinde yaralı bacağına görmeye çalıştı. Bernadette'in sesini duyar gibiydi. "Seni aptal ihtiyar! Neden o lanet olası korkuluklardan içeri atladın ki?"

Birden, "Elsie... Hayır!" diye bir ses duydu. Adam çok öfkeli ve kesin bir dille seslenmişti. "Hemen çekil oradan! Yaramaz kızs!"

Kaplan, daha doğrusu Arthur'un an itibariyle öğrendiğine göre dişi kaplan kafasını sesin geldiği yöne çevirdi. Sonra tekrar Arthur'a baktı. Bir süre sessizce bakıştılar. Dişi kaplan kararsızdı. İstese anında Arthur'un kafasını koparabilirdi. Ak saçlı bu yaşlı adamı yemek onun için küçük çaplı bir ziyafet sayılabilirdi. Belki kemik ve kıkırdaklar onu biraz uğraştırırdı, ama üstesinden gelebilirdi.

* 1844-1910 yılları arasında yaşamış naif veya primitif üslupta resimler yapan Fransız post-empresyonist ressam. *Uyuyan Çingene, Yılan Oynatıcısı, Bir Karnaval Akşamı, Rüya, Tropikal Fırtınada Kaplan, Egzotik Manzara* gibi tabloları çok ünlüdür. (Çev. N.)

“Elsie...” Arthur’un kulağının on santimetre uzağına kalın bir dilim kanlı biftek düştü. Kaplan, bifteği Arthur’un kafasından çok daha leziz bulmuş olacak ki ona biraz mağrur, biraz da küçümseyici bir bakış fırlattı. Arthur bu bakışın ne anlama geldiğini tahmin edebiliyordu. *Bu seferlik gitmene izin veriyorum...* Ardından bifteğe yönelip ondan uzaklaştı.

Arthur normalde küfür etmekten ya da argo konuşmaktan pek hoşlanmayan biriydi. Ancak onca zamandır tuttuğu soluğunu sesli bir şekilde dışarı verirken, “Lanet olsun,” diye mırıldandı.

Aniden sırtında güçlü bir kol hissetti. Adam kalkması için ona yardım ederken Arthur da var gücüyle doğrulmaya çalıştı. O esnada kolu yanına düştü.

Arkasında çömelmiş olan kişi Lord Graystock’ın ta kendisiydi. Mavi bir gömlek ve aynı renkte bir yelek giymişti. Yeleğin üstündeki küçük ayna süslemeler güneşin altında ıslıl ıslıl parlıyordu. Bu arada pantolonu da gömlek ve yeleğiyle birebir aynı tondaydı. “Kahretsin, sen burada ne yaptığını sanıyorsun?”

“Şey... Ben sadece...”

“Özel bir mülke izinsiz girdiğin için polisi aramak zorundayım. Tanrı aşkına, az önce ölebilirdin.”

“Biliyorum,” dedi Arthur gergin bir ses tonuyla. Hemen koluna baktı. Kolu kırmızı boyayla baştan aşağı boyanmış gibi görünüyordu.

“Sadece birkaç çizik,” dedi Graystock burnundan soluyarak. Ardından Arthur’un pantolonunun paçasını kıvırdı. Ağda yapılmış gibi pürüzsüz bacaklarının dize kadar olan bölümü ortaya çıkmıştı. “Neyse ki hafif yaralanmışsın. Çok şanslısın.

Kaplanlar yanlarına yaklaşıp okşayabileceğin evcil hayvanlara benzemez.”

“Buraya kaplanları görmeye gelmedim.”

“Demek bunun için gelmedin? Madem öyle, neden geldiğinde Elsie’yle güreşmek üzereydin? Yoksa onunla oyun mu oynuyordun?”

Arthur ağzını açıtıysa da bir şey diyemeden kapattı. Yapacağı açıklama da oyun oynadığına dair kendisine yöneltilen suçlama kadar saçma ve gereksiz olacaktı. “Buraya seni görmeye geldim.”

“Beni mi? Haa! Demek öyle... Peki, neden normal insanlar gibi zili çalmadın?”

“Çok uzak yoldan geldim. Seninle konuşmadan buradan gidemezdim.”

“Başta senin birbirleriyle cesaret konusunda iddiaya tutuşan gençlerden biri olduğunu sandım. Çünkü birkaç kere o zavalı gençleri tişörtlerinden korkuluklara asılmış hâlde, avaz avaz yardım isterken buldum. Çok şanslısın ki Elsie az önce seninle sadece oynamak istedi. Akrobasi için fazla yaşlı değil misin?”

“Evet. Evet yaşıyım.”

“Hayvan hakları savunucularından biri değilsin, öyle değil mi?”

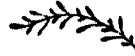
Arthur kafasını salladı. “Ben emekli bir çilingirim.”

Graystock homurdanarak Arthur’un ayağa kalkmasına yardım etti. “Hadi seni içeri götürelim ve kolunu temizleyip saralım.”

“Galiba bileğimi de burkmuş olabilirim.”

“Sakın bana dava açmayı falan aklına getirme. Bir keresinde kaplanlardan biri onunla oynamak isteyip kolunu çizdi diye gazetecinin biri beni mahkemeye vermeye kalktı. Bak, baştan söyleyeyim hiç param yok.”

“Seni dava etmeyeceğim,” dedi Arthur. “Bu benim hatamdı. Tam bir aptal gibi davrandım.”

Malikânenin içinde rutubet, mobilya cilası ve çürük karışımı tuhaf bir koku hâkimdi. Girişteki salonun tamamı beyaz mermerdendi, duvarlarda da sıra sıra Graystock'ın atalarının resimleri asılıydı. Siyah beyaz karolarla kaplı zemin devasa bir satranç tahtasına benziyordu. Koridorun tam ortasında meşe ağacından bir merdiven dönerek yükseliyordu. Malikâne bir hayli eskimişti. Arthur ziyarete açık olduğu bir günde gelse böyle bir yeri gezmek için on sterlin vereceğini hiç sanmıyordu. Ancak girdikleri kapının tam karşında duran masada ücretin bu olduğu yazıyordu. Burası bir zamanlar çok büyük ve görkemli bir yer olabilirdi, ama şimdi tavanlardaki fresklerin boya ları soyulmuş, kırmızı kadir perdeler de yer yer yırtılmaya başlamıştı.

Graystock önden giderken Arthur da bir iki adım gerisinden onu takip etti. Bu arada kendini perişan hissediyor, bedeninin en çok neresinin ağrıdığına karar veremiyordu.

“Bu ev yıllardır ailemize ait. Ancak ben şu an sadece birkaç odayı kullanıyorum,” dedi Graystock. “Aslında maddi durumum burada yaşamak için yeterli değil, ama yine de başka bir yere taşınmak istemiyorum. Bir şekilde yaşamaya devam ediyorum işte.”

Arthur, Graystock'ın peşinden büyük bir şöminenin ve bir sürü deri berjerin olduğu karanlık bir odaya girdi. Taş şömine rafının üstünde beyaz renk çiçekli bir elbise giymiş bir kadının

tablosu asılıydı. Resimdeki kadın figürü kucağında bir kaplanla çimlerin üstünde oturmuş, çenesini de kaplanın başına koymuştu. Arthur kadının Miriam olup olmadığından emin olmak için resme yakından baktı. Ancak o değildi...

Arthur şöminenin yanında duran çok rahat, yeşil, deri koltuğa otururken Graystock kadehe konyak koyuyordu. Arthur, “Hayır, ben...” diye itiraz etmeye çalıştı.

“Az önce ölümle burun buruna geldin adamım. Bir şeyler içmen lazım.”

Arthur daha fazla ısrar etmeyip kadehinden bir yudum aldı.

Graystock şöminenin tam karşına bağdaş kurup oturdu ve elindeki konyak şişesini ağzına dayayarak bir yudum içti. “Eee? Burada olmanın nedeni ne peki? Gizlice bahçemde dolaşmak ve kızlarımı üzmemek için gelmediysen tabii?”

“Kızlar?”

“Kaplanlarımdan bahsediyorum adamım... Elsie’yi bir hayli tahrik ettin.”

“Şey... Niyetim kesinlikle bu değildi. Buraya karımı sormak için geldim.”

“Karın mı?” diye sordu Graystock kaşlarını çatarak. “Yoksa seni terk mi etti?”

“Hayır.”

“Karın haremimdeki kızlardan biri miydi?”

“Gerçekten bir harem var mıydı?” Arthur’un aklına birden Bernadette’in Graystock’ın yaşam tarzıyla ilgili anlattığı hikâyeler geldi; çılgın eğlenceler, seks partileri...

“Elbette vardı. Sonuçta hem zengin hem yakışıklıydım. Benim sahip olduğum şeylere sahip hangi erkek aynı şeyi yapmaz ki?”

Küçük pirinç el çanını alıp çaldı. “Maalesef artık yaşıma bir hayli ilerledi. Şu an hayatımda tek bir kadın var, o bana yetiyor da artıyor.”

Birkaç dakika sonra odaya bir kadın girdi. Mavi renk tek parça bir elbise giymiş, beline de gümüş zincir bir kemer takmıştı. Simsiyah saçları beline kadar uzanıyordu. Arthur kadını hemen tanıdı. Az önce gördüğü resimdeki kadındı, sadece şu an biraz yaşlanmıştı. Kadın Graystock’ın yanına geldi ve eğilip onu yanağından öptü. Ardından ikisi de hırlayan hayvanlar gibi garip sesler çıkardı.

Arthur bu esnada sessizce oturmuş, aynı şeyi yapsa Miriam’ın tepkisinin nasıl olacağını hayal etmeye çalışıyordu. Malum, hayattayken onu hiç çan çalarak çağırmamış ya da ona hırlamamıştı. Zaten öyle bir şey yapmış olsa anında kafasına bir çift fırın eldivenini yerd.

“Bu Kate. Tanrı’nın talihsiz kulu olmalı ki otuz yıldır benim karım. Birlikteliğimiz daha da eskiye dayanıyor. İçki ve uyuşturucu kullandığım, servetimi har vurup harman savurduğum zamanlarda bile yanımda kaldı. Beni o kurtardı.”

Kate kafasını salladı. “Saçmalama! Ben seni kurtarmadım. Ben sana âşık oldum...”

“O hâlde aşk beni kurtardı.”

Kate, Arthur’a döndü. “Çan konusuna pek takılma. Bu sadece evin içinde iletişim kurmak için kullandığımız basit bir yöntem. Bende de bir tane var.”

“Bu adam...” diye işaret etti Graystock.

“Arthur.”

“Evet. Arthur buraya karısı hakkında bir şeyler öğrenmek için gelmiş. Korkulukları aşır bahçeye atlamış. Onu Elsie’nin elinden son anda kurtardım.” Bir şey hatırlamaya çalışıyormuşçasına kaşlarını çatı. “Tam olarak ne öğrenmek istiyordun?”

“Karım 1963 yılında bu adresten bir mektup postalamış.”

“Hımm... 1963 demek...” Lord bir kahkaha patlattı. “Dün akşam çayımı nasıl içtiğimi bile zar zor hatırlıyorum. O kadar eskiyi anımsayabileceğimi pek sanmıyorum.”

Arthur koltuğunda dikleşti. “Adı Miriam Pepper.”

“Bu adı daha önce hiç duymadım.”

“Peki, Miriam Kempster?”

“Hayır, sanmıyorum.”

“Şey... Ben bunu buldum,” dedi Arthur cebinden uğur bilekliği çıkararak.

“Ah, evet!” dedi Lord. Hemen eğilip bilekliği aldı. “Bak işte bu konuda sana yardımcı olabilirim.”

Bilekliği eliyle tarttıktan sonra ayağa kalkıp altın sarısı ve siyah renkteki lake dolabın kapağını açtı. Dolabın içinden çıkardığı cam kâseyi Arthur’a uzattı. Kâsenin içinde bir sürü altın uğur nesnesi vardı, belki de en az elli tane... Hepsi kaplandı ve birbirinin aynısıydı.

“Bilekliğindeki kaplan objesinin geldiği yer büyük ihtimalle burası. Altmışlı yıllarda bunlardan bin tane yaptırmıştım. Bunlar benim takdir ve teşekkürlerimin sembolüydü.”

“Takdir ve teşekkür derken?”

Graystock parmağını salladı. “Aklından ne geçtiğini biliyorum adamım. Cinsel jestler karşılığında verilen hediyeler olduğunu sanıyorsun değil mi?” Gülerek konuşmasına devam etti.

“Aslına bakarsan birçok durum için bu doğru. Fakat bunları sevgililerim dışında arkadaş ve dostlarıma da veriyordum. Bu kaplanlar bir nevi benim kartvizitimdi.”

“Kaplanlara bayılır,” dedi Kate. “İkimiz de kaplanları çok seviyoruz. Onlar hiç sahip olamadığımız çocuklarımız gibi.”

Lord Graystock kadının elini sıkıp alnına bir öpücük konurdu.

Arthur çaresizce cam kâsedeki altın kaplanlara baktıktan sonra parmağını sokup küçük objeleri şöyle bir karıştırdı. Kaplanın tıpkı fil gibi Miriam’la gizli bir bağlantısı olduğunu, hikâyesinde bir noktaya parmak basan özel bir nesne olduğunu düşünmüştü. Fakat öğrendiğine göre bu vahşi hayvanın aynısından yaklaşık bin tane daha vardı. Acaba Miriam lordun bahsettiği hangi kategoriye giriyordu? Bir arkadaş? Bir tanıdık? Yoksa bir sevgili miydi? Arthur konyasının kalanını bir dikişte bitirdi. Kate cam kâseyi Arthur’un elinden alıp dolaba geri koydu.

“Üzgünüm,” dedi Graystock omuz silkerek. “Yıllarca bu malikâneye sayısız insan misafir oldu. Balık hafızalı olduğum için sanırım sana yardımcı olamayacağım.”

Arthur anladığını belirtircesine başını salladı. Ayağa kalkmaya çalıştı, fakat birden bileğine saplanan şiddetli bir ağrı yüzünden tekrar koltuğa yığıldı.

“Sakin hareket etme,” dedi Kate endişeli bir ses tonuyla.

“Aaahh!”

“Nerede kalıyorsun?”

“Ben de bilmiyorum, henüz bu konuda bir plan yapmadım.” Arthur kendini çok yorgun hissediyordu, üstelik titremeye de başlamıştı. “Dün geceyi bir pansiyonda geçirdim. Buraya

gelmemin bu kadar uzun süreceğini hiç düşünmemiştim. Planlarım arasında bir kaplanın saldırısına uğramak da yoktu, tabii.” Onu oradan alması için Bernadette’i aramayı istemiyordu. Çünkü Bernadette’in odaklanması gereken tek şey oğlu Nathan’ın eğitimi olmalıydı.

“Bu gece burada bizimle kal,” diye önerdi Kate. “Yaranla ilgilenebilirim. Ancak eve döndüğünde mutlaka tetanos aşısı olman lazım.”

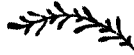
“Geçen sene olmuştum.” Arthur postanede yerdeki ambalaj kâğıdı rulosuna uzanırken, huysuz bir köpeğin dişlerini eline geçirdiği o günü hatırladı. Belki de Tanrı onu bu dünyaya hayvanların saldırısına uğrasın diye göndermişti.

“Öyle bile olsa doktora görünmen şart. Bu arada eşyaların nerede?”

Arthur yan yoldaki çalılarının arasındaki oyuğa gizlediği bavulunu düşündü. Böyle bir şeyi itiraf etmekten utandığı için, “Yanıma bir şey almadım,” diyerek yalan söylemeyi seçti. “Burada kalmayı düşünmüyordum.”

“Tamam, sorun değil.” Kate odadan çıktı. Bir süre sonra da elinde bir sepetle döndü. Sepetin içi sargı bezi, yara bandı, merhem gibi ilk yardım malzemeleriyle doluydu. Arthur’un yanına diz çöktü. Bir parça pamuğa döktüğü antiseptik sıvıyla kolundaki yarayı temizledi ve kolunu sargı beziyle sardı. Ardından Arthur’un ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp bileğine beyaz bir merhem sürdü. “Şimdilik pantolonun üstünde kalsın. Sabah sana sağlam ve temiz bir tane ayarlarım.” Ayağa kalktı. “Bezelyeli ve jambonlu taze çorba yapmıştım. Sana da bir kâse vermemi ister misin?”

Arthur’un midesi gurulduyordu. “Evet, lütfen.”

Graystocklar ve Arthur şöminenin önüne oturup kocaman kâselerdeki sıcacık çorbalarını içtiler. Ev sahipleri yerdeki minderlerin üstünde otururken, Arthur saklanmaya çalışırcasına köşedeki büyük deri koltuğa gömüldü. İçinde iri jambon parçaları olan, tereyağı ve ekmek eşliğinde servis edilen çorba çok lezzetli olsa da Arthur, evinde olup televizyondaki yarışmayı seyrederek sosis, yumurta ve patates kızartması yemeyi tercih ederdi.

Miriam öldüğünden beri ilk kez başkasının evinde yatıya kalacak kadar sosyalleşiyordu. Lord Graystock'ın çılgın partilerini, havalı arkadaşlarıyla ilgili anlattığı hikâyeleri dinledi. Kate de sürekli araya girip, kibarca kocasının abartmayı çok sevdiğini söyleyerek düzeltmeler yapıyordu. Arthur içten içe keşke Miriam da hayatta ve burada olsaydı, diye düşündü. Orada olsaydı mutlaka çok hoş ve zekice yorumlar yapar, Graystock Ailesi'nin hikâyelerine Arthur'dan daha doğru tepkiler verebilirdi. Arthur her anlatılanı dinlese de ne tepki vereceğini, ne söyleyeceğini bilemiyor, acemilik çekiyordu. Keşke Miriam yanında olsaydı da bunları yaşamasaydı.

Gece boyunca sürekli itiraz etse de Lord Graystock'ın kadehine her seferinde farklı bir şişeden içki koymasına mani olamadı. Eliyle bardağını kapatmayı bile denemişti. Ancak hayır kelimesini cevap olarak kabul etmeyen lord, elini iterek bir kez daha içkisini tazelemeyi başarmıştı. Hem yaralı koluyla ayak bileğinin ağrısını bastırmak hem de iyi ve uyumlu bir konuk gibi görünmek adına Arthur kendisine ikram edilen bütün içkileri içti.

“Bu şahane cin, meyve bahçemdeki ardıçlardan yapıldı,” gibi detaylar veriyordu Lord Graystock. “Bu konyak da çok kalitelidir. Marlon Brando bana bizzat verdi... Bunu içtikten sonra kendini o kadar esnek hissedeceksin ki ayak bileğini bile döndürebileceksin.”

Alkol Arthur’un boğazını yakıp içini kavuruyordu, ama bir yandan da iyi gelmişti. Alkol sayesinde kaplan objesiyle ilgili girdiği çıkmaz sokağı ve yaşadığı hayal kırıklığını biraz olsun unutmuştu. Evet, tıkanıp kalmıştı işte... Bundan sonra yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yani eve gidip bilekliği tamamen unutmaya çalışmak dışında... Araştırma sürecinin ve macerasının sonuna geldiğini bilmek onu çok üzüyordu. Kalbindeki sızıya iyi gelir umuduyla bir kadeh içkiye daha evet dedi.

“Biraz yavaş ol,” dedi Kate kocasına gülerek. Ateşin yakınında oturmaktan ve içkiden yanakları kıpkırmızı olmuştu. “Zavalı Arthur’u sarhoş edeceksin.”

“Aslında biraz başım dönüyor,” dedi Arthur.

“Dur sana bir bardak su getireyim.” Kate ayağa kalktı. “İyi ki bizi buldun, Arthur. Burada olman çok güzel... Son zamanlarda pek misafirimiz olmadığı için sadece birbirimizle vakit geçiriyorduk.”

Lord Graystock başını salladı. “Evet, Arthur, bence de... Karım her gün benim zevzekliklerimi dinlemekten çok sıkılmıştı.”

“Asla,” dedi Kate kahkaha atarak. “Senden hiç sıkılır mıyım? Bu mümkün mü?”

Kate birkaç dakika sonra bir bardak suyla döndü ve bardağı Arthur’a verdi. Arthur suyu bir dikişte içtikten sonra tam karşısında el ele oturan Graystock çiftini izledi. Bazı zamanlar

Miriam'la o da el ele tutuşurdu. Fakat evin içinde değil, yolda yürürken. Birden onu çok güzel ağırlayan ev sahiplerine karısıyla ilgili bir şeyler anlatmak istediğini fark etti. Kendini hazırlamak için hafifçe öksürüp boğazını temizledi. "Miriam'la ben de basit ama keyifli bir yaşam sürerdik. Neredeyse yirmi dört saatimizi beraber geçirirdik. Sonra çiftlik, malikâne gibi özel ve tarihi binaları gezmekten çok hoşlanırdık. Hayatta olsaydı burayı kesinlikle çok severdi."

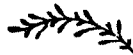
"Onu hatırlayamadığım için çok özür dilerim," dedi Lord Graystock. İçki yüzünden biraz dili dolaşıyordu.

"Sorun değil, anlıyorum." Arthur gözlerini kapattı. Başını fırıl fırıl dönmeye başlayınca gözlerini tekrar açtı.

"Boş ver adamım, hadi başka bir şişe açalım. Viski olabilir, ne dersin?" Ancak Lord Graystock ayağa kalkar kalkmaz mindere yuvarlandı.

Kate hemen ayaklanıp kocasını kolundan tuttu. "Bence bu gecelik bu kadar yeter," dedi kararlı bir ses tonuyla. "Belki de misafirimiz yatmak istiyordur."

"Aslında evet. Çok güzel bir gece geçirdim, ama artık uysam iyi olacak."

Kolunun altına girip merdivenlerden çıkmasına yardım ettiği için Arthur, Kate'e minnettardı. Alkolü fazla kaçırdığından bileğindeki ağrıyı bile hissetmemeye başlamıştı. Kolundaki çizikler hâlâ sızlıyordu gerçi, ama neyse ki dayanılmayacak boyutta değildi. Kolundaki beyaz sargı bezi açılmamıştı ve iyi

görünüyordu. Kulağa çok tuhaf gelse de Arthur kendini şarkı söylüyormuş gibi hissediyordu.

Kalacağı odanın turuncu duvarlarında siyah çizgiler vardı. Arthur kendini yatağa bırakırken bu renklerin manasını düşündü. *Kaplan deseni...* Zaten başka ne olabilirdi ki?

Kate ona bir fincan sıcak süt getirdi. “Karıyla ilgili bir şeyler bulabilir miyiz diye eski fotoğraflara bakacağım. Üstünden uzun yıllar geçmiş olsa da araştırmakta fayda var.”

“Sizi zahmete sokmak istemem...”

“Hiç sorun değil! Çok eskiden... Yani tam zamanlı Leydi Graystock olmadan önce fotoğrafçılık konusunda fena değildim. Hem epeydir eski fotoğraflara bakmıyorum. Senin araştırman sayesinde ben de anılara ufak bir yolculuk yapmış olurum.”

“Teşekkür ederim, çok iyi olur.” Arthur cüzdanını çıkarıp, Miriam’ın siyah beyaz bir fotoğrafını Kate’e verdi. O fotoğrafı balayılarında Arthur çekmişti. Üstünden uzun zaman geçtiği için fotoğrafın kenarları yıpranmış ve buruşmuştu. Ancak Arthur bu fotoğrafı oldum olası çok severdi. Bu dünyada bakmaktan sıkılmayacağı bir insan yüzü varsa o kesinlikle karısı Miriam’inkiydi... Hafif kemerli burnu, benimle konuş diyen davetkâr, sıcacık gözleri... Küçük bir arı kovanı şeklinde toplanmış kestane rengi saçları ve beyaz elbisesiyle nasıl da zarif, nasıl da güzeldi...

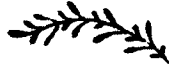
“Bakalım işe yarar bir şey bulabilecek miyim? Graystock tam bir istifçidir. Tek bir çöpü bile atmaz. Kısaca şansımız yaver giderse bir ipucu yakalama ihtimalimiz yüksek.”

Arthur bir süre yatağında uzanıp düşündü... Lord Graystock’la Kate büyük kedilere fazlasıyla düşküncüydü. Hatta

çiftin kaplanlarla Arthur'un öz oğlu ve kızıyla kurduğundan çok daha yakın bir ilişkisi vardı. O güne dek kedilerin kötü, sinisi, uğursuz hayvanlar olduğunu düşünmüştü. Çünkü sallanan sandalyesine pislemek dışında bir işe yaradıklarını görmemişti. Sonra aklına yine Miriam geldi. Acaba şu an kıvrılıp yattığı bu odada bir zamanlar o da kalmış mıydı? Ne olmuştu da yolu bu malikâneye düşmüştü? Hepsinden de önemlisi buraya ne yapmaya gelmişti?

Uyku damla damla gözlerinden akarken gördüğü son şey yine karısı oldu. Malikânenin bahçelerinde yalın ayak koşan Miriam ve onu korumak için etrafını saran kaplanlar...

Fotoğraf

E rtesi sabah yatak odasının kapısı tıklatıldı. Arthur bir yandan uyukluyor, bir yandan da son yirmi dört saatin gerçeği mi yoksa tuhaf bir rüya mı olduğuna karar vermeye çalışıyordu. Duvarlarda asılı kaplan tabloları, turuncu nevresimler, sürekli sızlayan ayak bileği, kolundaki çizikler... Bunların hepsi bir araya gelince gerçek olmama ihtimali yokmuş gibi geliyordu. Battanîyesini boynuna kadar çekip, “Merhaba,” diye seslendi.

Kate içeri girip Arthur’a bir fincan çay uzattı. “Hastam bugün nasıl bakalım?”

Arthur elini kolunun üstüne bastırdı. Kolu hâlâ acıyor olsa da dayanılmaz bir ağrıdan ziyade kronik bir zonklama gibiydi. Ardından ayak bileğini çevirmeye çalıştı. Neyse ki onun da durumu dünkü kadar kötü değildi. Anlaşılan Kate’in hemşirelik becerisi olumlu sonuç vermişti. “Fena değil,” diye cevap verdi. Birden gözü komodinin üstünde, pirinç kaplan biblosunun hemen yanında duran siyah antika saate kaydı. Saatin onu geçtiğine inanamadı. Yaşadığı şaşkınlık yüzünden sabah mahmurluğu yerine zihin bulanıklığı yaşıyordu. Sabah rutinini o gün de

kaçırmıştı. Üstelik yakalamak için de çok geç kalmıştı. Bu çok huzursuz edici bir durumdu. Çünkü Arthur yeni güne başlamadan önce günün her saatini planlamayı seven bir adamdı. Ama bugün... Kahvaltı saatini kaçırılmış, üstelik Frederica'yı da sulayamayacaktı.

O an bir şeyi daha fark etti. Cep telefonunu bavulunda unutmuştu. Biri onu ararsa çalılarının arasında *Greensleeves** melodisi çalacaktı. Eliyle çenesini kaşıdı. Alkol yüzünden dili damağı kurumuş, dişleri de yapış yapış olmuştu.

"Gömleğini yıkadım ve çimen lekelerinin çoğunu çıkardım. Bir de sana temiz bir pantolon getirdim. Seninki dikemeyeceğim kadar kötü yırtılmış. Graystock artık bu pantolonlarının içine giremiyor. Hadi, hazırlan da kahvaltı için aşağı gel. Bu arada banyo hemen yan tarafta, dilediğin gibi banyo yapabilirsin."

Arthur banyo yapmak yerine duş almayı tercih etti. Yarım saat sıcak suyun altında durmak ayak bileğine de çok iyi gelmişti. Kolundaki sargı bezini kaldırıncı çiziklerin üstünün kabuk bağlamaya başladığını gördü.

Giyindikten sonra banyodaki boy aynasında kendine baktı. Üst tarafı şık giyinmiş emekli bir adama benziyordu ama altı... Şey... Bir kere itiraf etmeliydi ki Graystock'ın elektrik mavisi pantolonu çok yumuşak, rahat ve ferahtı. Fakat... Maalesef bu pantolonla İskandinav turistlere benzemişti.

Kate'in mutfak masasına hazırladığı kahvaltıda taze ekmek, tereyağı ve taze sıkılmış portakal suyu vardı. Bir hayli büyük mutfağın duvarları da kaplan fotoğrafları ve tablolarıyla doluydu. Mutfakta küçük bir şömine de bulunuyordu, ancak mekân

* Geleneksel bir İngiliz halk şarkısıdır. (Çev. N.)

çok geniş olduğu için ısı her yere eşit dağılmıyordu. Arthur pencereden bakınca güneşin sıcak etkisini henüz göstermediğini gördü. Kate'in üstünde beyaz pamuk gecelik vardı, hava serin olduğu için de omuzlarına ekose desenli bir battaniye atmıştı. "Son zamanlarda çok az et alıyoruz, sadece kaplanların yiyebileceği kadar. Graystock için onların iyi beslenmesi bizden daha önemli," dedi Kate, Arthur'un yanına oturarak.

"Tanrı aşkına onlarla... Yani kızlarla yaşamaya nasıl razı oldun?"

"Babam şovmendi, sirklerle turneye çıkardı. İtalya, Fransa, Amerika başta olmak üzere dünyanın birçok yerine gitti. Beni de yanında götürürdü. Küçük bir palyaço gibi giyinirdim. Benim görevim büyük palyaçolara bir kova su dökmektir. Kovanın içinde su yerine konfeti olsa da seyirciler hep kahkahalarla gülerdi. Bu arada babam... O alkolikti. Şişenin dibini görünce tepesi atar, saldırganlaşırdı. Sarhoşken beni de dövüyordu. Bir gün gösteri için bir kaplan yavrusunu eğitiyordu. Fakat zavallı hayvan bir şeyler öğrenemeyecek kadar küçüktü. Doğal olarak da babamın ne istediğini tam olarak anlayamıyordu. Babam sinirlenip kırbacı eline aldı. Zavalılığı döveceğini anlayınca koşup kaplan yavrusunu kucağıma aldım. Babam ya onu elimden bırakana dek bana da vuracağını ya da bir daha gözüne görünmememi söyledi.

"Ne yaptım biliyor musun, Arthur? O minik yavruyu göğsüme bastırıp oradan koşarak kaçtım. Lord Graystock'ı daha önce bazı arkadaşlarımdan duymuştum. Soluğu hemen onun kapısında aldım. O zaman daha on sekiz yaşındaydım. Graystock'ın da kaplanların da korunmaya ve iyi bakılmaya ihtiyacı vardı. Babamdan kurtardığım o küçük kaplan yavrusu

bizim ilk çocuğumuz oldu. Ondan sonra bir sürü çocuğumuz daha oldu tabii.”

“Yani gerçek anlamda hiç çocuğunuz olmadı mı?”

Kate kafasını iki yana salladı. “Kendi çocuğumu dünyaya getirmek gibi bir isteğim hiç olmadı, daha doğrusu doğum yapmadığım için hiç eksiklik hissetmedim. Kendi bebekleri olan bir sürü arkadaşım vardı. Yeri geldi onların çocuklarını kucağıma aldım ya da sallayıp uyuttum. Ancak Graystock’la ben böyle bir şeyi hiç yaşayamadık. Yine de bir kez olsun bundan pişmanlık duymadım. Kaplanlar hep benim ailem gibi oldu. Gerçi şu an sadece üç tane yetişkin kaplanımız var. Bir tanesi Elsie ki sen onunla tanışma şansına eriştin. Onun dışında Timeous ve Theresa var. Bir de... Hadi, benimle gel, Arthur.”

Arthur ayağa kalkıp Kate’in peşinden mutfağın köşesine gitti. Demir fırının yanında üzerine birkaç battaniyenin yayıldığı bir hasır sepet duruyordu. Yumuşacık battaniyelerin ortasında da küçük bir kaplan yavrusu uyuyordu. Kaplan yavrusunun güzelliği karşısında Arthur’un soluğu kesildi. Öyle büyüleyici bir şeydi ki... Sanki gerçek değildi de küçük bir çocuğun oraya bıraktığı pelüş bir oyuncaktı. Ama gerçektir... Çünkü Arthur düzenli olarak inip kalkan göğsünü ve hafifçe kımlıdayan ağzını görmüştü.

“Çok güzel değil mi?”

Nutku tutulan Arthur başını salladı.

“Açık havada kalmak için henüz çok küçük. Ayrıca Elsie de şu sıralar pek bir huysuz. Bu yüzden dün gece burada kalmasını istedim. Bir yandan senin için eski fotoğraflara bakarken diğer yandan ona göz kulak oldum.”

Arthur kedileri hiç sevmemişti. Ona göre bu hayvanlar sürekli bir şeyleri dağıtan, nankör ve sandalyesine pisleyen canlılardı. Fakat o an... O küçük yavru... O gerçekten inanılmaz bir şeydi. Heyecanla, “Ona dokunabilir miyim?” diye sordu.

Kate başıyla onayladı. “Ama hafifçe dokun. Uyanmasını istemiyorum.”

Arthur ürkekçe elini uzatıp minik kaplanın göğsüne dokundu. “Vay canına... Bu çok yumuşak...”

“Henüz üç aylık, bu arada adı Elijah.”

Arthur kaplanın yanına çömeldi. Miriam’ın bu malikânede ne bulduğunu artık daha iyi anlıyordu.

Kate dostça Arthur’un omzuna dokundu. “Hadi gidip karın hakkında bir şeyler bulabilir miyiz diye bakalım, ne dersin?” Masanın üstündeki ayakkabı kutularını işaret ediyordu. “Çok erken kalkıp eski belge, fotoğraf ve mektuplara bakmaya başladım. Bu kadar geniş bir arşivimiz olduğunu unutmuşum. Kocam çok dağınıktır, neyse ki ben sınıflandırma ve etiketlemeye çok önem veririm. Şu kadarını söyleyeyim bütün fotoğraflarımın arkasında çekildiği günün tarihi yazar.”

“Teşekkür ederim.” Arthur masanın üstündeki yığına bakarken nereden başlayacaklarını merak etti. “Lord Graystock hâlâ kalkmadı mı?”

Kate kafasını iki yana salladı. “O hep geç kalkar. Genelde öğleden önce yüzünü görmem. Evvelki gece alkol almışsa kalkması daha da geç saatleri bulur. Artık bünyesi içkiyi kaldırmıyor.”

“Çok keyifli bir geceydi.”

“Ben de çok eğlendim. Kahvaltı yapıp fotoğraflara baktıktan sonra seni gitmek istediğin yere bırakırım,” dedi Kate ve

Arthur'a bir avuç dolusu fotoğraf uzattı. "Bunların hepsi 1963 yılına ait. Ne olur ne olmaz diye 1962 ve 1964 yıllarını da ekledim. Sen sırasıyla hepsine bak, belki gözüne bir şey çarpar."

Arthur fotoğrafları aldı. Uçuş uçuş elbiseler giymiş, saçlarını arı kovanı gibi kabarık topuz yapmış, gözlerine kara kara sürmeler çekmiş bir sürü kızın fotoğrafı... Kahkahalarla gülen, partilerde eğlenen, havalı pozlar veren güzel kızlar... Bir tarafı karısını o fotoğraflardan birinde görmemek için dua ediyordu. Hayat arkadaşının Graystock'ın haremindeki kızlardan biri olduğunu ve cinsel cazibesinin mükâfatı olarak o altın kaplanı aldığını öğrenmek istemiyordu. Derin düşüncelere dalmış olan Arthur farkında olmadan sesli bir şekilde, "Neden bunca insan buraya geliyordu ki?" diye sordu.

"Ben o zamanların Kate Moss'u sayılırdım," diye cevap verdi Kate. "Graystock da tuhaf biri olmasının yanı sıra inanılmaz derecede yakışıklıydı. Evimizin kapıları yedi yirmi dört ressamlara, müzisyenlere, hayalperestlere, gezginlere açıktı. Bazıları ihtişamlı yaşamımızdan etkilenir, bazıları da inzivaya çekilecekleri bir yer arardı. Bu arada kaplanlarımızı sevenler de vardı. Lüks ve kalabalık bu hayat yıllarca devam etti, ta ki Graystock uyuşturucu kullanmaya başlayana dek. Uyuşturucu kullanmaya başladıktan sonra öfkeli, saldırgan, paranoyak birine dönüştü. Hâl böyle olunca etrafımızdaki insanlar yavaş yavaş hayatımızdan çıkmaya, bizi arayıp sormamaya başladı. O zamanlar bir tek ben onu yalnız bırakmadım. Çünkü hem onu hem de kaplanları çok seviyordum. Biz... Nasıl derler... Sanki birbirimizi tamamlıyorduk. Yani ne olursa olsun ilişkimizi yürütmenin bir yolunu buluyorduk."

Arthur yakışıklı bir adamın fotoğrafını gördü. Siyah boğazlı kazak ve daracık siyah pantolon giymiş adamın saçları geriye doğru taranmıştı. Bir elini kalçasının üstüne koyarak poz veren adamın her yerinden özgüven ve karizma fışkırıyordu âdeta. Arthur fotoğrafı geçmek üzereyken son anda bir şey fark etti. Çekici adama bakmaktan yanında dikilen minyon kızı görmemişti. Kıza dikkatle baktı... Evet, bu kesinlikle Miriam'dı. Biricik karısı hayran hayran havasından geçilmeyen adama bakıyordu.

Karısını başka bir erkekle yan yana gördüğü an midesinde bir yanma, ruhaf bir tiksinti hissetti. Hemen portakal suyundan bir yudum aldı. Onu bu kadar çok kıskanabileceğini kendi bile bilmiyordu. Fakat Miriam'la o adamı aynı yatakta hayal edince içinden sadece ellerini sıkıp sert yumruklar atmak geldi. Fotoğrafı çevirip Kate'e gösterdi. "Bunun kim olduğunu biliyor musun?"

Kate hafifçe tebessüm etti. "O François de Chauffant, namıdiğer dünyaya gelmiş en küstah adam. Altmışlı yıllarda o ve Graystock iyi arkadaştı. Burada defalarca kaldı, her seferinde de farklı bir kadınla tabii. Ön salonda oturup bir sürü konyak içtikleri bir gece Graystock, De Chauffant'a nesilden nesile aktarılan bir aile hikâyesi anlattı. Bir yıl sonra De Chauffant'ın yeni kitabı yayımlandı, adı da *Bizim Hikâyelerimiz*'di. Bence o kitabın adı *Söylediğim Yalanlar* olmalıydı ya neyse... Kitaptaki hikâyenin kendi ailesine ait olduğunu iddia edecek kadar arsız bir insandı. Ah... Ah... Kitap hadisesinden sonra o ve Graystock arasındaki bağ koptu, bir daha görüşmediler. Şahsi kanaatim çok da büyük bir kayıp olmadığı yönünde."

Arthur cebindeki bilekliği çıkardı. "Yani o bir roman yazarı mıydı?"

“Evet, yani o kendine öyle diyor. Aslında insanların hikâye ve fikirlerini çalan bir hırsızdan başka bir şey değil. O... Graystock’ın kalbini kıran, kendini beğenmiş bir Fransız.”

Arthur dün bütün gün Miriam’ın altın kaplanı Graystock’tan neyin karşılığında aldığını düşünüp kendini berbat hissetmişti. Fakat sonra Graystock’ın o kaplandan yüzlerce kişiye dağıttığını öğrenmiş ve Miriam’la ilgili özel bir neden bulamayacağı konusunda kendini ikna etmeye çalışmıştı. Gel gör ki şimdi... Yani duyduklarından sonra o kaplan artık benzerleri gibi sıradan bir şey değildi. O kaplan Miriam’ın hayatının bambaşka bir bölümüne açılan kapının anahtarıydı. Belki de De Chauffant denilen o adamla bir aşk hikâyesi vardı, kim bilir?

Arthur birden kendi fotoğraflarını gözünün önüne getirmeye başladı. Bugüne kadar ne saçlarını arkaya doğru taramış ne de daracık bir pantolon giymişti. Dar olması bir yana hayatı boyunca neredeyse hiç siyah renk giymemişti, çünkü ona göre siyah fazla karanlık ve asi bir renkti. Gördüğü tek bir fotoğrafa dayanarak şu kadarını söyleyebilirdi, François de Chauffant adındaki adam tehlikeli ve düzen karşıtı bir tipe benziyordu. Bunun yanı sıra heyecanlı, çalkantılı, fırtınalarla dolu bir yaşam sürüyor gibi görünüyordu. Tanrı aşkına, ne olmuştu da Miriam böyle bir adamdan sonra Arthur’la evlenmişti? Birbirlerine son derece zıt iki erkek olduklarını anlamak için âlim olmak gerekmiyordu. Bir de... Yani asıl soru şuydu; De Chauffant ve Miriam bir zamanlar sevgili miydi? İşte, bu Arthur’un sormaktan da, cevabını öğrenmekten de en çok korktuğu soruydu.

Tanıştıklarında Miriam gözüne çok saf ve temiz görünmüştü. Öyle ki evlendikleri geceye kadar aralarında cinsi bir münasebet

olmamıştı. Miriam'ın hayatında ondan önce başka bir erkeğin olabileceği Arthur'un aklının ucundan geçmemişti. Ama şimdi... Şimdi tekrar düşünme, her şeyi yeniden ele alıp değerlendirme vaktiydi. Bu yüzden hatırlamalıydı. Miriam'la ilk randevularını, hayatlarındaki o tozlu detayları anımsamaya çalıştı. Düşündü, düşündü... Ancak nafileydi. Belleğinde Miriam'ın Fransız bir roman yazarıyla aşk yaşadığına dair bir ipucu, tuhaf bir izlenim yoktu. Anıları ve düşünceleri çıkmaz sokağa girdikçe Arthur bağırsakları düğümlenmiş gibi sancılar içinde kıvranmaya başladı, delirse yeriye.

Ardından hislerinin iç yüzünü anlamaya çalıştı. Daha önce karısını hiç kıskanmamıştı, hatta kıskançlık gibi bir duyguyu yüreğinde barındırdığından bile haberi yoktu. Çünkü Miriam başka adamlarla flört eden kadınlardan değildi. Göz ucuyla Miriam'ı süzen bir erkek gördüyse de ki erkekler genelde güzel kadınlara bakmadan duramazdı, bundan rahatsız olmak şöyle dursun, gurur duyardı.

Kate elini Arthur'un omzuna koydu.

"Bu Miriam... O olduğundan adım gibi eminim," dedi Arthur.

"Çok güzelmiş, ama onu hâlâ hatırlayamıyorum."

İkisinin de gözü bilekliğe gitti. Kate bileklikteki kitap uğuru-na dokundu. "Bir kitap... İşe bak ki De Chauffant da bir yazar. Belki de bu kitap..."

Arthur'un aklından da aynı şey geçiyordu. Küçük kitabı baş ve işaret parmağının arasına alıp sıktı.

"Kitabı açtın mı?" diye sordu Kate.

Arthur kaşlarını çatı. "Açmak mı?"

“Bak, yan tarafında küçük bir klips var.”

Arthur kitaba yakından bakmaya çalıştıkça ayrıntılar bulanıklaşıyordu. Keşke gözlüğümü yanıma alsaydım diye düşündü. Çünkü ne kadar baksa da Kate’in bahsettiği minik klipsi göremiyordu. Kate eğilip mutfak dolabının kapasını açtı ve dolabın içinden kocaman bir büyüteç çıkardı. “Bak, sihirli nokta burası olabilir.”

Bir süre büyüteçle kitaba baktılar. Ardından Kate klipsi açtı. Kitabın içinde kâğıt yerine altından yapılmış tek bir sayfa vardı. Üstüne “*Ma Chérie*” kelimeleri kazınmıştı.

“*Sevgilim* anlamına geliyor,” diye açıkladı Kate.

Arthur’un artık şüphesi kalmamıştı. Fotoğrafa, başka bir adama taparcasına bakan Miriam’a bir kez daha baktı.

“Fotoğraf sende kalabilir,” diye ısrar etti Kate. “Graystock bu iğrenç adamın fotoğrafının evimizde olmamasına memnun bile olur.”

Arthur başıyla teşekkür ederek, “Zarf var mı?” diye sordu. Fotoğrafın bedenine doğrudan temas etmesini istemiyordu. Hayatında ilk kez gördüğü bu adam ve fotoğrafla arasına mesafe koymakta fayda görüyordu.

“Onu arayacak mısın?”

Arthur güçlükle yutkundu. Buradan çıkıp hemen evine gidebilirdi. Televizyonun karşısına kurulur, ağrıyan ayağını pufa uzatır, yaralı koluna merhem sürer ve bir güzel istirahat ederdi. Bernadette ona her gün leziz yemek ve tatlılar getirir, yolun karşısındaki Terry çimlerini biçer, komşusunun kızıl saçlı oğulları da kapısına taş atıp kaçardı. Kısaca her şey eski, normal hâline dönebilirdi. Belki de *Mağara Adamları*’na bir kez daha gidip,

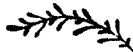
evi için yeni bir şey yapmaya başlardı. Mesela ahşap bir bardak altlığı ya da o tarz bir şey... Neden olmasın?

Ancak bunlar artık mümkün değildi. Yani bundan böyle hiçbir şey eskisi gibi ya da normal olmayacaktı, olamazdı. Çünkü bu araştırma Arthur'un dengesini bozmuş, içinde bir şeyleri değiştirmişti. Sanki bu... Evet, bu artık sadece Miriam'la alakalı değildi. Bu artık Arthur'u da ilgilendiren bir şeye dönüşmüştü.

Bilekliği bulduğu andan beri Arthur varlığından bile haberdar olmadığı duygular yaşamaya, onu heyecanlandıran insanlar, hatta hayvanlarla tanışmaya başlamıştı. Koltuğuna kurulmak, karısının yasını tutmak, çocuklarının aramasını beklemek, günlerini bitki sulayıp televizyon seyrederek geçirmek... Rutin adını verdiği bu sıradanlık çukuruna dönmeyi ve orada çürümeyi istemiyordu. Dönmeye hazır değildi. En azından şimdilik...

İtiraf etmesi gereken bir diğer şey de... Kulağa çok saçma gelebilirdi, ama De Chauffant adındaki adamla ilgili hissettiği endişe ve kıskançlık duyguları tuhaf bir biçimde kendisini canlı hissettirmişti. Demek ki böyle bir şoka, elleriyle kurduğu hapis-haneden çıkmasını sağlayacak bir motivasyona, sistemini alt üst edip kendine gelmesini sağlayacak bir sarsıntıya ihtiyacı vardı. Miriam'la ilgili hatıralarının taptaze olduğu bir evi vardı, fakat bu kadarı yetmezdi. Arthur artık farklı bir şeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Eve gidip Frederica'nın iyi olduğunu kontrol eder, suyunu verir ve yanına birkaç kıyafet alırdı. Sonra da keşif yolculuğuna kaldığı yerden devam edebilirdi. Karar verilmişti...

"Evet. O adamı arayıp bulacağım..."

Arabada Arthur'un içinden konuşmak pek gelmiyordu. Kate ise De Chauffant'ın hayatta olup olmadığını bilmediğini ve hayat-taysa da bunun umurunda bile olmadığını anlatıyordu. Arthur yan yoldaki çalıların orada inmek istediğini söylediğinde biraz şaşırdı. "İstasyona bırakabilirim."

Arthur başını hayır anlamında salladı. "Hiç gerek yok, bura-da insem daha iyi."

Ona söyleyememişti, ancak istasyona kadar nasıl gideceği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Topallayarak kısa bir mesafe gidebilirdi, diğer yandan kolu da fena hâlde sızlıyordu. Nasıl yapacağını bilmesede evine dönmenin bir yolunu bulacağından emindi.

Kate'e teşekkür edip yan yolda indi. Elini sallayıp Graystock Malikânesi'ni dava etmeyeceğine dair söz verdi. Ardından birkaç saniye tereddüt etti. Kate'i öpmek ya da samimi hislerini dile getirmek konusunda kararsız kalmıştı. Sonunda ikisini de yapmadı. Sadece "Hoşça kal," diyerek el salladı.

Sallanarak yürüdüğüünün ve penguen gibi parmaklarını kıpır-datmadan yere bastığının farkındaydı. Çünkü böyle yürürken bileği daha az acıyordu. Ağır aksak adımlarla çalıların oraya yürüdü. Dün hiç hissedilmeyen rüzgâr bugün efil efil eserek mavi pantolonundan içeri hava üflüyor, bedeninin alt kısmına serinlik veriyordu. Çalıların arasındaki bavulunu çekip çıkarınca köşesindeki büyük deliği fark etti. Biri yırtıp içindekileri etrafı saçmıştı. Tanrı aşkına kim yaşlı bir adamın bavuluna zarar vermek isterdi ki? Hemen çalıların arkasındaki tarlaya baktı. Çimlerdeki tıraş takımının üstüne çiy düşmüş, dış macunu da çamura bulanmıştı. Uzaktaki bir keçi sürüsü şaşkın şaşkın Arthur'a

bakıyordu. Hatta bir tanesi Arthur'un üstünden çıkarmadığı yeleklerinden birinin kumaşını kemiriyordu.

Tam o esnada çok aşına olduğu melodi çalmaya başladı. Arthur elini bavulundaki delikten sokup cep telefonunu çıkardı. Tam on iki cevapsız çağrı vardı. On biri Bernadette'e biri de Lucy'ye aitti. Normalde Bernadette'in telefonlarını açmamak için duymamış numarası yapan Arthur, büyük bir heyecanla cevapla tuşuna bastı. "Merhaba, ben Arthur Pepper. Nasıl yardımcı olabilirim?"

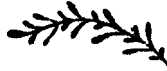
"Arthur! Tanrı'ya şükür ki sensin! Neredesin? Neden telefonlarıma bakmadın?"

Bernadette'in ilgisi ve endişeli sesi Arthur'un çok hoşuna gitmişti. Biri tarafından merak edilmek, önemsenmek güzel şeydi. "İyiyim. Bavulumu kaybettim, cep telefonum da içindeydi. Ben de şimdi eşyalarımı topluyordum."

Bernadette, Nathan'la birlikte pansiyonda bir gece daha kaldıklarını söyledi. Birazdan eve dönmek için yola çıkacaklarını, dilerse onu da alabileceklerini de ekledi.

Arthur çok uzun zamandır bundan daha iyi bir haber almamıştı. "Aslında çok iyi olur. Graystock Malikânesi'ne giden yan yoldayım. Elektrik mavisi pantolonumdan beni hemen tanırmanız zaten..."

Lucy ve Dan

Lucy, babasının telefonuna bıraktığı Graystock gezisiyle ilgili sesli mesajı ancak ertesi gün öğle tatilinde görebildi. Evvelki günün tamamını arkadaşları Clara ve Annie'yle dışarıda geçirmişti. İkisi de sürekli çocuklarından bahsediyordu ve Lucy onları dinlemekten babasının telefonunu bile duyamamıştı. Mesajda babasının sesi hem cızırtılı hem de kesik kesikti. Fondan trafik ve rock müzik sesleri geliyor, bir kadın da sandviç isteyen var mı diye soruyordu. Lucy babasının söylediklerini tam olarak anlayabilmek için tek kulağını kapatıp odaklanmaya çalışmıştı. Yanlış duymadıysa babası bir ara bir kaplanın saldırısına uğradığına dair bir şey söylemişti. Duyduklarına inanamayıp kaşlarını çatmıştı. Bu çok ama çok tuhaftı... Birkaç saniye sonra kafasını sallayarak babasını geri aradıysa da numaraya ulaşamıyordu.

Bir kaplanın saldırısına mı uğramıştı yani? Böyle bir şey gerçek olabilir miydi? Lucy'nin gözlerinin önünde babasının çaresizce yerde yattığı, büyük bir kedinin de babasının ayağını parçalayıp çiğnediği sahne belirdi. Tanrım, doğru mu duymuştu? Ya doğruysa? Kim bilir babası şu an ne hâldeydi? İyi miydi acaba?

Babası telefonda Bernadette'le seyahate çıktığını söylediğinden beri Lucy babasının sağlığı konusunda ciddi anlamda endişeleniyordu. Böyle apar topar yola koyulmak hiç babasına göre değildi. Bu da yetmezmiş gibi şimdi de bir kaplanın ona saldırıldığını söyleyen mesajlar bırakıyordu. Belki de öğretmenliğe bir süre ara verip babasının yanında kalmayı ciddi ciddi düşünmenin zamanı gelmişti. Eski evine, yatak odasına geri dönüp tüm gün babasıyla ilgilenebilirdi.

Elbette böyle bir şeyi yapardı, hem de bir saniye düşünmeden, çünkü o babasıydı ve onu seviyordu. Ancak hayatını babasına adamaya gönüllü olması kendi ailesini kurma hayallerinden vazgeçmesi anlamına geliyordu. Sonuçta hangi erkek yaşlı babasıyla yaşayan bir kadını çekici bulurdu ki? Çöpçatan sitelerinde bile bu tarz kadın profillerine pek şans verilmiyordu.

Okuldaydı... Öğle tatilinde sınıfta oturmuş, öğrencilerinin ödevlerine not veriyordu. Üçüncü sınıflar Tudor dönemini öğrendiği için Lucy o döneme ait bir sahne çizmelerini istemişti. Ancak öğrencilerin yarısından fazlasının infazları ve kesik kafaları resmettiğini görünce hayrete düştü. Belki de çocuklara ölümlerden ziyade canlıların resmini yapmaları gerektiğini özellikle belirtmesi gerekirdi.

Lucy öğretmen olmaya hak kazandığında annesi, "Seninle çok gurur duyuyorum," demişti. Debenhams mağazasına gidip onlarca parfüm denemeden önce, anne kız bir şişe şarap açıtırıp karşılıklı öğle yemeği yemişlerdi. "O çocuklara kendi çocuklarıymış gibi bakacağından eminim."

Lucy işini hâlâ çok seviyordu aslında. Sadece bazen bütün zamanını başkalarının çocuklarına bakarak geçirdiği hissine

kapılıyordu. Saatlerce çocuklara göz kulak olmak, tuvalete kadar onlara eşlik etmek, sosislerini dilimlemelerine yardım etmek, okul eteklerine bulaşan boyları yıkamak, onları sıraya sokmak... Bütün gün bunlarla uğraştığı yetmezmiş gibi şimdi bir de babası için kaygılanmaya başlamıştı.

Bir zamanlar... Yani uzun zaman önce karamsar bir anında babasının annesinden daha önce öleceğini düşünmüştü. Hatta annesinin babası olmadan kendi başına gayet iyi idare edebileceğinden adı gibi emindi. Çünkü annesi hem duyarlı hem de kendi kendine yetebilen bir karaktere sahipti. Öte yandan babası olan bitenlere şaşırmak ve etrafındaki insanları da şaşırtmak için yaratılmıştı sanki. Babası söz konusu olunca hayat sürprizlerle dolu bir kutuya dönüşüyordu. Şimdi bile Lucy'nin aklının ucundan geçmeyecek şeyler yapıyor, garip davranıyordu.

Dan'ın Avustralya'daki yeni hayatına başlamak için yola çıkacağı günü hâlâ hatırlıyordu. Uçağa binmeden önce Lucy'yi yanağından öpüp, "Annemle babama göz kulak ol," diye tembihlemişti. Kendi hayatını kurmak adına uzak bir memlekete giderken bu beş kelimeyi söylemek nasıl da kolaydı.

Dan'le babası arasındaki ilişki hep mesafeli ve gergindi. Babası Dan'ın York'ta, köklerinin olduğu, Pepper Ailesi'nin yaşadığı yerde kalması gerektiğine inanıyordu. Ona göre bir evlâdın annesini bırakıp gitmesi, çocuklarını büyükanne ve büyükbabalarını tanımadan büyütmesi hiç doğru değildi. Ancak Dan bildiğini okuyarak çok uzak bir ülkede kendi hayatını kurmuştu. Annesi ya da babasının doğum günü olduğunda Lucy abisini arayıp haber verirdi. Dan aramadığında da babasına onun adına mazeretler uydururdu. Bazen ailevi ilişkilerini örümcek ağına

benzetiyor, kendini de herkesi bir arada tutmak için çabalayan ağın ortasındaki örümcek gibi hissediyordu.

Gençlik dönemlerinde Dan mahalledeki bir grup serseriyle takılıyordu. Bunlar cadde köşelerinde, dükkân önlerinde, parklarda boş boş takılan, sürekli sigara içen ve önlerinden geçen kızlara laf atan arsız tiplerdi. Lucy on bir yaşındayken bir gün abisi Dan'ı parktaki tırmanma kulesinin tepesinde otururken görmüştü. Ağzında sigara vardı, elindeki siyah kalemle kırmızı metalin üstüne duvar resmi çiziyordu. Ancak Dan duvara kocaman harflerle ağza alınmayacak bir küfür yazmakla öylesine meşguldü ki ne kız kardeşini ne de arkadaşı Eliza'yı fark etmişti.

"Abin Dan o mu?" diye sormuştu Eliza. Kısa boylu bir kızdı, örgü yaptığı uzun siyah saçları sarkaç gibi sırtında sallanıyordu.

"Sanırım." Kayıtsız gözlerle abisinin olduğu yöne bakan Lucy sakinliğini korumaya çalışmıştı.

"Bunu yaptığı için başı belaya girecek."

Lucy o an abisine karşı hayranlık ve öfke karışımı tuhaf bir şey hissetmişti. Bir kere Dan yaşça ondan büyüktü, orta sona gidiyordu. Sürekli dışarıda takılıyor, etrafa caka satıyordu. Bu onu çok havalı bir tip yapıyordu. Ayrıca onun anne ve babasının bilmediği gizli bir hayatı vardı. Ne yazık ki Lucy bu konuda onun kadar şanslı değildi. Lucy nereye gideceği, kiminle olacağı ve kaçta döneceği konusunda sürekli hesap vermek zorundaydı. Ama Dan, "Ben çıkıyorum," diyerek izin beklemeden kapıyı çarpıp gidebiliyordu.

Babası, "Dan'ın parkta yanlış bir şey yaptığını gördün mü?" diye sorduğunda Lucy, "Hayır," diyerek yalan söylemişti. Abisinin doğal bir çekiciliği ve karizması vardı. Ayrıca masum rolünü

oyynamakta da üstüne yoktu. Motor mekaniği konusunda uzmanlaşmasaydı bu performansıya Oscar'a aday bir aktör bile olabilirdi. Lucy'ye göre böyle yetenekli birini ispiyonlayıp zor durumda bırakmanın âlemi yoktu. Bu yüzden babasına, "Benim bir şeyden haberim yok," demişti.

Bu olayın sonrasında Dan'le olan bir tartışmasında, Dan gülererek bu kadar gıcık ve ahmak olmamasını söylemişti.

Lucy'de olmayan ama Dan'de olan şey karizma, özgüven ve kararlılıktı. Dan kendi işini kurmak için okulu bırakmakta tereddüt etmemişti. Bankadan çektiği krediyle araba parçaları alırken aklında en ufak bir kuşku ya da başarısızlık korkusu yoktu. O amacına odaklanıp azimli bir şekilde hedefe ulaşabilen biriydi. Hiçbir duygu ya da engel onu yolundan alıkoyamazdı.

Lucy kendi hayatı ve kaygılarıyla Dan gibi başa çıkabilmeyi çok istiyordu. Keşke Dan gibi olsaydı... O zaman babasının sesli mesajını dinledikten sonra, "Kaplan saldırdı demek... Ah... Neyse en azından hâlâ yaşıyor. Hayatta böyle şeyler olur," diye düşünebilirdi. Çünkü Dan her şeye böyle bakardı.

Lucy bazen üstündeki yoğun baskılar yüzünden kendini tükenmiş hissediyordu. Okulda geçirdiği yoğun bir gün sonrası kolunu kımıldatmaya hâlinin kalmadığı ya da babasını arayıp da annesini ne kadar özlediğini dinlemek istemediği zamanları oluyordu. Böyle anlarda bir şişe kırmızı şarap açıyor ve televizyonda polisiye konulu bir Amerikan dizisi seyrediyordu. Kumral dedektiflerin büyük suçlar karşısındaki tavırlarına hayrandı. Çünkü onlar hayat karşılıklarına ne çıkarırsa çıkarsın Dan gibi sakın kalmayı becerebiliyordu. Mesela diyelim ki garajında bir ceset buldu, hiç panik yapmadan katili aramaya başlıyordu.

Kaçak göçmenleri taşıyan kamyon mu kundaklandı? Yine panik yok, hemen kanıtlara bakılıyor ve fail araştırılıyordu. Hayatın her anında böyle soğukkanlı ve kararlı olabilmek ne harika bir şeydi...

Pencerenin önünde durup bahçede oynayan çocukları seyretmeye başladı. Abisini düşünürken parmağını ritmik olarak cep telefonuna vurduğunun farkında değildi. *Her türlü bahse varım ki Dan şu an güneşleniyordur*, diye geçirdi içinden. Denize sıfır, dalgaların ön bahçedeki çimlere vurduğu bir evde yaşamak muhteşem olmalıydı. Avustralya'ya bir kez bile gitmemişti, ama Dan'ın Facebook'a yüklediği fotoğraflardan nasıl bir yerde yaşadığını biliyor ve bütün fotoğrafları *beğenmeyi* ihmal etmiyordu.

Avustralya'da saatin kaç olduğu hakkında en ufak bir fikri olmadığı hâlde abisinin numarasını tuşladı. Tek bildiği onunla konuşması gerektiği idi. Babalarıyla ilgili ciddi bir durum söz konusuydu. Dan'ın de bu konudan haberdar olması gerekiyordu. O çok pratik biriydi, her şeye verebilecek bir cevabı vardı. Bu konuda Lucy'ye destek olabilirdi.

Telefonu Avustralya aksanına sahip bir çocuk açtı.

Lucy'nin kafası karıştı. Acaba Marina ile Kyle şu an kaç yaşındaydı? Lucy'nin gözünde hâlâ bebek olsalar da aslında telefona bakabilecek kadar büyümüşlerdi.

"Ah, merhaba, sen Kyle'sın değil mi?"

"Evet."

"Dan'le konuşabilir miyim? Yani babanla?"

"Kim arıyor?"

"Ben İngiltere'deki halan Lucy. Beni hatırladın mı bilmiyorum ama..." Kyle'ın telefondan çoktan ayrıldığını fark edince cümlesini yarıda bıraktı.

Telefonu eline almadığı hâlde Dan'ın sesini duyabiliyordu.

“Kimmiş ahbap?”

“Tanımadığım bir kadın.”

“Pepper Oto Tamir...”

“Alo Dan, benim.”

“*Lucy?*”

“Evet.”

“Vay canına! Sesini duymak ne güzel! Uzun zaman oldu.”

Lucy'nin dilinin ucuna, ‘Evet, uzun zaman oldu. Çünkü sen hiç aramıyorsun,’ demek geldiyse de kendini tuttu. “Evet, son konuşmamızın üstünden birkaç ay geçti.”

“O kadar oldu mu sahi? Burada zaman su gibi akıp geçiyor.” Dan'ın sesi endişeli gelmeye başlamıştı. “Her şey yolunda, değil mi?” diye sordu.

“Sayılır... Sadece aramam gerektiğini hissettim. Biliyorsun işte annemin ölüm yıl dönümü...”

“Evet. Yaklaştığını biliyordum. O zamanı daha rahat atlatmak için kendimi olabildiğince işe vermeye karar verdim.”

“Annemin ölüm yıl dönümü geçen haftaydı, Dan.”

“Ah, doğru ya... Yaklaştığını biliyordum. Desene planım işe yaramış.”

Dan'ın şakası Lucy'yi biraz sinirlendirmişti. Bazen öyle şeyler söylüyordu ki kendisini on bir yaşına dönmüş gibi hissediyordu. “Babam için endişeleniyorum,” dedi Lucy bu kez daha net ve ciddi bir ses tonuyla. “Son zamanlarda epey tuhaf davranıyor.”

“Neden? Babamın nesi var?”

“Şey... Normalde kasabaya girmek dışında evden hiç çıkmaz. Annem öldüğünden beri içine kapanık bir yaşam sürüyor, hatta

her gün aynı kıyafetleri giyyordu. Bir de annemin uyuz eğrelti otuna saplantı derecesinde bağlanmıştı. Fakat sonra haber bile vermeden komşusu Bernadette'le birlikte seyahate çıktı. Uğradığımda evde olmadığını fark ettim. Meğer Bath'e gitmiş."

"Bence bu söylediklerinde endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Büyük ihtimalle sana haber vermeyi unutmuştur."

"Hiç sanmıyorum, Dan. Galiba bana söylemediği başka bir şey var."

"Şey... Anlattıkların pek babamın tarzı değil, ama yine de evden çıkması iyi bir şey."

"Hepsi bu kadar değil. Seyahate çıktıktan sonra bir lordun malikânesine gideceğini söyledi. Yanlış duymadıysam bir kaplanın saldırısına uğramış."

Dan bir kahkaha patlattı. "Neyin?"

"Bir kaplan."

"İngiltere'de kaplan var mı ki? Ayrıca olsa bile onlar hayvanat bahçesinde tutulmuyor mu?"

"Bildığım kadarıyla Lord Graystock adlı adam onlara kendi arazisinde bakıyormuş."

Dan bir süre sessiz kaldı. Lucy abisinin ne düşündüğünü çok merak ediyordu, çünkü söylediklerini saçma bulup aklını kaçırdığını düşünebilirdi. "Şey... Bu kulağa hiç mantıklı gelmiyor. Yani ihtimal dâhilinde bile olamaz."

"Doğruyu söylüyorum, Dan."

"Şey... Öyleyse bile bu iyi bir şey sayılır, haksız mıyım? Babamın yirmi dört saatini o evin içinde geçirmesini, sürekli üzgün ve mutsuz olmasını sen de istemezsin, öyle değil mi? Söylediklerine bakılırsa babam yeniden hayattan zevk almaya başlamış."

Lucy iç geçirdi. “Belki de hayattan zevk alması henüz doğru değildir. Çünkü annem öleli daha on iki ay oldu.”

“On iki ay gayet uzun bir zaman, Lucy. Babamın sürekli acı çekip perişan olmasını sen de istemezsin.”

“Hayır, istemem tabii, ama...”

“Bu arada Bernadette denen şu kadınla yeni bir ilişkiye başladığını falan mı düşünüyorsun?”

“Hayır... Yani böyle bir şey aklımdan geçmedi.”

“Bana kalırsa aralarında bir şey varsa bile bu parkta el ele tutuşmaktan ibarettir. Bu yaşta şehvetle yanıp tutuşacak hâlleri yok ya.”

“Dan!”

“Öyle ama... Onların yapacağı en ateşli şey sandviç sonrası tatlı niyetine çikolata parçalı dondurma yemek olur. Babam hep sakin ve durgun bir tipti, bu yaştan sonra değişeceğini pek sanmıyorum.”

Lucy gözlerini kırıştırdı. *Babası ve Bernadette...* Aca-ba babası onun yüzünden mi bu kadar ketum davranıyordu? “Bana kalırsa babam böyle bir ilişki için henüz hazır değil, hat-ta bundan eminim. Sonuçta bir evi ve ailesi var, bunları düşün-mesi lazım.”

“Hey, biraz yavaş ol istersen. Adam bir günlük tatile gitti sadece. Sense şimdiden onu evlendirip ruh sağlığı için endişe-lenmeye başladın. Bana kalırsa onu biraz rahat bırak, o bunlarla başa çıkabilir. Sen sadece kendi hayatına odaklan.”

“Ben zaten onu rahat bırakıyorum.”

“Lucy! Babamın da kendine ait bir hayatı olduğunu unutma, lütfen. Ömrünün kalanını çay içip polisiye diziler seyrederek mi

tüketsin? Yapacak bir şeyler bulması harika bir haber. Bu arada hâlâ aynı diziyi seyrediyor, değil mi?”

“Evet,” dedi Lucy boynunu kaşıyarak. Ardından yeniden masasına oturdu. “Her neyse... Yakın zamanda buraya gelmen mümkün mü Dan? İngiltere’ye ayak basmayalı neredeyse iki yıl oldu. Annemin cenazesine gelip de babama biraz destek olursun sanmıştım, ama ona da gelmedin.”

“Cenazeye neden gelemediğimi biliyorsun, Lucy,” diye araya girdi Dan. “Kelly’nin tıp sınavları vardı, Kyle kolunu kırmıştı, Marina da kızamık geçiriyordu. Kısacası oraya gelmem için berbat bir zamandı. Ayrıca senin de cenazeye gitmediğini hatırlatırım.”

“Niyetim seni suçlamak değildi, Dan...”

“Şey... Ben sadece senin de gitmediğini belirtmek istedim.”

“Biliyorum...”

“Tamam...”

“Tamam...”

Birden ikisi de çocukluğuna dönmüştü sanki.

“Babam için gerçekten çok endişeleniyorum, Dan. Sen dünyanın bir ucunda yaşıyorsun. Sonuçta babamla günlük olarak ilgilenmek, ne yiyip içtiğine dikkat etmek, morali bozuk olduğunda onu neşelendirmek bana düşüyor,” dedi Lucy ve hızını alamayarak, “Zaten şen çocukken de böyle rahat ve gamsızdın,” diye ekledi.

“Hey, o da nereden çıktı şimdi?”

“Özür dilerim ama...”

“Bak Lucy. Sen ve babam her zaman benim ailem olarak kalacaksınız, ama artık benim kendi ailem ve çocuklarım var.

Onlar benim için daha öncelikli. Belki sen de artık kendi yuvanı kurmalısın. Unutma ki bir gün babam da olmayacak; o zaman sen bu hayatta tek başına kalacaksın.”

Lucy’nin boğazı düğümlendi. Bir çocuk sahibi olmayı dünyadaki her şeyden daha çok istemişti. Ancak düşük yaptığından Dan’in haberi yoktu.

“Hâlâ orada mısın?”

Lucy güçlükle yutkundu. “Sayılır...”

“Bağırdığım için özür dilerim.”

“Sorun değil.”

“Az önce söylediğinde ciddi miydin?”

“Bilmiyorum,” dedi Lucy iç geçirerek.

“Bu konuda elimden bir şey gelmez, Luce. Annem öldü, babam da ölesiye acı çekiyor. Anlattıklarına dayanarak şu kadarını söyleyebilirim; babam için endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Sana mesaj bıraktığına göre durumu iyi. Bernadette denilen şu kadınla uzaklara gittiyse de bu son derece normal bir şey. Gerçekten yardıma ihtiyaç duyduğu bir durum ortaya çıkarsa o zaman yine konuşuruz. Beni dilediğin zaman arayabilirsin.”

“Belki de şu an gerçekten yardıma ihtiyacı vardır...”

“Bana kalırsa o iyi.”

“İyi de sen *burada* değilsin ki...”

“Böyle söyleme... Buraya İngiltere’den kaçmak için değil, iyi bir hayat kurma şansım olduğu için geldim. Beni anlıyorsun değil mi?”

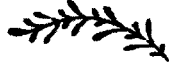
Lucy ne söylerse söylesin derdini anlatamayacağını, bu yüzden de konuşmayı uzatmanın bir manası olmadığını anladı ve telefonu kapattı.

Dan onu hemen geri aradı, fakat Lucy kırmızı tuşa basarak çağr yı reddetti. Dan'ın tekrar aradığını görünce aynı tuşa bir kez daha bastı.

Biraz sakinleşip düşünmeye ihtiyacı vardı. Kafasını ellerinin arasına alıp sessizce oturdu. O kadar dalgındı ki zilin çaldığını bile duymadı. Birden omzunda minik bir el hissetti.

“Bayan Pepper, artık sınıfa girebilir miyiz?”

Mobil Teknoloji

Arthur, mahalleye döner dönmez Bernadette ve Nathan'la beraber doğruca Bernadette'in evine girdi. Çünkü Bernadette içeri gelip bir fincan kahve içmesi için çok ısrar etmişti. Aslında Arthur'un tek isteği evine gidip tetanos aşısı için doktordan randevu almaktı. Son birkaç günün yabancı, tehlikeli ve çılgın temposundan uzaklaşıp kutsal mekânında, yani kendi evinde huzura kavuşmak ona çok iyi gelecekti. Bej rengi duvarlarını, koridordaki süsleri ve Frederica'yı sulamayı ölesiye özlemişti. Ayrıca Lucy'yi arayıp macerasını detaylı olarak anlatmayı çok istiyordu; malum, sesli mesaj bırakma konusunda pek iyi sayılmazdı.

Bernadette daha önce duymadığı bir ses tonuyla mutfakta şarkı söylerken Arthur kanepede oturuyordu. Elini koluna götürdü. Kolu hâlâ hafifçe sızlıyor ve çizikler yanık izi gibi görünüyordu. Ancak birden demir fırının yanındaki hasır sepette uyuyan minik Elijah'ı hatırlayıp gülümsemeye başladı. Sonra da üstündeki mavi pantolon ve yanında duran delik bavulla dışarıdan ne kadar tuhaf göründüğünü düşündü.

Daha önce hiç Bernadette'in evine girmemişti. Bernadette elinin değdiği her yere bir renk katmıştı. Duvarlar nergis sarısına, kapıyla süpürgelikler de yaprak yeşiline boyanmıştı. Üstünde kocaman kırmızı ve mor çiçekler olan kadife perdeler de fazla şatafatlıydı. Her yerde süs eşyaları vardı; seramikten yapılmış küçük kız ve köpek bibloları, rengârenk yapma çiçeklerle dolu cam vazolar, tatillerde alınan hediyelik eşyalar... Arthur'un hastane gibi sade ve buram buram hijyen kokan evinin aksine burası insanların yaşadığı bir mekân, gerçek bir yuvaydı. Miriam da tıpkı kocası gibi çok düzenli biriydi. Ne zaman bir eşya yanlış bir yere koyulsa ya da bir gazete ortalıkta unutulsa anında alıp yerine koyardı. Arthur işten eve döndüğünde karısına sürekli, "Hadi, otur da biraz dinlen," derdi, çünkü Miriam hiç durmaksızın ya ortalığı toplar ya da ütü ve temizlik gibi işleri hallederdi.

"İşler kendi kendine olmuyor," derdi Miriam. "Düzenli bir ev düzenli bir zihin demektir."

Karısı etrafta girdap gibi hızla hareket ederken Arthur oturup onu seyrederdi. Miriam öldükten sonra elinden geldiğince onun kurduğu düzeni devam ettirmeye çalışıyordu.

Arthur bunları düşünürken Nathan odaya girdi. Arthur'un pantolonunu işaret ederek, "Selam MC Hammer..." dedi. Ardından sandalyeye oturdu. Ellerini arkada birleştirip bacaklarını tuhaf bir biçimde büktü. Yaklaşık on saniyede bir burnunu çekiyor, nadiren de elinin tersiyle siliyordu.

Arthur ne söyleyeceğini bilemedi. Her şeyden önce MC Hammer denilen kişiyi tanıımıyordu, tabii bu gerçek bir insan-sa. Ardından Bernadette'in oğluyla erkek erkeğe konuşması

yönündeki ricasını anımsadı. Bir süre daha düşündükten sonra bir sohbet konusu bulmayı başardı. “Üniversite araştırmam nasıl gitti?”

Nathan omuz silkti. “Fena sayılmaz.”

“Hoşuna giden bir yer oldu mu?”

Genç adam bir kez daha ağzı yerine omuzlarıyla cevap verdi.

Arthur şömine rafına sıralanmış çerçevelerle fotoğraflara baktı. Çerçevelerden birinde *Dünyanın En İyi Annesi* yazıyordu. Bir fotoğrafta Nathan henüz çocuktü. Yanında Bernadette ile Carl vardı. Tuttukları büyük balıkla gülümseyerek poz vermişlerdi. Ardından gözüne Carl’ın tek çekilmiş bir fotoğrafı çarptı. Elinde bir kadeh kırmızı şarapla güneşleniyordu. “Baban ne iş yapardı?”

Nathan sandalyesinde kıpırdandı. “Mühendisti. Asansör gibi şeyler tamir ederdi. Elektrik işlerinden anlar mısın?”

“Sen de üniversitede mühendislik mi okumak istiyorsun?”

“Pek sayılmaz.”

“Hangi bölümü düşünüyorsun?”

“İngilizce derslerine bakıyorum. Annem bunun iyi bir seçim olduğunu düşünüyor.”

“Peki, bu konuda senin fikrin ne?”

“Aslında pek bilmiyorum...”

Arthur genç çocuğun ilgisini çekebilecek bir konu bulduktan sonra benzer şeylerden konuşmaya devam etti. Bir süre sonra Nathan’a geçmişte gençlerin babalarının izinden gitmelerinin doğal olduğunu söyledi. Bunu en iyi kendinden biliyordu, çünkü kendi babası çilingirdi ve o da onun kariyerini devam ettirmeyi seçmişti.

“Gerçi biz o zamanlar kariyer demezdik. Bize göre bunlar sadece iş ya da ticaretti. Mesela ben önce çırak olarak çalışmak zorunda kaldım. Çırak olmak iki yıl usta bir çilingirin gölgesi olmak gibi bir şeydi. Çoğu zaman hiçbir şey yapmadan onu seyredirdim ve çok cüzi bir ücrete çalışırdım. Ustam çok iyi bir adamdı, adı Stanley Shearing'di. Bana her şeyi uzun uzun açıklar, her aletin ve mekanizmanın nasıl çalıştığını gösterirdi. Gördüğüm kadarıyla şimdiki gençlerin durumu daha farklı, birinin hangi işi yapacaklarını söylemesine ihtiyaç duymuyorlar. Sizler sanki çok daha özgür bir hayat yaşıyorsunuz. Üniversiteye gidip hangi işi yapacağınıza ve hayatınızı nasıl şekillendireceğinize kendiniz karar veriyorsunuz. Galiba zaman çok değişti. Mesela bizim zamanımızda çok genç evlenilirdi, ama yine de önce işimizi elimize almamız gerekirdi. Çünkü çıraklık maaşıyla ya da öğrenci bursuyla bir ev geçindirmek imkânsızdı.”

Arthur anlattıkça anlattı. Fakat o bunları anlatırken Nathan bir an bile gözünü telefonundan ayırmadı. İki başparmağını ekranda hareket ettirerek bir şeyler yapıyordu.

Bernadette üç fincan kahve getirdi. “Siz erkeklerin sohbeti nasıl gidiyor bakalım? Keyfiniz yerindeyse ben sizi rahatsız etmeyeyim.”

Bernadette odadan çıkarken Arthur çaresiz gözlerle arkasından baktı. Tanrı aşkına, bu genç adamlar nasıl bir ortak noktaya olabiliyordu ki? Bir kere iş hayatından ya da üniversiteden bahsetmek istemediği ortadaydı. Bir süre düşündükten sonra, “Şu MC Hammer da kim?” diye sordu.

Nathan kafasını kaldırıp ona baktı. “Seksenli yıllarda çok meşhur olan Amerikalı rap sanatçısı... Ağı düşük bol pantolonlar

giyerdi, tıpkı şu an senin giydiğin gibi. Galiba şimdi rahip oldu ya da o tarz kutsal bir şeyle ilgileniyor.” Parmaklarıyla ekranda bir şeyler yaptıktan sonra telefonu havaya kaldırdı.

Arthur genç adamın gösterdiği fotoğrafa baktı. Gözlüklü siyahi adamın üstünde gümüş rengi çuval gibi bir pantolon vardı. “Ah...” dedi. “Müzik dinlemeyi sever misin?”

Nathan evet anlamında başını salladı. “Genelde rock dinlerim. Ancak Beatles gibi eski grupların müziğini de çok seviyorum.”

“Galiba bir yerlerde eski bir Beatles albümüm vardı. İstersen sana verebilirim. Yalnız vinil plak kaydı. Dinlemek istersen bir plakçılara ihtiyacın olacak.”

“Tavan arasında anneme ait bir tane var. Albümün adı ne?”

“Yanlış hatırlamıyorsam *Rubber Soul*.”

Nathan başını salladı. “O albümü internetten indirmiştim, ama vinil plak kaydını dinlemek güzel olur. Beatles’ı seveceğin hiç aklıma gelmezdi.”

“Aslında Miriam benden daha çok severdi. O tam bir John Lennon hayranıydı. Bense Paul McCartney’yi daha çok takdir ederdim.”

“İkisi de iyidir, ama bence en havalıları George Harrison.”

Arthur birkaç santim kanepenin köşesine doğru kaydı. “İstedğin her şeye telefondan bakabilir misin? Yani bir çeşit kütüphane gibi bir şey mi?”

“Eh... Sayılır.”

* İngiliz The Beatles grubunun 1965 yılının aralık ayında piyasaya sürdükleri altıncı resmi albümleri olup gelmiş geçmiş en önemli popüler müzik albümlerinden biridir. (Çev. N.)

“Peki, rica etsem benim için bir şeye bakar mısın?”

“Tabii ki...”

“Fransız bir roman yazarını arıyorum. Adı François de Chauffant. Nerede yaşadığını öğrenmek istiyorum.”

Nathan parmaklarıyla ekrana dokunmaya başladı. “Tabii, basit iş... Hatta buldum bile.”

Arthur, Nathan’dan telefonu alıp baktı. Kare şeklindeki küçük resimde dış cephesi beyaz sıvalı bir evin resmi vardı. Çok görkemli bir yere benziyordu. Altında da Londra’da bir adres yazıyordu. “Bu onun şu anki adresi mi?”

Nathan parmaklarıyla bir şeyleri daha tıkladı. “Aslında onunla ilgili belirtilen tek adres bu, Fransa’ya dönmediyse şayet... Şey... Bu arada aslen Belçikalı... Küçük bir çocukken ailesi Nice’e taşınmış.”

“Bunların hepsi telefonunda mı yazıyor?”

“Hayır, bazılarını önceden biliyorum. De Chauffant’ı ders-te görmüştük. Altmışlı yılların en önemli yazarlarından biri ve *Bizim Hikâyelerimiz* romanı klasiklerin arasında gösteriliyor. O romanı duymuş muydun?”

“Aslında duydum.” Arthur, Kate’in anlattıklarını, De Chauffant’ın o hikâyeyi Graystock’tan çalmasını hatırladı. Ne tür bir yazar, hatta insan böyle bir şey yapardı ki?

Nathan telefonunu geri aldı. “Cep telefonun yanında mı? İstersen Bluetooth’la linki sana atabilirim.”

“Kâğıda yazsam daha iyi,” dedi Arthur. Bavulundan bir kalemle kâğıt parçası çıkardı. “Benim için okur musun? Gözlerim pek iyi görmüyor da...”

Nathan önce gözlerini devirdi, ama sonra tekdüze bir ses tonuyla adresi okudu. Arthur adresin yazılı olduğu kâğıdı cebine koyarken Nathan, “Gerçekten bir kaplanın saldırısına uğradın mı?” diye sordu.

Arthur onu başıyla onayladıktan sonra gömleğinin kolunu sıyırdı. Kate’in sardığı sargı bezi kalkmaya başlamış, çiziklerden sıızan kan yüzünden de üstünde bakır rengi çizgiler oluşmuştu. Arthur, Nathan’ın gözlerinin hayretten iri iri açıldığını fark etti. Ancak genç adam şaşkınlığın pek havalı bir tepki olmadığını düşünmüş olacak ki umurunda değilmiş gibi omuz silkti.

Bernadette tekrar odaya geldi. Bu sefer elinde bir tabak dolu su reçelli puf böreği vardı. “Siz sohbet ederken bunları yaptım. Milföy hamurlarını açıyorsun, kare şeklinde kesiyorsun, ortalarına reçel koyduktan sonra da fırına veriyorsun ve *voilà!* Çok basit bir tarif... Soğutmadan yiyin hadi.”

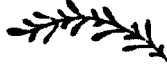
Arthur’la Nathan ellerini aynı anda tabağa uzatıp birer puf böreği aldılar ve üfleyerek yemeye başladılar.

“Önümüzdeki hafta Nathan’la birlikte Manchester’a gitmeyi düşünüyoruz,” dedi Bernadette kanepeye, Arthur’un yanına oturarak. “Küçük bir seyahate daha çıkmak istersen sen de bize katılabilirsin. Duyduğuma göre çok hareketli ve canlı bir şehirmiş. Üniversitedeki İngilizce bölümü de süper olmalı.”

Arthur buz gibi olmuş kahvesini eline aldı. “Bir roman yazarını evinde ziyaret etmek istiyorum. Sanırım karımla bir bağlantısı var.”

Arthur, Nathan’ın tek kaşını kaldırdığını gördü. Ancak sürekli gözünün önüne düşen siyah saçları yüzünden emin olamadı. Bunu gerçekten yapmış mıydı, yoksa Arthur’a mı öyle gelmişti? Asla bilemeyecekti...

Londra

Londra Arthur için tam bir sürprizdi, iyi anlamda tabii... Gri binaların insanın üstüne geldiği, bezgin ve mutsuz yüzlerle dolu, iç karartıcı, karaktersiz bir şehir görmeyi bekliyordu. Fakat Londra... Onu fena hâlde yanıltmıştı. Düşündüğünün aksine cıvı cıvı, enerjik, yaşam dolu bir yerdi.

Londra'da hava kapalı olsa da çok sıcak ve bunaltıcıydı. Her şey ama her şey hareket hâlindeydi; renkler, sesler ve şekiller... Sürekli kornaya basan taksiler, vızır vızır geçen bisikletler, kasılarak yürüyen güvercinler, bağırان insanlar... Hayatı boyunca duymadığı dillerin konuşulduğuna tanık oluyordu. Kendini atlıkarıncanın tam ortasında dikilmiş, kımıldamadan etrafında dönen dünyaya bakıyormuş gibi hissediyordu.

İşin şaşırtıcı yanı şok olmamıştı... Ona çarpıp özür dilemeyen insanlara bile şaşırmıyordu. Sonuçta bu dünyanın bir parçası değildi. O bir ziyaretçiydi, yani geçici bir süre için bu şehirdeydi. Dilediği zaman hayattaki en güvenli yere, yani evine dönebilirdi. Galiba onu bu denli gözü kara yapan şey bunu biliyor olmasıydı.

King's Cross İstasyonu'nda trenden inip, gücünün yettiğince yürümeye karar verdi. İstasyondan aldığı haritada her yer açıkça görülüyordu.

Londra seyahatine hazırlanırken her zaman giydiği pantolonun tren yolculuğu ve sıcak başkent sokaklarında dolaşmak için fazla kalın olduğunu düşünerek Kate'in verdiği mavi pantolonu yıkayıp ütülemişti. Bernadette'ten aldığı alışveriş kuponuyla da Scarborough'daki mağazadan bir sürü gözü olan lacivert bir sırt çantası, termos, pusula ve bir çift sandalet almıştı. Sandalet giymeye pek alışık olmasa da rahat yürümek ve ayaklarını serin tutmak için doğru bir seçimdi.

Sıkı sıkı sardığı hâlde bileğini zedelememek için yavaş yavaş yürümeye başladı. Elektrik mavisi bol pantolonu onun için sıradaşı olabilir, ama Londra için gayet normal kalıyordu. Yanından geçen pembe saçlı genç kızla kulaklarını kocaman deldirmiş adamı gördükten sonra bundan bir kez daha emin oldu. Gördüğü en ilginç şey bunlar değildi elbette; ponpona benzeyen kuyruğu mora boyanmış fino köpek, kaldırımında tek tekerli bisiklete binerken cep telefonu ile konuşan adam... Londra'nın normallik sınırları aklının almayacağı farklılıkları kucaklayacak kadar genişti.

Telefonla konuşan adamı görünce Lucy'yle hâlâ konuşmadığını anımsadı. Kızıyla son iletişimi Bernadette'in arabasıyla eve dönerken bıraktığı sesli mesajdı ki o da kafa karıştırmaktan başka bir işe yaramamış olabilir. Graystock Malikânesi'nden dönüşüyle Londra seyahatini organize etmesi arasında sadece yirmi dört saat vardı. O süreçte Lucy'yi iki kez aramıştı fakat ikisi de telesekretere düşmüştü. Lucy çok mu meşguldü, yoksa onunla konuşmaktan mı kaçıyordu? Bilemiyordu...

Arthur etraftaki insan manzaralarına baka baka yürümeye devam etti. Ancak yürüdükçe yüreğinin orta yerine tuhaf bir huzursuzluk ve pişmanlık duygusu çörekledi.

Miriam otuzuncu evlilik yıl dönümleri şerefine Londra'da bir hafta geçirmeyi teklif etmişti. Bir müzikal izlemenin ya da Covent Garden gibi turizm harikası bir yerde öğle yemeği yemenin hoş bir değişiklik olabileceğini söylediğinde Arthur sadece gülmüştü. Kendi kendine, "Tanrı aşkına, neden Londra'ya gitmek istiyor ki?" diye düşünmüştü. Bir kere Londra pis, yoğun, gürültülü ve kocaman bir şehirdi. İnsanın karşısına adım başı hırsızlarla dilenciler çıkıyordu. Ayrıca orada bir öğün yemek insana bir servete mal olurdu.

"Şey... Sadece bir fikirdi işte," demişti Miriam anlayışlı bir ses tonuyla. Arthur'un önerisini reddetmesinden rahatsız olmamış gibi görünüyordu.

Oysa Arthur şu an çok ama çok pişmandı... Keşke birlikte daha çok seyahat etseler, çocuklar büyüdükten sonra daha çok gezip görseler ve yeni anılar biriktirselerdi. Ellerinde fırsat varken istedikleri şeyi yapmaları ve ufuklarını genişletmeleri gerekirdi. Bunu şimdi çok daha iyi anlıyordu, çünkü tanışmalarından önce Miriam'ın dolu dolu ve heyecanlı bir hayatı olduğunu artık biliyordu. Miriam'ı kısıtladığını, onu boğduğunu itiraf etmeliydi. Birçok konuda onu engellemiş ve hep kendi bildiğini okumuştü.

O konuşmadan bir ay sonra Arthur, Scarborough'da bir spa merkezinde küçük bir tatil organize etmişti. Oranın Londra'dan çok daha güzel, medeni ve seviyeli olduğunu düşünüyordu. Biraz daha fazla ödeyip banyosu içeride olan bir oda tutmuştu.

Yatağın yanındaki komodinin üstünde çikolatalı bisküviler bile vardı. Yıl dönümlerinin akşamında da Miriam'ı Alan Ayckbourn'un bir oyununa götürmüştü. Miriam oyunu keyifle izlemişti. Oyundan sonra bir paket cips alıp sahilde yürümüşlerdi. Miriam'ın boynuna sardığı eşarbi uçuran rüzgârın serinliğini bugün gibi anımsıyordu.

Çok huzurlu ve keyifli bir gündü... En azından Arthur için öyleydi. Peki ya Miriam, o ne düşünmüştü? Ona göre de yaşadıkları, cennetten çıkmış muhteşem bir mutluluk muydu? Yoksa büyük bir hayal kırıklığı mıydı? Londra'ya gitmeyi teklif ederken De Chauffant denilen şu adamı mı düşünüyordu yoksa? Eski aşkıyla karşılaşabileceğine dair içinde küçücük de olsa bir umut besliyor muydu?

Kıskançlık... Kesinlikle alışık olmadığı bir duyguydu. Arthur midesine kramplar sokan, aklına olmayacak şeyler getiren, içini kemiren bu duygudan nefret etti. Miriam'a gülerek çok ama çok büyük bir hata yapmıştı. Yanılan Arthur, haklı olan da Miriam'dı. Artık bunu daha iyi anlıyordu.

Günü bir turist gibi dolaşarak, Miriam'la yapmaları gerektiği hâlde yapamadıkları şeyleri düşünerek geçirmeye başladı. Mesela Londra'nın en karakteristik ve ünlü yerlerine gidip baktı; London Eye, Parlamento Binası, Big Ben saat kulesi... Hepsine de hayran kaldı. Elinden geldiğince yürümeye çalıştı, mecbur kalınca da kırmızı renkli üstü açık turist otobüslerine bindi. Damarlarından adrenalin fışkırıyordu. Şehir onu kucaklıyordu sanki. Bilinmezden korkmayı beklerken keyif ve neşe sarhoşu olmuştu.

*Yüz oruz beş metre yüksekliğindeki London Eye, hem Avrupa'nın en yüksek dönme dolabı hem de Birleşik Krallık'ın en popüler turistik mekânlarından biridir. (Çev. N.)

Kırmızı otobüs magneti ile tepesinde altın rengi Londra Kulesi olan bir kalem satın aldı. Ardından öğle yemeği için Pearly Queen adındaki bir kafeye oturdu. Kaldırımın üstüne bile çelik masalar koymuşlardı. Aniden gri renk çizgili takım elbise giymiş bir adam izin bile istemeden masasına oturdu. Ceketinin cebinden pembe renkli bir mendil sarkıyordu. Yüzü de saatlerdir koşmuş ya da bir şeye çok sinirlenmiş gibi kıpkırmızıydı. Bacaklarını açıp oturan adamın dizi neredeyse Arthur'unkine değecekti. Arthur yolu kapatmamak için bacaklarını topladı ve ciddi bir ifadeyle karşıya bakmaya başladı. Adam pastırma ve çedarlı sandviç sipariş ederken göz göze geldiler. Arthur'a bakıp başını salladı. "İyi misin?"

"Evet, teşekkür ederim."

"Evli misin?"

"Evet," dedi Arthur. Eli istemeden parmağındaki alyansına gitti.

"Ne kadar zamandır?"

"Kırk yıldan fazla oldu."

"Yüce İsa aşkına! Adam öldürsen bundan daha az ceza yersin," dedi adam sırtarak.

Ancak Arthur tebessüm bile etmedi. Bu adamın yemekte ona eşlik etmesini istemiyordu. Tek istediği etraftaki manzara-ya bakarak pastırmalı sandviç yemek ve bir fincan çay içmekti. Sonra da kendini toplayıp François De Chauffant denilen adamın evine gitmesi gerekiyordu. Adamın omzunun üstünden bakarak siparişini alan garson kızla göz teması kurmaya çalıştı. Sipariş vereli on dakikadan fazla olduğu hâlde daha çayı bile gelmemişti.

“Affedersin ahbab,” dedi adam. Yüzündeki arsız ifade kaybolmuştu. “Sadece küçük bir şakaydı. Bu zamanda bu kadar uzun süreli evliliklere pek sık rastlanmıyor. Güzel bir şey olsa gerek... Yani, evde seni bekleyen birinin olması...”

“Evet, güzeldi.”

“Güzeldi mi dedin?”

Arthur güçlükle yutkundu. “Karım bir yıl önce öldü.” Bu arada sonunda garson kızın ilgisini çekmeyi başarabilmişti. Kız özür dileyip Arthur’un çayını getirdi.

“Çok özür dilerim, bugün gerçekten yoğun,” dedi. Pembe elbisesi omzundan düştüğü için mor renkli sutyen askısı görünüyordu. “Kendimi affettirmek için size ekstra büyük sandviç getireceğim.”

“Sipariş ettiğim küçük sandviçi getirmeniz kâfi.”

“Ama fiyat farkı olmayacak.” Kızın Polonya aksanı ve tebeşir gibi uzun parmakları vardı.

“Çok nazıksınız.”

Kız başını sallayarak kibar bir şekilde Arthur’u selamladı.

“Bu sıralar pek iştahım yok da,” dedi Arthur adama. “Ama küçük boy sandviçte ısrar etseydim kız alınabilirdi.”

Adam servis tezgâhının oraya gidip sıcak çikolata hazırlamaya başlayan kıza baktı: “Bebek gibi... Siyah gözler, siyah saçlar... Böylesine bayılırım.”

Arthur fincanına süt koyduktan sonra çayından bir yudum aldı. Adamın özgüvenli ve ukala tavrından çok rahatsız olmuştu. Bacaklarını açıp Arthur’un alanını işgal ettiği yetmiyormuş gibi şimdi de garson kıza yiyecekmiş gibi bakıyordu.

“Sakıncası yoksa sana bir şey sorabilir miyim?” dedi adam Arthur’a doğru eğilerek. Ancak Arthur’un cevap vermesini bekleme saygısını göstermedi. “Aslında ben de evlenmeyi düşünüyorum. Bu konuda bana tavsiye verebilecek birine benziyorsun. Bilirsin işte, çok şey görmüş geçirmiş bir adama benziyorsun...”

“Elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışırım,” diye cevap verdi Arthur ihtiyatlı bir şekilde.

“Tamamdır.” Adam elini cebine sokup küçük bir not defteri çıkardı. “Bir süredir kafamı boşaltıp doğru bir karar verebilmek için ufak tefek notlar alıyorum. Her gece uyumadan önce de yazdığım notları okuyorum.”

“Evlilik çok önemli ve büyük bir karar.”

“Bana anlatır mısın? Mesela karının doğru kişi olduğunu nasıl anladın?”

“Onunla tanıştığım zaman işte bu evlenmek istediğim kadın dedim.”

“Vay... Sahi mi? Hadi, devam et...”

“Onun yanındayken başka hiç kimseyle birlikte olmak istemiyordum. Doğru kadın o mu diye hiç düşünmedim, çünkü hayatıma ondan başkası girmedi. Ben onun sadeliğini, hayata basit bakış açısını sevdim. Tanıştığımızda ben yirmi altı yaşındaydım, o daha da gençti. El ele tutuşur, yürüyüş yapar, öpüşürdük. Çıktığımız süre boyunca aklımda fikrimde bir tek o vardı. Bir kez bile kafamı çevirip başka bir kıza bakmadım. Sonra nişanlandık. Tanışmamızın üstünden iki yıl geçmeden de evlendik. Bu benim için çizilmiş bir yolu takip etmek gibi değildi. Başka yönlere giden farklı yollar da vardı, ama ben o yolların nereye çıkacağını merak bile etmedim. Sadece önüme bakıp devam ettim.”

“Hımm... Kulağa çok basit bir şeymiş gibi geliyor. Keşke ben de senin gibi yapabilsem.”

Arthur çayından bir yudum daha aldı.

“İnançlı biri misin?”

Bu tam da hayatını başka birine adamayı düşünen birinden beklenen türde bir soruydu. “Evet, öyleydim.”

“Hayatını başka biriyle geçirmenin nasıl bir şey olacağını düşündün mü hiç? Bilirsin işte... Demek istediğim başka kadınlara bakıp acaba onlardan biriyle olsaydım nasıl bir hayatım olurdu diye merak ettin mi? Böyle sorular sorduğum için sırnaşık ya da rahatsız edici biri olduğumu düşünmezsin umarım.”

Aslında Arthur tam da böyle düşünmüştü. Evet, adam fazla meraklıydı, ama konuştukça bu merakının sırnaşıklıktan kaynaklanmadığını anlıyordu. Sadece kendisiyle karşılaştırmak için Arthur’un durumunu sorguluyordu. “Merak ettim tabii, sonuçta hepimiz insanız, bu tabiatımızda var. Fakat bir şeylerin peşinden koşmak gibi bir isteğim hiç olmadı. Başka bir kadın gördüğümde güzelliğine ya da çok hoş bir gülümsemesi olduğuna dikkat ediyordum elbette. Öte yandan neyi kaybedeceğimin de farkındaydım. Bu yüzden bu tarz düşünceleri aklıma pek getirmemeye, gelirse de uzaklaştırmaya çalıştım.”

“Çok duyarlı bir adamsın. Keşke söylediğin kadar kolây olsaydı. Düşüncelerimi sınıflandırmayı ve kontrol edebilmeyi çok isterdim. Biliyor musun, hayatımda iki kadın var.”

“Ah...”

“Aslında ikisini de seviyorum. Otuz beş yaşındayım ve yakın zamanda evlenip çocuk sahibi olmak istiyorum.”

“Ben otuz beş yaşındayken bizim iki çocuğumuz vardı.”

“Bir ev alıp aile babası olmak istiyorum.” Adam kafasını öne eğip parmağıyla bir daire çizdi. “Kelleşmeye başladım, gördün mü? Artık karım ve çocuklarımla kırlarda yürüyüş yapma zamanım geldi de geçiyor, ama iki arada kaldım. Sakıncası yoksa sana hayatımdaki kadınları anlatabilir miyim? Belki detayları bilirsen bana tavsiye verebilirsin.”

Garson kız yemekleri getirdi. Arthur’un sandviçi neredeyse koyulduğu tabakla aynı boydaydı. “Güzel, değil mi?” dedi kız.

“Evet, çok güzel,” dedi Arthur başparmağıyla onay işareti yaparak.

Adam sandviçini ısırınca erimiş çedar peyniri çenesine yapıştı. “Biri kız arkadaşım, üç yıldır birlikteyiz. Çok hoş bir kızdır. Onu bir kafede otururken gördüm. Sırf ondan hoşlandığım için içeri girip bir pasta aldım. Sonra doğruca yanına gidip pat diye şık bir restoranda yemek yemeyi teklif ettim. Önce hayır dedi ki bu çok hoşuma gitti. Zorlu bir kadındı, ben de kolay vazgeçmeyen biriydim. Kartımı verip çıktım. Sonra bir demet çiçek alıp dışarıda onu bekledim. Onda beni çeken bir şey vardı... Az önce karından bahsederken sözünü ettiğin türden bir şey. Çok ısrar ettim, arkadaşını güldürdüm. Sonunda dayanamayıp teklifimi kabul etti. Birlikte Hugh Grant’ın filmine gittik. Çok güzel bir akşamdı. Gençler gibi el ele caddelerde yürüdük. Sonrasında şık bir restorana gitmek yerine hamburger yemek istediğini söyledi. Donna her yönüyle mükemmel bir kız. Bu arada kuaförlük yapıyor ve çok yoğun çalışıyor.” Cüzdanından bir fotoğraf çıkarıp Arthur’a gösterdi. Kalp şeklinde yüzü olan kız saçlarını kırmızı bir fularla toplamıştı ve neşeyle gülümsüyordu.

“Çok güzel bir kız.”

“Bir de öbürü var, Manda...” Adam parmaklarını uzatıp ateşte yanmış gibi hızla çekti. “Acayip seksi bir şey. Ona birçok şeyi yapmama izin veriyor, bilirsin işte...”

Arthur adamın neyi kastettiğini bilmiyordu, yine de kafasını salladı.

“Onunla bir masaj salonunda tanıştım. Orada resepsiyon görevlisi olarak çalışıyor. Donna’yla gerçekten mutlu olsaydım, yani Donna her konuda bana yetseydi öyle bir yere gitmezdim herhâlde, değil mi? O gün Donna işiyle ilgili bir seminere katılmak için şehir dışındaydı, Manda da beni evine götürdü. Sonra da... Sana sadece offf diyorum!” Sırıtarak ellerini çırpıttı. “Patlamanın büyüklüğünü sen düşün artık. Kız benim hayatımda duymadığım pozisyonları biliyordu. Şu kadarını söyleyeyim, sonrasında ikimiz de yürümekte zorlandık, gerisini sen anla.”

“Peki ya Donna?”

“Manda’yla yaptığım şeylerin bir tanesini bile ondan istememi. Çünkü istersem ve o da kabul ederse ona olan saygımı kaybederim. Sonuçta Donna o tarz bir kız değil, ama Manda öyle. Kısaca biraz karmaşık bir durum...”

“Kız arkadaşını aldattığın için kendini suçlu hissetmedin mi?”

Adam kaşlarını çatı. “Biraz... Yani sonrasında. Keşke o lanet olası seminere gitmeseydi de ben de başımı derde sokmasaydım.”

Arthur’un iştahı kaçmıştı. Sandviçini dörde bölüp sos ekledi, ama yemedi.

“Sence hangisini seçmeliyim? Evlenirsem her şey değişecek. İşte bu kadın deyip sadık olacağım. En azından bunu denemek istiyorum. Çocuklarım olunca benden iyi bir aile babası olur,

değil mi? Böyle düşünürsem Donna'yı seçmem gerekir, çünkü o evlenilecek bir kız. Fakat öte yandan dışarıda nasıl kadınlar olduğunu biliyorum. Donna'yla vanilyalı dondurma yiyeceğim diye çikolata parçalarından olmak da istemiyorum. Bu arada Manda değişmeye başladı. Artık yatak odası dışındaki şeylerden de bahsediyor. Bilirsin işte normal randevular falan... Mesela geçenlerde tiyatroya gittik. Çok düzgün ve şık giyindi. Harika bir gece geçirdik. Of... Kafam giderek daha çok karışıyor."

"Ama sürekli çikolata parçalı dondurma yemek de hastalıklı bir durum." Arthur kadınları dondurma benzetmesi üzerinden karşılaştırmaktan nefret ediyordu, fakat çizgili takım elbise giymiş adamın anladığı dilden konuşmak için buna mecburdu.

"Benim yerimde sen olsan ne yapardın peki? Basit bir lezzetle idare mi ederdin, yoksa daha heyecanlı ve kalorili şeylerin peşine mi düşerdin?"

Arthur adamın yaşadığı ikilemi uzun uzun düşündü. Hiç tanımadığı bir adama özel hayatıyla ilgili akıl danışacak hâle geldiğine göre bu durum adam için gerçekten çok önemli olmalıydı. "Bana kalırsa günümüzdeki sorun çok fazla seçenek olması. Benim gençliğimde insanlar elindekiyle yetinip şükretmeyi biliyordu. Noel zamanı bir çorap bile hediye edilse mutlu olurduk. Ancak şimdiki gençler her şeye sahip olmak istiyor. Mesela cep telefonu olması yetmiyor, mutlaka son modeli, en güzeli olmalı. Şimdiki insanların hepsi bilgisayarım, evim, arabam olsun bir de en güzel mekânlarda yiyip içeyim diye düşünüyor. Öyle sıradan şeylerle doymak da olmaz tabii. Şık bir restoran olacak, en pahalı yemeği ve içkiyi sipariş edecek..."

“Az önce istediğin şeyleri yapmana izin verirse Donna’ya duyduğun saygıyı kaybedeceğini söyledin. Ancak sen aynı zamanda Manda’yla da görüşerek şimdi de zaten ona saygı duymuyorsun ki... Peki, bir de şöyle sorayım, seninle evlenirse Donna’ya saygı duyacak mısın? Onu aldatıyorsun ve onu hak etmiyorsun. Donna kendisine bunu yapan biriyle, yani seninle evlenirse ona saygı duyabilecek misin? Gelelim öbür kıza... Tamam, bu kızın yaptığı şeyler şu an seni acayip cezbediyor, ama nereye kadar? Bu ilgin, merakın ve heyecanın ne kadar sürecek sence? Kendini o kızla birlikte evi süpürürken ya da toz alırken hayal edebiliyor musun? Şu an yaptığın şeylere anne olduktan sonra da izin verecek mi sence? Hepsi bir tarafa seninle yaptığı şeyleri diğer adamlarla da yapmadığını nereden biliyorsun? Kısaca bu iki kadından hangisi evliliğe daha uygun diye düşünmekten vazgeç, çünkü belki de cevap ikisi de değildir... Ben Donna’nın yerinde olsam beni hak eden, bana gerçekten saygı duyan bir erkek arardım. Manda’nın yerinde olsaydım da kız arkadaşına ihanet eden bir adamla birlikte olmak istemezdim. İşin özü, bana karşılırsa ikisine de evlenme teklif etmemelisin, çünkü ikisinden biri evet diyebilir.”

Adam bir süre ellerini kucağında kenetleyip sessizce oturdu. Ardından kafasını salladı. “Bu seçenek benim hiç aklıma gelmemişti. Sen beynimin devrelerini yaktın adamım.”

“Üzgünüm, ama en güzeli gerçeği söylemektir.”

“Anlıyor ve takdir ediyorum. Fakat yine de çok acımasısızsın. Üçüncü şık her şeyi allak bullak etti. Yani sence ikisini de terk edip başka birini mi bulmalıyım?”

“Evet... Belki de içinde birkaç çikolata parçası olan vanilyalı bir dondurma bulabilirsin.”

“Çok gaddarsın çok... İzin verirsen yemeğini ben ısmarlamak istiyorum, olur mu?”

“Hayır, hiç gerek yok.”

“Galiba bir daha kimsenin fikrini sormayacağım.” Adam ayağa kalkıp tekrar başını salladı. Masaya yirmi sterlinlik bir banknot bırakarak, “Sanırım bunu kendim çözmeliyim,” dedi.

“Kafanı karıştırdıysam özür dilerim.”

“Hayır. Ben senden tavsiye istedim, sen de verdin. Bence gayet net ve adil bir durum, sorun yok yani.”

Arthur tereddütlüydü. Adamın kısa sürede ne kadar değiştiğini görebiliyordu. Omuzları düşmüş, gözlerinde soru işaretleri belirmişti. Belki Arthur’un da adamla aynı şeye ihtiyacı vardı; acımasız da olsa gerçeğe... “Gitmeden sana bir şey sorabilir miyim?” diyerek lafa girdi Arthur. “Tekrar karşılaşma ihtimalimiz yok denecek kadar düşük olduğu için fikrini şimdi sormak istiyorum.”

“Elbette... Konu nedir?”

“Bir kızla tanışsan, fakat hayatında senden önce başka erkeklerin olduğunu, dünyanın farklı yerlerinde yaşadığını, çok şey yaptığını, ama bunların hiçbirini sana söylemediğini anlarsan, bu seni rahatsız eder miydi?”

Adam kafasını yana eğerek bir süre düşündü. “Hayır... Bence bunlar onu o yapan şeyler. Demek istediğim bana anlatmamak için nedenleri olabilir. Bilirsin, bazı insanlar sadece anı yaşar ve asla arkasına bakmaz. Şu an çok mutluyusan, neden geçmişe bakasın ki?”

Arthur da bir süre düşündü. Bir peçete alıp pastırmalı sandviçini sardı ve cebine koydu. “Manda ve Donna’ya hiç mücevher aldın mı?”

“Tabii ki. Donna ısıltılı, ucuz takılardan hoşlanır. Hatta bir çekmece dolusu böyle takısı var. Fakat Manda pahalı şeylere bayılır. Elmas, platin... Ondan ne kadar hoşlandığımı ona göstermek bana bir servete mal oluyor.”

“Onlara bir şey alacağın zaman çok düşünür müsün?” diye sordu Arthur. Bileklikteki kitap uğurunu, kitabın içindeki tek sayfada yazan şeyi ve De Chauffant’ın Miriam’a duyduğu aşkın ne boyutta olduğunu düşünüyordu.

“Aslında pek sayılmaz, seçimi daha çok onlara bırakırım. Ya beğendikleri şeyi gösterirler ya da kendileri alırlar, parasını ben öderim. Bazen de arkadaşlarımdan elden çıkarmaya çalıştığı güzel şeyleri ucuza alıp hediye ederim. Fakat evlilik teklif ederken alıyans için kafa yoracağım, çünkü o sonsuza dek kalacak, manevi açıdan değerli bir şey.”

“Teşekkür ederim, çok yardımcı oldun.” Arthur ayağa kalkıp adamla yüz yüze geldi. “Karım konusunda doğru bir seçim yapıp yapmadığımı sormuştun. Cevabım evet, kesinlikle... Ancak asıl soru şu ki acaba ben onun için doğru bir seçim miydim? Maalesef buna cevap veremiyorum.”

Adam elini uzatıp dostça Arthur’un omzuna vurdu. “Bence çok kibar ve iyi bir adama benziyorsun. Muhtemelen karın da en doğru seçimi yaptığını düşünmüştür.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” Aniden kız arkadaşını aldatan, azgın, sırnaşık ve meraklı bu yabancının onayına ihtiyaç duymuştu. Hayat sahiden tuhaftı...

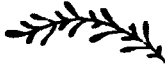
“Bir kere inançlısın, nazıksın, düşüncelisin, dinlemeyi biliyorsun ve güzel tavsiyeler veriyorsun. Yakışıklı da sayılırsın... Bence karın seni seçmekle çok doğru bir karar vermiş.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı Arthur. Yemeğinin parasını ödeyip iki sterlin bahşış bıraktı. Gitmek üzere olduğunu gören garson kız el salladı.

“Kız gerçekten bebek gibi,” dedi adam Arthur’la birlikte yürürken. “Sence o...”

“Hayır,” dedi Arthur kesin bir dille. “Hiç sanmıyorum...”

Kitap

François de Chauffant'ın evi Arthur'un beklediğinden çok daha büyüktü. Lüks ve ihtişam konusunda kapısında gri fötr şapkalı görevlilerin beklediği beş yıldızlı otelleri aratmıyordu. Beyaz ön cephesi gün ışığı vurdukça âdeta insanın gözünü alıyordu. Arthur üç yatak odalı, kırmızı tuğlalı müstakil evini düşününce bir parça utandı. Hayatı boyunca hiç daha büyük bir yerde yaşamaya heves etmemiş ya da bunun için çabalamamıştı. Sadece bir keresinde Miriam'la çocukların okuluna daha yakın bir yere taşınacak mı diye konuşmuşlar, ama sonra vazgeçmişlerdi. Annesi hep kalbin nerede atıyorsa evin orasıdır, dediği için hiçbir zaman insanları yaşadıkları yere ya da evlerinin büyüklüğüne göre yargılamamıştı. Acaba hata mı yapmıştı? Acaba kariyer basamaklarında biraz daha yukarı tırmanmalı, daha çok kazanmalı ve ailesine daha büyük bir ev mi almalıydı? Yeterince başarılı mıydı? Yoksa daha fazlasını başarmak için daha mı çok çaba göstermeliydi? Sorular... Sorular... Daha önce hiç sormadığı, ama bu maceralı yolculuğa başladığından beri sürekli zihnini kurcalayan sorular... Birden ortaya çıkıp cevapsız kalan ya da net bir cevabı olmayan sorular...

Evin önünde dikilip kuşlara, kavak ağaçlarına, sanat eseri gibi budanmış çalılarla dolu meydana bakarken Miriam ve De Chauffant'ın el ele yürüdüğünü hayal etti. Miriam tepeden tırnağa beyaz, De Chauffant'sa siyah giyinmişti. Onlar sevgiyle birbirlerine, komşular ve yoldan geçen insanlar da hayranlıkla onlara bakıyordu. Hayalinde karısı ile yazar uyumlu adımlarla yürüyor, aynı anda neşeyle kıkırdıyor ve aynı anda birbirlerine dokunuyorlardı. Kapı eşiğinde öpüştükten sonra da muhteşem eve girerek gözden kayboluyorlardı.

Arthur ellerini cebine sokup komik görünen mavi pantolonunu, sandaletlerini ve sırt çantasını inceledi. Üzerindeki hiçbir şey göz kamaştırıcı değildi. Göz kamaştırıcı olmak bir yana, garip ve saçma sapan görünüyordu. Fransız yazarla kalsaydı şayet, Miriam lüks ve yaratıcılık dolu bir yaşam sürecekti, bütün ömrünü sıkıcı bir çilingirin yanında ev işleriyle tüketmemiş olacaktı. Ayrıca çocuklarını özel okullarda okutabilecek, onlara istedikleri her şeyi alabilecekti. Öte yandan Arthur çok pahalı olduğu gerekçesiyle çocukken Dan ve Lucy'nin istediği oyuncakları bile almayı reddetmiş bir babaydı.

İşin tuhafı Miriam hayattayken bir kere bile Arthur'a kendisini kötü hissettirmemişti. Şimdi onun yokluğunda Arthur bunu kendi kendine yapıyordu.

Merdivenlerden çıkarken dizleri zangır zangır titriyordu. Aslan başı şeklindeki siyah demir kapı tokmağını tutup sırtını dikleştirdi. Artık kuzguni saçlı, aşk tanrıçası Fransız yazarın yaşlı hâlinin kapıyı açması için hazırды.

Kendini Fransız yazarın aradan geçen onca yıla rağmen hâlâ siyah dar pantolon ve boğazlı kazak giydiğine inandırmıştı.

Evet, bunun bir nevi o adamın markası olduğundan emindi. Muhtemelen yalın ayak ve kulağının arkasına sıkıştırdığı kalemle geziyordu. Acaba kapıyı nasıl açacaktı? Abartılı mimikler mi yapacaktı, yoksa son başyapıtını böldüğü için sinirli mi olacaktı?

Arthur olabildiğince iddialı bir şekilde kapıyı çaldı. Birkaç dakika bekledikten sonra tekrar çaldı. Uzun bir yolculuk sonrası trenden yeni inmişçesine midesi bulanıyordu. Mantiğı arkasını dönüp gitmesini, bu aptal macerayı sonsuza dek unutmasını, kalbi ise kalmasını ve başladığı işe devam etmesini söylüyordu.

Kapının diğer tarafından bir tıkırtı sesi geldi. Ardından zincir çıkarıldı ve kapı birkaç santim aralandı. Arthur pembe bir giysi gördü. Sonra bir göz kapı aralığından ona bakmaya başladı.

“Evet?”

Arthur sesin bir adama mı yoksa bir kadına mı ait olduğunu anlayamadı. Ancak bu ses aşk konusundaki rakibine ait olamazdı, en azından hayalinde böyle bir ses canlandırmamıştı.

“François de Chauffant’ı görmek için geldim.”

“Kimsiniz?”

“Adım Arthur Pepper. Sanırım karım Bay Chauffant’ın eski bir arkadaşı.” Kapının hâlâ tam olarak açılmadığını görünce açıklamaya devam etti. “Karım bir yıl önce öldü. Ben de arkadaşlarını arayıp bulmaya çalışıyorum.”

Kapı ağır ağır açıldı. Karşısında dikilen yirmili yaşlarının ortasında genç bir adamdı. O kadar zayıftı ki kot pantolonu kalçasından düşüyordu. Üstündeki tişörtte de Led Zeppelin yazıyordu. Tişört kısa olduğu için göbek deliğindeki parlak kırmızı piercing görünüyordu. Pudra pembesi dik saçlarının altındaki yorgun ve lacivert sürmeli gözlerini kırptı.

“Seni de karını da tanımayacak,” dedi genç adam. Yumuşak aksanına bakılırsa Doğu Avrupalıydı.

“Yanımda bir fotoğraf var.”

Adam başını iki yana salladı. “Artık insanları eskisi gibi tanıyamıyor.”

“Şey... Bak, karımla çok yakın olduklarına dair elimde delil var. Uzun zaman önce... Yani altmışlı yıllarda...”

“O Alzheimer hastası.”

“Ah...” İşte böyle bir şeyi hiç beklemiyordu. Kafasındaki asi ve ukala imaja o kadar inanmıştı ki yerine başka bir görüntü koyamıyordu.

Genç adam önce kapıyı kapatmak üzereymiş gibi baktı ama sonra, “İçeri gelmek ister misin?” diye sordu. “Biraz oturup dinlenmeye ihtiyacın var gibi görünüyor.”

Arthur bileğinin çok kötü durumda olduğunu ancak o zaman fark etti. Kafede iki sevgilisi olan adamla tanıştığından beri aralıksız yürüyordu. “Aslında çok iyi olur.”

“Adım Sebastian,” dedi genç adam omzunun üstünden. Koriordaki mozaik seramiklerin üzerinde yürürken hafif bir ses çıkıyordu. “Lütfen, kendini evinde gibi hisset.” Kapılardan birine yöneldi. “Çay ister misin? Çayı tek başına içmeyi pek sevmiyorum da...” Kocaman gözlerinde yoğun bir hüznün ve hasret vardı.

“Çay çok iyi olur.”

Arthur kapıyı açıp odaya girdi. Duvarlarda yerden tavana kadar uzanan raflar dolusu kitap vardı. Bir tanesine de uzun bir portatif merdiven yaslanmıştı. Koyu renk ahşap mobilyaların kadife döşemeleri bir hayli yıpranmıştı. Minderlerse safir, yakut, altın ve zümrüt gibi değerli taşların rengindeydi. Gümüş

yıldızlarla bezenmiş çivit mavisi tavanı görünce Arthur'un nefesi kesildi. Vay canına! Odanın tam ortasında durup hayran hayran etrafına baktı. Bu oda resmen film seti gibiydi. Oturmak yerine odada dolaşmak, raflardaki kitaplara dokunmak istiyordu. Caddeye bakan cumbalı pencerenin hemen önünde meşe ağacından yapılmış büyük bir yazı masası duruyordu. Üstündeki daktilo ve kâğıtlara bakılırsa De Chauffant'ın son eserini hayata geçirmesi için her şey hazırды. Arthur beyaz kâğıtlarda bir şeyler yazıyor mu diye masanın yanına gidip yakından baktı. Ancak kâğıtlar boştu. O an bir parça hayal kırıklığı yaşadı. Sanat ve yaratıcılık konularında yetenekli olmadığı için hayatını bir şeyler yazıp çizerek kazanan insanlara gıpta ediyordu.

Saniyeler sonra büfenin üstünün bir karış tozla kaplı olduğunu fark etti. Parke döşemelerin üstü bardak parçaları ve lekelerle kaplıydı. Çikolata ambalajları da kanepenin minderlerinin arasına sıkıştırılmıştı. İlk bakışta odadaki her şey gözüne çok havalı ve parlak görünmüş olsa da gerçek öyle değildi. Uçuk yeşil, kadife kapitone kaplı bir sandalye çekip oturdu.

O esnada Sebastian odaya girdi. Elinde tuttuğu puanlı plastik tepside adi çay fincanları ve onlarla aynı model bir demlik vardı. Fiskos sehpanın üstündeki dergileri elinin tersiyle aşağı atıp tepsiye yer açtı. Arthur hemen yere eğilip dergileri toplayarak boş bir sandalyenin üstüne koydu.

Sebastian, Arthur'un bu hareketine hiçbir tepki vermedi. Sanki ona göre normal olan böylesi bir dağınıklığın ve pisliğin içinde yaşamaktı. "Çaylarımız hazır, müsaadenizle servisi ben yapabilir miyim? Böyle söyleniyordu, değil mi?"

“Evet,” dedi Arthur gülümseyerek. Genç adamın elinin titrediğini görünce içinden yardım etmek geldiyse de kabalık etmek adına kendini tuttu.

“Evet...” Sebastian, Arthur’a çayını uzattı. Ardından parmağıyla odadaki sandalyeleri taradı ve en büyüğünü aldı. Sandalyenin döşemesi yer yer yırtılmış, rengi solmuştu ama yine de bir zamanlar parlak camgöbeği rengine olduğu anlaşıyordu. Ayaklarını altına alarak sandalyeye oturdu. “Bana karını anlat, lütfen. Niçin buradasın?”

Arthur bileklikten, uğurların altında yatan hikâyelerin peşine düşmesinden, bu sayede karısının önceki yaşamına dair bilgiler öğrenme macerasından bahsetti. “Bu süreçte kendim hakkımda da yeni şeyler öğreniyorum, tabii,” diyerek küçük bir itirafta bulundu. “Tanıştığım her insanla dinlediğim her hikâyeye ben de değişiyor ve geliyorum. Belki tanıştığım insanlarda da ufak çaplı da olsa aynı etkiyi yaratıyorumdur, kim bilir? Neyse, dediğim gibi bu tarif etmesi zor, garip bir his.”

“Çok heyecanlı olmalı.”

“Öyle, fakat bir yandan da suçluluk duyuyorum. Çünkü ben hâlâ hayattayım, ama karım değil...”

Sebastian ne demek istediğini gerçekten anlamışçasına kafasını salladı. “Bir zamanlar ben de kendimi canlı ve yaşam dolu hissediyordum. Orada burada gezsem de heyecanlıydım. Yaşadığım her andan keyif alıyordum. Şimdiyse... Buradayım, işte... Kapana kısılmış bir fare, tahliye şansı olmayan bir mahkûm gibi buradayım...”

“Burada kalmak gibi bir zorunluluğun yok, öyle değil mi? Demek istediğim dilediğin zaman buradan ayrılabilirsin, yanılıyor muyum?”

Sebastian boş versene der gibi elini salladı. "İzin ver sana biraz hayatımı anlatayım, Arthur. Sen kendi gerçeklerini keşfediyorsun, ama benim gerçeklerim ölüyor... Bu söylediğim çok dramatik gelebilir, ancak maalesef böyle hissediyorum. Kim olduğunu unutmadan önce François'yla ben birkaç yıldır birlikteydik. Aslında önce ufak tefek şeylerle başladı... Işıkları söndürmeyi unuttu, yakın gözlüğünü nereye koyduğunu unuttu... Öte yandan bunlar gayet normal şeyler, herkesin başına mutlaka gelir, değil mi? Kahvaltılık gevreğinin hangi dolapta olduğunu unutmak, ayakkabılarını yatağının altına koyduğunu unutmak... Ya da alt kata inip de neden indiğini unutmak, buzdolabında süt varken bir şişe daha süt almak... Böyle şeyler hep olur diye düşündüm... Ancak François'nunki bunlarla kalmadı, o bir gün az kalsın evi yakıyordu." Çok duygulanan genç adamın gözleri yaşardı. "Öğleden sonra biraz uyumak için üst kata çıkmıştı... Her gün saat iki ile dört arası uyurdu. Ben de rahatça dinlensin ve yeniden yazmak için gücünü toplansın diye o saatlerde onu yalnız bırakırdım. Onu uyandırmak için yatak odasına gittiğimde yatağın yandığını gördüm. Alevlerin boyu tavana kadardı. François da öylece dikilmiş, pencereden dışarı bakıyordu. Tehlikede olduğunu bile fark etmemişti. Hemen banyoya koştum. Bir battaniyeyi küvetin içinde ıslattım ve alevlerin üstüne attım. Çarşaf lar simsiyah olmuştu ve yoğun bir duman kokusu vardı. Ancak François hâlâ bir şey söylemiyordu. Omuzlarından tutup onu sarstım. 'İyi misin?' diye sordum. Fakat o boş gözlerle bana bakmaya devam etti. İşte, aklının gittiğini o an anladım. Bir daha asla eskisi gibi parlak zekâlı olmayacaktı."

Arthur'un içinde tuhaf bir his belirdi. Sebastian, De
Chauffant'tan sanki onun asistanıymış gibi bahsetmiyordu.
"Onunla nasıl tanıştın?"

"Londra'ya dört yıl önce geldim. Bir gece kulübünde barda
Çalışmaya başladım. Patronum bana çok kaba davranıyor, sürekli
beni azarlıyordu. Kazara bir bardak kırsam anında haftalıgım-
dan kesiyordu. Tek başıma hayatla mücadele edemeyecek kadar
gençtim. Bir gece François arkadaşlarıyla birlikte  alıştıgım yere
geldi. Sağdan soldan konuştuk. Sonra sık sık gelmeye başladı.
   hafta boyunca neredeyse her gece geldi ve uzun uzun sohbet
ettik. Ardından bana iş teklif etti. Iř tanımımnda ortalıgı derleyip
toplama, evle ilgili işleri idare etme ve ona arkadaşlık yapma gibi
şeyler olacaktı. Onun büyüleyici biri olduğunu düşünüyordum.
Böylesine  nl  bir yazarın benimle yakından ilgilenmesi beni
Çok heyecanlandırmıştı. Neyse, farklı konularda ona yardımcı
olmak için yanına taşındım, sonra da ilişkimiz ilerledi."

Arthur  ayından bir yudum alırken *ilişki* kelimesinin anla-
mını düşündü.

"Umarım seninle konuşmamın bir sakıncası yoktur Arthur,
seni rahatsız etmek istemem. Ancak bazı şeyleri o kadar uzun
zamandır içimde tutuyorum ki artık s zc klerim bile beni terk
etti. Çoğu insan ondan nefret ediyor. Ailesi ve arkadaşları bile
artık onunla ilgilenmiyor.  alıştıgı ajansı değiştirdi, yeni ajansı
da onu önemsemiyor, tek dertleri para. Kısacası sadece ben kal-
dım.  ylece çekip gidemezdim. Ben de kalıp ona bakmaya karar
verdim. Buradan ayrılamıyorum. Yirmi sekiz yaşındayım ve bu
duvarların arasında sıkışıp kaldım."

"Peki, sen... Onun bakıcısı falan mısın?"

“Evet, şu an öyleyim, çünkü aramızda başka bağ kalmadı. Fakat eskiden öyle değildi. Tanıştığımızda göz kamaştırıcı biriydi. Her şeyden önce özgür ruhluymuştu. Ben en çok bu yönünü sevdim. Kelimelerini daktilo etmesine, evdeki rutin işlerine, hatta günlüğünü yazmasına bile yardım ettim. Güzellik, cana yakınlık ve heves konusunda beni hep küçük bir finoya benzetirdi. Ben de her seferinde kahkahalarla gülerdim. Söylediklerine zerre kadar alınmıyor olmam onun çok hoşuna giderdi. Bana kötü sözler söylese, huysuzluk yapsa ya da beni utandırsa da ona bir şey demezdim, diyemezdim. Çünkü o bana bir yuva ve özgüven vermişti. Onun sayesinde aileme para bile gönderebiliyordum. Kısaca burada kalıp ona bakmak bir nevi boynumun borcu. Hem ben gidersem ona kim bakacak? Kafamın içi bunlarla dolu... Endişeler...” Ellerini kaldırıp kafasına koydu.

“Ama ona yardım edebilecek başka birileri de olmalı, öyle değil mi?”

Sebastian kafasını iki yana salladı. “Maalesef... Benim gibisi yok.”

“Peki, hayatında konuşabileceğin birisi var mı?”

“Birkaç arkadaşım olsa da çok yakın değiliz. Seninle konuşmak iyi geldi, Arthur. Onca zaman kafamın içinde tuttuğum kelimeleri sayende dışarı çıkarabildim. Biriyle konuşmaya gerçekten çok ihtiyacım vardı. Şu an kendimi daha iyi hissediyorum. Bir gün buradan gitmek zorunda olduğumu biliyorum... Ya da sonunda aklımı kaçıracığım...”

“Evimden uzaklaşıp yeni insanlarla tanıştıkça kendimi çok daha iyi hissediyorum,” dedi Arthur. Bu kez itiraf sırası ondaydı. “İşin garibi böyle hissedeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi.”

Sebastian başını salladı. "Beni dinlediğin için teşekkür ederim."

Çaylarını bitirdiler. Sebastian boş fincanları kaldırıp büfenin üstünde duran diğerlerinin yanına koydu. "Karıyla François'nın sevgili olduklarını mı düşünüyorsun?" diye sordu Sebastian.

Bu çok net bir soruydu. Kate Graystock o fotoğrafı gösterdiği andan itibaren Arthur da her an her saniye kendine bu soruyu soruyordu. "Bilmiyorum, ama olabilirler."

"Bu seni üzüyor, değil mi?"

"Aslında üzmekten ziyade kafamı karıştırıyor. Benden önce bir adamla yaşadığını bilmiyordum. Bu denli şan şöhret sahibi ve ihtiraslı bir adamla nasıl yaşanır bilmiyorum."

"Hımm," dedi Sebastian düşünceli bir şekilde. "O hâlde François'nın homoseksüel olduğunu biliyorsun?"

Arthur kafasını iki yana salladı. "Hayır... Böyle bir şey nasıl..." Sebastian'ın gay olduğunu tahmin etmişti, ama De Chauffant... Kate onun hakkında önüne gelen kadınla yatıp kalkan şehvet düşkünü bir erkek imajı çizmişti.

"O ve karın sevgili olabilirler. Altmışlı, yetmişli yıllarda uçkuruna hâkim olmakta bir hayli zorlanıyormuş. Ancak kadınların yanı sıra erkeklerden de hoşlanıyordu. Mesleğine ve şöhretine zarar gelmemesi için bunu gizli tutuyormuş, tabii. O kendini hep bir efsane olarak görürdü. Bu yüzden de etrafında bir sürü güzel kadın ve kız vardı. Aklının alamayacağı kadar çok kadın... İçlerinden hiçbirisiyle kalbini kırma noktasına gelecek kadar uzun bir ilişki yaşadığını sanmıyorum. Elbette bu kadınlardan biri ona bağımlılık derecesinde düşkün olmadığı sürece." Son cümleyi soru sorar gibi söylemişti.

“Miriam çok güçlü bir kadındı.”

“Öyleyse onu kalbi kırık bıraktığını pek sanmıyorum... Bu düşüncem sana ne kadar yardımcı olur bilmiyorum, ama...”

Yardımcı olmamıştı. “Onunla tanışabilir miyim?”

“Ona burada olduğunu söyleyebilirim. Son zamanlarda pek ziyaretçisi olmuyor. Geldiğin için memnun olabilir.”

Arthur kadınlara ve karısına yalan söyleyen, Lord Graystock’ın hikâyesini ve fikrini çalan bu ahlaksız herifi kendi gözleriyle görmek istiyordu. Bu belirsizliğe bir son vermeliydi. Ayağa kalkıp, “Evet, onu görmek istiyorum,” dedi.

Sebastian’ı takip ederek iki kat merdiven çıktı. Evin en üst katında bir odanın kapısına vardıklarında yumruklarını sıktığını fark etti. Ne kadar zor olsa da kaçmayacaktı. Hayattaki duruşunun, sahip olduğu her şeyin tam tersi niteliğinde olan bu adamla ve karısının geçmişiyile yüzleşmeye mecburdu. Miriam’ın kalbi- ni çalan, pervasız ve küstah sanatçı müsveddesini görmek istiyordu.

Sebastian kapıyı iterek açtı ve önce o içeri girdi. “Uyanık,” diye seslendi Arthur’a. “Ama çok kalma. Çok çabuk yoruluyor, sonra acısı benden çıkıyor.” Parmağını silah gibi yapıp şakağına dayadı.

Arthur başını salladı. Birkaç saniye tereddüt ettikten sonra da odaya girme cesaretini gösterdi.

De Chauffant’ın hastalığını öğrendiği hâlde kendini odanın köşesindeki berjerde kambur oturan yaşlı bir adam görmeye hazırlanamamıştı. An itibariyle karşısında kısa boylu, beyaz saçları dağılmış, aşırı uzun kirpikleri olan bir adam vardı. Bunun yanı sıra elleri tırmalanmış, yüzü de çarpılmış gibi garip ve şekilsiz

görünüyordu. Ve gözleri... Bomboştu... Kimsenin görmediği bir şeye bakıyordu sanki... Kate Graystock'ın gösterdiği fotoğraftaki fiyakalı ve kasıntı adamla alakası bile yoktu. Kendi âleminde olduğu için Arthur'un ve Sebastian'ın odadaki varlığından bihaberdi.

Odada gül aromalı oda spreyinin bile maskeleyemediği kadar yoğun bir idrar ve dezenfektan kokusu hâkimdi. Gri yün battaniyelerin katlı olarak durduğu tek kişilik yatağın hemen yanında seramik bir sürgü duruyordu. Komodinin üstünde de bir yığın kitap ve kırmızı ışığı yanan bir bebek monitörü vardı. Arthur kitapları görünce *hâlâ okuyabiliyor*, diye düşündü. Demek bu ahı gitmiş vahı kalmış adamın hayatında yapmaktan hâlâ keyif aldığı bir şey vardı, yani sandığı kadar zavallı değildi.

Arthur birkaç adım ilerlerken Sebastian odadan çıkmak üzere kapıya yöneldi. "Beş dakikaya dönerim."

Arthur kafasını sallayıp tekrar yaşlı adama döndü. "Bay De Chauffant, adım Arthur Pepper. Sanırım karımı tanıyorsunuz." Fotoğrafi gösterirken eli zangır zangır titriyordu. "Korkarım ki bu çok uzun yıllar önceydi, 1963 senesi... Burada yanınızda dikkilen kişi, gördünüz mü? İtiraf etmeliyim ki size hayran hayran baktığını görünce çok kıskandım." Parmağıyla fotoğrafa vurarak Miriam'a dikkat çekmeye çalıştı. Ardından De Chauffant'ın nasıl bir tepki vereceğini görmek için bekledi. Minicik bir tebesüm, burun deliklerinde ufak bir kıpırtı görürüm ümidiyle dikkatle adamın yüzünü inceledi. Ancak hiçbir değişiklik yoktu... Adam tepki vermiyordu...

Sonra cebindeki bilekliği çıkardı. "Bileklikteki bu uğuru ona siz mi verdiniz? Bakın bir kitap... İçine '*Ma Chérie*' sözü

kazınmış.” Olabildiğince derdini anlatmaya çalışsa da boşa çabaladığını biliyordu. Maalesef kelimeleri adamın zihnine ya da yüreğine ulaşmıyordu. Söylediklerinin içeriği bir yana, yaşlı adam onunla konuşan bir insan olduğunu bile fark etmişe benzemiyordu. Arthur bir süre sessizce dikildi. Ardından iç çekip gitmek için arkasını döndü.

Sebastian kollarını kavuşturmuş, kapı eşiğinde dikiliyordu. Arthur o an daha önce dikkat etmediği bir şey gördü. Genç adamın kolları çürük ve morluklarla doluydu. Hemen yanına gitti. “Bunları sana *o mu* yaptı?” diye fısıldadı.

“Çok önemli şeyler değil... Evin içinde onu bir yerden bir yere taşımak zorunda olduğumda kafası karışıyor. Fakat dün gece... Kendimi çok yalnız hissediyordum ve... Eski bir arkadaşımı aradım. Buraya gelince işler çığırından çıktı. Beni fena hâlde sarstı.”

“Polisi aradın mı?”

Sebastian kafasını salladı. “Hayır, bu benim hatamdı. Onun artık nasıl biri olduğunu biliyordum, ama hâlâ... Nasıl söylesem bana destek olacak birine ihtiyaç duyuyorum. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlayabiliyor musun Arthur, yani böyle yapayalnız olmak...”

“Evet, evet anlıyorum.”

Sebastian önde, Arthur arkada merdivenden aşağı indiler.

“Yakında onu alt kata taşımak zorunda kalacağım. Ne yazık ki artık eskisi kadar güçlü değilim.”

“Senin yardıma ihtiyacın var. Bütün bunları tek başına yapıyor olmaman lazım.”

“Bir yolunu bulup altından kalkarım, merak etme.”

Koridorda Arthur bilekliği tekrar eline aldı. Bunca yolu De Chauffant'ın ölüm sessizliğini görmek için gelmemiştii. Küçük de olsa bir ipucu yakalamadan buradan ayrılamazdı. "Kitap uğurunun içinde 'Ma Chérie' yazıyor. Bunun hakkında bir şey biliyor musun?"

Sebastian minik kitaba dokunup kafasını salladı. "Evet... Sanırım biliyorum." Ön cepheye bakan odadaki dolaplardan birini açtı ve içinden çıkardığı kitabı Arthur'a uzattı. "François'nın bütün eserlerini çok iyi biliyorum. Kıyafetlerini değiştirmek ya da temizlik yapmak gibi işlerden arta kalan sürede bütün romanlarını, şiirlerini ve denemelerini okudum. Burada *Ma Chérie* adında bir şiir olacaktı. Sence bu bir tesadüf olabilir mi?"

"Evet... Yani belki..."

Sebastian sayfaıarı çevirdi. "1963 yılında yazılmış. Bu karın ve François'nın arkadaş olduklarını düşündüğün yıl değil mi?"

Arthur onu başıyla onayladı. Karısıyla romancı arasındaki ilişkiye dair detaylar içirme ihtimali yüksek olan o kelimeleri okumak istemiyordu, ama bunu yapmaya mecbur olduğunun da farkındaydı. Evet, ne olursa olsun öğrenmek zorundaydı.

"Bu sende kalsın, kitabın on kopyası daha var. François oldum olası kendi eserlerinin en büyük hayranıdır. Ancak ben onun kalemini pek sevmiyorum. Nasıl desem bana... Fazla abartılı ve dramatik geliyor. Bir zamanlar nasıl biri olduğunu hatırladığım için onu seviyorum, ama aynı zamanda beni burada tuttuğu için de ondan nefret ediyorum. Kısaca altın kafese konulmuş bir bülbül gibiyim..."

"Bana kalırsa sosyal hizmetleri aramalısın."

“Yapamam, çünkü ben kaçağım, yani yasal olarak bu ülkede yaşamıyorum. Adımı veremem, vatandaşlık numaram da yok. Kısaca kanunlara göre görünmez biriyim ve öyle kalmak zorundayım. Şu an hayatımla ilgili önümde iki seçenek var; burada kalmak ya da gitmek. Diyelim gitmeye karar verdim, nereye gideceğim?” Ellerini havaya kaldırıp iki yana uzattı. “Gidecek hiçbir yerim yok ki... Onsuz kim olduğumu bile bilmiyorum.”

Arthur pembe saçlı genç adama karşı kendini tuhaf bir şekilde sorumlu hissetti. Zavallılığın hayatı bencil bir ihtiyar yüzünden yok oluyordu. “Yine de bir yolunu bulmalısın. Henüz çok gençsin. Önünde seni bekleyen upuzun bir hayat var. Burada kalarak yaşamın gereken heyecanları, maceraları, deneyimleri ve aşkı kaçıırıyorsun. Bir not bırak, mektup yaz ya da ismini vermeden bir telefon et, ama ne olursa olsun burada kalma... Kendi hayatını yaşamak zorundasın. Başka birini bulabilirsin. Seni inciten biriyle yaşamaya razı olma. Git, seni sevecek birini bul. Hem belki bu sefer karşına seninle aynı yaşlarda biri çıkar, neden olmasın?” Arthur dudaklarından dökülen bu cümlelerin nereden geldiğini bilmiyordu. Birilerine öğüt vermek konusunda pek iyi sayılmazdı. En son Dan’e fen ödeviyle ilgili öğüt vermeye çalışmıştı, ama oğlu anında kitabını alıp yanından kaçarcasına uzaklaşmıştı. Söylediklerini de bugün gibi hatırlıyordu. “*Sakin bana ne yapacağımı söyleme, bu annemin görevi. Çünkü ihtiyacımız olduğunda sen ortalarda yoktun.*”

Arthur oğlundan böyle bir patlama beklemediği için donup kalmıştı. Anneleri kadar onların yanında olamayabilirdi, fakat bu çocuklarını sevmediği ya da onlara destek olamayacağı anlamına gelmiyordu. O günden sonra dersini aldı ve çocukların

ödevlerine karışmadı. İkisinin arasında empati sahibi olan kişi Miriam'dı, her zaman herkesi o anlardı. Arthur yerini de had-dini de biliyordu. Onun tek görevi çalışmak, para kazanmak ve ailesinin ihtiyaçlarını karşılamaktı.

"Teşekkür ederim, Arthur." Sebastian eğilip Arthur'un yana-ğından öptü. "Umarım sana yardımcı olabilmişimdir."

"Evet, çok teşekkür ederim." Çocukken oğlunun verdiği öpücükler haricinde daha önce hiçbir erkek tarafından öpülme-mişti. Hoş bir duygu olmadığı kesindi, yine de Arthur'a kendini faydalı hissettirmişti.

Uzun bir gün olmuştu... Ne yazık ki umduğu şeyi de bula-mamıştı. Sebastian'ın bu evde yaşadığı hapis hayatını Miriam da evliliklerinde yaşamış olabilir miydi? Arthur yara bereleri-ni acıtmamaya özen göstererek nazikçe Sebastian'ın kolundan tuttu. "Gitmek istiyorsan şimdi git," diye fısıldadı. "İstersen ben burada kalıp Bay De Chauffant'ın bakımıyla ilgili gerekli ayarla-maları yaparım. O iyi olacak, merak etme."

Sebastian donup kaldı, Arthur'un teklifini düşündüğü belli oluyordu. Ancak saniyeler sonra kafasını olumsuz anlamda sal-ladı. "Senden böyle bir şey isteyemem. Hem onu da bırakamam, en azından şimdilik. Ancak söylediklerini düşüneceğime söz veriyorum. Sen iyi ve kibar bir adamsın. Bence karın çok şans-lıymış."

"Asıl şanslı olan bendim."

"Umarım aradığın şeyi kitapta bulursun."

"Dilerim senin hayatında da her şey yoluna girer."

Arthur evden ayrıldığında gökyüzü safir mavisi rengindeydi. Evlerin ışıkları, içlerinde yaşayan insanların hayatlarından birer

kesit gibiydi. De Chauffant'ın evinden meydana doğru yürürken siyah saçları küt kesilmiş küçük bir kız gördü, muhtemelen piyano dersinden çıkmıştı. Ardından pencerenin önünde dikilmiş, yoldan geçenlere barış işareti yapan ergen gençleri ve beklerinin arabalarını sırasıyla eve sokmaya çalışan dip boyası gelmiş sarı saçlı kadını gördü. Kadın evin içindeki kişiye, "İkizler... Yani çifte bela," diye bağırdı.

Arthur birden acaba komşular elli altı numaralı evde neler olup bittiğini biliyor mu diye merak etti. Gencecik bir göçmen çocuk bir zamanların ünlü yazarı olan eski ve hasta partnerine bakmak uğruna diri diri mezara giriyordu. Ancak Sebastian'ın durumunu kimseye söyleyemez, hatta bu işe kesinlikle karışamazdı. Sonuçta bu onu ilgilendiren bir mesele değildi ve iyi niyetli olmak adına haddini aşmamalıydı.

Meydanın karşısındaki parkta bir bank buldu. Bankın yakınlarında bir çift köpekleriyle karanlıkta piknik yapıyordu. Çiftin şampanyayı şişeden içtikleri de gözünden kaçmamıştı.

Bir sokak lambası doğruca bankın üstüne vurduğundan okumak için yeterli ışığı vardı. Banka oturup kitabı açtı. Lambanın ışığı yüzünden sayfalar turuncu renkte görünüyordu. Parmağıyla içindekiler bölümünü tarayıp *Ma Chérie* isimli şiiri buldu.

Ma Chérie

*Kulaklarımda çınlayan gülüşün, ısıltı saçan gözlerin
Yalnızlıktan başka geriye ne kalır sensiz bir hayattan?
Sen beni yaşatan, gizli gizli ağladığımı görensın
Bilmez miyim tek bir yalan dökülmez o güzel dudaklarından.*

*Küçücük bedenim, kestane rengi saçların
Hindistan'a mı, yoksa bana mı daha yakın?
Söyle nedir kararın?
Kelimelerin kalbimi kırmasın sakın.*

*Kısa süreli bir romantizmdi belki, ama hayat doluydu,
Parmaklarımız birleşince yüreğimiz can buldu.
Ve anladın o anda kızaran yanaklarınla
Benim için ne demek olduğunu.
Unutmadım, unutamam bil ki...
Ne seni ne de sonsuzluktan çalınmış bir an misali
birlikteliğimizi...*

Arthur kitabı kapattı. Kendini çok kötü hissediyordu. Evet, hiç şüphe yok ki bu şiir karısına yazılmıştı. Anlaşılan De Chauffant'ın kadınlardan ziyade erkekleri tercih etmesinin bu konuda bir etkisi olmamıştı. Saçlarını betimlemesi, daha önce nerede yaşadığını bilmesi... Bunlar tesadüf olamayacak kadar ince ayrıntılardı ve maalesef şüpheye yer bırakmıyorlardı.

De Chauffant gibi bir adam eline kalem alıp böyle bir şiir yazdıysa şayet, Miriam'la aralarındaki şey büyük ve tutkulu bir aşktı. Arthur hayatı boyunca karısına bırak şiiri, bir tane duygu yüklü mektup bile yazmamıştı.

Bir keresinde annesi Arthur'a, "Böcek bulmak istemiyorsan odunun altına bakmayacaksın," demişti. O günü, ne zaman, nerede olduğunu anımsamak için gözlerini sımsıkı kapattı. Keşke yine o günlere dönebilseydi. Keşke her türlü kaygı ve sorumluluktan uzak o küçük çocuk olabilseydi. Bunun imkânsız bir

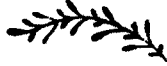
dilek olduğunu gözlerini açıp, kitabı tutan buruşuk ellerini görünce bir kez daha anladı.

Evet, durum değerlendirmesi yapmak gerekirse artık bileklikteki kitabın, filin ve kaplanın ardında yatan hikâyeyi biliyordu. Fakat çiçek, boya paleti, yüksük, yüzük ve kalp uğurlarının gizemi hâlâ çözülmeyi bekliyordu.

Arthur, Londra'da bir bankta tek başına oturan yaşlı bir adamdı. Ayak bileği hâlâ fena hâlde ağrıyordu. Son zamanlarda yaşadığı şeyler yeterince zor değilmiş gibi bunlara bir de Sebastian'ı kitaptan duvarlarla çevrili bir hapisanede yalnız bırakmış olmanın acısı ve hüznü eklenmişti. Ancak ne kadar üzülürse üzulsün onun istemediği bir şeyi de yapamazdı.

Şiir kitabını kapatıp bankın üstünde bıraktı. Londra cadde-lerinde yürürken sırada hangi uğur objesinin olduğunu ve bu sefer nasıl bir hikâyeyle karşılaşacağını merak ediyordu.

İkinci Lucy

Arthur'un bir planı yoktu. Daha doğrusu De Chauffant'ı bulduktan sonra ne yapacağını hiç düşünmemişti. Sırt çantasına tıraş takımıyla kişisel bakım malzemelerini koymuştu, ama o gece için herhangi bir otelde rezervasyon yaptırmamıştı. Çünkü işini erkenden bitirip o akşam eve döneceğini düşünüyordu. Ancak an itibariyle saat onu geçiyordu, çok geç olmuştu. York'a, yani evine giden trenlerin saatlerini önceden not ettiyse de King's Cross İstasyonu'na gitmek için bir otobüsün gece seferini ya da daha önce hiç binmediği metroyu kullanmak içinden gelmiyordu.

Londra caddelerinde yürüdü, yürüdü... Ta ki nerede olduğunu, hatta kim olduğunu unutma noktasına gelene dek... Yorgunluktan etrafındaki görüntü ve sesleri belli belirsiz seçebiliyordu. Duyguları, düşünceleri karman çormandı. Aynı anda hem kapı aralığından bakan Sebastian'ı hem de balayında yanında uyuyan Miriam'ı görüyordu. Kafasının içi alakalı alakasız onlarca görüntü ve anıyla çalkalanıyordu. Önce Dan'i okula bıraktığı ilk günü hatırlayıp gözyaşını siliyor, sonra da Pearl Queen isimli

kafede tanıştığı, iki sevgilisi arasında seçim yapamayan adamı görüyordu.

Bir zamanlar Arthur Pepper'dı; Miriam'ın sevgili eşi, Dan ve Lucy'nin fedakâr babası... O zaman her şey bu kadar basitti, işte. Ancak şimdi o günleri düşününce normal diye nitelendirildiği hayatıyla beraber alıştığı her şeyi toprağa verdiğini fark ediyordu. Sahi Arthur şimdi kimdi? Miriam'ın dul eşi mi? Hayır, bu kadar basite indirgenemezdi. Mutlaka daha fazlası olmalıydı. Arthur karısının ölümüyle bir ad ve anlam kazanacak kadar basit, sıradan bir adam değildi. Peki, şimdi nereye gidecekti? Onu bekleyen sıradaki ipucu neydi?

Anılar, düşünceler ve sorular belleğine hücum ettikçe öfkelenmeye başladı. Çok yorgundu... Sağlıklı düşünemeyecek, hatta bir adım daha atamayacak kadar yorgundu. *Lütfen durun!* diye seslendi zihnini yoran düşüncelere. Bir köşeyi daha döndü ve kendini cıvı cıvı bir caddede buldu. Hazır yemek restoranının önünde dikilen bir grup genç kâh itişip gülüşüyor kâh karton kutudaki pizzaları yiyordu. Sonra siyah bir taksi ani fren yapıp uzun uzun kornaya bastı. Gençler hep bir ağızdan yuh çekti. Turistlere yönelik hediyelik eşya satan sergiler cadde boyunca sıralanmıştı. İki tanesi on sterlin olan kaşmir şallar, şarj aletleri, tişörtler, seyahat rehbetleri... Akla gelebilecek her şey satılıyordu.

Sesler ve görüntüler Arthur'un kafasını daha da karıştırıyordu. Tek istediği sessiz bir yere uzanıp olayları hazmetmek ve bir sonraki adımına karar vermektir.

Caddenin ilerisindeki kapılardan birinde asılı küçük tabela çarptı gözüne: Pansiyon. Bir saniye bile düşünmeden kendini içeri attı.

Resepsiyondaki genç, Avustralyalı kadın sağ omzundaki etnik dövmeyi gözler önüne seren beyaz bir yelek giymişti. Tek gecelik oda fiyatının otuz beş sterlin olduğunu ve ellerinde sadece tek bir yatak kaldığını belirtti. Ardından Arthur'un eline gri bir battaniye ile yumuşak bir yastık tutuşturup onu koridorun sonundaki odaya yönlendirdi.

Arthur çift yataklı bir odayı yabancı biriyle paylaşmayı beklerken odaya girdiğinde üç ranza ve yerde oturan beş Alman kızla karşılaştı. Hepsi de kısıcık kot şortlarla sutyenlerinin rengini belli eden daracık gömlekler giymişti. Bir somon ekmekle kalın bir dilim peyniri paylaşarak yiyor, yanında da elma şarabı içiyorlardı.

Arthur şaşkınlığını gizlemeye çalışarak neşeli bir ses tonuyla, "Merhaba," dedi. Ardından kıyafet ve sırt çantalarının istiflenmediği tek boş yatağa doğru yöneldi. Yaşlı bacaklarıyla ranza ya tırmanıp aptal durumuna düşme riskini göze alamadığı için odadakilerden müsaade isteyip resepsiyonun oradaki oturma bölümüne gitti. Kızların odadan çıkmasını beklerken üç gün önceki gazeteyi okuyup bitirdi. Londra'nın gece hayatına karışmak için can atan kızların ardından baktı.

O an aklına Miriam'la buluşacakları ilk gün nasıl da heyecanlı olduğu geldi. Duş alıp giyinirken midesinde kelebekler uçuşuyordu. Saçını bile ayrı bir özenle taramış, briyantınle şekillendirmişti. Pantolonuyla gömleği jilet gibiydi, ayakkabılarını da kendi yansımasını görececek kadar iyi parlatmıştı. Tarağını cebine koyup ıslık çalarak yürümeye başlamıştı. Bazen dondurmacıda pencere kenarındaki her zamanki yerlerine oturup vanilya aromalı limonata içerlerdi. Ara sıra da sinemaya

giderlerdi. O zamanlar daha çırak olduğu için çok az parası vardı. Ya Miriam güzel bir yemek isterse diye düşünüp bütün hafta para biriktirirdi. Ancak Miriam her seferinde birlikte yürüyüş yapmalarının yeterli olduğunu söylerdi. Böyle basit ama keyifli randevulardı işte... Tabii, o zamanlar Miriam'ın kaplanlarla dolu bir evde yaşadığını, çok ünlü bir Fransız yazarın ona aşk şiirleri yazdığını bilmiyordu.

Pansiyonun önünden bir grup genç kız geçti. Bir tanesinin saçında duvak gibi bir şey takılıydı. Diğerleri de kırmızı tütü etek ve file çorap giyip başlarına kırmızı şeytan boynuzları takmıştı. Yanlış duymadıysa şayet hep bir ağızdan, *Like a Virgin*,^{*} diye bir şarkı söylüyorlardı. Arthur'a el salladılar, Arthur da onlara el salladı. Miriam bekârlığa veda partisinde annesi ve iki arkadaşıyla Berni Inn isimli bir restorana gitmişti. Orası zamanının en gözde ve şık mekânlarından biriydi. Arthur da düğünden önceki gece arkadaşı Bill'le -Huzur içinde yatsın- futbol maçına gitmiş, maç çıkışı da birkaç bira içmişlerdi. Ertesi gün Miriam'la evleneceğini düşünerek bütün gece heyecandan uyuyamamıştı. Birasındaki limon aroması, maçtaki fanatiklerin yaptığı tezahüratlar hâlâ hatırlındaydı. O gece her hücresi Miriam'la evlenmek için hazırды.

Kilisede yapılan düğün töreninin ardından başlarından konfetiler saçılmıştı. Ardından otuz beş kişinin katıldığı küçük çaplı bir davet vermişlerdi. Miriam'ın asık suratlı annesi ikramlık olarak sandviç ve etli turta hazırlamıştı. Arthur'un ailesi de bir çiftlikte yapacakları iki gecelik balayının ücretini ödemişti. Arthur'un Morris Minor marka arabasının arka

*Madonna'nın 1984 yılında çıkardığı albümüyle aynı adı taşıyan şarkısı. (Çev. N.)

camına yapıştırdıkları “*Just Married*” yazısı ve tampona bağlanan teneke kutularıyla birlikte balayını geçirecekleri yere doğru yola çıkmışlardı.

Çiftliğin havası akıl almaz derecede soğuktu. Kuzulardan biri gece boyunca melemişti. Çiftlik evinin sahibesi de az önce yaban arısı tarafından sokulmuş gibi nemrut ve huzursuz gözlerle bakıyordu. Ancak bütün kötü şartlara ve aksiliklere rağmen Arthur orayı çok sevmişti. Miriam kendini rahat hissetsin diye Arthur üstünü değiştirmek için dışarıdaki tualete gitmişti. Pijamalarının paçalarını botlarına sokması, elinde kıyafetlerle çamurların arasında yürümesi taze bir damadın başına gelebilecek en komik şeylerden biriydi.

Miriam yaka kısmı pembe dantel işlemeli, yerlere kadar uzanan geceliğiyle çok güzel görünüyordu. Miriam’ı belinden tutup kendine doğru çekerken Arthur hazla inlememek için kendini çok zor tutmuştu. O gece ilk kez aynı yatağa girip ilk kez sevişmişlerdi. İlk sekslerinin ardından birbirlerinin koluna yatıp nerede yaşayacaklarından ve ileride sahip olacakları çocuklardan konuşmuşlardı. O gün Arthur’un hayatında yaşadığı en güzel yirmi dört saatti, çünkü her saniyesi şefkat, sevgi, huzur ve tutku doluydu. Ondan sonra da çok özel ve güzel günleri olmuştu tabii; Dan ve Lucy’nin doğumları, ailece çıktıkları tatiller, özel gün kutlamaları... Ancak Arthur için bunların hepsi bir yana Miriam’la karı koca olarak geçirdikleri ilk birkaç saat bir yanaydı. Bütün bu anıları hatırlayınca başına duvak takmış kızın da düğün gününde en az onun kadar mutlu olmasını diledi.

İnsan Arthur’un yaşına geldiğinde önünde bir sürü harika gün olacağına dair inancını yitiriyor, daha doğrusu bu ihtimalin

yok denecek kadar azaldığını idrak ediyordu. Bu anı hayatımın sonuna kadar unutmayacağım dediği anlar ise daha kıymetli oluyordu. Mesela torunları Kyle ve Marina'yı kucağına aldığı o an... Süt kokan nefeslerinin sıcaklığını, yumuşacık tenlerini hissederken acaba bundan sonra yaşayacağım en güzel an ne olacak diye merak etmişti. Malum zaman geçtikçe gençleşmiyordu.

Keşke o an Londra'da değil de kendi yatağında olsaydı. Sıcak çikolatasını yudumlarken keyifle gazetesini okuyabilseydi. Fakat buradaydı... Yabancı bir şehirde, garip bir pansiyon odasında yalnız, yorgun ve kaygılıydı.

Ne kadar melankolik bir ruh hâlinde olduğunu fark edince bir an önce yatıp uyumanın en doğrusu olduğuna karar verdi. Gece yarısına doğru odasına gitti, ranzanın üst katına tırmandı. Kıyafetlerini çıkarmadan battaniyeyi üstüne çekip balayı gecesi-ni düşündü. Pencerenin dışından gelen otobüs ve bağırma sesleri ninni gibi geldiyse de uykuya dalmasını sağlayan son ses bir ambulansın sireni oldu.

Kızlar saat üç civarı odaya döndüğünde Arthur uyanmıştı. Çok sarhoşlardı ve Almanca bir şarkı söylüyorlardı. Bir tanesi yanında bir erkek getirmişti. Genç çocuk Arthur'un altındaki yatağa kendini attı. Önce kıkırdadılar, kıkırdamaları başka tuhaf sesler takip etti.

Şanslıydı ki o sesler, yatak gıcirtısı ve sarsıntı sadece birkaç dakika sürdü. Bu arada diğer kızlar da fısır fısır bir şeyler konuşup gülüşüyordu. Arthur tenine batan battaniyeyi kafasına kadar çekse de gözleri fal taşı gibi açıktı. Önce kendi kendine muhtemelen seks yapmıyorlardır dedi. Kim gece eğlenmeye çıkıp yeni tanıştığı bir adamla kalabalık bir odada sevişirdi ki?

Ancak kendini kandıramazdı, inanmakta güçlük çekse de o inlemelerin ve tuhaf seslerin tek bir anlamı olabilirdi. Zaman nasıl da değişmişti... Bazen modern dünya dedikleri bu yer ve insanlar hiç hoşuna gitmiyordu.

Dakikalar sonra diğer kızların sohbeti kesildi, ama altta yatan çiftin sesli öpüşmeleri bir müddet daha devam etti. Sonra bir çantanın fermuarının açıldığını ve peçete ambalajının yırtıldığını duydu. Ardından tüm sesler kesildi. Çıt çıkmıyordu...

Ranzanın üstünde uzanırken son bir yıldır geceyi ilk kez yalnız geçirmediğini fark etti. Bu kadar kalabalık bir grupla aynı ortamda yatacağı kırk yıl düşünse aklına gelmezdi. Odadaki herkesin derin uykuya daldığını nefes alıp vermelerinden ve küçük çaplı horlamalarından anlayabiliyordu. Çok geçmeden o da uyuyanlar kervanına katıldı.

Sabah ranzadan inerken kızların hepsi hâlâ uyuyordu. Sandaletlerini giyerken ranzanın altında yatan genç adam hızla kalkıp pantolonunu giymeye başladı. Esmer bacaklarına bileklerini kıvırdığı pembe renkli bir kot geçiriyordu. Birden kazara kafaları birbirine çarptı. “Şişşt!” dedi genç adam parmağıyla sus işareti yaparak. “Hadi buradan sessizce sıvışalım adamım,” diye ekledi Amerikan aksanıyla, sanki Arthur da kaçış planının bir parçasıymış gibi.

Arthur dün geceki maskaralıklarla bir ilgisi olmadığını, tek başına seyahat ettiğini, Alman kızları kesinlikle tanımadığını açıklamak istediye de sonra vazgeçip başını sallamakla yetindi.

Aşağıda dikilip gözlerini alan gün ışığına alışmaya çalıştıkları sırada, “King’s Cross İstasyonu’na hangi yoldan gidildiğini biliyor musun?” diye sordu adama. Pansiyon kahvaltısı üstünde

isminin yazılı olduğu karton bir poşet olarak resepsiyona bırakılmıştı. Arthur kötü bir el yazısıyla “Arthur Pepper” yazılmış poşeti alırken, Amerikalı adam “Anna” yazan poşeti alıyordu.

“Eee... Sola dön, yürü, metroya varacaksın. Metroyla King’s Cross İstasyonu’na gidebilirsin.” Adam elindeki poşete bakıp burnunu kıvırdı. “Bir elma, küçük bir dilim börek ve bir kutu portakal suyu... Yüce İsa, hepsi bu kadar mı yani?”

Adamın nankör tavrı Arthur’u çok sinirlendirmişti. Dün gece seks yapmış, geceyi bedava bir yatakta geçirmiş ve pansiyonun ikram ettiği kahvaltıyı çalmıştı. Bir de şikâyet ediyordu. Bu kadarı da yüzünsüzlüktü.

Adam bir cebine böreği, diğerine de portakal suyunu koydu. Ardından karton poşeti buruşturup attı ve elmayı ısıra ısıra pansiyonun kapısına doğru yürüdü. “Görüşürüz,” dedi ve yetişmesi gereken bir yer varmışçasına koşar adım yürüdü.

Arthur metroya gidip merdivenden indi. Koridorun kenarında flüt çalan bir adamla gitar çalan bir kadın gördü. Önlerindeki ters çevrilmiş fötr şapkaya elli peni atıp, istasyonun derinliklerine doğru ilerleyen kalabalığı takip etti.

Parlak bir makineye bozuk para atıp bilet aldı. Daha önce hiç yer altından giden bir ulaşım aracına binmediği için kendini kaybolmuş gibi hissediyordu. Londra’da sorularına net cevaplar bulmayı ümit ederken şehir onu daha da şaşırtarak kafasını allak bullak etmişti. Demek her sorunun altında bir yenisi vardı. Bir alt katmanda ne var diye merak ederek bu devasa soğanı soymaya devam mı etmeliydi? Yoksa her şeyi olduğu gibi bırakıp vaz mı geçmeliydi? İşte, bir soru daha...

Duvardaki panoda kocaman bir harita asılıydı. Aslında net ve anlaşılabilir bir şekilde anlatılmıştı. Mesela ana noktalar siyah renk büyük harflerle belirtiliyordu, fakat yine de tam çözemedi. Bir zamanlar caddedeki telefonun içini açan bir mühendisi izlemişti. Telefonun içinde anlaşılması güç -en azından Arthur için öyleydi- farklı renklerde bir sürü kablo vardı. İşte, şu an karşısındaki harita da aynı ona benziyordu, hatta çok daha karmaşıktı. Parmağını haritadaki çizgilerin üstünde ilerletmek istedi, çünkü gözüyle takip ederken her seferinde çizgileri karıştırıyordu. Kendini uzaydan gelmiş gibi hissetti. Sanki herkes ne yaptığını, nereye gittiğini gayet iyi biliyordu. Haritaya bakanlar birkaç saniye göz atıyor, ardından kafa sallayarak amaçlarına doğru ilerliyorlardı. Sanki harita Arthur dışındaki herkese yön bilgisi vermenin yanı sıra özgüven takviyesi de yapıyordu. Onlara baktıkça küçüldü, ezildi, yok oldu...

King's Cross İstasyonu'na giden rotayı takip etmeyi tekrar denedi, ama bu sefer de hangi durakta aktarma yapacağından emin olamadı. Bir yanı önüne gelen ilk trene atla ve nereye götürürse oraya git diyor, diğer yanı da beceremeyeceksin anlaşılan, yukarı çık ve otobüsü dene diye tembihliyordu.

Çaresizlik ve kararsızlık arasında gidip gelirken dost canlısı biri sol kulağına, "Merhaba, küçük bir sorun yaşıyorsunuz galiba?" dedi.

Kafasını çevirip yanında duran genç adama baktı. Ellerini bol kot pantolonunun ceplerine sokmuştu. Pantolonun beli o kadar düşüktü ki kırmızı iç çamaşırının lastiği görünüyordu. Siyah beyaz tişörtünün üstünde de "The Killers" yazıyordu. Ancak dış

¹ Nevada-Las Vegas'da kurulan ABD'li müzik grubu. (Çev. N.)

görünüşü nasıl olursa olsun yüzünde kocaman ve dostane bir gülümseme vardı.

“Şey, evet... Aslına bakarsan daha önce hiç metroya binmedim.”

“O hâlde Londra’ya ilk geliştiniz?”

“Evet. Şehri bilmediğim için yolumu bulmakta zorlanıyorum. Trenle evime dönebilmek için King’s Cross İstasyonu’na gitmem lazım.”

“Uzakta mı oturuyorsunuz?”

“York yakınlarında.”

“Ne güzel... Evet, King’s Cross demiştiniz, değil mi? Aslında çok uzak bir mesafe değil. Sadece buradan sonra birkaç aktarma yapmanız gerekecek. Metro biletiniz var mı?”

“Evet.”

“İzin verirseniz bir bakayım.”

Genç adamın nezaketine minnettar olan Arthur arka cebinden cüzdanını çıkardı. Tam biletini çıkarmak üzere açacaktı ki cüzdan *puf* diye parmaklarının arasından kayboldu. Genç adam hızla koşup ilerideki kalabalığa karıştı.

Neler olup bittiğini algılamakta güçlük çeken Arthur önce bomboş ellerine, sonra da koşan adama baktı. Tanrım, soyulmuştu! Tek kelimeyle ahmaktı, hatta bu konuda zirveyi zorlayabilirdi. Gazeteler onun durumundaki adamlarla ilgili haberler yapmaya bayılıyordu. *Parasını Kaptıran Saf Emekli...* Refleks olarak omuz silkti. Sanki birilerine o ben değilim demek istiyordu.

Ancak saniyeler sonra büyük bir öfke aptallık duygusunun bile önüne geçti. Cüzdanında Miriam’ın bir fotoğrafı vardı ve o fotoğraftan başka yoktu. Çocuklar küçükken çekilmişti, Miriam

çok güzel gülümsüyordu. Tanrı aşkına bu adam ne cüretle en sevdiği fotoğrafı alabilirdi? Midesinde filizlenen öfke bir alev topu olup önce göğsüne yükseldi, sonra da ağzından patlak verdi. “Dur! Hırsız!” Arthur avazı çıktığı kadar bağııyordu. Hatta bir an bu kadar yüksek sesle bağıırbildiğı için kendine hayret etti. Sonra tekrar bağıırdı...

Ardından da koşmaya başladı.

En son ne zaman bacaklarını bu kadar yüksek bir tempoda kullandığını hatırlayamıyordu. Muhtemelen iki yıl kadar önce bir otobüse yetişmek için koşmuştu. Ancak yakalamış mı, yoksa kaçırmış mıydı bilmiyordu, zaten bu detay şu an önemli değildi. Otobüsten öncesine gelirsek... İşte, bu konuda en ufak bir fikri yoktu. Tahmin yürütmesi gerekirse, belki sahilde çocukların peşinden koşmuştu. Kısacası o ağırkanlı, sakın bir adamdı, koşucu falan değildi ki... Fakat şimdi bacakları resmen ondan bağımsız hareket ediyordu. Sanki başka bir beynin kontrolüne girmişlerdi. Belki de deli kuvveti dedikleri şey devreye girmişti. O vazgeçmek istese bile bacakları hırsızın peşini kolay kolay bırakacağı benzemiyordu.

Aklı bacaklarının yalpalayacağına ya da yorulacağına dair evhamlar üretse de bacakları hiçbir şeye kulak asmadan korkusuzca bildiğini okuyordu. Sonunda bacakları baskın geldi ve Arthur hızını artırdı. Bir yandan da kibarlığından ödün vermeden, “Pardon... Çekilin...” diye bağııyordu.

Ellerinde evrak çantaları olan beyaz yakalı çalışanların, kocaman gözlüklü ve fotoğraf makineli Japon turistlerin, mor saçlı bir kızın ve kaşlarına bir sürü piercing takmış yeşil saçlı arkadaşının yanından rüzgâr gibi geçti. Ancak yoluna çıkan insanlar

Arthur'a pek ilgi göstermiyordu. Sanki hırsızın peşinden koşan yaşlı adam her gün gördükleri bir manzaraydı ve şaşılacak bir tarafı yoktu.

"O adam cüzdanımı çaldı!" diye bağırdı Arthur bu kez parmağıyla adamı işaret ederek. Sonra daha hızlı koşmaya başladı ama kalbi göğsünden dışarı fırlayacak gibi atıyor, her adımda dizlerinin bağı çözülüyordu. Metronun gri duvarları, tiyatro ve opera posterleri... Yanından geçtiği her şey giderek daha buğulu görünüyordu. Yorgun bacakları yüzünden hafif tökezlese de adamın peşini bırakmadı.

Ancak aniden metronun koridorunda bir insan seli oluştu. Hedefini zar zor görüyordu ve bu hiç iyi değildi. Biraz nefes almak için durup kendi kendine *bırak gitsin* dedi.

Vazgeçmek, tamamen durmak üzereyken kalabalığın içinde kırmızı renk iç çamaşırını gördü. Bacakları biraz daha dayansın diye dua ederek *koş Arthur*, diye geçirdi içinden. *Koş... Devam et... Bırakma peşini...*

Sonra eski günlerden bir sahne geldi gözlerinin önüne. Lucy ile Dan daha çocuktuk ve tatildelerdi. Miriam dondurma kamyonunun yanında durmuş, külahta dondurma alıyordu. Çocuklar ebelemece oynuyordu. Birbirlerinin koluna ya da sırtına vurup sağa sola kaşıyorlardı. Lucy elini uzatıp Dan'e vurmak üzereyken Dan birden diğer tarafa kaçmıştı. Her seferinde farklı tarafa kaçarak Lucy'nin hamlelerinden kurtuluyordu. Fakat kaçayım derken önce kaldırımın kenarına, sonra da yola çıkmıştı. Lucy de hedefinden gözünü ayırmayan yırtıcı bir hayvan misali o nereye giderse oraya gidiyordu. Ne Dan'ın ne de abisini ebeleyemediği için kızmaya başlayan Lucy'nin gözü yanlarından geçen

arabayı görüyordu. Başka bir araba bu kez daha yakınlarından geçti. O an Arthur bir tırın çocuklarına doğru geldiğini gördü. Korkudan donmuştu âdeta. Önce ne yapacağını bilemedi. Yaklaşık on metre uzakta olduğu için Miriam'a bağırdı. Ancak o esnada külahın altından akan frambuaz sosunu yalayan Miriam onu duymadı. İşte, o an Arthur'un içinde süper güç gibi bir şey belirdi. Böyle bir şeyin gerçek olabileceğine ihtimal bile veremeyeceği bir kuvvet... İşte o kuvvetle saniyesinde yola çıktı ve Dan'le Lucy'nin kollarından tutup çekti. Superman babaları onları tehlikenin kucağından çekip kurtarmıştı. Stratejisinin engellendiğini gören Dan kızgın kızgın babasına baktı, Lucy de zafer dolu bir ifadeyle abisinin koluna vurdu. Çocuklarını yeniden kaldırımın üstüne çıkaran Arthur'un gözünden bir damla yaş aktı. Her şeyden habersiz Miriam yanlarına gelip dondurmalarını verdi. Tam zamanında yetişmeseydi ne kadar korkunç şeyler olabileceğini bilen tek kişi Arthur'du, öyle de kaldı...

Bu korkulu ama mutlu sonlanan olayı anımsayan Arthur, güneşin altında koşmaya devam etti. Parlak güneş gözünü aldığı için sürekli gözlerini kırpmak zorunda kalıyordu. Kırmızı çift katlı otobüs, ağaçlar, reflektörlü mont giymiş öğrenciler güneş yüzünden ışık huzmesi gibi görünüyordu. Koşmaya devam ederken bir kez daha, "Dur! Hırsız!" diye bağırdı.

Cadde yolu adama daha sakindi, adam adımlarını daha uzun ve hızla atmaya başladı. Aralarındaki mesafe bir hayli açılmış olsa da Arthur hâlâ koşuyordu. Kalbi sıkışıyor, ayakları acıyordu, fakat yine de durmadı. Tabelaların, bayrakların, yemek tep-silerinin, boş cips paketlerinin ve onlarca çift ayağın yanından geçip koştu, koştu... Sonra göğsüne dayanılmaz boyutta bir ağrı

hançer gibi saplandı. *Aman Tanrım! Hayır, olamaz...* Sendeleyip durma noktasına geldi. Sanki biri kalbini eline almış var gücüyle sıkıyordu. Aniden kafasının içinde Miriam'ın sesini duydu. "*Bırak gitsin Arthur, bu kadarına değmez.*" Artık tükenmişti. Daha fazla devam edemeyeceğini anlayınca cüzdanında neler olduğunu hatırlamaya çalıştı; kredi kartı, on ya da yirmi sterlinlik banknotlar, fotoğraflar... Aslında bunlar uğruna bıçaklanmadığı için şanslı sayılırdı.

Nefes nefese durduğu an yanında genç bir adam belirdi. Kılık kıyafeti bol pantolon giymiş hırsıza çok benziyordu. Ancak bu adamın kapüşonlu tişörtünün omuz kısmı delikti. Burnunun üstü çilli, saçları yağlı, tırnakları da üstü başı gibi kir pas içindeydi. "Bir şeyinizi mi çaldı?" diye sordu.

Arthur güçlkle kafasını salladı. "Cüzdanımı..."

"Tamam, sen burada bekle." İkinci adam Arthur'un eline bir şey verip gitti. Arthur kafasını eğip bakınca elinde tuttuğu şeyin eski, pembe ipten yapılmış, eğreti bir tasma olduğunu gördü. Diğer ucu da bir köpeğin boynuna bağlıydı.

Siyah tüylü küçük köpek de sahibi gibi pisti. Turuncu gözleriyle şaşkın şaşkın Arthur'a bakıyordu. "Bence sahibin birazdan döner. Endişelenmene gerek yok yani." Köpeğin kafasını kaşıdı. Hayvancağızın doğru düzgün bir tasma olmadığı gibi adı da yazmıyordu. Sonra hemen yanlarında duran yün kasketi fark etti, muhtemelen onu oraya genç adam atmıştı.

Arthur köpekle birlikte güneşin altında dikilip bekledi. Zaten başka ne yapabilirdi ki? Mor renk pelerin giymiş bir kadın köpeğin başını okşayıp kaskete bir avuç dolusu bozuk para attı. Arthur'un dilenci olduğunu sanmıştı. Öte yandan üstüne başına

bakınca kadının böyle düşünmekte haksız olmadığını gördü. Öncelikle iki gündür tıraş olmamıştı, mavi pantolonu da onun yaşındaki bir adama göre pis ve salaş görünüyordu.

“Demek işiniz bu?” dedi köpeğe. “Buraya oturup yoldan geçen insanların size para vermesini bekliyorsunuz?” Köpek gözlerini kırptırdı.

Arthur biraz oturup dinlenmek için can atıyordu. Bedeni, *Tanrı aşkına, sen bana ne yaptın?* diye hesap soruyordu âdeti.

Bir on dakika daha geçti. Arthur yavaş yavaş adam dönmezse ne yaparım diye planlar yapmaya başladı. Öncelikle köpeği en yakındaki polis merkezine götürüp bırakmak zorundaydı. Parası olmadığı için trenle evine dönemeyecekti. Birden aklına bir soru takıldı? Metroya köpekleri alıyorlar mıydı?

Nihayet adam geri geldi ve Arthur’un cüzdanını verdi. Arthur gözlerine inanamadı. “Ne yani, geri mi aldın?”

“Aynen öyle,” dedi adam nefes nefese. Eğilip ellerini dizlerine koydu. “O adi hırsız daha önce de görmüştüm. Çaresiz durumdaki yaşlıları ve turistleri çarpıyor. İt kopuk takımı işte! Neyse ki onu yakalamayı başardım. Çelme takıp düşürdüm, nasıl uçtuğunu görmen lazımdı.” Keyifle kıkırdadı. “Bu ona ders olmuştur. Bu arada sen de bir dahaki sefere cüzdanını sıkı tut.”

Arthur önce çaresiz ya da yaşlı olmadığı konusunda inatla açıklama yapma gereği duyduysa da sonradan bunun doğru olmadığını fark etti. “Elbette, dikkat ederim,” dedi cılız bir ses tonuyla. “Kendimi aptal gibi hissediyorum.” Hiç takati kalmayan dizleri bükülmeye başlamıştı. Daha fazla ayakta duramayacaktı.

Genç adam yerden kasketini alıp eliyle Arthur’un sırtına destek verdi. “Hemen şurada bir bank var, gel haydi.”

Arthur adamın kendini yönlendirmesine izin verip, gösterdiği banka oturdu. Bu arada yürürken sürekli bacaklarının arasından geçen köpek de kaldırımın üstüne oturup başını Arthur'un bacağına yasladı.

“Ah! Şunun hâline bak, seni sevdi... Bu çok nadir olur. Genellikle yabancılara karşı çok ürkektir, şöyle söyleyeyim, kendi kuyruğundan bile korkar.”

“Çok tatlı bir kız.”

Bernadette birkaç kez bir köpek alması konusunda Arthur'u ikna etmeye çalışmıştı. Köpeğin hayatına yeni bir anlam katacağına, ona bir amaç vereceğine inanıyordu. Ancak Arthur inatla almak istememişti. Kendine bakmak bile zorken bir de başına dört ayaklı bir bela almanın ne gereği vardı? Birkaç yıl kadar önce Miriam evcil bir hayvan almayı önerdiğinde ona, “Biz ölünce ona ne olacak?” demişti. Sonra da bu konuyu bir daha açmamışlardı.

“Adı ne?”

“Lucy.”

“Ah...” dedi Arthur düşünceli bir yüz ifadesiyle.

Genç adam tek kaşını kaldırdı.

“Şey... Lucy kızımın adı da...”

“Öyle mi! Özür dilerim... Bu ismi eski kız arkadaşım seçmişti.”

“Özür dilenecek bir şey yok. Bu isim ona çok yakışmış. Hâl ve hareketleri birbirine çok benziyor. Kızım da sessiz, uyumlu ve düşüncelidir.”

“Galiba bu ufaklık beni, benim onu önemseddiğimden çok daha fazla önemsiyor. Bir gün kapıyı açtım, bir de ne göreyim, bizimki koruyucu melek gibi kapının önünde oturmuş bekliyor.

Onu öyle görünce, ‘Sen benden daha iyi birini hak ediyorsun. Git kendine işi gücü olan bir sahip bul,’ diyerek onu binanın dışına attım. Ancak ertesi gün kapıyı açtığımda o yine aynı yerdedi. Eve almasam da apartmanın içinde turlayıp duruyordu. İşte, o zamandan beri beraberiz. Galiba bende benim bile göremediğim bir şey görüyor, o neyse artık...”

Arthur gözlerini kapattı. Sıcacık güneş göz kapaklarını ısıtmaya başlamıştı.

“Sana bir kahve alayım,” dedi adam. “Bahse varım, malum olaydan sonra kendine gelmek için bir şeyler içmek istersin. Bu arada soyulduğunu polise bildirmelisin.”

“İyi de hepsi benim hatamdı, polisin böyle aptallıklarla ilgileceğini sanmıyorum.”

“Ne demek istediğini anlıyorum. Ben de polislerle sürekli tartışıyorum. Bizi hep başka bir yere taşımaya kalkıyorlar. Hâlbuki Lucy ve benim tek amacımız yaşamak için biraz para kazanmak.”

Arthur o esnada adamın cebindeki flütü fark etti. “Kadının biri kasketine biraz para attı.”

“Harika... Yani... Birilerinin dikkatini çekebilmek güzel şey... Sonuçta o paralar beni milyoner yapmayacak ya,” dedi adam omuz silkerek.

“Kahveler benden olsun. Sana büyük bir teşekkür borçluyum.”

“Nasıl istersen.” Elini Arthur’a uzattı. “Adım Mike. Kahvem sade ve üç şekerli olsun.”

“Arthur... Arthur Pepper...”

“Bana bir iyilik yap ve Lucy’yi de yanına al, Arthur. Hem bu arada çışını yapmış olur. Metro girişine işemesi pek hoşuma gitmiyor.”

Lucy, Arthur’un peşinden gideceğı için çok mutlu olmuştu. Yürürken tırnaklarını kaldırırna sürtüp iç gıcıklayıcı bir ses çıkarıyordu. Birlikte yolun karşısındaki kahve ve sıcak sandviç satan kamyonun yanına gittiler. Arthur önce iki kahve söyledi, sonra siparişine iki sosisli sandviç ekledi. Kahveyle sandviçlerin parasını öderken aklına Miriam’ın sokak ortasında ayak üstü yemek yiyen insanlara nasıl kızdığı geldi. Arthur’u şu hâlde görse kim bilir ne derdi? Sandviçleri almakla iyi etmişti, çünkü Mike’ın uzun zamandır bir şey yememiş gibi bir hâli vardı.

Arthur flüt sesini takip ederek yürüdü. Mike’ı çimlerin üstünde bağdaş kurmuş hâlde otururken buldu, kasketi de önündeydi. Arthur’un geldiğini gören Mike flütünü indirdi. “Sen yokken belki biraz para kazanırım diye düşündüm. Bak...” İçinde iki pound tutarında bozukluk olan kasketi gösterdi. “Kahvem için...”

“Saçmalama, kahve benden. Sana bir de sosisli sandviç aldım.”

Mike’ın gözleri parladı. “Sahi mi? Ketçaplı mı?”

“Evet, tabii ki...”

Oturacak başka yer olmadığı için Arthur da çimlerin üstüne oturdu. Sandviç ekmeğinden küçük bir parça koparıp tek bacaklı bir güvercine attı. Hemen neredeyse elliden fazla güvercin oraya üşüştü. Hatta bir tanesi ayakkabısının bağcığını gagalıyordu.

“Onları beslememelisin, uçan fareler gibiler. Zarardan başka bir şey değiller. Her yıl Nelson Sütunu’nun’ üstünden tonlarca güvercin pisliği temizlediklerini biliyor muydun?”

Arthur bilmediğini söyledi.

Birlikte oturup yemeklerini yediler. Miriam şu hâlini görseydi; yani güneşin altında genç adam ve köpeğiyle çimlerde oturduğunu, sosisli sandviç yediğini... Mutlaka onu kınardı. Özür dilerim, *Miriam*...

“Eee, senin hikâyen ne Arthur?” Mike bakır rengi saçına konan eşek arısını eliyle kovaladı.

“Hikâyem mi?”

“Hı hı... Bu senin pantolonunmuş gibi görünmüyor. Ayrıca Londra’ya daha önce gelmediğin belli... Elinde haritayla tek başına bu koca şehirde dolaşıp cüzdanını kaptırıyorsun. Sende görünenden daha fazlası olmalı.”

Arthur önce Londra’ya sadece etrafı gezmek için geldiğini söylemek istedi. Ancak sonra onu büyük bir tehlikeden kurtaran bu genç adama yalan söylemenin hoş bir şey olmayacağına kanaat getirdi. Mike’a gerçek hikâyesinin kısa bir versiyonunu anlattı; Miriam’dan, bileklikten, Bernadette’ten, kaplanlarla yaşayan adamdan ve Fransız romancıdan bahsetti. Sonra Mike’a onun hikâyesinin ne olduğunu sordu, ama Mike sadece kafasını salladı.

“Benim sana anlatabileceğim *ilginç* bir şey yok. Sadece hayatını kazanmaya çalışan basit, sıradan bir adamım. Yalnız altın bileklikler konusunda çok şey bilen birini tanıyorum. Dükkânı

* Amiral Horatio Nelson’ın Anıtı olarak da bilinen, Londra’nın merkezindeki Trafalgar Meydanı’nın ortasındaki amiral figürlü büyük heykel. (Çev. N.)

buraya çok yakın. İstersen bilekliği ona gösterebiliriz. Belki sana bilmediğin bir şeyler söyler.”

Arthur hiç trene yetişme havasında değildi. Ayrıca geri dönmek için acele etmenin de bir manası yoktu. Bileklikteki diğer uğurlar konusunda elinde ipucu olmadığı için yeni bir yola başvurmakta sakınca görmüyordu. “Neden olmasın? Yürümek için güzel bir gün.”

Bir süre yürüdükten sonra strafor yemek kaplarının yerlere atıldığı, dükkânlardan değişik kokuların yayıldığı garip bir so-kağa vardılar. O an Arthur’un içindeki şüpheli adam tekrar dile gelerek sorularıyla güven duygusunu sınamıştı. Ya Mike o hırsızın ortağıysa? Ya aptal, yaşlı adamın cüzdanıyla yetinmeyip daha fazlasına göz koydularsa? Ya bunların hepsi planlıysa, Arthur da kendi ayaklarıyla ona kurulan tuzığa yürüyorsa? Yürüdüler... Yürüdüler... O kadar yürüdüler ki Arthur bir an zaman ve mekân kavramını yitirme noktasına geldi. Sonra bir köşeyi döndüler ve etraftaki bütün insanlar bir anda yok oldu. Girdikleri caddede Arthur, Mike ve Lucy’den başka canlı yoktu âdeta. İki yanlarında yükselen tuğla duvarlar, bir bulutun ardına saklanan güneş... Etraftaki ıssızlıktan çekinen Arthur adımlarını yavaşlattı.

“Sana göre fazla mı hızlı yürüyorum? Biraz daha dayan, ne-redeyse geldik.”

Arthur’un gözünün önüne *Oliver!** müzikalinden sahneler geldi; üstü başı leş gibi genç yankesiciler, Fagin karakteri ve tek gözü siyah olan köpek... Sahi, o köpeğin adı neydi? Tabii ya... Bullseye... Gelir eşitsizliği yüzünden hırsız ve yankesicilerin kol

*Charles Dickens’ın Oliver Twist romanından uyarlanarak sahnelenmiş, sözleri ve müziği Lionel Bart’a ait olan İngiliz tiyatro müzikali. (Çev. N.)

gezdiği Victoria Dönemi İngiltere'sini, Oliver'ın yaşadığı zorlukları, haksız yere dayak yiyişini ve kendini yankesici çocuklar çetesinin içinde bulmasını düşündü. Arthur hep insanların içindeki iyiliğe inanmak istemişti. Fakat şimdi bu saflığının bedelini ikinci kez soyularak ödeyebilirdi.

Fakat sonra... Umut verici bir şey oldu. Yolun sonunda bir market vardı. Hatta girdikleri cadde mango, elektronik sigara, kulaklık, kadın giysisi gibi çeşit çeşit eşyalar satan tezgâh ve dükkânlarla doluydu. Yol boyunca güzel kafeler bile vardı.

"İşte burası," dedi Mike küçük bir dükkânın kapısını iterek. Koyu renk camda altın rengi harflerle *Eski ve Yeni Altın Alınır Satılır* yazıyordu. İçeri girerken kapının üstündeki küçük çan çingirdadı. Arthur'un burnuna etli börekle cila kokuları geldi. "Jeff?" diye seslendi Mike. "Jeff... Orada mısın dostum?"

Boncuklu perdenin ardından gıcirtı ve hışırtı sesleri geldi. Birkaç saniye sonra da yüzü kahverengiye çalan bir renk almış bir adam görüldü. Sanki biri tarafından az önce fena hâlde hırpalanmıştı. Adamın omuzları o kadar genişti ki insan kırmızı renk kareli gömleğinin altında boyunduruk var sanıyordu. "Mike... Ne haber, ahbap?"

"İyiyim... Sana bir arkadaşımı getirdim, adı Arthur. Sana göstermek istediği altın bir bilekliği var. Çok sağlam bir parça..."

Jeff kafasını kaşıdı. Parmak eklemleriyle tırnakları simsiyahtı. "Tamam, bakarım tabii... Yalnız senin bana iyi bir parça getirdiğin pek görülmemiştir."

Arthur elini cebine sokup bilekliği tuttu. Mike ve Jeff de onu bekliyordu. İki adam da Arthur'un çok yakınındaydı. Yani başı dertteyse imkânı yok kaçamazdı. Ancak artık bunları

düşünmesi için maalesef çok geçti. İstemeye istemeye bilekliği çıkarıp tezgâhın üstüne koydu.

Jeff bilekliği görür görmez ıslık çaldı. “Yüce Tanrım! Bu gerçek bir şaheser... Hatta acayip güzel!” Bilekliği eline alıp hayranlık ve saygı dolu gözlerle baktı. Sonra çekmecedен gözlüğünü çıkardı. “İşte, şimdi çok daha iyi görebiliyorum. Bunun işçiliği muazzam, usta bir elden çıktığı çok belli. O kadar güzel ki... Bunun için ne kadar istiyorsun, Arthur?”

“Satmak gibi bir niyetim yok. Sadece bileklik hakkında biraz bilgi almak istiyorum. Bu karımındı...”

“Tamam, anladım... Şey... Şöyle söyleyeyim bilekliğin kendisi on sekiz ayar altın, epey ağır bir işçiliği var. Büyük ihtimalle Avrupa’da yapılmış, bir ihtimal İngiltere’de olabilir. Uğur objelerine gelirsek onlar yaş ve kalite yönünden farklılık gösteriyor. Hepsi çok güzel, ama bazıları diğerlerinden çok daha kaliteli. Mesela fil; üstündeki zümrüt birinci sınıf.

“Bilekliğin Victoria Dönemi’ne ait olduğunu söyleyebilirim, ama uğurlar daha yeni. Kalp modern bir parçaya benziyor, yani diğerlerinden çok sonra yapılmış gibi. Mesela bak buradaki lehim doğru yapılmamış, gördün mü? Karın bunu yakın zamanda mı aldı?”

Arthur hayır anlamında kafasını salladı. “Sanmıyorum...”

“Anlıyorum... Neyse, dediğim gibi o uğur alelacele toplanmış gibi görünüyor. Kaplan çok güzel ama seri üretim. Tahminime göre ellili ya da altmışlı yıllarda yapılmış. Yüksükle kitap hem güzel hem kaliteli. Ancak içlerinde en değerli ve enfes parça fil...”

“Sanırım Hindistan’da yapılmış.”

“Bak bu konuda sana itiraz edemem, Arthur,” dedi Jeff daha yakından bakarak. “Hımm... Çiçek uğurunda akrostiş olabilir.”

“O, Tanrı’nın ya da o tarz yüce güçlerin varlığından tam olarak emin olamamak değil miydi?” diye sordu Mike.

Jeff kahkaha attı. “Hayır, senin dediğin ‘agnostik’... Ben ‘akrostiş’ dedim. Baş harfleriyle bir isim ya da anlamlı bir söz belirten yazı düzeni anlamına geliyor. Victoria Dönemi’nde çok popülerdi. Kıymetli taşlarla bir isim ya da mesajın yazılı olduğu mücevher akraba ya da sevgili gibi özel birine hediye olarak verilirdi. Mesela bak...” Dolaptan altın bir yüzük çıkardı. “Taşların bir çizgi gibi dizildiğini görebiliyor musun? Buradaki taşların ilk harflerinden ‘*en sevdiğim*’ mesajı çıkıyor.”

“Yani sence çiçek uğurunda bir mesaj gibi bir şey mi var?” diye sordu Arthur.

“Hadi bakalım. Bu uğur muhtemelen 1920’li yıllara ait yeni sanat akımı tarzında yapılmış. Tahminime göre aslında uğurdan ziyade kolye ucu olarak tasarlanmış. Çiçeğin yaprak kısımlarındaki taşlar, peridot, elmas, ametist, rodonit ve lal taşından oluşuyor.”

Arthur adamın söylediği taş isimlerinin baş harflerini kafasında evirip çevirdi. “Yapraklardaki taşlar *Pearl* olarak okunabilir mesela... Tam ortasındaki de küçük bir inci değil mi?”

Jeff başıyla onu onayladı. “Kesinlikle... Bu çok etkileyici bir şey, Arthur. Bu arada Pearl adında birini tanıyor musun?”

Arthur kaşlarını çatı. “Emin değilim ama Miriam’ın annesinin adı olabilir.” Miriam’la evlendikten sonra bile kayınvalidesine hep Bayan Kempster diye hitap ettiği için ilk adını tam bilmiyordu. Zavallı Miriam annesini Dan doğmadan önce kaybetmişti.

Miriam çay içmek için Arthur'u ilk kez davet ettiğinde annesinin ilk yorumu, "*Kocaman ayakları var,*" olmuştu. Arthur hemen kırk dört buçuk numara ayaklarına bakıp abartılacak kadar büyük olmadıklarını düşünmüştü. Ancak o günden sonra ayaklarının normalden daha büyük olduğu konusunda küçük çaplı bir kompleks sahibi olmuştu.

Bayan Kempster keskin çene hatları, delici bakışları ve iğnelayici sözleriyle her daim sert, nemrut bir kadındı. Miriam bile ona hep anne derdi, bir kere bile *anneciğim* dememişti.

"Tamam, o hâlde devam edelim. O zaman 1920'li bir tarih doğru olabilir, değil mi?" diye sordu Jeff.

"Evet, o tarihlerde doğmuş olmalı."

"Belki de vaftiz töreninde hediye edilmiştir," dedi Jeff omuz silkerek. "Ondan da kızına, yani karına geçmiştir."

Arthur başını salladı. Jeff'in söyledikleri kulağa makul geliyordu.

"Bu arada boya paletinin görüntüsüne de bayıldım, o da çok güzel. Üstüne minicik S.Y. harfleri kazınmış. Yalnız bu daha önce gördüğüm bir işaret değil." Bilekliği Arthur'a geri verdi. "Elindekini harika bir parça olduğunu bilmelisin. Tahminime göre en az bin kâğıt alırsın, belki de daha fazla. Açıkçası ben bu fiyata bayıla bayıla alırdım."

"Gerçekten o kadar eder mi?"

"Bu tarz bileklikler insanlar için çok özeldir. Çünkü uğurların genellikle çok önemli ve özel bir anlamı olur. Hatıralarını bileğinde taşımak gibi bir şey... Bileklikteki uğurlara bakılırsa karının farklı ve heyecanlı bir yaşamı olmuş. Bahse varım bize bir sürü hikâye anlatabilir, haksız mıyım?"

Arthur yere baktı.

Arthur'un hüznünlendiği Mike'ın dikkatinden kaçmamıştı. "Tamam, çok sağ ol, Jeff," diyerek durumu toparlamaya çalıştı.

Dışarı çıktıklarında bileklik yine Arthur'un cebindeydi, ama öğrendiği her yeni şeyden sonra giderek daha da ağırlaşıyordu. Bu son ziyaret de diğerleri gibi kafasını fena hâlde karıştırmıştı. Adam kalp uğurunun yeni yapıldığını söylemişti. Bu doğru olamazdı, değil mi? Ayrıca Miriam'ın annesinin adının Pearl olduğundan da emin değildi. Bir de karşısına daha önce fark etmediği S.Y. harfleri çıkmıştı...

"Satma fikri cazip geldi mi?"

"Bilmiyorum..." Araştırmasının tıkanmaya başladığını, hatta durma noktasına geldiğini sandığı an yabancı bir adamdan yeni bilgilerle ipuçları elde etmişti. Peş peşe yaşadığı tuhaf olayların ve son öğrendiklerinin etkisiyle ürperdi. "Sanırım artık gitsem iyi olacak."

"Nereye gideceksin? Eve dönmek için tren biletin var mı?"

Arthur bileti olmadığını söyleyip boş gözlerle etrafına baktı.

"Peki, bu gece kalacak bir yerin var mı?"

"O kadar kalacağımı düşünmemiştim. Galiba bir otel bakacağım." Geçen gece kaldığı pansiyonda ya da o tarz bir yerde bir gece daha kalmayı göze alamayacağı için niyeti bu kez adam gibi bir otel bulmaktı.

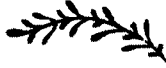
"Şey..." dedi Mike tereddütle ve duraksadı. "O hâlde bende kal. Çok lüks bir yer olmasa da ev ortamı. Buradaki oteller çok pahalıya mal olur."

Bu aptal serüven Arthur'u serseme çevirmişti. Kafedeki adamın zaten karışık olan kafasını daha da karıştırdığı için Tanrı

tarafından aynı şeyle cezalandırılıyordu sanki. Yabancı bir adamın evinde uyumak istemiyor olsa da bütün vücudu kaskatı kesilmişti. Öte yandan metroya geri dönme fikri bile onu dehşete düşürmeye yetiyordu.

Hâl böyle olunca usulca kafasını sallayıp Lucy'nin tasmaşından tuttu.

Mike'ın Dairesi

Mike'ın dairesinde çok az eşya vardı. Koridorun sonundaki yeşil kapıda biri tekme atıp da kırmış gibi görünen büyük bir delik göze çarpıyordu. Az sayıdaki mobilyalar çok eski ve demodeydi. 1970'li yıllardan kalma sehpanın ayakları turuncu cilayla, üstü de mavi beyaz mozaik fayanslarla kaplıydı. Ahşap ayaklı kanepenin üstünde çiçek desenli bir örtü seriliydi. Yer döşemelerinin üstü de çizik ve boya lekeleriyle doluydu.

Arthur yaklaşık iki metre boyunda, tıka basa dolu kitaplığa baktı. Polisiye romanlar, biyografiler, *Yıldız Savaşları* dergileri, İncil gibi akla gelebilecek her türde kitap vardı. “Bir sürü kitabın var,” dedi hayranlıkla.

“Şey... Evet, ben de okuyabiliyorum,” dedi Mike gergin bir ses tonuyla.

“Özür dilerim. Ben bir şey kastederek söylememiştim...”

“Sorun değil...” dedi Mike ceplerini karıştırarak. “Kusura bakma biraz fazla tepki gösterdim. Bilirsin işte... Geçimini sokaklardan sağladığın zaman bazı insanlar hemen beyin gücünden yoksun olduğunu sanıyor. Böyle kendini beğenmiş tiplerle

çok karşılaştığım için biraz alıngan oldum galiba. Gidip içecek bir şeyler hazırlayayım, kahve uygun mu? Maalesef çayım bitti.”

Arthur kafasını sallayıp kanepeye oturdu. Lucy de hemen kucağına atladı. Arthur, turuncu gözleriyle şirin şirin bakan köpeğin başını okşadı.

Mike dumanı tüten kahve kupalarını masaya koyarak, “Eee... Bir sonraki seyahat nereye?” diye sordu. “Demek istediğim bu kez hangi uğurun izini süreceksin?”

“Bilmiyorum, ama boya paleti biraz merakımı uyandırdı. Ayrıca kayıinvalidemi düşünmeyeli de yıllar olmuştu. Dediğim gibi şimdilik bilmiyorum... Belki de araştırmayı tamamen bırakmalıyım, bu macera başımı ağrıtıyor.”

“Asla vazgeçmemelisin. O bileklikteki uğurlar sana şans getirebilir.”

Arthur kafasını salladı. Başına gelen onca şeyden sonra bu konuda ciddi şüpheleri vardı. “Şans mı?”

“Şans getiren uğurlar vardır ya... Mesela bana şans ve uğur getiren şey Lucy.”

“Hiç sanmıyorum...”

“Kaç yaşındasın, Arthur?”

“Altmış dokuz.”

“Bak, yaşlanmış olabilirsin ama hâlâ çokmedin. Muhtemelen yaşamak için daha yirmi yılın falan var. Hayatının son yirmi yılını sümbül yetiştirip çay içerek mi geçireceksin? Sence karın böyle yaşamayı ister miydi?”

“Bilmiyorum,” dedi Arthur iç çekerek. “Bilekliği bulmadan önce az evvel dediğin şeyleri yapıyor ve acaba Miriam benden ne isterdi diye düşünüyordum. Ama şimdi... Hiçbir şeyden emin

değilim. Bunca yıl boyunca karımı çok iyi tanıdığımı inanmış-
tım. Gel gör ki şimdi onun bana anlatmadığı, belki de anlatmak
istemediği onlarca yeni şey keşfediyorum. Bunların hepsini ben-
den gizlemeyi başardıysa kim bilir başka ne sırları vardı? Mesela
bana sadık mıydı? Onu sıkıyor muydum? Yapmaktan hoşlandı-
ğı şeyleri benim yüzümden mi yapamıyordu? Ben ona hep engel
mi oluyordum?” Kafasını eğip yerdeki rengârenk halıya baktı.

“Biri bir şeyi yapmayı gerçekten çok istiyorsa ona kimse en-
gel olamaz. Belki de senden önceki hayatının artık eskide kal-
dığını düşünmüştür. Bazen hayatının bir bölümünü yaşarsın
ve arkanda bırakırsın, geriye dönüp bakmak istemezsin. Ben
uyuşturucu yüzünden ömrümün beş yılını heba ettim. O gün-
lere dair tek hatırladığım sabah kalktığımda kendimi berbat
hissetmem, aylak aylak sokaklarda dolaşmam ve yoksunluk
krizine girdiğimde delirecekmiş gibi hissetmem. O zamanları
hatırlamayı hiç istemiyorum. Artık tek isteğim kendi ayakları-
mın üzerinde durabilmek, düzgün bir iş, bir de bana uygun bir
kız bulabilmek.”

Arthur kafasını salladı. Mike’ın ne demeye çalıştığını anlıyor
olsa da ikisi aynı şey değildi. “Bana kitaplarından bahsetsene,”
dedi. “Hikâyenı dinlemeyi çok isterim.”

“Şey... Sadece onları seviyorum. Çocukken okuduğum bir
masal kitabı hâlâ aklımda mesela. Bir kavanoz bala ulaşmaya
çalışan bir ayı hakkındaydı. Ayı hiç vazgeçmiyordu. Uyuşturu-
cuyu bırakmaya çalışırken hep o ayıyı düşündüm. Kendi bal ka-
vanozumun kapağını açmak için çabalamak zorundaydım.”

“Küçükken çocuklarıma kitap okumayı çok severdim. Gerçi
oğlum hep annesinin okumasını tercih ediyordu. Onlara kitap

okumak kendimi özel hissettiriyordu. Bu arada masalları ben de çok severim.”

“Herkesin anlatacak iyi bir hikâyesi vardır, Arthur. Bugün evden çıkarken senin gibi maceraperest biriyle tanışacağım, başını dertten kurtaracağım, gece de evimde ağırlayacağım aklımın ucundan geçmezdi. Ama bak buradasın ve iyisin Arthur, en azından emekli ve ihtiyar bir adama göre fena sayılmazsın,” diye takıldı.

“Biraz pis olsan da senin de durumun fena değil.”

İki adam kahkahalarla güldü.

“Kendimi çok yorgun hissediyorum. Senin için sakıncası yoksa hemen yatabilir miyim?”

“Kesinlikle yok ahabap, rahatına bak. Banyo koridorun sonunda... Sen benim yatağında yat, ben kanepede yatarım.”

“Hayır, hiç gerek yok. Ben burada kanepede yatarım, hem Lucy de bana arkadaşlık eder.” Küçük köpek Arthur’un yanına kıvrılıp uyudu.

Mike odadan çıktı. Saniyeler sonra yeşil yün bir battaniyeyle döndü. Biraz rutubet kokuyordu. “Al bakalım, bu seni sıcak tutar.”

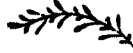
“Evet, öyle olacağından eminim,” dedi Arthur battaniyeyle bacaklarını örterek.

“Tamam... O hâlde iyi geceler Arthur.”

“İyi geceler.”

Arthur uyumadan önce nerede olduğunu söylemek ve adasından bahsetmek için kızı Lucy’yi aradı, ama telefon açılmadı. Cep telefonunu kanepenin döşemesine sıkıştırdı. Ardından yatma pozisyonu aldı, gözlerinden uyku akıyordu. Uyumadan önce

gördüğü son şey sokak lambasının ışığıyla parlayan boya paleti uğuru oldu.

Ertesi sabah uyandığında Lucy yanında yoktu. Esneyerek Mike'in oturma odasına baktı. Birden gözü sehpa takıldı, üstünde hiçbir şey yoktu. Yani, bilekliği artık orada değildi. Artık ılık ılık parlamıyordu.

Doğruldu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Boğazında kocaman bir yumru hissetti. Tanrı aşkına bileklik neredeydi? Gece yatmadan önce oraya bıraktığından adı gibi emindi. Ayağa kalkmaya çalıştı, ancak az kalsın gerisin geri düşüyordu. Dizleri kilitlenmiş, sırtı iki büklüm olmuştu. Mike bilekliği almış olamazdı. Bunu yapamazdı! Arthur ona güvenmişti, ayrıca burası onun dairesiydi. Fakat birden bunu sorgulamaya başladı. Gerçekten burası onun dairesi miydi? Öncelikle etrafta hiç kişisel eşya yoktu. Ayrıca kitaplardan bahsettiğinde Mike'in nasıl gerildiği gözünden kaçmamıştı.

"Lucy?" diye seslenip, döşemelere sürten bir tırnak sesi duymayı bekledi. Ancak yan dairede tartışan çiftin gürültüsünden başka ses yoktu. Adam kadına *tembel pislik* diyor, kadın da adama *şişman ezik* diye bağırıyordu.

Yeşil battaniyeyi yere atıp dairenin içini gezmeye başladı. Bütün eşyalar sıradandı. Kişisel olarak nitelendirilebilecek tek bir fotoğraf çerçevesi ya da aksesuar göremiyordu. Banyoda, lavabodaki bitmiş Colgate diş macunundan başka bir şey yoktu. Sonra buzdolabını açtı, orada da sadece yarım şişe süt vardı.

Yalnızdı... Bu evde hiç kimse ya da bir insana ait denebilecek hiçbir şey yoktu.

Kanepeye oturup kafasını ellerinin arasına aldı. Sonra döşemeye sıkıştırdığı cep telefonunu çıkarıp baktı, Lucy aramasına dönmemişti. Bu yolculuğa hiç başlamamalıydı. Olay ve duygularla yüklü bir lunapark treninde heyecanlı anlar yaşamaktansa, sıkıcı hayatının konforlu sınırlarındaki huzurla yetinmeliydi. Aklına birden sırt çantası geldi. Yoksa o da mı kayıptı? Cüzdanı çantanın ön gözünde idi. Beş parasız koca Londra'da ne halt edecek, evine nasıl dönecekti? Şu an nerede olduğunu bile bilmiyordu. Yüksek sesle, "Ben katıksız bir aptalım Miriam," dedi. Ne yapıp edip buradan çıkarak evine dönmenin bir yolunu bulmalıydı.

Göğsünde bir ağırlık hissetmeye başladığı an kapının kilidinden bir ses geldi. Yüreği yerinden oynadı. "Mike?" diye seslendi. "Mike, sen misin?"

"Evet, adım bu. Ama çok söyleyip eskitme." Kapı çarparak kapandı. Lucy önden koşup bacaklarına sürtündü. Arthur köpeğin boynunu sıvazladı.

Mike kanepenin üstüne bir poşet koydu. "Yiyecek bir şeyler almak için dışarı çıkmıştım. Pek fazla şey alacak param yoktu, ama en azından ekmek ve tost için yağ alabildim. Süte param yetmedi. Buzdolabındakinin de tarihi geçtiği için sade kahveyle idare etmek zorundayız."

Arthur kendine engel olamayıp Mike'a sarıldı. Genç adamın bedeni şaşkınlıktan kaskatı kesildi. "Şey... Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi Arthur derin bir oh çekerek. Sonra gözü sehpaye gitti.

“Ah... Bilekliğinin nerede olduğunu merak ediyorsun. Uyan-
dığında yerinde olmadığını gördün, ben de gitmiştim. Onu alıp
kaçtığımı sandın.”

“Özür dilerim, yani bu aklımdan geçti. Son zamanlarda in-
sanlara güvenim bir hayli sarsıldı.”

“Hayır, seni anlıyorum.” Mike kitaplığın yanına gidip bir
sözlüğü yana itti. Bilekliği alıp Arthur’a verdi. “Geçen ay soyul-
dum. Bu yüzden ortalıkta değerli bir şey bırakmıyorum, gerçi
artık değerli denebilecek bir şeyim de kalmadı ya...”

“Önemli bir şeyini mi aldılar?”

“Babamın saati... Altın Rolex... Jeff o saat için bana servet
teklif etmişti, ama yapamazdım. O saati satmaktansa aklıktan
ölmeyi tercih ederdim. Bu hayatta elimde kalan tek şey o saatti,
çünkü sahip olduğum her şeyi uyuşturucu almak için yok pa-
hasına satmıştım. Şimdi bunu yaptığıma o kadar pişmanım ki...
Babam ben üç yaşındayken öldü.”

“Çok üzüldüm.”

“Aslında kimin çaldığını biliyorum. Karşı dairemde yaşayan
aşağılıklar... Ne zaman çıkıp ne zaman döndüğümü biliyorlar.
Saati mutfak dolabında saklıyordum. Bir gün eve döndüğümde
kapının zorlandığını fark ettim. Hemen karşı komşunun kapı-
sını çaldım, adi herif bana dostça davrandı. Normalde bana bir
dakikasını bile ayırmayan adam o gün bana bir fincan çay ikram
etti. Ona saatle ilgili bir şey bilip bilmediğini sorduğumda sü-
rekli gözlerini kaçırıyordu. Adım gibi eminim ki o aldı. Saatin
arkasında babamın ismi yazıyordu; Gerald...”

Arthur, Mike’ı rahatlatacak bir söz söyleyemedi. Bir takı ya
da aksesuarın duygu ve anıları saklayan özel bir nesne olduğunu,

manevi değerine fiyat biçilemeyeceğini kimse ondan iyi bilemezdi. “Bunu duyduğuma çok üzıldüm. İzin verirsen burada kalmamın karşılığında sana biraz para vermek istiyorum.”

“Hayır, istemiyorum. Ben yardıma muhtaç biri değilim. Lanet olası flütüm nerede?”

“Kitaplığın rafında.”

“Ah, tabii ya...” Flütü cebine sokup sehpanın üstünde duran Lucy’nin tasmağını aldı. Telaşla hayvanın boynuna geçirdi. Lucy kafasını sallayarak Arthur’a baktı.

“Bugün ben sizinle gelmiyorum,” dedi hayvanın çenesini okşayarak. “Bugün Mike’la baş başasınız.”

Küçük birer tost yiyip hep beraber daireden çıktılar. Aralarında bir gerginlik hâkimdi. Arthur genç adamı gücendirdiğinin farkındaydı ve daha kötü bir şey yapmaktan çekiniyordu.

Mike kapıyı kilitledikten sonra merdivenden indiler.

Zemin kata indiklerinde Mike, “Tamam Arthur, yollarımız burada ayrılıyor,” dedi. “Karşıda bir otobüs durağı var. 87a numaralı otobüs seni doğruca King’s Cross istasyonuna götürür.”

“Teşekkür ederim. Sana para vermeme istemediğinden emin misin?”

Mike kafasını iki yana salladı. “Hayır, benim için zevkti. Görüşürüz o hâlde.” Arkasını dönüp yürümeye başladı.

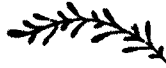
Arthur genç adamın arkasından baktı. Her ne olursa olsun ikisi bir şeyler paylaşmıştı ve vedalaşmaları bu kadar basit olmamalıydı. Genç arkadaşı sayesinde insanlara olan inancı ve güveni biraz tazelenmişti. Birkaç adım ilerleyip, “Mike,” diye seslendi.

Kurtarıcısı ona dönüp kaşlarını çattı. “Evet?”

“Her şey için çok teşekkür ederim.”

“Önemli değil. Sakın kaybolma ve yabancı adamlarla konuşma. Ha, bu arada... Her şeye iyi tarafından bakmayı da unutma. Söylediğim gibi o bileklikteki uğurlar sana şans getirebilir...”

Çiçek

Arthur, Mike'ın verdiği talimatlar doğrultusunda otobüse binip King's Cross İstasyonu'na gitti. Oradan trene bindi ve yol boyunca uyudu. Omzuna değen kemikli bir elle uyandı. "York'a geldik," dedi kaşları ağarmış yaşlı adam. "Burada inecektiniz, değil mi?"

Arthur adama teşekkür etti. İstasyondaki içecek otomatından aldığı suyu avucuna dökerek yüzüne çarptı. Yorgunluğunu hâlâ üzerinden atamamıştı ve içini tuhaf bir özlem duygusu kaplıyordu.

İstasyondan çıktı. Ön avluda dikilip taksileri, trene yetişmek için koşan yolcuları, akrabalarını, sevdiklerini karşılayan insanları izledi. Kendi çöplüğünde, yani evim dediği yerde olduğuna o kadar memnundu ki etrafındaki her şey gözüne bir başka güzel görünüyordu.

Bir yanı evine dönmeyi, Frederica'yı sulamayı ve bir fincan leziz çay yapmayı çok istiyordu. Ancak diğer yanı eve dönmek için henüz erken olduğunu, bir şeylerin yarım kaldığını söylüyordu. Aslında haksız da sayılmazdı... Hemen

eve dönmek yerine Miriam'ın annesi hakkında daha fazla şey öğrenmeliydi.

Yürürken yolu uzatıp Thornapple'ın merkezine saptı. Kestirmeden gidebilirdi ama düşünmek istiyordu. Son birkaç günde o kadar şey olmuştu ki kafasını toplayıp sakın bir değerlendirme yapsa iyi ederdi.

Miriam'ın maceralı hayatının bir bölümünde nerede yaşadığını ve kimleri tanıdığını bulmuştu. Ancak buradan neden ayrıldığını hâlâ bilmiyordu. Bu Thornapple sakini birinden beklenmeyecek kadar sıra dışı bir hareketti. Burada yaşayan insanlar doğar, evlenir, çocuk sahibi olur ve köyde kalırdı. Normal ya da alışılmış olan düzen böyle işliyordu ve maalesef pek istisnası yoktu.

Acaba Miriam kaplanlarla dolu bir malikânede yaşarken heyecanlanmış mıydı? Yoksa bunu yeni bir yer bulana dek katlanmak zorunda olduğu bir zahmet olarak mı görmüştü? François de Chauffant'ın gay olduğunu biliyor muydu? O adam sahiden de hayatının aşkı olabilir miydi? Peki ya o soğuk annesi... Çiçek uğrunu verirken minicik de olsa tebessüm etmiş miydi? Bir kerecik olsun anne kız çok özel ve şefkat yüklü bir an paylaşmışlar mıydı? Galiba Arthur bu soruların yanıtını asla öğrenemeyecekti...

Keşfettikleri Miriam'dan ibaret değildi tabii... Son birkaç günde kendiyile ilgili de pek çok şey öğrenmişti. Mesela bir kaplanın saldırısına uğrarken bu kadar cesur davranabileceğini kendinden beklemezdi. Kocaman bir kaplanla burun buruna geldiği an koşabilir, çığlık atabilir ya da korkudan aklını kaçırabilirdi. Bunlar onun yapacağı şeylerdi, ama sakın kalıp beklemek... İşte bu hiç tanımadığı Arthur'a ait bir tepkiydi. Sonra hayatında ilk

kez diş fırçası ve pijamaları yanında olmadan geceyi başka bir yerde, daha doğrusu tuhaf bir malikânede geçirmişti. Sanki bir gün önce sabah rutinini tekrarlayamadığı için alnından boncuk boncuk terler akan adam o değil de bir başkasıydı.

Ayrıca kafede karşılaştığı yabancı bir adama ilişkiler konusunda tavsiye vermiş, bunu yaparken de aptal ve yaşlı bir adam gibi değil görmüş geçirmiş biri olarak konuşmuştu. Bir de aşk konusundaki en büyük rakibiyle yüzleşme cesaretini göstermişti. Yaşadığı şeyin zorluğu yüzünden oradan hemen çekip gitmek yerine Sebastian'a yardım etmeye çabalamıştı. Onu en çok şaşırtan da bir zamanlar uyuşturucu bağımlısı olan genç adamla tatlı köpeği olmuştu. Onların karşısında uyumlu, açık sözlü ve samimi birine dönüşmüştü. Bu özelliklere sahip olduğundan bile haberi yoktu. Kendisi hakkında yanıldığını, sandığından çok daha güçlü ve derin bir adam olduğunu fark etmişti. Özetle kendiyile ilgili keşfettiği şeyler epey hoşuna gidiyordu.

Yaşadığı olaylar silsilesiyle yeni insanlar Arthur'da tuhaf bir duyguyu ortaya çıkarmıştı; arzu... Ancak bu arzu şehvet ya da özlem gibi bir şeyden ziyade diğer insanların varlığına tepki vermek demekti. Etrafında birinin yardıma ihtiyacı olduğunda Arthur'un içinden o kişiye yardım etmek geliyordu. Kaplan saldırdığında yaşamayı arzulamıştı. O turuncu vahşi yaratık tam tepesinde dikilirken geçmişi değil de geleceği düşünmüştü.

Bunlar Miriam öldüğünden beri, yani aylardır uzak durduğu, yok saydığı hislerdi. Çünkü o zamanki Arthur gece yatıp sabah kalkmayı istemeyen, yolun karşısında yaşayan Terry'nin onu yatağında ölü bulması için mektup gönderme planları yapan biriydi.

Bir saniye bile durup diğer insanların nasıl yaşadığını düşünmemişti. Ona göre dünyadaki bütün insanlar onunki gibi bir evde yaşıyor, her sabah onunla aynı saatte uyanıyor ve her gün onun yaptığı şeyleri yapıyordu. Sonsuza dek gazete okuyup televizyondaki saçma şovları seyredebilirdi. Ne kadar da dar bir vizyona sahipti. İnsanların onunkiyle alakası bile olmayan yaşamlar sürdüğünü görememek nasıl bir duygusal körlüktü.

Ancak artık o eski Arthur değildi. Artık farklılık, çeşitlilik kavramlarını keşfetmiş ve idrak etmişti. İnsanların kendilerine ait altın kafesleri vardı. Tıpkı aylarca sevdiği adam birden yabancı birine dönüşen ve hayatını o adamın eli ayağı olmak için feda eden Sebastian gibi... Sonra birbirlerini el çanıyla çağıran Lord ile Leydi Graystock'ı düşündü. Onları görünce yaşadığı hayatın Miriam'ın gardırobundaki giysiler gibi gri ve iç karartıcı olduğunu fark etmişti.

Hatta bir keresinde geçmişe bakıp her şeyi siyah beyaz görme gafletine bile düşmüştü; gökyüzü, kum, karısının giysileri... Bütün anıları önce soluk bir film şeridine, sonra da hiçbir şeyin tam seçilmediği puslu şekillere dönüşmüştü. Durmak istemişti... Durmak... Zamanı geri almak... Miriam'ın süet botuna elini sokmadan botu derneğe gidecek eşyalar poşetine koymak... O zaman dilediği gibi unutkan ve kör olabilirdi. Karısının yasını tutan huzurlu bir dul gibi yaşayabilirdi. O zaman bütün hayatını her şeyin mükemmel olduğu geçmiş günleri düşünerek geçirebilirdi.

Ancak bunlar artık mümkün değildi, çünkü artık gerçeği biliyordu. Çok farklı yaşamlar süren iki çocuğu vardı ve çocuklarıyla iletişimi kopma noktasındaydı. Her konuşmalarında ses

sevgi dolu ve endişeli gelen Lucy bile öz babasına mesafeliydi. Arthur daha kızına bileklikten bahsedememişti, şu an kendini buna hazır hissetmiyordu. Lucy'nin de ondan bazı şeyler gizlediğini hissedebiliyordu. Kırk yılda bir Dan'le telefonda konuştuğunda arkadan hep aile ortamına özgü sesler geliyordu, ama Arthur detayları bilmiyordu. Yıllarını aynı evde geçiren üç insan üç yabancıya dönmüştü. Maalesef Miriam'sız bir aile olmak konusunda sınıfta kalmışlardı.

Bundan sonra kontrolü eline alması gerekiyordu. Nasıl ki bilekliği bulduğunda bütün sorumluluğu üstlenip uğurların ardında yatan gizemlerin peşine düştüysen, aynı şeyi ailesi konusunda da yapmalıydı. Birbirlerinden bu derece kopmalarının nedeni iyice anlayıp, ailesini tekrar bir araya getirmek zorundaydı.

Arthur kendini nadasa bırakılmış bir tarlaya saçılan tohum gibi hissediyordu. Anlaşmazlıklara, zorluklara ve aksiliklere rağmen kök salmayı, filiz vermeyi başarabilmişti. Büyümeye, gelişmeye devam etmek istiyordu. Frederica'nın da yaprakları bir zamanlar sararıp kurumuştı. Onu suyla ve sevgiyle besleyip hayata döndürmeyi nasıl başardıysa şimdi de aynısını kendisine yapıyordu.

Kendini cesur hissediyordu.

Verdiği onca zahmet için Mike'a teşekkür etmesi gerektiğine karar vererek yakındaki postaneye doğru yürüdü. Teşekkür kartı satın almak demek sınırı geçip düşman toprağına adım atmak demektir. Nasıl bir riske girdiğinin farkındaydı.

Kırmızı dış cepheli küçük postaneye vardığında tabelada, "Öğle tatili nedeniyle kapalıyız," yazıyordu. Saat bir buçukta açılacaktı. Vera'nın keyifle ayağına kalkıp tabelayı saat tam 12:25'te ters çevirdiğinden adı gibi emindi.

On beş dakika beklemesi gerektiğini bilen Arthur, kaldırımın üstünde bir sağa bir sola yürümeye başladı. Yaşlı ve emekli bir adama göre çok fazla kaldırım taşı saymıştı.

Yolun aşağısına, birbirinin tıpatıp aynısı olan evlere baktı. Miriam da önceden o evlerden birinde, kırmızı kapılı olanda oturmuştu. Şimdi orada iki kadın ve çocuklarından oluşan genç bir aile yaşıyordu. Vera'dan duyduğu dedikodulara göre birlikte olabilmek için ikisi de kocasını terk etmişti.

Miriam tek çocuktu ve annesi çok muhafazakâr bir kadındı. Arthur, Bayan Kempster'ın kalbini kazanmak için neler neler yapmıştı; ayakkabılarını bir güzel cilalamak, pasta götürmek, defalarca pamuk fabrikasındaki makineye parmağını nasıl kap-tırdığının hikâyesini dinlemek... Annesi ne zaman, "Sana nasıl kaza geçirdiğimi anlattım mı?" diye sorsa Miriam'la birbirlerine bakıp gülümserlerdi.

Düğün fotoğraflarında tipik yeni evli çiftler gibi yanak yana-ğa poz vermişler, onları bekleyen geleceği düşünüp sırtmışlardı. Ancak Bayan Kempster bütün fotoğraflarda düğünde değil de cenazedeymiş gibi görünüyordu. Devasa boyuttaki kahverengi deri çantasını sıkıca göğsüne bastırmış, ekşi bir şey yemiş gibi suratını ekşitmişti.

Ölümünden sonra evini boşaltırken bütün eşyaları küçücük bir kamyonete sığmıştı. Arthur hayatında onun kadar cimri bi-rini görmemişti. Acaba çiçek uğuru Miriam'ın eline o zaman mı geçmişti? Öyleyse bile karısının bundan söz ettiğini hatırlaya-mıyordu.

Adımlarını hızlandırdı ve birden kendini kırk sekiz numaralı kapının önünde buldu. Kapı aniden açılınca içerden bir kadın

çıktı. Neşeyle, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Yeşil renk, asık bir bluz giymiş, içine sutyen takmamış, saçına da mor renk bir eşarp bağlamıştı. Simsiyah saçları kıvrır kıvrır, teni de içtiğimiz kahveyle neredeyse aynı renkti. Verandanın basamağında elindeki mutfak havlusunun suyunu sıktı ve ardından havluyu silkeledi.

"Evet, sorun yok," dedi Arthur elini kaldırarak.

"Bir şey mi arıyorsunuz?"

"Hayır. Şey... Aslında öyle sayılır... Karım önceden burada oturuyordu, yani genç kızken. Ne zaman buradan geçsem geçmiş günleri düşünürüm."

"Ah... Anlıyorum. Ne zaman taşındı?"

"1969 yılında evlendik. Ancak evi 70 ya da 71'de boşalttık, annesi öldükten sonra."

Kadın başını salladı. "İsterseniz içeri gelip bakabilirsiniz."

"Hayır, hayır. Hiç gerek yok. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Rahatsızlık ne demek, lütfen rahat olun. Yalnız çocukların eşyalarının üstünden atlamanız gerekecek."

Arthur tekrar itiraz edecekti ki kadının teklifini tekrar düşündü. Tanrı aşkına, neden inat ediyordu ki? Eski günleri yâd etmek için bulunmaz bir fırsattı. "Teşekkür ederim, çok düşünceli ve nazıksınız."

Ev tanınmayacak hâldeydi. Diğer bir deyişle onun hatırladığı evle alakası yoktu. Eskisinin aksine daha aydınlık, rengârenk ve darmadağındı. İnsana mutluluk veren bir havası vardı. Şöminenin önünde Miriam'la karşılıklı sandalyelerde oturdukları günleri gözünün önüne getirdi. Bayan Kempster

tam ortalarında oturur, kesik parmağını gururla sergileyerek örgüsünü örerdı. Eskiden duvarlar kahverengiydi, halı da bir hayli yıpranmıştı. Yanan kömürün kokusu ile sürekli şömineye yakın oturmaktan tüyleri is kokan köpek hâlâ hatırıındaydı.

“Tanıdık geliyor mu?”

“Pek değil... Demek istediğim evin planı aynı tabii, ama onun dışındaki her şey çok farklı. Ev şimdi çok daha mutlu görünüyor. Ve modern...”

“Şey, bütçemiz dâhilinde elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz. Fena bir yer olmadı, gerçi postanedeki kadın bu durumu pek tasvip etmiyor ama... Çünkü gördüğünüz gibi burada partnerimle yaşıyorum. Daha da kötüsü onun gözünde biz melez ve aykırı insanlardan başka bir şey değiliz.”

“Vera insan ayırımı yapan biri değildir. Sadece dedikodu yapmayı çok seviyor.”

“Bilmez miyim! Şu kadarını söyleyeyim, o kadının bilmediği bir şey kesinlikle bilinmeye değer değildir.”

Arthur mutfığa girdi. Mutfak dolapları parlak beyaz, yemek masası da sarıydı. Hâlbuki Bayan Kempster’in mutfığı her adımda gıcırdayan yer döşemeleri, koyu renk dolapları ve arka kapıdan esen rüzgâr yüzünden her anlamda buz gibi ve kasvetliydi.

Ardından üst kata çıktı. Sahanlıkta durup bir zamanlar Miriam’ın yatak odasına açılan kapıya baktı. Odanın duvarları şu an kıpkırmızıydı. Ranzalar, oyuncaklar, duvardaki renkli harita ve diğer eşyalarla hem kalabalık hem de canlı görünüyordu. Odayı incelerken gözlerinin önünde eski bir hatıra belirdi.

Bayan Kempster üst kata çıkmasına sadece bir kez izin vermişti, o da yatağının ayağını tamir ettirmek için. Arthur’la

Miriam'ı gözünün önünde tutmayı seviyor, kendince uygunsuz bir şey yapmadıklarından emin oluyordu. Öyle ki tualete gitmesi gerektiğinde Arthur arka bahçedekini kullanıyordu.

O gün Arthur yatağın ayağını tamir etmek için tornavidayı, vidaları ve yağ tenekesini üst kata çıkardıktan sonra kendine engel olamayıp göz ucuyla Miriam'ın odasına bakmıştı. Yatağının üstünde kırkyama işi bir örtü seriliydi. Ahşap sandalyenin üstünde oyuncak bir bebek duruyordu. Duvarda, hatta şu anki haritayla aynı yerde bir dünya haritası asılıydı. Ancak o daha küçük ve soluk renkliydi, kenarları da kıvrılmıştı.

Arthur o zaman yatak odasında asılı bir harita olmasını çok tuhaf bulmuştu. Çünkü Miriam seyahatten ya da yeni yerler görmek gibi bir isteği olduğundan hiç söz etmemişti. Haritada üç farklı noktanın üstüne kırmızı başlı raptiye takılmıştı. Evet, bunu gayet net hatırlıyordu. Daha yakından bakmak için odaya girmişti. Raptiyenin göz alıcı rengi mat yeşil kıtaların üstünde bir hayli göze çarpıyordu. Dokunmak için elini uzatırken aklına iki seçenek gelmişti; müstakbel karısı ya coğrafyayla ilgileniyordu ya da harita ona ait değildi. Raptiyelerden biri İngiltere, biri Hindistan, biri de Fransa'nın üstündeydi.

Yatağın ayağını güzelce tamir ettikten sonra üstüne oturup test etmişti. Bayan Kempster yatarken yatak çöksün istemezdi. Sağlam olduğuna kanaat getirdikten sonra aletlerini toplayıp alt kata inmişti.

Gizli gizli odasına girmesini hoş karşılamayacağını düşünerek harita konusunu Miriam'a hiç sormamıştı. Önemsiz bir şey olduğunu düşündüğü için hafızasının derinliklerine gömmüştü. Ta ki şu ana kadar...

Miriam'ın Londra'da bulunduğunu ve Hindistan'da yaşadığını artık biliyordu. Şimdi kafasını kurcalamaya başlayan şey Fransa'ya gidip gitmediği idi.

Ebeveyn yatak odasına hızlıca göz atarken kafasının içinde bir sesin aniden, "*Evet, Arthur... Miriam'ın annesinin ilk adı Pearl'dü,*" demesini ümit ediyordu. Ancak maalesef o sesi duymadı. Miriam annesinin özel eşyalarını düzenlerken Arthur da yanındaydı. Doğum sertifikasını görmemişti, sadece birkaç aile fotoğrafı vardı.

Kayınvalidesinin ilk adının ne olduğunu gerçekten öğrenmek istiyorsa, sadece bir kişi ona yardım edebilirdi. Bu kişi Thornapple'daki herkesi tanıyan, her şeyi bilen biri olmalıydı; Postane görevlisi Vera...

Hemen alt kata indi. Kibar kadına teşekkür edip postanenin yolunu tuttu.

Postanenin giriş kapısı çok ağırdı. İçeri adım attığı an Vera'nın sesli bir şekilde nefes aldığını duydu. Malum Bernadette'i sorduğu için Vera'yı terslediği günden beri buraya gelmemişti.

İçeride bir iki tur atıp bir hayli gerilen sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Ardından küçük bir bant, naneli şeker, bir paket bagej etiketi ve iki tane teşekkür kartı aldı. Parti şapkası takmış köpek resmi olanı Mike, aynısının kedilisini de Graystocklar için almıştı. Vera'nın arkasından delici bakışlar fırlattığını hissedebiliyordu. Eli kolu dolunca bankonun oraya gidip aldıklarını bankonun üzerine koydu. Camın arkasındaki Vera hepsini teker teker bölmeden içeri aldı ve fiyatlarını toplamaya başladı. Hesap makinesinin tuşlarına basarken yüzünde çok ciddi bir ifade vardı.

“Eee... Şey... Çok güzel bir gün değil mi?” dedi Arthur muhabbet açmaya çalışarak.

Vera homurdandı. Arthur’un söyledikleriyle zerre kadar ilgilenmiyormuş gibi yavaşça gözlerini kırttı.

Arthur güçlkle yutkundu. “Az önce karımın eski evine uğradım. Kırk sekiz numaraya... Orada yaşayan kadın senin kasaba sakinleri konusunda çok bilgili olduğundan söz etti.”

Vera tuşlara daha hızlı ve sert basmaya başladı.

“Evet. Ben de artık o evi tanıyamıyorum. Miriam’ın henüz genç bir kızken orada yaşadığına inanmak güç, yıllar su gibi akıp geçiyor.”

Vera’nın dudaklarındaki seğirme Arthur’un gözünden kaçmadı. Sanki o da sohbeete katılmak istiyor, ama kendini tutuyordu. Bandın fiyatını kontrol etmek için bantların durduğu rafın yanına gitti. Oradan aldığı turuncu bir etiketi masasına yapıştırdı.

“Yıllarca burada nelere tanık olmuşsundur. Kimler geldi kimler geçti her şeyi biliyorsundur. Postane sahibi olarak toplumda önemli bir statüye sahip olmak çok büyük bir ayrıcalık olsa gerek. Bu arada korkarım son gelişimde biraz kabalık ettim. Şey... Miriam’ın ölümünden sonra duygu ve düşüncelerim allak bullak olmuştu, uzun süre kendime gelemediğimi sen de biliyorsun...” Kafasını eğip ayaklarına baktı. Durumu ümitsizdi... Vera’nın onunla konuşmak gibi bir niyeti yoktu. Boşa çabalıyordu.

“Çok hoş ve iyi bir kadındı, yani karın...”

Arthur hemen kafasını kaldırdı. Vera’nın dudakları hâlâ sıkıca kapalıydı. “Evet, öyleydi.”

“Annesi de öyleydi, tabii...”

“Yani onu tanıyor muydun?”

“Evet, annemin bir arkadaşıydı.”

“O hâlde bana yardım edebilirsin. Bayan Kempster’in ilk adını öğrenmeye çalışıyorum. Pearl olabilir mi?”

“Evet, Pearl’dü. Hiç unutmam küçük bir kızken annem beni karşısına oturtup iki tane önemli olay anlatmıştı. Birincisi Marilyn Monroe’nun ölü bulunması, diğeri de Pearl Kempster’in boşanma işlemleri sonuçlanmadan sevgilisini eve almasıydı.”

“Yani Marilyn Monroe 1962 yılında mı öldü?”

“Evet.”

“Çok iyi bir hafızan var.”

“Teşekkür ederim, Arthur. Saçlarıma ak düşse de beynimi elimden geldiğince çalıştırıyorum. Pearl’ün yeni sevgilisi işe yaramaz hergelenin tekiydi, yazık ki o adamın gerçek yüzünü göremedi. Zavallı Miriam’ın uçağa atlayıp gitmesine şaşmamak lazım.”

“O meseleyi de mi biliyorsun?”

“Şey... Evet. Gençliğinin baharında annesiyle babasının ayrıldığını görmesi yetmiyormuş gibi annesi kaba saba bir adamı kendine sevgili yapmıştı. Sanıyorum ki Miriam bu yüzden yanında çalıştığı doktorun peşinden gitti. Adam Hindistan’a geri taşınyordu. Zaten o kadar uzak ve yabancı bir ülkeye gitmesinin başka nasıl bir nedeni olabilirdi ki?”

Arthur gözlerini kırıştırdı. Artık her şeyi daha iyi anlıyordu. Demek bu yüzden Bayan Kempster’in yüzü sürekli sirke satıyordu. Başından bir boşanma geçmiş, kızı yurtdışına taşınmış, sevgilisi de serserinin önde gideni çıkmıştı. Bunca

mutсуzluęa rağmen hayatta kalabildiğine göre gerçek bir sa-vaşçıydı.

“Teşekkür ederim, Vera. Gerçekten çok yardımcı oldun.”

“Sorun değil Arthur, ne zaman istersen.” Burnununstnde duran gözlüğünü yuкарı itti. Onun yaşındaki herkesin kullandığı gibi çerçeveleri kaplumbağa kabuğu desenli bir gözlük takıyordu. “Sanırım sen benim burada bütün gün insanlarla çene alıp dedikodu yaptığımı sanıyorsun?”

“Ben... şey...”

“Bunun doğru olmadığını bilsen iyi olur. Ben insanlarla bildikleri ya da ilgilendikleri konular hakkında konuşuyorum. Çünkü postane yöre halkının bir araya geldiği sosyal bir merkezdir. Buradaki hayatın akışındanemli bir yere sahiptir.”

“Anlıyorum. Tekrar teşekkür ederim.” Vera’nın yardımsever tavrı karşısında Arthur kendini bir parça mahcup hissetmişti.

Tam gitmekzereyken etrafını saran meraklı emekli grubunu fark etti. Konuşmayı dinledikleri anlaşılmasın diye her biri kafasını farklı yöne çevirdi. Onların bu hâli Arthur’a bir gece televizyonda izlediği zombi filmini hatırlattı. Kafalarını yana yatırmış zombiler kurbanlarının beyinlerini yemeye hazırlanıyordu. Arthur bu kez kaba ya da kırııcı olmak istemiyordu. Belki de o insanların hepsi sadece yalnızdı, tıpkı Arthur gibi. Elini kaldırıп, “Merhaba,” dedi. “Sizleri yeniden görmek ne güzel... Ben de Vera’yla biraz sohbet ediyordum. Pardon, geçebilir miyim? Teşekkür ederim... Çok teřekkrlер...”

Dışarı çıktığında güneş yüzünü yeniden göstermişti. Mutluydu... Çünkü bileklikteki uğurlardan birinin daha sırrını zmşti. Ancak bu seferkindezc ya da nahoş denilebilecek

bir şey yoktu. Belki kalan uğurların hikâyesi de bunun gibi normaldi. Belki bir daha âşıklar, sorular, huzursuz anlar ve kaygılar olmayacaktı. Evet, şu an kendini çok ama çok daha iyi hissediyordu.

Yolun karşısındaki Bernadette, Arthur'u görüp el salladı. "Ah, Arthur! Merhaba!" Yanındaki Nathan'ı peşinden sürükleyerek karşıya geçti. "Vay canına... Şu hâline bir bak. Graystock'a bir gittin, seyahatlerinin ardı arkası kesilmedi. Günlerce evden çıkmayan adam bir anda başımıza gezgin kesildi."

Arthur gülümsedi.

"Bugün turta vermek için sana uğradım. Karşı evde yaşayan ve sürekli çim biçen hoş adam dışarı çıktığını söyledi. Ben de turtayı senin yerine Bayan Monton'a verdim."

"Çok üzgünüm. Sana söylemeliydim."

"Bana açıklama yapmak zorunda değilsin, Arthur. Ben senin bakıcın değilim sonuçta. Sadece iyileşmeye başladığını görmek çok güzel demek istemiştım."

Arthur, "Üniversite araştırması nasıl gidiyor?" diye sordu Nathan'a.

Genç adam her zamanki gibi umursamazca omuz silkti. "Fena değil."

"Manchester'daki üniversite çok enteresan bir yere benziyor," diye araya girdi Bernadette. "Ayrıca çok çağdaş bir okul..."

"Güzel."

"Sırt çantan var," dedi Bernadette.

"Evet... Ve sandaletlerim..."

"Gerçek bir gezgin gibi görünüyorsun."

"Londra'ya bile gittim."

Nathan kafasını kaldırıp meraklı gözlerle ona baktı. Ancak Arthur, De Chauffant hakkında konuşmak istemediği için ayrıntılara girmedii.

“Yarın bir işin var mı?” diye sordu Bernadette. “Çok değişik bir kıymalı börek yapacağım. Farklı bir tarif, beyaz tülbende sararak pişireceğim.”

Arthur’un ağzı sulanmaya başladı. Fakat ertesi günün planı belliydi. “Kızımı ziyaret etmeye karar vermiştim. Görüşmeye-
li uzun zaman oldu.” Miriam başka bir ülkeye taşınıp annesi Pearl’dan uzaklaşmıştı. Aynı şeyi biricik kızı Lucy’yle yaşamak istemiyordu.

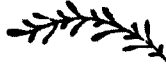
“Ne hoş... Şey... Seni görmek çok güzeldi. Belki başka bir se-
fere?”

“Evet, tabii... O hâlde sonra görüşürüz.”

Arthur cep telefonunu çıkarıp kızını aradı. Lucy telefona yine cevap vermeyince kapattı ama sonra tekrar arayıp sesli me-
saj bıraktı. “Lucy, ben baban. Londra’daydım. Acaba bazı şeylere yeniden başlayabilir miyiz diye sormak için aradım. Ben... Şey... Ben seni çok özledim. Düşündüm de belki tekrar bir aile olma-
lıyız. Annenle ilgili bir konuda seninle konuşmam lazım. Yarın sabah saat on buçuk civarında sana uğramayı düşünüyorum. Umarım görüşebiliriz.”

Postaneden aldıklarını sırt çantasına koyup evine doğru yürümeye başladı. Artık Miriam’ın yollara düşme nedenini bi-
liyordu. Bilmediği şey bütün bunlardan neden kendisine hiç bahsetmediğiydi.

Yeşil Filizler

Arthur ertesi sabah uyandığında bir şeylerin değiştiğini hissediyordu. Birincisi uyuyakalmıştı. Saati sabahın üçünü gösteriyordu. Ancak saatin o kadar erken olamayacağını biliyordu, çünkü hava aydınlanmıştı ve Terry'nin çim biçme makinesinin sesi geliyordu. Kol saatine bakınca saatin gerçekte dokuz olduğunu gördü. Normalde bu saatte kalksa anında paniğe kapılırdı, çünkü kahvaltı yapmak için tam bir saat geç kalmıştı. Ancak bu sefer istifini bozmadı. Yatağında uzanmaya devam edip Lucy'nin evine gitme planları yaptı.

Kalkınca her zaman yaptığı gibi o gün giyeceği kıyafetleri yatağın üstüne yaymadı. Alt kata pijamalarıyla indi. Sonra kahvaltısını kocaman mutfak masası yerine odada yapmaya karar verdi. Mısır gevreği kâsesini alıp televizyonun karşısına bir güzel kuruldu. Rutini bozmak güzel şeydi...

Ona çeyrek kala evden çıktığından yürümek için çok zamanı vardı. Yoldan geçerken Terry ona el salladı. "Arthur, dönmüşsün. Geçen gün kızın seni arıyordu."

"Evet, öyleymiş."

“Bana kalırsa senin için çok endişelendi. Yani malum, sen pek dışarı çıkmazsın.”

“Evet, çıkmazdım.” Arthur tek ayağını diğerinin önüne atıp yoluna devam etmeye kalktı. Fakat birden tekrar düşündü ve komşusuyla konuşmak için yolun karşısına geçti. “Önce Bath’teki Graystock Malikânesi’ne, sonra da Londra’ya gittim. Bilirsin işte, biraz gezip gördüm.”

“Bence bu harika bir şey!” Terry çim biçme makinesine yaslandı. “Gerçekten... Annem öldükten sonra babam fena dağıldı. Her şeyden vazgeçip inzivaya çekildi. Yani senin böyle dışarı çıkmaman, gezmen... Bu sahiden çok güzel.”

“Teşekkür ederim.”

“Dilediğin zaman bana uğrayabilirsin. Bir bardak şeker istemek ya da biraz sohbet etmek için olabilir, lütfen çekinme. Yalnız olduğum için bir arkadaşın ziyaretime gelmesi çok hoşuma gider. Tek başına yaşamak pek keyifli bir şey değil.”

“Haklısın değil.”

“Bu arada seni yeniden *Mağara Adamları*’nda görmek güzel olur.”

“Bobby hâlâ etrafa emirler yağdırıyor mu?”

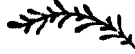
“Ah, evet. Ben de ahşap işçiliğimle parmak ısırtmaya devam ediyorum. Hâlâ arabaya benzeyen kaplumbağalar yapıyorum.”

Arthur parmak uçlarında yükseldi. “Hazır lafi açılmışken...” Terry’nin kusursuz çimlerinde hareket eden bir şey görür gibi olunca gözlerini kısıp tekrar baktı.

Terry derin bir of çekti. “Tanrım! Yine mi!” Saniyeler içinde firari kaplumbağayı yakaladı. “Bahçemde sürünenleri bu derece cezbeden ne var, gerçekten çok merak ediyorum.”

“Belki de hoşlandığı bahçen değil, sensindir.”

“Belki... Ya da sadece maceraperest bir ruha sahiptir. Sürekli aynı yerde kalmaktan hazzetmiyordur.”

Arthur kızının evine doğru yürürken normalde yapmadığı bir şey yaptı. Sürekli etrafına baktı, sesleri dinledi ve ara ara durup ne şahane bir yerde yaşadığını düşündü. Uzaktaki tarlalar yeşilin her tonuyla bezenmiş, kırkyama işi, devasa bir yorgana benziyordu. Kaldırımın üstündeki yarıklardan başını çıkaran narin papatyaların inatçı duruşlarına hayranlıkla baktı. Attığı her adımın ne demek olduğunu farkındaydı, çünkü hissediyordu. Bileğindeki sızıyı, içindeki kıpırtıyı ve her adımla kızına biraz daha yaklaştığını...

York Minster Katedrali’nin tepesi güneş ışınları vurduğça altın gibi parlıyordu. Ne kadar düşünse de o katedralin içine en son ne zaman girdiğini hatırlayamadı. Hiçbir zaman bir yapılacaklar listesi olmamıştı. Hep Miriam ve çocukların yapmak istediği şeye uyduğu için yıllarını günübirlik yaşayarak geçirmişti. Ancak artık kendine bir liste yapmasının zamanı gelmişti.

Lucy’nin evine vardığında aylardır buraya gelmediğini fark etti. Hep Lucy onun evine geliyordu; Noel’de, doğum günlerinde, olağan haftalık ziyaretlerinde... Gerçi haftalık ziyaret bölümü Miriam’ın ölümünden sonra seyrelemiş ve düzensizleşmişti. Evine gelmişti, fakat Lucy’nin mesajını alıp almadığını bile bilmiyordu.

Dış kapı yakın zamanda kırmızıya, pencere kasaları da beyazın parlak bir tonuna boyanmıştı. Lucy kapıyı açtığı anda Arthur'un içinden kızına sıkıca sarılmak geldi, tıpkı Mike'a yaptığı gibi. Ancak ne tepki vereceğini kestiremediği için kendine mani oldu. Artık kızının ona, yani öz babasına karşı ne hissettiğini bilmiyordu.

Lucy kapıyı ardına kadar açarak, "Hadi içeri gel," dedi. Üstünde beyaz önlük, ellerinde de bahçe eldiveni vardı. Elini yüzüne sürdüğünden olsa gerek gözünün altından çenesine dek topraktan ince bir çizgi uzanıyordu. Bir an Lucy'ye bakınca tıpkı annesi gibi görüldüğünü fark etti. Arthur öylece dikiliyordu. Kızı ile karısı arasındaki benzerlik akıl alır gibi değildi. Aynı eğik burun, aynı mavimsi yeşil gözler, aynı sakin tavrı... "Baba? Sen iyi misin?"

"Evet. Ben... Şey... Bir an bana anneni hatırlattın."

Lucy uzaklara baktı. "Hadi içeri gel," diye yineledi. "İstersen bahçede de oturabiliriz, hava bugün çok güzel."

Arthur yemek odasının zemininde önceden bej rengi bir halı olduğunu hatırladı. Fakat şimdi damarlı parkeyle kaplıydı. Kapının hemen yanında bir çift erkek lastik çizmesi duruyordu. Onlar Anthony'nin eski çizmeleri miydi? Yoksa tanımadığı yeni bir adama mı aitti? Lucy yeni biriyle tanışmış mıydı, yoksa hâlâ biten evliliğinin yasını mı tutuyordu? Babası olduğu hâlde bu soruların cevabını bilmiyordu.

Lucy aklından geçenleri okumuş gibi babasının bakışlarını takip etti. "Çok büyükler, ama yine de bahçede çalışırken giyiyorum. Onları Anthony'ye geri vermeyeceğim, iade etmek için fazla kaliteli. Ayağıma birkaç çift kalın çorap giydim mi gayet güzel oluyolar."

“Anlıyorum. Sağlam ve güzel görünüyorlar. Benim de yeni bir çift çizme almam lazım. Benimkiler delindi.”

“Bunlar kırk dört numara.”

“Ah, önceden benim ayaklarım da o kadardı. Ancak şimdi kırk üç giyiyorum.”

“Bunları al işte.”

“Hayır, alamam. Sen giyersin...”

“Bana çok büyükler.” Lucy çizmeleri alıp Arthur’un eline verdi. “Lütfen al, baba.”

Arthur tam itiraz etmek üzereyken kızının gözlerindeki kararlılığı görerek yumuşadı. “Teşekkür ederim. Tam istediğim gibiler. Belki annenin eşyalarında da sana uygun bir şeyler vardır.”

“Annem otuz yedi numara giyiyordu baba, benim ayaklarım otuz dokuz numara.”

“Ah...”

Bir süre sohbet ettiler. O yılki havuçların bol ve leziz ama patateslerin tatsız tuzsuz olduğundan konuştular. Ardından ravent kullanılarak yapılabilecek yemeklerden ve bahçedeki sebzelerin ekili olduğu alanları ayırmak için ahşap şeker çubuklarının nasıl işe yaradığından söz ettiler. Yıl boyunca güneşli günlerin çok olduğu, ancak yeterince yağmur yağmadığı konusunda ikisi de hemfikir. Sonra Lucy, Bernadette’in bu sıralar ne tür şeyler pişirdiğini sordu. Arthur da favorisinin sosisli börek olduğunu, badem ezmeli pastasını hiç sevmediğini, ama Bernadette’i kırmamak için mecburen yediğini anlattı. Lucy de badem ezmesinden nefret ettiğini, hatta badem gibi leziz bir şeyden yapıldığına inanmakta zorlandığını söyledi. İkisi de Noel pastasının üstü kremayla kaplandığı zaman çok daha güzel olduğunu düşünüyordu.

Çok sıcak bir gündü... Arthur kumaş pantolonla dik yakalı bir gömlek giymişti. Bunca yıl boyunca her gün bunları giydiği hâlde kendini nasıl rahat hissettiğine hayret ediyordu. Şöyle bir düşününce aslında bu kıyafetleri hiçbir zaman sevmeyeceğine karar verdi. Miriam her sabah yatağın üstüne bunları koyduğu için giymişti, zamanla da üniforması olmuşlardı.

Ensesinden süzülen ter damlaları gömleğinin yakasını ıslatıyordu. Eğilirken pantolonuna taktığı kemerin belini acıttığını fark etti. "Seyahatlerimle ilgili sana bir açıklama borçluyum," dedi.

Lucy kürekle kazdığı çukurlara tohumları attı, ama dikkatini tam veremediği belli oluyordu. "Şey... Aslında evet, borçlusun, baba. Durup dururken Graystock Malikânesi'ne gidiyorsun, sonra da bir kaplan bana saldırdı diye karmakarışık bir mesaj bırakıyorsun."

"Bu arada Londra'ya da gittim." Artık gerçeği söylemesinin vakti gelmişti. Kızının bilekliği ve ardında yatan gizemli hikâyeleri öğrenmesini istiyordu.

Lucy dişlerini sıkınca birden yanaklarında gamzeler oluştu. Tohumlara bakarken dalıp gitti. "Senin için gerçekten çok endişelendim."

"Buna hiç gerek yoktu."

"Tabii ki vardı, baba... Çok tuhaf davranıyordun. Tanrı aşkına neden birden ülkeyi dolaşmaya başladın ki?"

Arthur ayakkabılarına baktı. Lucy'nin kazdığı toprağın bir kısmı ayaklarına gelmişti. "Sana söylemem gereken bir şey var. O zaman neden böyle davrandığımı anlayacaksın. Söyleyeceğim şey... Annenle ilgili..."

Lucy kafasını bile kaldırmadı. “O hâlde anlat hadi.”

Arthur o an kızının gözlerine bakmasını diledi. Fakat o öfkesini topraktan ve otlardan çıkarmakta kararlıydı. Öyle ki toprak birkaç köstebeğin istilasına uğramış gibi görünüyordu. Arthur iyice düşünüp odaklanarak anlatmaya başladı. “Annemin gardırobunu boşaltıyordum, bir yıl sonra, yani onun ölümünden... Biliyorsun işte... Botunun içinde altın bir uğur bilekliği bulunca çok ama çok şaşırdım, çünkü o bilekliği daha önce hiç görmemiştim. Farklı farklı uğurlar vardı; bir fil, bir kalp, bir çiçek... Böyle şeyler işte. Bu konuda bir şey biliyor musun?”

Lucy kafasını iki yana salladı. “Hayır. Annemin öyle bir şey taktığını hiç görmedim. Uğur bilekliği? Ona ait olduğundan emin misin?”

“Evet, çünkü onun botundan çıktı. Ayrıca Hindistan’daki Bay Mehra fili annene kendisinin verdiğini söyledi.”

“*Fil* mi?”

“Evet, yani uğur objesi olan fil... Anlaşılan Bay Mehra çocukken annen Goa’da ona bakıcılık yapmış.”

“Baba!” Lucy geriye doğru hafifçe sendeledi. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. “Söylediğin şeyler hiç mantıklı değil. Annem Hindistan’a hiç gitmedi ki...”

“Ben de öyle sanıyordum, ama gitmiş Lucy. Hatta orada yaşamış. Bunları bana Bay Mehra anlattı, ben de ona inanıyorum. Kulağa akıl almaz derecede tuhaf geldiğinin farkındayım, fakat bu gerçek. Şu an başka nerelerde yaşadığını, biz evlenmeden önce neler yaptığını bulmaya çalışıyorum. İşte, bu yüzden önce Graystock’a, sonra da Londra’ya gittim.”

“Yüce Tanrım! Ben... Şu an burada neler olduğunu anlamakta güçlük çekiyorum. Baba sen neden bahsediyorsun?”

Arthur daha yavaş ve anlaşılır bir dille anlatmaya çalıştı. “Bileklikteki uğurlardan birine kazınmış bir numara buldum, bir telefon numarası. Numarayı arayıp, Hindistan’da yaşayan harika bir adamla konuştum. Bana Miriam’ın çocukluğunda ona baktığını söyledi. Ben de annenle ilgili bilmediğim başka neler var diye araştırmaya başladım.”

Lucy, “Annem Hindistan’a *hiç* gitmedi,” diye ısrar etti.

“Biliyorum, inanması güç.”

“Bence ortada büyük bir karışıklık var.”

“Bay Mehra doktor. Annenin gülüşünü tarif etti, bilye kesesini de biliyor. Doğruyu söylediğine inanıyorum.”

Lucy tekrar toprağı kazmaya başladı. Ardından bir kisini çıkarıp ekti ve yeniden kazdı. Bu arada da kendi kendine mırıldanıyordu.

Arthur diğer insanların duygusal tepkilerini nasıl ele alacağını, onlara nasıl yaklaşması gerektiğini bilmiyordu. Lucy on üç yaşındayken, ergenlik hormonlarının etkisiyle çirkinleştiğini düşündüğünde bile bütün kontrolü Miriam’a bırakmıştı. Erkekler yüzünden akan gözyaşlarıyla, saça atılmak istenen balyajlarla, çarpılan kapılarla ve yere fırlatılan boş bardaklarla hep Miriam ilgilenmişti. Her daim enerjik ve tepkili olan Dan’e bile sürekli, “Sakın babanla böyle konuşma,” diyen Miriam’dı.

Hâlbuki Arthur çocuklarının ruh hâlindeki değişikliklere pek takılmamış, üzerlerine gitmezse zamanla düzeleceğine inanmıştı. Fakat şimdi kızını içten içe yiyip bitiren bir şey olduğunu görebiliyordu. Sanki ağzının içi dışarı çıkmak isteyen bir

sürü arıyla dolu olduğu hâlde Lucy yutkunmaya çalışıyor ve acı çekiyordu. Kızının bu perişan hâline daha fazla dayanamazdı. “Lucy? Lucy sen iyi misin?” Şefkatle kolunu tuttu. “Bunları sana daha önce anlatmadığım için özür dilerim.”

Lucy gözlerini kısıp gökyüzüne baktı, sonra da elinin tersiyle alnından akan terleri sildi. “Evet, iyiyim.”

Arthur bir an ne yapması gerektiğini bilemedi. Acaba yıllardır birçok kez yaptığı gibi onu kendi hâline mi bırakmalıydı? Fakat bu sefer bunu yapmaya gönlü razı değildi. Elini çekmeden, “Hayır... İyi falan değilsin, bunu görebiliyorum,” dedi.

Lucy ayağa kalkıp elindeki küreği yere fırlattı. “Ben... Ben artık bunların hepsiyle başa çıkabileceğimi sanmıyorum!”

“O da ne demek?”

“Sen, çılgın seyahatlerin, annem hakkında anlattığın tuhaf hikâyeler... Anthony’nin yokluğu... Kaybettiğim...” Parmaklarını saçlarının arasından geçirip kafasını salladı. “Boş ver gitsin baba, önemli değil...”

“Hayır, elbette önemli. Amacım seni meraklandırmak ya da endişelendirmek değildi. Lütfen yanıma otur, konuş benimle. Dinleyeceğime söz veriyorum. Lütfen anlat, sorun ne?”

Lucy birkaç saniye uzaklara baktı. Babasının teklifini değerlendirmiş gibi dudaklarını ısırıldı. Sonunda da, “Peki, tamam,” dedi.

Küçük kulübeden iki plaj koltuğu alıp yan yana çimlerin üstüne koydu. Bahçe eldiveniyle üstlerindeki toz toprağı temizledi. Baba kız yan yana oturdular. Yüzleri güneşe dönük olduğu için söylemek istedikleri şeyleri birbirlerinin gözlerine

bakmadan rahatça söyleyebileceklerdi. Bu onlara bir çeşit güven ve konfor alanı sağlayacaktı.

“Sorun ne?” diye sordu Arthur bir kez daha.

Lucy derin bir nefes aldı. “Sana annemin cenazesine neden gelemediğimi söyleyeceğim. Artık bunu öğrenmen lazım...”

“Bu geçmişte kaldı, o zamanlar çok üzgündün. Annenle kendi tarzında vedalaştığını biliyorum.” Lucy’nin o gün orada olmaması canını çok yakmıştı, fakat şimdi onu çoktan affetmiş gibi konuşuyordu. Cenaze töreninde kızının böyle önemli bir günde onu nasıl yalnız bıraktığını anlayamamış, hatta bunu kabullenememişti. Bu Lucy’den beklemediği, ona hiç yakıştıramadığı bir hareketti.

“Hastaydım evet, ama başka bir şey daha vardı. Ben... Çok üzgünüm...”

Lucy’nin gözlerinden birden yaşlar boşanınca Arthur’un gözleri fal taşı gibi açıldı. O artık küçük kızı değildi, bunun farkındaydı. O hâlde şimdi ne yapmalıydı? Ona sarılmak doğru bir fikir miydi? Kararsız kalan Arthur içgüdülerini dinleyerek oturduğu yerden kalktı. Önce bedeniyle gölge yapar gibi ayakta dikildi. Sonra diz çöküp onu kollarının arasına aldı. Lucy büyürken defalarca yapması gereken şeyi yaptı ve biricik kızını sıkıca göğsüne bastırdı. Lucy bir süre direndi, kaskatı kesilmiş bedeni hiçbir tepki vermiyordu. Ancak sonra... İpleri bırakılmış bir kukla gibi gevşeyerek kollarını babasının boynuna doladı. Kafasını Arthur’un çenesinin altına gömdü ve bir süre orada kaldı.

“Neyin var Lucy? Ne oldu?”

Lucy hıçkırdıktan sonra Arthur’un daha önce hiç duymadığı bir ses tonuyla konuşmaya başladı. Sesi göğsünden, acı

dolu yüreğinden geliyordu âdeta. Öyle içli öyle kötü ağlıyordu ki... Sonra yutkunup çenesinden akan yaşları sildi. “Ben düşük yaptım, baba... On beş haftalık hamileyken. Aslında ultrasona girmiştım ve hiçbir sorun yoktu. Annemle sana yüz yüze söylemek istiyordum, çünkü bu telefonda verilemeyecek kadar büyük ve heyecanlı bir haberdı. Bu benim hayatımın olayıydı... Hatırladın mı bir gün size çay içmeye geleceğimi söylemişim? İşte, o gün size hamile olduğumu söylemeyi planlıyordum.” Keder ve pişmanlıkla derin derin iç çekti. “Birden mideme korkunç kramplar girdi. Acıyla banyonun zeminine kıvrıldım. Bebek çok erken geliyordu. Anthony hemen ambulansı aradı. Ambulans birkaç dakika içinde gelse de bir şey yapamadılar.” Kafasını salladı. “Özür dilerim. Bunları aklıma getirmek bile istemiyorum.

“Hamile kalmadan önce Anthony’yle birbirimizden uzaklaşmaya başlamıştık. Bebeği kaybedince de incelen bağlar hepten kopma noktasına geldi. Hemen sonra da annem öldü. Toparlanmaya çalıştım. Her sabah kendimi yataktan kalkmak, duş alıp giyinmek için zorluyordum. Ancak o gün... Yani annemin cenazesinin olduğu gün birden dibe vurdum. Günlerdir baş etmeye çalıştığım onca şey bütün gücümü emmiş gibi hissediyordum. Kiliseye gelip annemin tabutunu görmeyi, ağlayan insanlarla karşılaşmayı kaldıramazdım, çünkü Anthony’yle ben o kilisede evlenmiştik. Ben... Ben gerçekten çok üzgünüm, baba. Özür dilerim...”

Arthur kızının hikâyesini sessizce dinledi. Artık olanlar daha mantıklı geliyordu. Lucy’nin cenazede bulunmayışı, mesafeli tavırları... Hepsinin bir nedeni vardı demek. Kızının banyo zeminine kıvrılmış tek başına sancı çektiğini düşününce bile içi

parçalanıyordu. “Çok cesur davranmışsın. Annen seni anlaya-
caktır, tatlım. Keşke bunlardan daha önce haberim olsaydı...”

“Olamazdı, çünkü sen cenaze işlemleriyle ilgileniyor ve kırk
yıllık hayat arkadaşının yasını tutuyordun.”

“Bir aile olarak birlikte olmamız gerekirdi. Evet, o zaman ya-
pılacak çok iş vardı; imzalanması gereken belgeler, konuşulması
gereken doktorlar, tören organizasyonu, çiçekler... Bunlar zihni-
mi o kadar meşgul ediyordu ki seninle konuştuğumda ters giden
bir şeyler olduğunu anlayamadım.”

Lucy başını salladı. “Birbirimizden uzaklaşmaya başlamıştık,
değil mi? Evliliğimi kurtarma çabalarım... Dan’ın uzaklara ta-
şınması...”

Arthur elini uzatıp Lucy’nin yanağından süzülen yaşı sildi.
“Ama şimdi buradayız.”

Lucy cılız bir şekilde gülümseyip çimlere baktı. “Resmen
bahçemi mahvettim.”

“Boş ver... Sonuçta sadece çim...”

Lucy arkasına yaslanıp başını eline dayadı. “Annemi çok dü-
şünüyor musun?”

“Evet, her an...”

“Ben de... Bazen onunla sohbet etmek için telefonu elime
alıyorum, ama sonra artık hayatta olmadığını hatırlıyorum.
Yine de çoğu zaman annem hâlâ hayattaymış gibi yaparak ken-
dimi kandırıyorum. Mesela ikinizin hâlâ evde olduğunu, anne-
min toz almak ya da mektup yazmak gibi işlerle meşgul olup
ortalarda dolandığını hayal ediyorum. Böyle düşünüp kendimi
kandırmasam yokluğunun acısına katlanamazdım. Bu çok ağır,
çok can yakıcı...”

Arthur başını sallayıp, yerden kopardığı bir papatyayla oynamaya başladı. "İyi ki buraya gelmişim."

"Evet, bence de... Bu arada Dan'i arayıp her şeyin yolunda olduğunu haber vermeliyim."

"Yolunda derken?"

"Bernadette'le gidip de kaplan saldırısıyla ilgili sesli mesaj bıraktıktan sonra Dan'i aradım. Ben... Şey... Sandım ki..."

"Ne?"

"Yani bunama ya da o tarz bir rahatsızlığın olduğunu sanmıştım."

"Ah, Lucy... Çok ama çok özür dilerim. Ben turp gibiyim, en azından öyle hissediyorum. Sadece bileklik içimde bir şeyleri ateşledi; annen hakkında daha çok şey öğrenme isteğini... Niyetim seni üzmemek ya da paniğe kapılmana sebep olmak değildi."

Lucy dikkatle babasının yüzünü inceledi. Aynı gözler, aynı kibar bakışlar, her zamanki kırmızı burun... Evet, galiba söylediği kadar iyiydi. "İyi olmana çok sevindim, baba," diyerek derin bir oh çekti. "Bu arada bileklik hakkında söylediklerin gerçekten doğru mu? Yani uğurlar ve Hindistan..."

"Evet." Arthur bilekliği cebinden çıkarıp kızına verdi.

Lucy uğurların her birini dikkatle inceleyip kafasını salladı. "Bu annemin sahip olabileceği türden bir mücevhere benzemiyor."

"Ama bu ona ait, bundan eminim."

"Madem öyle, daha fazlasını öğrenmek istiyorum. Hadi bana başından geçen maceralardan bahset."

Arthur onu başıyla onaylayıp önce bilekliği nasıl bulduğunu açıkladı. Ardından kaplanla ilgili bölümü anlatıp, somut bir delil olarak kolundaki yarayı gösterdi. Hasta ve

ihthiyar De Chauffant'la ilgilenmek zorunda kalan Sebastian için nasıl endişelendiğinden, Mike'ın köpeğinin adının da Lucy olduğundan bahsetti. Son olarak da Vera'yla konuşmak için postaneye gidişine değindi.

Lucy filin üstündeki zümrüdü çevirdi. "Kısa sürede bunca şey yaşamış olmana inanamıyorum."

"Sana daha önce söylemem gerekirdi belki, fakat her şey o kadar tuhaftı ki inan başlarda ben bile inanmakta zorlanıyordum."

"Artık ben de biliyorum." Lucy bilekliği babasına geri verdi. "Peki, sırada ne var?"

Arthur omzunu silkti. "Bilmiyorum. Boya paletinin üstünde S.Y. yazıyor, kuyumcu adam bu harflerin ne anlama geldiğini bilmediğini söyledi."

"Bence araştırmaya devam etmelisin."

"Peki ya her seferinde daha büyük bir bilinmezlikle karşılaşsam? Demek istediğim ne kadar çok şey bulursam o kadar yeni soru beliriyor."

"Yine de bilmek daha iyi değil mi? Ölmeden önce annem bana üstünde beyaz çizgiler olan pembe bir kutu vermişti, hatırlıyor musun? İçinde bir sürü fotoğraf vardı. O fotoğraflara bakacak gücü kendimde bulamadım, ama istersen şimdi onu getirebilirim ve..." devamını getirmedi.

Arthur karısının yatağın altında sakladığı o şeker kutusunu tamamen unutmuştu. Miriam ona kutuyu Lucy'ye vermesinin bir sakıncası olup olmadığını sorduğunda hayır demişti, çünkü o zamanlar insanları ve yaşadıklarını nesneler yardımıyla değil, kafasının içinde saklamayı tercih eden biriydi. Hiçbir zaman fotoğraf çekecek, tren biletlerini, kartpostalları ya da tatilde alınan

hediyelik eşyaları sonsuza dek saklayacak kadar duygusal bir adam olmamıştı. Arthur önce kafasını kaldırıp mavi göğe, sonra da çimlere baktı. “Bu sana kalmış,” dedi.

Lucy kutuyu getirmeye gitti. Ardından baba kız mutfak masasına oturdular. Lucy kutunun kilidini çıkarırken Arthur’un burnuna kâğıt, mürekkep ve lavanta kokuları geldi.

Lucy fotoğrafları çıkarıp tek tek bakmaya başladı. Ara ara bazı fotoğrafları çevirip Arthur’a gösteriyordu. Arthur düğün günü çekilmiş bir fotoğrafı görünce gülümsedi. Kahverengi kıvrıkcık saçları sağ kaşının üstüne düşmüştü. Damatlığının kolları da aşırı uzundu, neredeyse parmak boğumlarına kadar geliyordu. Miriam annesinin, ondan önce de büyükannesinin giydiği gelinliği giymişti. Bu uzun yıllardır devam eden bir aile geleneği idi. Ancak gelinliğin bel kısmı çok boldu. “Bakmak istemediğinden emin misin?” diye sordu Lucy.

Arthur kafasını iki yana salladı. Geçmişine dair fotoğraflar görmek istemiyordu.

Lucy elindeki fotoğrafları bitirdikten sonra kutunun içine göz attı. “Burada... Kutunun köşesine sıkışmış bir şey var,” diyerek iki parmağıyla çekip çıkarmaya çalıştı.

“İzin ver bir de ben deneyeyim,” dedi Arthur. Katlı kâğıt parçasını çıkarıp kızına verdi. Lucy sararmış kâğıdı eliyle düzleştirdi.

“Bana kalırsa bu tebrik kartının bir parçası ya da çok eski bir tarif,” dedi kâğıda yakından bakarak. “Burada *Le Dé à Coudre* D’or yazıyor. Başka şeyler de yazıyor, fakat o kısım yırtılmış. Galiba numaralar yazıyormuş.”

Baba kız şaşkın şaşkın birbirine baktı.

“Bana hiçbir şey ifade etmedi,” dedi Arthur omuz silkerek.

“Yanılmıyorsam *d’or* Fransızca altın demek,” dedi Lucy. “Talefondan bir kontrol edeyim.”

Arthur kâğıdı eline aldı. “Sanırım burada 1969 yazıyor. Bu annenle evlendiğimiz yıl...”

Lucy parmaklarını ekrana dokundurarak tercüme sitelerinde küçük bir araştırma yaptı. Kaşlarını çatıp tekrar denedi. “Galiba bir şey buldum... ‘*Le Dé à Coudre D’or*’ ifadesi *Altın Yüksük* anlamına geliyor. Paris’te bu isimde bir gelinlik dükkânı var.”

“Paris mi?” diye sordu Arthur şokla. Sonra aklına Miriam’ın duvarındaki haritayı ve üç raptiyeyi getirdi. İngiltere, Hindistan... ve Fransa... Ancak raptiyenin Paris’in mi yoksa başka bir şehrin mi üstünde olduğunu hatırlayamıyordu.

Lucy telefonun ekranını Arthur’a çevirdi. Fotoğrafa ve vitrindeki saten gelinliğe bakılırsa çok şık bir dükkândı.

Arthur bir an kalbinin duracağını sandı. Bu tesadüf olamazdı... Miriam’ın bilekliğindeki yüksük uğuru, kutudan çıkan kâğıtta yazan Altın Yüksük kelimeleri ve evlendikleri yıl... Evet, bu üçü arasında kesin bir bağlantı olmalıydı. Ancak cevaplanması gereken asıl soru şuydu: Arthur karısı hakkında daha fazla şey öğrenmek için hazır mıydı? Ya yüksük uğurunun peşinden ta Paris’e gider de eline acı ve kafa karışıklığından başka bir şey geçmezse? O zaman ne olacaktı?

“Sence gitmeli miyiz?” diye sordu Lucy usulca.

Arthur da aynı soruyu kendine soruyordu. “Aslında... Güzel bir ipucuna benziyor...”

“Annem bir keresinde emekli aylığını aldıktan sonra bana biraz para vermişti. O parayı keyfime göre harcamamı söylemişti, ama ben harcamadım. Hatta tam olarak şu kelimeleri

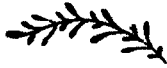
kullanmıştı: ‘Bu parayı kendine harca. Özel bir şey seç, fakat sadece kendin için olsun. Bu parayı evin ihtiyaçları ya da faturalar için harcamayı sana yasaklıyorum.’ Evet, aynen böyle demişti. Ben de bebeğim olunca ona güzel bir şey alırım diye düşünmüştüm ama... Neyse... O parayı hâlâ gardırobumdaki reel kavanozunda saklıyorum.”

“O parayı kendin için harcamalısın. Annenin dediğini yapıp kendin için özel bir şey al...”

“Ben kararımı verdim. Parayı ikimiz için de özel olacak bir şey için harcayacağım. Küçük bir Fransa tatili sence de güzel olmaz mı? Hem gelinlik dükkânına da uğrarız.”

Arthur kızının teklifini bir süre düşündü. Bileklikle ilgili yeni bir şey ğrenemese bile en azından Fransa gibi muhteşem bir ülkede kızıyla baş başa zaman geçirmiş olurdu. “Kulağ şaha ne geliyor. Hadi gidelim.”

Yüksük

Arthur'a daha önce Paris'i nasıl hayal ediyorsun diye sor-salardı muhtemelen cevabı, "Bilmem, hiç düşünmedim," olurdu. Eyfel Kulesi'ni Miriam'ın pazardan yarı fiyatına aldığı servis altlığının üstünde görmüştü mesela. Sonra... Bir prog-ramda turistleri Sen Nehri'nde gezdiren bir tekne görmüştü. İşin tuhafı teknenin kaptanını hem deniz tutuyordu hem de di-ğer insanlara yardım etmek konusunda aşırı duyarlıydı. Arthur programı izlerken Sen Nehri'nin suyunun bulanık görüldüğü-nü düşünmüştü. Suyun üstünde seyahat etmesi gerekse meşhur bir nehirden ziyade en üst katında lüks yüzme havuzu olan yol-cu gemileriyle Akdeniz'in berrak sularında olmayı tercih ederdi. Özetle Paris onu cezbeden şehirlerden biri değildi.

Ancak onun aksine Miriam, Fransızlarla ilgili her şeye aşırı meraklıydı. *Viva!* isimli bir dergiye bile abone olmuştu. Dergi-nin içi ellerinde şemsiyelerle suların üstünde dans eden şık ka-dınların, keyifle kahve yudumlayan ya da şirin köpeklerini bisik-letlerinin önündeki sepette taşıyan son derece mutlu insanların fotoğraflarıyla doluydu.

Ancak hafızası onu yanıltmıyorsa Miriam, Paris'e gitmek gibi büyük bir hayali olduğundan hiç bahsetmemişti. Hatta bir keresinde Paris'teki dükkânlarda her şeyin aşırı pahalı olduğunu söylemişti. Arthur o zaman bunu okuduğu dergilerden öğrendiğini sanmıştı. Arthur'un kafasındaki tipik Paris görüntüsü şöyleydi; çizgili bluz giymiş insanlar, her yere asılmış sarımsaklar, bisiklet sepetlerine konulmuş Fransız bagetleri...

Hayat bir kez daha onu fazlasıyla şaşırtmıştı. Şehri görünce o ana dek bildiğini sandığı, düşündüğü, hayal ettiği her şeyin yanlış olduğunu anladı. Paris tek kelimeyle büyüleyici bir şehirdi...

Caddenin kenarında durup kartpostallardan fırlamış gibi görünen manzaranın fotoğrafını çekti. O esnada önünden siyah renkli cılız bir kedi geçti. Sacré-Coeur Bazilikası'nın beyaz kubbesi güneşin altında kremalı pasta gibi parlıyor, hoş bir kafenin üstündeki evin açık panjurlu penceresinden de keman sesi geliyordu.

Bisikletli bir adam çok güzel bir melodi mırıldanarak yanından geçti. Pastanelerdeki sıcacık ekmek kokuları, flamingo pembesi makaronlar, kek standına istiflenmiş bezeler ağzını sulandırdı.

Gelinlik butiğine giden yolda yürürken ağaçlardan sarkan rengârenk çiçeklere hayran kaldı. Bu arada Lucy düğün anılarını hatırlayıp üzülmemek için gelinlik dükkânına gelmek istememişti. Arthur'u uğurlarken, "Seni yolun karşısındaki kafede bekleyeceğim. O arada da kruvasan yiyip kahve içerim," demişti. "İyi şanslar baba," diye de eklemişti.

Dükkânın vitrininde beyaz ferforje sandalyeye serilmiş bir gelinlik duruyordu. Tavandan sarkan kuş kafesinin içine de

kâğıttan yapılmış beyaz güvercin koyulmuştu. Krem rengi gelinliğin üst bölümü istiridye kabuğu şeklindeki bir korse olarak tasarlanmış ve onlarca inciyle süslenmişti. Eteğindeki işlemler de denizdeki dalgalardan esinlenilerek yapılmıştı. Bu tam bir deniz kızı gelinliğiydi. Arthur tabeladaki yazıyı okudu.

Le Dé à Coudre D'or

Hemen altında da küçük harflerle şöyle yazıyordu:

Propriétaire: Sylvie Bourdin

Kapının büyük tokmağını çevirmek için elini uzattığı sırada elinin üstüne baktı. Cildi şeffaflaştığı için haritalardaki karayolları işaretlerine benzeyen mavi damarları çok belli oluyordu. Tırnakları da sararmış, kalınlaşmıştı. Kapıdaki camdan kendisine baktı. Miriam'la evlenen genç adam gitmiş, yerine bembeyaz saçlı, yüzü ceviz içi gibi buruş buruş olmuş bir ihtiyar gelmişti. Zaman sandığımızdan da hızlı geçiyordu... Öyle ki bazen kendini tanımakta güçlük çekiyordu. Arthur camdaki yansımasına bakıp gülümsedi. Gerçekten kendisi olduğunu her zaman bir parça eğri olan ön dişlerinden anladı.

İçeri girdiği an bir zincire dizilmiş küçük çanlar çaldı. Dükkânın içi o kadar soğuktu ki ürperdi. Traktör lastiği boyutundaki avizenin ışığı beyaz mermer zemini ıslık ıslık gösteriyordu. Bir duvardaki gardırop rayında bir sürü gelinlik asılıydı. Oturma bölümü mavi kadife kumaşla kaplı altın tahtın üstünde

Pomeranya cinsi bir köpek oturuyordu. Mavi taşlarla süslenmiş tasması tahtın döşemesiyle birebir aynı tondaydı.

Kemerli koridorda bir kadın belirdi. Kobalt mavisi etek ceket takımı ve koluna taktığı altın bileziklerle şık görünüyordu. Arthur kadının kendisiyle aynı yaşlarda olduğunu tahmin etti. Ancak onun cildi kendisinininkinden çok daha güzel ve diri. Bir dansçı gibi esnek vücudu, siyah maskara ve kırmızı rujla tamamladığı makyajı da eklenince en az on beş yaş daha genç gösteriyordu. Platin rengi saçlarını başının tepesinde topuz yapmıştı. “*Bonjour monsieur... Comment puis-je vous aider?*”

Arthur kendini öğrencilik yıllarına, kekeleyerek konuştuğu Fransızca derslerine geri dönmüş gibi hissetti. Oldum olası yabancı dillere yatkın olmamış, York’tan dışarı çıkmayacağını düşündüğü için de kendini geliştirmeye çalışmamıştı. Hâliyle ömrünün son demlerinde uluslararası çapta maceralara atılacağını da kestirememişti. “*Bonjour,*” dedi, ancak dağarcığında buna ilave edecek ikinci bir Fransızca sözcük yoktu. Kadın Fransızca bir şeyler daha söyleyince kendini köşeye sıkışmış gibi hissetti. Cahilliğini şirinlikle perdelemek adına tebessüm etmeye çalıştı. Kendi dilinde, “Ben... Şey... Madame Bourdin’i, yani bu butiğin sahibini arıyorum,” dedi.

“Evet, benim *monsieur*.”

“Ah... Güzel.” Arthur derin bir oh çekti. “İngilizce biliyorsunuz...”

“Evet, *Comme ci, comme ça...* Yani şöyle böyle...” Kadının gülüşü duvarlarda kapıdaki çanlardan bile daha güzel yankılanıyordu. “Ancak bazen kelimeleri doğru söyleyemiyorum. Bir

* Fr. Merhaba, efendim. Size nasıl yardımcı olabilirim? (Ed. N.)

gelinlik mi bakıyorsunuz bayım?” Askıdaki gelinlikleri göstermek istercesine elini salladı.

Arthur başını eğip üstüne başına baktı, beyaz atlı prenze benzer bir yanı da yoktu hâlbuki... “Hayır. Kendim için değil... Yani... Tabii ki benim için olamaz... Neyse... Aslında ben buraya sizi görmek için geldim. Daha doğrusu öyle sanıyorum...”

“*Moi?* Yani beni mi?” Kadın ellerini kalbinin üstünde birleştirdi. “Ne hoş! Lütfen oturun.” Kadın beyaz bir masanın arkasına, Arthur da karşısındaki sandalyeye oturdu. Burada mavi kumaşla kaplı başka bir taht daha vardı. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Arthur cebinden bir fotoğraf çıkarıp masanın üstüne koydu. Bu Miriam ve çocuklarla Scarborough sahilinde çekildikleri bir resimdi. “Uzun zamandır mı bu dükkânın sahibisiniz?”

“Ah, *oui*... Çok ama çok uzun yıllardır... Ben buranın ilk sahibiyim.”

“O hâlde karımı tanıyor olabilirsiniz.”

Kadın tek kaşını kaldırıp fotoğrafı eline aldı. Birkaç saniye dikkatle inceledi. Sonra kafasını kaldırıp, gözlerini iri iri açarak Arthur’a baktı. “Aman Tanrım... Bu Miriam, *non?*”

Arthur kafasını salladı.

Kadın fotoğrafa bir kez daha baktı. “Yani sen... Şey... Arthur’sun, değil mi?”

“Evet,” dedi Arthur heyecanla. “Beni tanıyor musunuz?”

“Evet. Uzun yıllar önce Miriam arada bir bana yazardı. Sonra bir şekilde bağlantımız koptu. Çok güzel gelinlik tasarlarım, ama iş mektup yazmaya gelince bir hayli beceriksizim. Bana Arthur adında çok hoş bir adamla evleneceğini yazmıştı.

Hatta düğününüze beni de davet etmişti. Ne yazık ki o zaman Paris'te kalıp anneme bakmak zorundaydım. Miriam'a butiğimden bir gelinlik göndermeyi teklif ettim, fakat o annesinin gelinliğini giyeceğini söyledi. Onu giydi değil mi? Ben de gelinlik yerine ona bir düğün hediyesi gönderdim. Buradaki bir antika dükkânından aldığım küçük bir uğurdu; altın bir yüksük... Dükkânının adı da bu..."

"Ben ve kızım üstünde buranın adı yazan bir kâğıt parçası bulduk."

"Miriam'a uğuru gönderdiğim zaman yanına küçük bir not iliştirmiştım."

Arthur cebinden bilekliği çıkarıp kadına uzattı.

"Bu o bileklik!" diye haykırdı kadın. "Miriam bu bilekliği hiç çıkarmazdı. Zaten bunu bildiğim için ona hediye olarak altın bir uğur göndermeyi tercih ettim."

"Bileklikteki uğurların ardında yatan hikâyeleri bulmaya çalışıyorum, *madame*. Bunun ve diğerlerinin..."

"*Madame* mı? Nezaketin için teşekkür ederim, ama Sylvie demeni tercih ederim. Hikâyelere gelince bunları sana en güzel Miriam anlatabilir." Beklentisi ses tonundan anlaşılıyordu. "O da burada seninle mi? Çok ama çok uzun zaman oldu..."

Arthur bakışlarını kaçırdı. "Maalesef hayır. Miriam'ı bir yıl önce kaybettik."

"Ah, *non!* Ben çok... Çok üzgünüm, Arthur. *C'est terrible*. Yıllar boyunca onu o kadar çok düşündüm ki... Birçok kez onu bulup yeniden haberleşmem gerektiğini düşündüm. Ancak hep bir şey çıktı. Dükkânın işleri falan derken bir türlü onunla ilgilenmeye fırsat bulamadım. Öte yandan bazı insanlar kalbimizde

hep özel bir yere sahiptir, öyle değil mi? Onları hiç unutamazsın, bir yanın hep onlardır...”

“Birbirinizi nereden tanıyordunuz?”

“Bir adam aracılığıyla tanışmıştık. Adı François’ydı.”

“De Chauffant, değil mi?”

“*Evet*. Onu tanıyor musun?”

“Biraz...”

“Miriam onun için çalışırken ben de François’nın kız arkadaşlarından biriydim. İkimize de kötü davranırdı. Aklım başıma gelince Paris’e dönmeye karar verdim, Miriam’a da benimle gelmesini teklif ettim. Sonra birlikte kaçtık! Ne bir planımız vardı ne de paramız. Hayatımızın macerasıydı işte...” Kadın birkaç saniye tereddüt ettikten sonra, “Ona ne oldu?” diye sordu.

“Zatürreden öldü. Hepimiz için büyük bir şoktu.”

Sylvie kafasını salladı. “Çok iyi bir insandı. Tanıştığımızda ben çok az İngilizce konuşabiliyordum, o da çok az Fransızca... Yine de bir şekilde iletişim kurup yakınlaştık. Bu dükkânı açmama o yardım etti, biliyor musun? Hayatım boyunca küçük bir gelinlik dükkânım olsun istemiştim. Miriam’la birlikte Sen Nehri’nin kenarındaki banklara oturur, kuğulara ekmek atar ve uzun uzun hayallerimizden, daha doğrusu benim hayallerimden bahsederdik. Zaten ben oldum olası böyle biriydim. Nasıl diyor-sunuz? Hayalperest, değil mi?”

Arthur başını salladı.

“Bir gün bir toptancının önünden geçiyorduk. Sahibi dükkânı kapatmak üzere olduğu için gelinlikleri çok ucuza satıyordu. Yolun kenarına bir kamyonet yanaşmıştı, iki adam da kohlileri kamyonetin arkasına yüklüyordu. Öylece dikilip adamları

izledik. Sonra tam kamyonet kalkmak üzereyken adamlardan biri, yani dükkân sahibi bizim ilgilendiğimizi fark etti. Gelinliklerin kalanını almak isteyip istemediğimizi sordu. Miriam adamın söylediklerinin çoğunu anlamadığı için ben ona tercüme ediyordum. Gelinliklerin fiyatı gerçekten de çok uygun olsa da çok da ucuz değildi, en azından benim için... Ancak Miriam bana adama kesinlikle ama kesinlikle 'hayır' demememi söyledi. Söyleyeceği her kelimeyi adama aynen çevirmem için beni tembihledi. Ben de adama genç bir kız olarak karşıma bir fırsat çıkmasını beklediğimi, gelinlik satmanın en büyük hayalim olduğunu, onun yardımıyla hayatımın değişebileceğini söyledim. Kısaca ikimiz kafa kafaya verip adamı etkiledik.

"Sonunda toplamda yirmi adet gelinliği adamın ilk söylediği fiyatın yarısına satın aldık. Fakat şöyle bir sorun vardı ki gelinliklerimi satabileceğim bir dükkânım yoktu, evim de bir apartmanın üçüncü katındaydı. Miriam mazeret kabul etmiyordu. Kafasını sallayıp, 'Tabii ki satabileceğimiz bir yer var!' dedi. Gelinlikleri ağacın dallarına asıp caddede satmaya başladık. Güneş ışığı ile kuş cıvıltılarının altında çok güzel ve egzotik görünüyorlardı. Yoldan bir sürü şık, zengin kadın geçiyordu. Kendileri evli olsalar bile arkadaşlarına övgüyle bizden bahsetmeye başladılar. Sonra ünümüz kadından kadına yayıldı. Günün sonunda elimizde sadece iki gelinlik kalmıştı. İşte, benim iş hayatım böyle başladı. Ya da bir ağacın dallarında çiçek misali açtı... Sonra toptancıya gidip bir koli daha aldık ve takip eden üç gün boyunca aynı şeyi yaptık. Bütün gelinlikleri sattıktan sonra elimde bu dükkânın üç aylık kirasını ödemeye yetecek kadar para birikmişti. Yıllar geçtikçe dükkân büyüdü, gelişti. Ben de tabii...

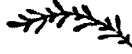
Şimdi kendi gelinliklerimi tasarlıyorum. Ama her şey benim hayalim ve ağacın dallarına yirmi gelinlik asmayı akıl eden karın sayesinde başladı.”

“Bu çok güzel bir hikâye,” dedi Arthur. Daha önce duymamış olsa da her anını gözünde canlandırabiliyordu. Miriam’la Sylvie adlarında iki genç kız kahkahalarla gülerek ağaç tepesine tırmanıyordu... Hayalinde bile çok hoş bir görüntüydü.

“İngiltere’ye döndükten sonra bir süre birbirimize yazdık. Benim dükkânım vardı, Miriam’ın da çocukları... Zaman su gibi akıp geçti ve bugünlere geldik.”

Kadın anlatırken Arthur bazı anıları hatırladı. Miriam bir keresinde bir arkadaşının gelinlik dükkânı olduğunu söylemişti. Yalnız arkadaşının Fransız olup olmadığından bahsettiğini hatırlayamıyordu. Bir de arada sırada *pourquoi* ya da *merci* gibi Fransızca bir kelime kullanıyordu. Arthur kendi kendine kızdı. Keşke... Keşke Miriam’ın söylediklerine ve davranışlarına daha çok dikkat etseydi... Ancak işten o kadar yorgun dönüyordu ki çay içmek dışında bir şeye odaklanması güçtü. Çocuklar yattıktan sonra karısıyla baş başa zaman geçirmekten çok keyif alıyordu. Fakat o anlarda da geçmişten değil, gelecekte konuşuyorlardı. Miriam’a daha çok ilgi göstermiş olmayı dilerdi. Şu an bunu yapmadığı için o kadar pişmandı ki...

“Miriam’ın anısına benimle bir şeyler yiyip bir kadeh şampanya içmelisin,” dedi Sylvie. “Hem sana tanışmamızın ayrıntılarını ve birlikte ne kadar çok eğlendiğimizi anlatırım. Birlikte sadece birkaç ay geçirmiş olsak da sonsuza kadar kalbimde kalacak güzel ve unutulmaz anlardı. Bu arada sen de Miriam’la yaşadığınız hayatı ve çocuklarınızı anlatırsın. Arkadaşım hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum...”

Yaklaşık bir saat sonra Arthur kızıyla buluşmak için kafeye gitti.

“Bütün günü orada geçireceğini düşünmeye başlamıştım,” dedi Lucy gülerek.

Arthur saatine baktı. “Vay canına, o kadar uzun kaldığımı fark etmedim. Sen hep burada mıydın?”

“Buraya bayıldım. Anthony, Starbucks’tan başka yer bilmezdi!”

“*Madame?*” Önlerinde bir garson belirdi. Siyah pantolonla gömlek giymiş, beline de mavi çizgili beyaz bir servis önlüğü bağlamıştı. Hafif kemerli burnu onu 1920’li yılların sessiz filmlerinden fırlamış gibi gösteriyordu.

“Bir *café crème* daha alabilir miyim, lütfen,” dedi Lucy.

“Siz *monsieur?*”

Arthur boş boş baktı.

“Belki bir kahve? Ya da yiyecek bir şeyler?”

“Evet, bir kahve... Kesinlikle! İstedğim şey tam da bu.” Ardından Lucy’ye döndü. “Öğle yemeği yemek ister misin?”

Lucy hafifçe midesinin üstüne vurdu. “Ben zaten iki çikolata kruvasan yedim, öğle yemeğini pas geçsem iyi olacak. Gerçi Fransız usulü soğan çorbası çok lezziz görünüyor ama... Az önce yan masalara servis edilen birkaç kâse gördüm de...”

“O hâlde ben ondan alacağım.”

Garson başıyla onayladı.

Arthur peçetesini kucığına serdi. “Sylvie altın yüksüğü düğün hediyesi olarak gönderdiğini onayladı. Annen bir süre burada yaşamış.”

“Paris gibi bir yerde yaşayıp bize anlatmaması ne enteresan... Neden anlatmadığı konusunda bir fikrin var mı?”

Arthur kafasını iki yana salladı. “Ama artık bir uğurun daha hikâyesini biliyorum.”

Dakikalar sonra içecekleri ve Arthur’un çorbası geldi. Arthur dikkatle kahverengi toprak kâseye baktı. Çorbanın üstünde kalın bir dilim ktır ekmek vardı. Arthur kaşığını çorbaya daldırırken, “Bence garson senden hoşlandı,” dedi. “Karşıdan karşıya geçerken seni izlediğini gördüm.”

“Bana kalırsa sadece dolgun bir bahşiş bırakmamı ümit ediyor,” dedi Lucy şakayla, yine de kızarmıştı.

“Bence durum hiç sandığın gibi değil.”

“Bilmiyorum... Ayrıca neden bana baksın ki?”

Arthur kafasını kaldırıp kızına baktı. Lucy pembe yanakları ve belli belirsiz çilleriyle çok güzel görünüyordu. Sanki yüzündeki keder, acı ve gerginliği barındıran o peçe kalkmış da yüzü aydınlanmıştı. Bir an acaba Lucy’ye düşündüklerimi anlatsam mı diye düşündü, fakat sonra doğru kelimeleri bulamamaktan korktu. Önündeki çorba kâsesine bakarak, “Bu çorba gerçekten de çok lezzetli. Soğanları nasıl pişiriyorlar da bu kadar yumuşak oluyor hiç anlamıyorum,” dedi.

Arthur çorbasını içerken sessizce oturdular. Fino köpeğiyle yan masada oturan yaşlı adam kalkarken gazetesini bırakmıştı. Lucy gazeteyi alıp okumaya başladı.

Arthur çorbanın tek damlasını ziyan etmemek adına kâseyi hafifçe eğip son kaşığı doldurdu. Boğazından geçen sıcak çorbayla ağaçların arasından göz kırpan güneş sayesinde kendini çok daha sakin ve rahatlamış hissediyordu. Omuzları bile

gevşemişti. Burada Lucy'yle birlikte olmak son birkaç hafta olanları düşünmek ve keyifli zaman geçirmek açısından bulunmaz bir fırsattı. Kafasını çevirip butiğe baktı. "Biliyor musun, bir zamanlar Miriam'ın hayatına girmiş insanları bulmak için çıktığım seyahatler ve tanıştığım yeni insanlar sayesinde çok önemli bir şey öğrendim. Üstünden çok uzun zaman geçse de insanların seni hatırlamasını sağlayan şey söylediğin sözler ve onlar için yaptıkların. Miriam şu an hayatta olmasa da o hâlâ bütün o insanların kalbinde, zihninde yaşıyor."

"Baba, bu çok güzel bir düşünce..."

"Ancak insanların beni böyle hatırlayacağını pek sanmıyorum."

"Saçmalama baba..."

"Hayır, saçmalamıyorum. Çok ciddiym, inan. Annenin benimle tanışmadan önceki yaşamının ayrıntılarını keşfettikçe kendimle ilgili bir şeyi fark ettim. Bunca yıl yaşadım, ama hayatım boyunca hiç seyahat etmedim, maceralı denebilecek hiçbir şey yapmadım, hiçbir insanın hayatında derin bir iz bırakmadım."

"Bunların hepsini şu an yapıyorsun. Hiçbir şey için geç kalmış sayılmazsın."

Arthur ikna olmamış gibi omuz silkti.

Lucy kafasını salladı. "Şu sıralar çok duygusalsın, baba. Böyle düşünmenin nedeni son zamanlarda yaşadıkların... Buraya çok uzun bir yoldan geldik, ayrıca sürekli annemle ilgili daha önce duymadığın hikâyeler dinliyor, onun bilmediğin bir yönünü öğreniyorsun... Böyle hissetmen gayet doğal... Öte yandan şu konuda seni temin ederim ki sen sonsuza dek benim hayatımın bir parçası olacaksın ve seni hep iyi hatırlayacağım. Sen benim için çok özel ve değerlisin."

Arthur hafifçe başını salladı, kızının duygusal sözleri için minnettardı. “Teşekkür ederim.” Sonra bu güzel sözlerin karşılığında bir şey söylemesi gerekiyormuş gibi bir hisse kapıldı. Lucy’ye onu doğduğu andan itibaren çok sevdiğini söylemek istedi. Miriam’ın bu cümleyi rahatça ve samimiyetle onlarca kez söylediğini duymuştu. Ancak bu sözleri sarf etmek maalesef onun için o kadar da kolay değildi. Çocukluğunda Lucy uykuya daldığı zaman alnını öper, kulağına, “Seni seviyorum,” diye fısıldardı. Ancak şimdi halka açık bir kafede, herkesin ortasında... Yok... Bu şartlar altında bunu söylemesinin imkânı yoktu. “Ben... Şey... Yani... Aynen...”

“Ah, baba...”

Lucy birden Arthur’un üstüne atlayıp kollarını boynuna doladı.

“Sen iyi misin? Ne oldu?” diye sordu Arthur.

Lucy burnunu çekti. “Yok bir şey... Sadece annemi çok özledim. Keşke o da burada bizimle olsaydı, ne güzel olurdu!”

“Evet, bence de...” Acı gerçekleri yumuşatabilecek ya da kızını bir parça olsun teselli edebilecek kelimeleri bilmediği için Lucy’nin sırtını okşamakla yetindi.

Lucy geri çekilip çantasını açtı, gözyaşlarını ve burnunu silmek için kâğıt mendil arıyordu.

“Madame?” Garson birden Lucy’nin yanında belirdi. Tek kaşını manidar bir şekilde kaldırıp, “İyi misiniz?” diye sordu. Sonra ters ters Arthur’a baktı, sanki genç arkadaşını üzdüğü için onu suçluyordu.

“Evet, iyiyim teşekkürler. Bu benim babam. Gayet iyi ve mutluyuz.”

“Yani siz mutlu?”

“Evet, hem de çok. Sorma nezaketini gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Yalnız bir mendile ihtiyacım var,” dedi Lucy.

Garson birden ortadan kayboldu, aynı hızda da tekrar belirdi. Çok atik bir hareketle kâğıt mendil kutusunu masaya koydu. “Buyurun, sizin için...”

“*Merci*. Gerçekten çok nazıksınız.”

Garson aniden, “Claude... Benim adım Claude,” dedi.

Lucy peçeteyi gözlerine ve burnuna bastırdıktan sonra, “Bu arada bunlar benden,” dedi babasına. “Hatırlatmak isterim ki bu benim param ve dilediğim gibi harcayabilirim.”

“Evet, haklısın tatlım.” Arthur kılıbık erkekler gibi konuştuğunu fark ederek gülümsedi.

Arthur bir ara tuvalete kadar gitti. Döndüğünde Claude’u kızıyla konuşurken buldu. Garson koltuğunun altına sıkıştırdığı servis tepsisiyle dikiliyor, Lucy de saçlarıyla oynayıp gülümsüyordu. Arthur sohbetlerini bölmek için eğildi ve ayakkabılarının bağcıklarını çözüp yeniden bağladı. Hâlâ konuştuklarını görünce cüzdanında kaç eurosu olduğunu kontrol etti. Claude masadan uzaklaşınca Arthur yerine geçti. “İyi misin?” diye sordu.

“Evet, gayet iyiyim,” dedi Lucy. Yanakları kıpkırmızı olmuştu.

“Seni garsonla konuşurken gördüm.”

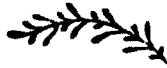
“Ah, evet... O... Yani...” Boğazını temizleyip cümlesine devam etti. “Bu akşam birlikte yürüyüşe çıkmayı teklif etti. Bu çok... Doğrusu bunu hiç beklemiyordum.”

“Tesadüfün böylesi... Sylvie de bana akşam yemeğini birlikte yemeyi önerdi.”

Baba kız birbirine bakıp gülümsedi.

“Bu arada umarım evet demişsindir,” dedi Arthur.

Paris'te Bir Akşam Randevusu

Arthur tıraş köpüğünü çenesine sürüp jileti eline aldı. Sonra bir süre banyonun aynasındaki yansımasını inceledi. Dış görünüşü için çaba göstermesi çok ilginçti. Paris'teydi... Bir cuma akşamı yabancı biriyle buluşacaktı. Hâlâ inanamıyordu. Bir yandan da Sylvie gibi hoş bir bayanın cuma akşamı için başka bir planı olmamasına şaşırıyordu.

Parmakları titriyordu. Bu konuyu uzun uzadıya düşünmemeye karar verdi, çünkü her an vazgeçebilirdi. Cuma akşamları Miriam'la birlikte televizyon karşısında çay keyfi yapmaya alışık-tı. Ancak şimdi de durum çok farklı sayılmazdı, çünkü Miriam hakkında konuşmak için Sylvie'yle dışarı çıkacaktı. Karşılıklı yemek yiyip geçmişe dair hikâye ve hatıralarını paylaşacaklardı. Yani bu yapması gereken, yapmayı istediği bir şeydi ve utanma-sını gerektirecek bir şey yoktu.

Endişelenmesini gerektirecek tek şey ne yiyecekleriydi. Aca-ba bütün Fransız restoranları kurbaga bacağı ile bol sarımsak-lı yemekler mi servis ediyordu? Öyle olmamasını umdu. Bir an Bernadette'in turtalarını, ev yemeklerini, arkadaşlığını çok

özlediğini fark etti. Sylvie'nin yemek konusunda ona kibar ve anlayışlı davranmasını ümit ediyordu.

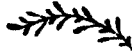
Öğle vakti gelinlik butiğinin karşısındaki kafede bir şeyler yiyip içtikten sonra Lucy'yle alışverişe gitmişlerdi. Miriam'la alışverişe pek gitmezdi. Gitse bile soyunma kabinlerinin önünde turlayıp sürekli saatine bakardı. Arthur alışverişten o kadar nefret ediyordu ki kendi için bile bir şeyler almak istemezdi. Miriam ona alacağı pantolonla gömlekleri askıyla üstüne tutardı. Uygun bulduklarını sepete atar, beğenmediklerini ya da yakıştıramadıklarını da askıya geri asardı. Arthur daha sonra mağazadaki kıyafetleri etiketleri koparılmış, kat izleri ütülenmiş hâlde gardırobunda bulurdu. Hazır kıyafeti dolaptan alıp giymek de pek zor değildi hâliyle. Noel zamanı ya da doğum günü gibi özel günlerde alınacak hediyeleri de Miriam seçerdi. Ardından özenle paketler, kurdeleyle sarıp üstüne şık bir fiyonk yapar "Miriam ve Arthur'dan Sevgilerle" notunu ilâştirirdi. Bunların hepsiyle tek başına uğraşır, ancak kocası ve kendi adına takdim ederdi. Aslında Arthur Ailesi için alışveriş yapmayı, karısına ya da çocuklarına bir şey almayı seviyordu. Çünkü onları tanıyor, ne tür şeylerden hoşlandıklarını az çok tahmin edebiliyordu. Ancak iş yabancı birine hediye almak olunca sorumluluğu tamamen Miriam'a bırakıyordu, çünkü hediye almak önemli bir olaydı ve bunun altından rahatlıkla kalkabilen kişi Miriam'dı.

Ancak bugünkü alışveriş macerası çok hoşuna gitmişti. Kızıyla birlikte hiçbir aceleleri olmadan Paris caddelerinde dolaşmak tahmin ettiğinden de keyifliydi. Birlikte çeşit çeşit Fransız peynirleriyle zeytinyağlarını tattılar. Ardından tasfiye nedeniyle indirimli satış yapan bir mağazaya rastladılar. Lucy'nin yoğun

ısrarları üzerine kendine beş gömlek, iki kazak ve bir de pantolon almıştı. Soyunma kabinindeki aynada kendine bakarken yeni kıyafetleriyle çok daha genç görüldüğünü fark etti, bu çok hoşuna gitmişti.

Arthur alışveriş yaparken Sylvie için bir demet frezya, kızı için de siyah kedi şeklinde parlak bir broş satın aldı. Tabii, broşu almak için Lucy'nin başka bir şeyle ilgilendiği bir anı kollamak zorunda kalmıştı. Bir süre daha dolaştıktan sonra bir antikacının vitrininde küçük incilerden yapılmış bir kolye gördü. Lucy'ye parmağıyla kolyeyi işaret ederek, "Annen bu kolyeyi görse çok severdi," dedi.

Lucy de aynı fikirdeydi. "Onu çok iyi tanıyorsun, baba..."

Arthur yeni kıyafetlerini giyip gelinlik dükkânına gitti ve Sylvie'yi beklemeye başladı. Dükkânın ışıklarının kapalı olduğunu görünce bir anlığına acaba fikrini mi değiştirdi diye düşündü. Sylvie'nin son anda vazgeçmesi onu üzer miydi? Yoksa içten içe istediği bu muydu? Endişeli miydi yoksa ümitli mi? Bilmiyordu... Dükkânın önündeki kaldırımda volta atmaya başladı. O kadar gergindi ki frezya demetini fazla sıkıp mahvetmekten korkuyordu.

Görünen o ki Paris'te cuma gecesi âşıkların gecesiydi... İki dirhem bir çekirdek giyinmiş her yaştan çift heyecanla bir yerlere gidiyordu. Yoldan geçerken beklediğini gören bazı çiftler Arthur'a bakıp gülümsedi. Sanki gözleriyle, "Merak etme, beklediğin kimse birazdan gelir," demek istiyorlardı.

On dakika sonra dükkânın kapısının açıldığını duydu. Kafasını çevirip bakınca da Sylvie'yi gördü. "Çok özür dilerim, Arthur. Tam çıkarken bir telefon geldi. Genç bir gelin adayı gelinliği konusunda panik yapmış. Düğünde güzel görüneyim diye rejim yapıyordu. Sorun şu ki hedeflediğinden fazla kilo kaybedince gelinliğinin göğüs bölümü bol gelmeye başlamış. Ona endişelenmemesini, yarın mutlaka dükkâna gelmesini söyledim. Düğünü üç hafta sonra olduğu için bu süreçte kaybettiği kiloların bir kısmını tekrar alabilir. Yani tadilat çok doğru bir çözüm olmaz. Belki onu yerine göğüs bölgesine bir takviye falan... Her neyse..." Eliyle saçlarını düzeltti. "Tanrı aşkına, bunları sana neden anlatıyorum ki? Özetle beklettiğim için tekrar özür dilerim..."

Arthur'un elindeki çiçek demetini alırken gülümsedi. Çiçekleri kokladıktan sonra dükkâna bıraktı. Dükkânın kapısını kilitlerken Arthur, Sylvie'nin gündüz giydiği kıyafeti giydiğini fark etti. Sadece turkuaz bir kolyeyle krem rengi tığ işi şal eklemişti. Sylvie'nin akşam için özel bir kıyafet giymediğini gören Arthur biraz olsun rahatladı.

Birlikte taşlı caddelerde yürüdüler. Nehir yolunda Sylvie'nin bir an ayağı kaydı. Arthur dirseğinden tutarak dengesini sağlamasına yardım etti. Sylvie elini Arthur'un elinin üstüne koydu ve yürümeye öyle devam ettiler. Arthur başta o kadar gerilmişti ki kolu uyuşmaya başlamıştı. Resmen kol kola yürüyorlardı. İşin garibi Arthur bunu yadırgamamıştı. Sylvie'yle kol kola yürümek tanıdık ve bir o kadar da rahatlatıcı bir duyguydu. Acaba yanlarından geçen insanlar onlar hakkında ne düşünüyordu? Sevgili sanılmamaları için

daha mı dikkatli ve ölçülü davranmalıydı? Peki ya Sylvie? O ne düşünüyordu? Arthur, Sylvie'nin bu buluşmaya arkadaşlıktan öte bir anlam yüklememesini ümit ediyordu. Kendi kendine, "*Bu sadece Fransız tarzı bir buluşma, başka bir şey değil,*" dedi. Fransız usulü randevularda iki temel kural vardı; dokunmak ve dost canlısı davranmak...

Arthur bir an adımlarını dans edercesine atan Sylvie'ye baktı. Gülümseyerek telefon hattı kablosuna konmuş güvercini işaret ediyordu. Daha sonra bir dükkânın önünde duran zeytin kâsesinden birkaç zeytin aldı. Dükkân sahibine el sallayarak teşekkür edip, tatması için Arthur'a bir zeytin verdi. Arthur zeytini aldı. Yağlanan elini silmek için cebinden bir mendil çıkardı. O andan sonra da ellerini yanına sarkıtarak yürüdü.

Toplamda sekiz masası olan küçük ama şık bir lokantaya girdiler. *Chez Rupert...* Sylvie lokantanın sahibinin arkadaşı olduğunu söyledi. "Hoşumuza gidecek bütün yiyeceklerden getirmelerini istedim. Ayrıca basit damak zevkine sahip bir İngiliz olduğunu da söyledim," dedi kahkaha atarak. "Neyse, hepsinden azar azar tadarız."

"Yani tapas gibi?" dedi Arthur. Bir keresinde Miriam'la birlikte yakındaki bir kasabada düzenlenen İspanyol gecesine katılmışlardı. Kilisenin çatısını tamir ettirmek üzere bağış toplamak için organize edilmişti. Sangria adında elma ve portakal parçalarıyla tatlandırılmış bir şarap kokteyli içmişlerdi. Arthur bir yudum aldıktan sonra, "Alkollü meyve salatasına benziyor," demişti. Her masaya farklı farklı yiyeceklerle dolu altı küçük tabak servis edilince Miriam'la Arthur şaşkın gözlerle birbirlerine bakmışlardı. Tabaklardaki yiyeceklerin bazılarını daha önce

görmemiş olmalarına rağmen hepsini bitirmişlerdi. Çok eğlenceli bir geceydi, ancak eve dönerken birbirlerine hâlâ aç olduklarını itiraf etmişlerdi.

“Evet, tapas gibi,” dedi Sylvie.

Yemeklerin gelmesini beklerken bir şişe Merlot şarabı bitirip ikinci şişeyi söylediler. Arthur çakırkeyif oldukça kafasının rahatladığını, bütün endişelerinin uçup gittiğini hissetti.

Kendinden beklemediği bir şey yaparak sarımsaklı yağda pişmiş midyenin ve *bouillabaisse* adı verilen Marsilya usulü safranlı balık çorbasının tadına baktı. Ardından dana etiyle Fransız usulü mantar sote yiyip bol bol şarap içti. Geçmişte neden yeni şeyler denemeye bu kadar kapalıydı ki? Bilmiyordu... O kadar şaraptan sonra da kafasını buna yormak istemiyordu.

Lokantanın içine akordeon çalan bir sokak müzisyeni girince Sylvie kalkıp dans etmeleri konusunda çok ısrar etti. İngiliz adamın beceriksiz dans figürleri diğer masalar için çok komik bir sahne olsa gerek ki herkes ona bakıp gülüyordu. Ancak Arthur buna aldırmaz etmedi. Hatta kendi hâline gülerек başıyla seyircileri selamladı.

Yemekten sonra Sylvie yine koluna girdi. Arthur bu kez bunu gayet doğal buldu. Birlikte Sen Nehri boyunca yürüdüler. Gün batımı tek kelimeyle muhteşemdi, gökyüzü kıvılcık alevler tarafından zapt edilmiş gibi görünüyordu. Arthur, Sylvie'nin arkadaşlığından çok zevk alıyor olsa da içten içe de keşke Miriam yanımda olsaydı diye düşünüyordu. Miriam'la burada olup büyüleyici gün batımını seyretmeyi, kahkahalarla gülmeyi ne çok isterdi. Aniden Miriam'ın adını yüksek sesle söylemesi gerektiği gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Sonuçta onun sayesinde, daha doğrusu

onunla ilgili bir nedenden ötürü buradaydı ve bunu aklından çıkarmasa iyi ederdi. “Miriam hâlâ hayatta olsa kesin buraya bayılırdı,” dedi.

“Aslında burayı çok seviyordu. Birkaç kere buraya birlikte geldik. Yürüyüş yapar, geleceğe dair planlarımızdan bahsederdik. Gençlik işte... Hayallerin, özgüvenin haddi hesabı yoktu. Ben dünyanın en iyi gelinlik tasarımcısı olacaktım. Bütün film yıldızları ve zenginler Sylvie Bourdin gelinliği giymek için kapımda sıraya girecekti. Fakat sonra haftalar, aylar, yıllar geçiyor. Olgunlaşıyor ve daha akıllı başında şeyler düşünüyorsun. O zamanlar kurduğun büyük cümlelerin de basit bir gençlik hayalinden ibaret olduğunu fark ediyorsun.”

“Ama senin bir dükkânın var. Gördüğüm kadarıyla işinde çok başarılısın ve harika şeyler yapıyorsun. Her şey bir tarafa sen insanların hayallerini gerçekleştirmesine yardım ediyorsun.”

“Miriam’ın hayalleri gerçek oldu mu peki? O zamanlar iyi bir adamla evleneceğini, bir sürü çocuk yapacağını ve kocaman bahçesi olan bir evde yaşayacağını söylardı.”

“Gerçekten böyle mi söylüyordu? Demek istediğim kaplanlardan ya da zengin bir roman yazarının ayaklarını yerden keseceğinden falan söz etmedi mi?”

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Birazcık...” Kıyıda durup suyu yararcasına ilerleyen kayığı izlediler. “Küçük bir evimiz ve iki çocuğumuz vardı. Şehrin dışında küçük bir kasabada yaşıyorduk. Miriam hayallerindeki hayatı yaşayamadı diye o kadar endişeleniyorum ki...”

“Bence aramızda hayallerini gerçekleştiren tek kişi Miriam. Bana bak mesela... Gördüğün gibi hiç çocuğum yok, çünkü

işlerim yüzünden hep çok meşguldüm. Onun yerine çok güzel bir dükkânım var. Dükkânıma gelen bayanlar da kızlarım gibi. Kısaca bir yandan hiç çocuğum yok, bir yandan da bir sürü kızım var denilebilir.” Sylvie küçük bir kahkaha attı. “Yalnız umarım bazıları beni büyük günlerinden sonra da hatırlar. Bazen keşke çok daha basit hayaller kursaydım ya da aynı anda hem dükkânıma hem de bir aile kurmaya ayırabilecek zamanım olsaydı diye düşünüyorum.”

İçinden ve kaldırıma koydukları ferforje masalardan neşeli kahkahalar yükselen küçük bir bar gördüler. Sylvie bağırarak, “Ben bile burayı daha önce görmemiştim. Fakat nasıl olduysa sen içimdeki kâşifi uyandırdın, Arthur,” dedi.

Gelinlik dükkânına doğru yürürlerken saat sabahın ikisi olmuştu. Arthur, Miriam’dan çok bahsedemedikleri için kendini bir parça suçlu hissediyordu. Uzun uzun York’tan, Dan ve Lucy’den bahsetmişlerdi. Arthur ayrıca ona Bernadette’i, Frederica’yı, uğurlarla ilgili hikâyeleri anlatmıştı. Sylvie de yıllardır başından geçen aşk maceralarını ve sevgililerini anlatmıştı. Dinlediği hikâyeler arasında en ilginç Sylvie’nin bir keresinde meteliksiz bir ressamla evlenmek üzere olduğuydu, Adamla birlikte olmak uğruna Paris’i terk edip kırsal alandaki bir su değirmeninde yaşamayı bile göze almıştı. Fakat son anda, tam mihraba doğru yürürken kendi kendine, “Benim bir gelinlik dükkânım var, ama ben asla gelin olamam,” demişti.

Dükkâna yaklaştıkça Arthur’un nabızı hızla atmaya başladı. Böyle randevuları nasıl sonlandırmak gerekirdi? Yanağa kondu-rulan bir öpücük? Tek yanak mı iki yanak mı? Sarılmak gerekir miydi? Ne yapması gerektiğinden emin değildi. Cumba pence-renin altında dikilirken sessizleşti.

“Çok güzel zaman geçirdim, Arthur. Uzun zamandır bu kadar gülmemiştim.”

“Ben de...” Sylvie konusunda kendini çok kasmaı gerekmeyeği gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Onunla arasında karısı dışında kimseyle kuramadığı bir bağ vardı. Bir vakitler Miriam’la yakın arkadaş olduğundan mıdır nedir bilinmez, ama Arthur ona yakın olmak, gözlerinin çevresindeki kırışıklıklara dokunmak, yanaklarını okşamak istiyordu. Sylvie daha da yakına geldi. Arthur, kadının sıcak nefesini boynunda hissedebiliyordu. Bu kadar yakın olunca rimelli kirpiklerinin kıvrımını, kaşlarının arasındaki küçük izi bile net bir şekilde görebiliyordu.

Sylvie’yi öpmek istiyordu.

Öp onu... *Ne? Onu öpmek mi?*

Yüce Tanrım, bu da nereden çıkmıştı? Daha önce hiç karısından başka bir kadını öpmek istememişti.

Sylvie, Arthur’un aklından geçenleri okuyormuşçasına gülümsedi.

Arthur nasıl olduğunu anlamadan Sylvie’nin belinden tuttu. Sanki eli kendiliğinden oraya gitmişti. Çok geç olmadan geri mi çekilmeliydi?

Arthur ne yapacağını düşünürken ikisinin dudakları buluştu.

Başka bir kadınla öpüşmek çok garip bir histi. Bir yanı buna hemen bir son vermek isterken bir yanı da devam etmek için yanıp tutuşuyordu. Yapamadı... Kendini geri çekemedi. Bir insanla temas etmeye, bazı şeyleri tekrar hissetmeye çok ihtiyacı vardı. Sylvie’nin dudakları sıcak ve yumuşaktı. Zaman onun dudaklarında durma noktasına gelmiş, belki de hızla akmıştı. Bilmiyor, sadece hissediyordu...

İlk geri çekilen Sylvie oldu. "Hava soğumaya başladı," dedi ürpererek. Omuzlarına attığı şala daha sıkı sarındı. "İçeri gelip bir kahve içmek ister misin?"

Bu, Arthur'un hiç beklemediği bir soru olsa da bir yandan da güzel bir akşam için doğal bir sondu. Keyifli geceler bitsin istenmediği zaman oturup biraz daha konuşulabilirdi. Mesela Sylvie'ye daha çok şey sorabilirdi, zaten sormayı unuttuğu o kadar soru vardı ki... Ama bu aynı zamanda çok da tehlikeliydi. Ya kastettiği şey kahveden ibaret değilse? Ya daha fazlası...

"Otele geri dönmem lazım. Lucy nerede kaldığımı merak edebilir." Bunu söyler söylemez kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark etti. Sonuçta ayrı odalarda kalıyorlardı, hem kahvaltıya kadar kızını görmeyecekti.

"Ama Lucy de garson arkadaşıyla buluştu, değil mi?"

"Evet, Claude."

"Bence o artık küçük kızın değil, başının çaresine bakabilen bir kadın..."

"Evet, fakat onun için her zaman endişeleneceğim."

"Eminim ki Claude, Lucy'nin güvenli bir şekilde otele varmasını sağlayacaktır. Ayrıca kızının cep telefonu var, öyle değil mi?"

"Evet." Arthur cebinden kendi cep telefonunu çıkardı. "Ah, bak mesaj göndermiş." Arthur yirmi beş dakika önce gelen mesajı açtı. Lucy babasıyla onu merak etmemesini, otele dönmek üzere olduğunu, onunla sabah dokuzda kahvaltıda buluşacağını yazmıştı. "İşte, bak bu güzel," dedi Arthur.

"O hâlde kahve içmeye geliyorsun?"

Arthur telefonu cebine geri koydu. Elini cebinden çıkarmadan, "Ben..." diye gevelemeye başladı.

Sylvie hemen araya girdi. Gururlu bir ifadeyle çenesini kaldırdı. “Konu şu ki Arthur, bazen kendimi çok yalnız hissediyorum. Sanki zaman geçerken ben bir kenarda kalmışım gibi... Benimle gelip bir kahve içmeni, hatta mümkün olursa geceyi birlikte geçirmeyi gerçekten çok isterim. Çok genç damatlarla tanışıyorum. Bazen bana ahlaksız tekliflerle gelen gelin babaları oluyor. Ancak ben bir profesyonel olarak hepsine hayır diyorum. Kısaca karşıma senin gibi insanlar pek çıkmıyor. Yani bir şeyler hissedebileceğim türden erkekler...”

Arthur karın bölgesinde tuhaf bir kıpırtı hissetti, *arzu*... Bir daha hiç kimseye karşı böyle şeyler hissedemem diye düşünürken şu an hissettikleri... Heyecan, telaş, özlem, tutku... Bunlar çok güzel hisler olsa da çok daha etkili başka bir duyguyu körükliyordu; suçluluk... Çünkü şu an hissettiği şey televizyondaki bir film yıldızını karşı cins olarak beğenmek ya da ulaşılmaz bir insana duyulan cinsel istek değildi. Keşke olsaydı... Çünkü bunlar evlilik sınırlarında doğal sayılabilecek, daha doğrusu bir dereceye kadar kabul edilebilecek türden şeylerdi. Fakat şu anki... Şu an resmen uçurumun kıyısındaydı, çünkü Sylvie kanlı canlı, güzel ve çekici bir kadındı. Daha da önemlisi Arthur’a açık açık odasına gelmesini teklif ediyordu.

Sanki onunla gitse... Sanki... Sanki karısına ihanet etmiş olacaktı. Bunları düşünmek bile kendini sadakatsiz hissettiriyordu.

İçinden zikrettiği ihanet kelimesi Arthur’u düşündürdü. Yapacağı, yapmak üzere olduğu şeyi ve kendini aklamak çok da zor değildi, tabii. En basiti Miriam artık hayatta değildi, yani teknik olarak onu aldatmış olmayacaktı. Ancak bunu yaparsa onu aldatmış gibi hissedeceğinden adı gibi emindi. Bir kere Sylvie

karısının arkadaşıydı. Arkadaşlıkları uzun yıllar öncesinde kalmış olabilirdi, ama yine de olmazdı... Miriam'a ihanet edemezdi... Etmeyecekti de...

Kollarını iki yana sarkıttı. "Çok özür dilerim, Sylvie. Seninle kahve içmeyi gerçekten çok isterim fakat..." Kafasını eğip yere baktı.

Sylvie kımıldamadan duruyordu. Bir süre sonra hafifçe başını salladı. "Sanırım anladım."

"Umarım beni anlayabilirsin. Çünkü... Bence sen tek kelimayle muhteşem birisin. Güzelsin, nazıksın, akıllısın, zekisin, esprilisin. Ama..."

"Ama sen hâlâ başka birine âşıksın?"

Arthur başıyla onayladı. "Evet, karıma... Sanırım her zaman da ona âşık olacağım. Olur da bir gün hayatıma biri girerse ki ben şu an böyle bir şeye ihtimal bile vermiyorum, bazı şeylerin daha ağır ilerlemesini isterim. Sadece bir gece daha buradayım ve bu kadarı benim için yeterli değil. Bir gün yeni biriyle tanışırsam Miriam'ın beni anlayacağını ümit etmek, buna inanmak isterim. Ancak böylesi içime siner."

"Bence o senin mutlu olmanı isterdi." Sylvie çantasından anahtarlarını çıkardı.

"Bir daha mutluluğu yakalar mıyım bilmiyorum, yine de mutlu olmak istiyorum. Böyle bir şeyi yeniden yaşarsam her şeyin mükemmel olmasını; yaşadığım şeyin doğru olduğuna inanmayı isterim."

Sylvie kolyesine dokundu. "Söyleyeceğim şeye inanmakta zorluk çekebilirsin belki, ama bir zamanlar erkeklere bir şey sormam ya da onlardan bir şey istemem gerekmezdi. Erkekler beni takip ederdi, erkekler peşimden koşardı, erkekler ısrar ederdi..."

“Ne demek istediğini gayet iyi anlıyorum, çünkü sen *très magnifique*’sin...” Arthur’un Fransızca konuşma teşebbüsü ikisini de güldürdü. “Ancak...” elini cebine sokup bilekliği tuttu, “bu bileklikle ilgili bütün hikâyeleri öğrenene dek hayatıma devam edemem. Yani şu an karımdan başka bir kadını hayatıma almak için kendimi hazır hissetmiyorum.”

“Sen çok onurlu bir adamsın,” dedi Sylvie... Ardından dudaklarını büzdü. “Fakat araştırmaya devam edersen duyacağın şeylerin bir kısmı pek hoşuna gitmeyebilir.”

“Öğreneceğimi öğrendim zaten.”

“Belki daha fazlası vardır.”

Arthur, Sylvie’nin ses tonundaki soğuk ve manalı ifadeyi sezdi. Sylvie’nin elini tutup, “Bilip de söylemediğin bir şey mi var Sylvie?” diye sordu.

Sylvie inkâr etse de Arthur bir şey olduğunu anlamıştı.

“Non... Sadece bir düşünceydi...”

“Bir şey biliyorsan lütfen söyle.”

“Daha önce de söylediğim gibi Miriam bana sadece birkaç kere yazdı.”

“Ne yazdı peki?”

Sylvie derin bir nefes aldı. “Daha fazlasını öğrenmek istiyorsan, Miriam’ın arkadaşı Sonny’yi bulmalısın.”

“Sonny mi?” diye sordu Arthur.

“Evet... Yanlış hatırlamıyorsam takı, mücevher gibi şeyler yapıyordu.”

Arthur’un aklına hemen bileklik geldi. “Soyadını biliyor musun peki?”

* Fr. Muhteşemsin. (Ed. N.)

“Hımm... Galiba Y harfiyle başlıyordu. Ah, tabii ya... Yardley, evet Yardley. Hatırlıyorum, çünkü kuzenim aynı soyadına sahip bir adamla evlendi. Hafızam iyi, değil mi?”

“Evet, süper... Demek Sonny Yardley. Boya paletindeki S.Y. harfleri onun baş harfleri olabilir. Bir bağlantı olma ihtimali yüksek. Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?”

“Hayır.”

“Peki, onunla ilgili başka bir şey hatırlıyor musun? Küçük bir detay bile çok işime yarayabilir.”

Sylvie kaşlarını çatı. “Sanırım erkek kardeşi ressamdı, ama bundan başka bir şey bilmiyorum.”

“Onu bulmaya çalışacağım.”

“Bulduğunda sana bilmen gerekenleri o söyler, fakat duyacakların hoşuna gider mi gitmez mi... İşte, onu bilmiyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

Sylvie omuz silkti. “Bunu kendin öğrenmelisin.”

Arthur, Sylvie’nin bir an önce içeri girmek istediğini fark etti. Haksız da sayılmazdı, çünkü istemeyerek de olsa onun kadınlık gururunu kırmıştı. Bu saatten sonra konuşacakları her şey eninde sonunda Miriam’a çıkacaktı. Sylvie’yi yanağından öptü. Misafirperverliği, arkadaşlığı için teşekkür edip otelin yolunu tuttu. Otele doğru yürürken bir parça pişmanlık ve hüznün hissediyor olsa da doğru şeyi yapmıştı.

Yıldızlar kaybolmaya, gökyüzünün laciverti de yeni güne hazırlık yaparcasına maviye dönmeye başlamıştı. Arthur otele varana kadar bilekliği sıkıca tutup, bir an olsun bırakmadı. Otelin döner kapısından girmeden önce durup yakasını düzeltti. Tam o esnada göz ucuyla bir hareket fark etti. Kafasını çevirip bakınca

caddenin kenarında dikilen Lucy ile Claude'u gördü. Lucy veda ederken Claude'u yanağından öptü.

Arthur otel kapısının önünde oyalanarak kızını bekledi. Böylece aynı anda gelmiş gibi olacaktı.

"Ah, merhaba, baba," dedi Lucy gayet normal bir sesle.

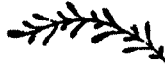
"Merhaba, tatlım. Gecen güzel geçti mi?"

"Evet, hem de çok... Seninki?"

Arthur ufukta doğmaya başlayan güneşe baktı. "Evet, benim gecem de güzeldi. Ancak Sylvie'yi bir daha göreceğimi pek sanmıyorum... Ben... Şey... Yani... Annen..."

Lucy kafasını sallayarak kapıyı açtı. "Demek istediğini anlıyorum, baba. Claude da sadece bir gecelik bir şeydi. Bazen sadece bu kadarla bırakmak en doğrusudur..."

Facebook

Yeniden kendi evinde, kendi yatağında olmak Arthur'a çok iyi gelmişti. Kötü bir pansiyonda, Mike'in kanepesinde, Paris'te lüks bir otelde ve duvarları turuncu siyah çizgili olan malikâne odasında kaldıktan sonra nihayet olmak istediği yerde, kendi odasındaydı. Tanıdık, rahat ve huzur dolu yuvasında kendini kozasına saklanmış bir ipek böceği kadar mutlu hissediyordu. Ayrıca dilediği zaman dilediği kadar çay içme imkânına kavuşmuştu.

Yatağına uzanıp bir süre Sylvie'yle öpüşükleri anı düşündü. Dudaklarının buluşmasını kafasının içinde defalarca başa sardı. Belinin yumuşaklığını, sıcak tenini, ıslak dudaklarını hâlâ hissedebiliyordu. Midesinde bir şey kıpırdıyor, içi yanıyordu. Gözlerini kapattığı an kendini yeniden Paris'te buluyor, Sylvie'nin mis gibi parfüm kokusunu duyuyordu.

Onunla kahve içmeyi reddetmekle iyi yapmıştı. Kararından kesinlikle pişman değildi, ama kabul etmiş olsaydı neler olurdu diye düşünmeden de edemiyordu. Acaba Sylvie'nin peşinden üst kata çıkıp yatak odasına girseydi neler olurdu? Mesela seks

yaparlar mıydı? Yoksa son anda bunu yapamayacağını anlayıp ürkek bir ceylan gibi kaçarmıydı? Asla bilemeyecekti... Çünkü şu ana kadar geceyi Miriam'dan başka bir kadınla geçirmemişti. Başka bir kadınla birlikte olma, başka bir tene dokunma fikri onu hem meraklandırıyor hem de tuhaf bir tiksinti duymasına neden oluyordu. Gözlerini açıp yana döndü... Ahlaksız düşüncelerin zihnini ve bedenini bu denli allak bullak etmesine şaşır-mış hâlde yataktan kalktı. Ancak elinde değildi... Yaptığı şeyin doğruluğundan yüzde yüz emin olması ne yazık ki kalbinin bir parçasının tutku ve özlem duymasına engel olmuyordu.

Lucy'yle birlikte Paris'ten aldığı pantolonla gömleği giydi. Sylvie'nin kokusunun sindiği o geceki gömleği de kirli sepetine attı. Aynada kendine bakarken çok iyi görüldüğünü fark edip şaşırdı. Saçları uzamıştı... Miriam bu hâlini görse bir an önce köydeki berbere gidip kestirmesi için ısrar ederdi. Ancak Arthur saçlarının bu hâlini beğenmişti, eliyle şöyle bir karıştırıp kabarttı.

Bir saniyelğine gününü anlamlı kılmak ve doğru değerlendirmek adına eski rutinine geri dönmeyi düşündü. Hatta kendini tostunu hazırlama vaktinin gelip gelmediğini anlamak için saatine bakarken yakaladı. Ama sonra durup düşündü ve kendi kendine *lanet olası rutini boş ver gitsin!* dedi. Bugün kendini akışa bırakıp, günün getireceklerini yaşayacaktı.

Yalın ayak mutfığa gitti. Bir elma yiyerek mutfak penceresinden bahçesini izledi. Sonra bahçeyi çevreleyen çitlerin aşırı uzun olduğuna dikkat etti. Neden Miriam'la komşuların bahçelerini göremeyecekleri kadar uzun çitler tercih etmişlerdi ki? Geniş aralıklı, çok daha alçak çitler daha güzel olurdu hâlbuki.

An itibariyle hikâyesini öğrenmesi gereken üç tane uğur kalmıştı. Elindeki tek ipucuysa bir isimdi. Sonny Yardley... Hafızasını ne kadar zorlarsa zorlasın Miriam'ın Sonny adında birinden bahsettiğini hatırlayamıyordu.

Araştırmasına telefon rehberinden başladı. Parmağını isimlerin üstünde gezdirerek Y harfine geldi. Rehberde S. Yardley olarak belirtilen iki kişi vardı. Hemen rehberdeki telefon numaralarını aradı. Ancak birinin ilk adının Steve, diğerinin de Stuart olduğunu öğrendi. Belki evlenip soyadını değiştirmişti, belki de artık hayatta değildi. Araştırmasına devam etmesini sağlayacak başka bir kaynağı olmaması büyük talihsizlikti. Şu aşamada daha fazla bir şey yapamayacağını anlayınca evi köşe bucak bir güzel temizlemeye başladı. Her yeri silmek değişmez rutininin bir parçası değildi, ama şu an bunu yapması gerekiyordu. İki haftadır sürekli dışarıda olduğu için her yer bir karış toz olmuştu. Sylvie'yle gittikleri lokantadaki sokak müzisyeninin akordeonla çaldığı şarkıyı mırıldanmaya başladı. Ardından Frederica'nın suyunu verip, biraz temiz hava ve gün ışığı alsın diye bahçeye çıkardı.

Kendine bir sandviç hazırlayıp bir bardak süt koydu. Tam yemek üzereydi ki kapı zili çaldı. Bernadette... Hemen yerinden fırlayıp eliyle gömleğini düzeltti. Bu sefer bir köşeye saklanarak evde yokmuş numarası yapmayı düşünmüyordu. Bernadette'i yeniden göreceği için çok heyecanlıydı. Muhtemelen o da Paris anılarını merak ediyordu. Bu arada Bernadette'e Paris'ten küçük bir hediye almıştı; küçük bir lavanta kesesi. Pamuklu kumaştan yapılmış kesenin üstünde gagasında mektup taşıyan bir kuş işlemesi vardı. Gülümseyerek kapıyı açınca şok oldu... Kapı eşiğinde dikilen kişi Bernadette değil, oğlu Nathan'dı.

“Ne haber Kaplan Adam?”

“Ah... Nathan, merhaba.”

“Beni beklemiyordun değil mi?”

“Şey... Aslında hayır. Annen geldi sandım.”

“Nasıl yani? O burada değil mi?” dedi Nathan hayretle. Elinin tersiyle burnunu sildi. Beyaz tişörtünün üstünde bu kez büyük harflerle EBEVEYN GÖZETİMİ ÖNERİLİR yazıyordu.

“Hayır, anneni görmedim. Kızım Fransa’daydım.”

Arthur genç adamın her zamanki gamsız ve umursamaz tavrıyla omuz silkip tüymesini bekliyordu. Ancak kapının önünde dikilmeye devam ederek Arthur’u bir hayli şaşırttı. Birkaç saniye sessizce bakiştılar. Sonra Arthur, “İçeri gelip çay falan içmek ister misin?” diye sordu.

Nathan omuz silkse de içeri girdi.

“İçeri geç lütfen, kendini evindeymiş gibi hisset.”

“Evin biraz bizimkine benziyor,” dedi Nathan oturma odasına girerken. Kanepeye oturup dirseklerini dizlerine dayadı. “Evin planı neredeyse aynı, sadece bizim ev annem yüzünden daha renkli.” Gözlerini devirdi. “Senin evinin biraz daha nötr ve soğuk bir havası var.”

“Sahiden mi? Bana göre biraz da demode görünüyor.”

Nathan omuz silkti. “Yoo... Güzel görünüyor.”

Yeniden uzun süreli bir sessizlik oldu. Sanki ikisi de karşı tarafın konuşmasını bekliyordu ya da ikisi de söyleyecek bir şeylerinin olmadığını fark etmişti. “Ben gidip su ısıtayım,” dedi Arthur.

Mutfağa gidip çay fincanlarını tepsiye koydu. Yanına da bir tabak bisküvi ekledi. Elinde tepsiyle odaya döndüğünde

Nathan'ı şömine rafındaki fotoğrafları incelerken buldu. Dan'le Lucy'nin çocukken çekilmiş fotoğrafları, doğum günü fotoğraf-ları, Lucy'nin on sekizinci yaş günü kutlamasında çekilen bir aile fotoğrafı... Arthur o partiyi hâlâ hatırlıyordu, güzel geçmişti. İşin garibi davet edilmediği hâlde postanedeki Vera bile gelmişti.

“François de Chauffant'ı buldun mu?” diye sordu Nathan.

“Evet. Evine gittim.” Arthur tepsiyi sehpanın üstüne koydu.

“Hâlâ bana verdiğin adreste yaşıyor.”

“Hani şu malikâneye benzeyen büyük beyaz ev?”

“Evet, o.”

Nathan diliyle garip bir ses çıkarıp tekrar yerine oturdu. “Bu çok havalı bir şey, biliyorsun değil mi? Yani yaşayan bir efsane-yi evinde ziyarete gitmek. Sahiden evinin her yeri kitaplarla mı dolu? Evin içinde üstünde kadife robdöşambr, elinde puroyla mı dolanıyor? Her türlü bahse girerim ki yirmi bir yaşında ya da o yaşlarda çıtır bir sevgilisi vardır.”

Arthur üst kattaki odasında tek başına oturan hasta, her yeri buruş buruş olmuş adamı gözünün önüne getirdi. Fakat Nathan'ın kafasındaki dâhi yazar imajını yıkmak istemiyordu. “Çok aydınlatıcı ve faydalı bir ziyaret oldu. Bu arada evet, çok sayıda kitabı var. Ama o... Demek istediğim çok meşgul olduğu için ziyaretim çok kısa sürdü.”

“İmzasını aldın mı?”

“Hayır, ama bir şiir kitabını aldım.”

“Vay canına! Çok iyiymiş. Bakabilir miyim?”

Arthur birden kitabı sokak lambasının ışığıyla aydınlanan bankın üstünde bıraktığını hatırladı. “Korkarım ki hayır... Çün-kü kısa süre sonra onu kaybettim.”

“Tüh...” dedi Nathan yere bakarak. Uzun saçları gözlerinin önüne düşmüştü.

Arthur çayları servis edip Nathan’a fincanı uzattı. “Aslında ben de senden yardım isteyecektim.”

“Sahi mi? Konu nedir?”

“Bir keresinde postanedeki Vera’nın Bookface denilen bir şeyden söz ettiğini duydum. Sanırım oraya girip insanların adlarına bakıyor ve istediğin kişiyi buluyormuşsun.” Ancak Vera öğrencilik yıllarında çıktığı eski sevgilisini gizli gizli takip etmek için kullanıyordu. “Benim birini daha bulmam lazım.”

“Facebook’u mu kastediyorsun?”

“Adı bu mu? Evet, Facebook... Tam olarak ne işe yarıyor?”

“Postanedeki çenesi düşük kadının da dediği gibi insanları arıyor ve onlarla internet üzerinden arkadaşlık kuruyorsun. Sonra durum bildiriyorsun, fotoğraf ya da o tarz kişisel şeyler yüklüyorsun.”

Bu Arthur’un daha önce hiç duymadığı bir yabancı dil gibiydi, anlamakta güçlük çekiyordu.

“Yani biraz hastalıklı bir şey, ama acayip popüler... Müzelik biri olmadığın sürece orada bütün tanıdıklarını bulabilirsin. Otuz yaş üstü herkesin bir hesabı var.”

“Sonny Yardley’yi arıyorum. Rica etsem bilgisayar yeteneklerini benim için kullanır mısın?”

Nathan çayını höpürdeterek içti. “Tamamdır, senin için bu akşam bakarım, çünkü telefonum kafayı yedi. iPhone sahibi herkesin telefonunu düşürdüğünü biliyor muydun? Benimki bu sabah klozetin dibini boyladı. Bu arada aradığın şu kişi, yani Sonny hakkında başka neler biliyorsun? Mesela kaç yaşlarında?”

“Sanırım benim yaşlarımda.”

“O da dinozor desene... Ha ha...”

“Evet, kesinlikle tarih öncesi döneme ait.”

“Tamam, sen bu işi bana bırak.”

Çaylarını içtiler. Bu arada Nathan tabaktaki bütün bisküvileri yedi. “Demek annenin nerede olduğunu bilmiyorsun,” dedi Arthur.

“Hayır. Muhtemelen ümitsiz vakalarından birine bakmak için köydedir.”

“O çok kibar ve iyi bir kadın, yani annen...”

“Biliyorum.” Nathan tam ağzını açıp bir şey söylemek üzereydi ki birden tereddütle duraksadı. Sonra kafasını salladı. “Bazen neden uzaktaki bir üniversiteye gitmemi istediğini merak ediyorum. Demek istediğim... Kimi zaman işe yaramaz bir pislik olduğumun farkındayım, yine de... Bilirsin işte, sanki benden kurtulmaya çalışıyor.”

“Bana kalırsa o sadece iyi bir okulda eğitim almanı istiyor. Yani aslında tek düşündüğü senin için en iyisini bulmak.”

“Ben nedense... Yani, beni yakındaki bir üniversiteye göndermek isteyeceğini sanmıştım. Bu sayede evde kalmaya devam eder ve onu yalnız bırakmamış olurum. Ama...” Omuz silkti.

“Bunu ona söyledin mi?”

“Hayır. İyi bir üniversiteye gidip adam akıllı bir bölümde okumamı kafasına koymuş bir kere. Mezun olunca da iyi bir işim olacak, düzenli gelir falan filan işte... Hayır, anlamadığım şu, İngilizce bölümünden mezun olmak ne işime yarayacak? Demek istediğim ana dilim olduğu için İngilizceyi zaten biliyor ve konuşuyorum. Bir de üniversitede okumanın ne manası var?”

“Şey...” dedi Arthur. On sekiz yaşındaki bir gence öğüt verecek en doğru kişi olmadığının o da farkındaydı. “Sen ne okumak istiyorsun peki?”

Nathan kafasını salladı. “Söylersem inanmazsın.”

“Niçin inanmayayım?”

“Çünkü bir kere dinlemezsin, ayrıca saçma bulursun. Çünkü annem de bu konuda beni ne dinliyor ne de ciddiye alıyor.”

Arthur, Lucy’yle bahçede oturdukları o günü anımsadı. Kızını dinleyeceğine dair söz vermiş ve sözünü tutmuştu. Birini dinlemek kopmak üzere olduğun insanla aranda yeni bir köprü kurmak ve yeniden bir aile olma fırsatını yakalamak için önemli bir kuraldı. Ayrıca tahmin edemeyeceği kadar da etkiliydi.

“Merak etme, iyi bir dinleyiciyimdir, ayrıca gün boyunca yapacak önemli bir işim yok. İstedğin kadar anlatabilirsin.”

Nathan alt dudağını ısırды. “Başka bisküvin var mı?”

“Kakaolu bisküvi olur mu?”

“Kremalı olanları tercih ederim.”

“Bir bakayım...”

Arthur mutfakta özellikle oyalandı. Konuşmayı gerçekten isteyip istemediği konusunda karar vermesi için Nathan’a zaman tanımaya çalıştı. Malum, onu ne zaman görse bir iki kelimeden fazla konuşmuyordu. Tabağı frambuaz, vanilya ve çilek kremalı bisküvilerle doldurup oturma odasına döndü.

“Frambuaz kremalı halka bisküvi,” diye haykırdı Nathan. “Bu bisküvilere bayılıyorum.” Sonra bu denli heyecan belirtisi göstermenin karizmasını çizebileceğini hatırlayıp daha sakin davrandı. “Evet, Kaplan Adam... Gelelim konumuza... Demek üniversitede ne okumak istediğimi merak ediyorsun. O hâlde

söylüyorum... Şey... Aslında ben hamur işi ve pasta yapmak istiyorum.”

Arthur bu bilgiyi hemen sindiremedi. Ancak gülümsememeye ya da şaşkın görünmemeye de özen gösterdi. “Pasta demek?”

“Söyledim işte...” Nathan gözüne giren saçlarını üfledi. “Anneme bunu söylediğimde bana aklımı kaçırmışım gibi baktı.”

Arthur elini Nathan’ın omzuna koydu. “Bana kalırsa aklını falan kaçırmadın. Seni kesinlikle yargılamıyorum.”

Nathan derin bir oh çekti. “Biliyorum... Teşekkür ederim. Bir şeyler pişirmeyi çok seviyorum. Hayatım boyunca bundan büyük zevk aldım. Mesela bazen mutfakta anneme yardım ediyorum. Fakat o bana pastacılığın gerçek bir uğraş olmadığını söylüyor, daha yararlı ve gelecek vadeden bir şey yapmalıymışım. Bu konu hakkında konuşmak istediğimde de beni dinlemiyor. Bu yüzden artık ona derdimi anlatmıyorum, çünkü yine dinlemeyecek. Ona göre o sosisli börekler ya da turtalar yapabilir, ama ben yapamam.”

“Bence aşçılık çok faydalı ve önemli bir kariyer alanı... İleride bir şef olabilir ya da kendi pastaneni açabilirsin.”

“Ürün yelpazesini geniş tutarak kendi restoranımı bile işletebilirim. Bunları biliyorum zaten. Anlamamakta ısrar eden annem... Hep diğer insanlara bakmakla meşgul.”

“Annen seni dünyadaki herkesten daha fazla önemsiyor.”

Nathan uzaklara baktı. “Biliyorum... Daha doğrusu öyle olduğunu sanıyorum. Baksana, sence... Yani... Onunla konuşmayı bir de sen mi denesen? Belki sen annemi olaya bir de benim açımdan bakması için ikna edersin.”

“Beni dinleyeceğini sanmıyorum.”

“Hayır, öyle deme,” dedi Nathan hemen. “Bence kesin dinler. O seni çok düşünüyor. Yani gördüğüm kadarıyla sana değer veriyor.”

Arthur göğsünün kabardığını hissetti. “Tamam, denerim,” dedi başını sallayarak. Bernadette daha önce üzerinde iyi bir etki bırakabileceğini düşünerek oğluyla konuşmasını istemişti. Şimdiyse roller değişmişti. Nathan, Arthur’un yardımını istiyordu.

“Teşekkür ederim. Sakıncası yoksa sana bir soru daha sorabilir miyim? Yalnız bana dürüstçe cevap vermeni istiyorum.”

Arthur fincanını indirdi. “Evet, tabii ki...”

Nathan burnunu ovuşturdu. “Annem ölecek mi?”

Arthur birden elindeki fincanı kucığına düşürdü. Pantolonu çay içinde kalmıştı. Olayın şaşkınlık kaynaklı bir tepki değil de basit bir kaza gibi görünmesi için yerinden hafifçe kalkıp eliyle üstünü sildi, sonra tekrar oturdu. “Annen ne mi yapacak?”

Nathan duygudan yoksun tekdüze bir ses tonuyla konuşmaya başladı: “Sadece bu kez kendimi hazırlamak istiyorum. Babam öldüğünde çok büyük bir şok yaşadım, aynı şey yine olsun istemiyorum. Hastaneye gittiğini, yakında yine doktorla randevusu olduğunu biliyorum...”

Hastane ve doktor randevusu da nereden çıkmıştı? Arthur’un bunların hiçbirinden haberi yoktu. Bernadette onunla böyle bir sır paylaşmamıştı. Zaten ne zaman evine ziyarete gelse hep Arthur’dan konuşuyorlardı; nasıl hissettiğinden, o gün neler yaptığından, acısından, yasından... Arthur, Bernadette’e nasıl olduğunu sormayı bir kez bile akıl etmemişti. “Diğer insanların özel eşyalarını karıştırmamalı, belgelerini okumamalısın,” dedi peçeteyi pantolonunun üstüne bastırarak.

Nathan omuz silkti. “O zaman daha iyi saklasaymış. Bakmamı istemiyorsa her şeyi ortalık yerde bırakmayacaktı. Kanser bölümüne gitmesi gerekiyormuş? Bu tahmin ettiğim şey, değil mi?” Ancak Arthur’un cevap vermesine fırsat tanımadan konuşmaya devam etti. “Onunla daha iyi ilgilenebilmek adına daha fazlasını bilmek isterdim. Keşke tam olarak neler olduğunu öğrenebilsem. Maalesef annem bazı şeyleri gizleyerek beni koruduğunu zannediyor. Aslında bu her şeyi kötüleştirmekten başka bir işe yaramıyor. Ben... Kesin haberin vardır diye düşündüm. Yani sana mutlaka bir şey söylemiştir...”

“Hayır, hiçbir şey söylemedi.” Burada olsaydı ve dinlemek isteseydi belki de söyleyecekti. Hayır, hayır... Kendini kandırıyordu. O zaman da söyleyemezdi ki... Her kapıyı çalışında ondan saklanan bir adama mı söyleyecekti? Arthur, Bernadette’i hiçbir zaman yeterince ciddiye almamıştı. Deli gibi yardımına koşmasını bile zulüm gibi görüp ona büyük bir haksızlık etmişti. Hâlbuki o da bir insandı... Dertleri, sevinçleri, acıları, korkuları ve sırları olan bir insan... Hatalı olan Arthur’du... Alçak sesle, “Bence annenle konuşmalısın,” dedi. “Birbirinize karşı dürüst olun. Ona üniversiteyle ilgili düşüncelerini ve sağlığı için ne kadar endişelendiğini anlat. Anne oğul karşılıklı oturun ve birbirinizi anlamaya çalışın.”

Nathan çay poşetinde çok ilginç bir şey varmış gibi dikkatle fincanına bakıyordu. “Bilmiyorum... Bu çok zor bir durum... Onu hayal kırıklığına uğratmak ya da üzmek istemiyorum.”

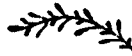
“Bence sandığın gibi olmayacak. Lütfen, sadece onunla konuşmayı dene. Çocuklarımla pek fazla konuşmadığım için o kadar pişmanım ki. Şimdi geçmişte attığım düğümleri çözmeye,

açtığım yaraları sarmaya çalışıyorum. Sakın benim yaptığımı yapıp bazı şeyleri görmezden gelme ya da çok geçe bırakma. Sakın erteleme. Yıllar sonra benim yaşadığım pişmanlığı yaşamamı istemem.”

Nathan kafasını salladı. Arthur’un ne demek istediğini anlamıştı. Ayağa kalkıp, “Teşekkürler Kaplan Adam,” dedi. “Bu arada gayet iyi görünüyorsun.” Arthur’un koluna, kaplanın tırmaladığı yerin üstüne hafifçe yumruk attı.

Arthur canı yandığı hâlde gülümsedi.

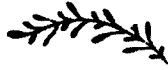
Günün ilerleyen saatlerinde postaneye gitti. İçeri girince Vera ona neşeyle el salladı. Arthur ona Bernadette’i görüp görmediğini sorunca görmediğini söyledi. Ancak söylediğine göre Bridge Caddesi’nde yakın zamanda dul kalmış, yardıma ihtiyacı olan bir kadın vardı. Vera’nın tahminine göre Bernadette büyük ihtimalle o kadının yanındaydı ve kadını lezzetli yemekleriyle besliyordu.

Arthur eve döndüğünde telesekreterinin kırmızı ışığının yandığını gördü. Tuşa basıp mesajı dinledi.

“Kaplan Adam! Sonny Yardley adındaki şahsı araştırdım. Kadınmış! Buna neden bu kadar şaşırdığımı ben de bilmiyorum ama... Neyse, Facebook’ta bu isimde iki kadın mevcut. Biri on sekiz yaşında, pembe saçlı ve burnunda hızma var. Bence aradığın kişi Scarborough Üniversitesi’nde öğretim üyesi olan... Mücevherat ve takı tasarımı derslerine giriyor. Sayfasında temel bilgilerden başka bir şey yok. Bu arada sadece beş arkadaşı var, ne komik değil mi? Umarım bu bilgiler işine yarar. Tamam... Öyleyse sonra görüşürüz.”

Boya Paleti

Arthur o akşam Bernadette’i arasa da telefona cevap veren olmadı. Onu kuşkulandırmak istemediği için eve uğramayı da doğru bulmuyordu. Ayrıca Nathan hastane konusunda annesine bir şey söylememesi için ona yemin ettirmişti.

Muhtemelen oryantal dans kursuna gitmiştir diye düşündü. Bernadette’i güzel, renkli, taşlı dans kıyafetinin içinde elindeki zilleri çalarken hayal etti. Acaba dans yüreğine çöken kaygıları kısa süreliğine de olsa unutmasına yarıyor muydu? Ertesi gün onu tekrar aramayı aklına not etti.

Televizyon seyrederken izlediği dizinin olması gerekenden daha korkunç olduğunu düşündü. Yine de seyretmekten büyük keyif alıyordu. Bir yandan da telefon rehberinden Scarborough Üniversitesi’nin telefonunu araştırdı. Mücevher ve Takı Tasarımı Bölümü için özel bir numara belirtilmemişti, fakat Sanat ve Tasarım Bölümü’nün numarası yazıyordu.

Cesaretini toplamak için tam on beş dakika elinde telefonla oturdu. Bay Mehra’yı aradığı gün de şu anki gibi tedirgin ve karsızdı. Ancak Hindistan’ı arayıp onunla konuşmamış olsaydı

Miriam'ın hayatının gizemli bölümlerini keşfettiği bu yolculuğa hiç başlamamış olacaktı. Fakat diğer yandan da Sylvie'nin söylediği şey hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Öğrenince hoşuna gitmeyecek olan şey ne olabilirdi? Miriam'la Sonny bir zamanlar arkadaşsa şayet, hangi insan eski arkadaşının kocasını üzecek bir şey anlatırdı? Sorular gizemi körüklemekten başka bir işe yaramıyordu.

Numarayla tuşlarken kalbi güm güm atıyordu. Kendi kendine, *Boş yere endişeleniyorsun, akşamın bu saatinde üniversitede kimse yoktur*, dedi.

Telesekreter, üniversitenin sabah dokuz akşam beş saatleri arasında açık olduğunu söyleyince derin bir oh çekti. Mesaj bırakmak istiyorsa ilgili bölümü ve mesaj bırakacağı kişi adlarını net olarak belirtmesi gerekiyordu.

Arthur mesajda adının Arthur Pepper olduğunu, Sonny Yardley'nin kendisini en kısa sürede aramasını istediğini söyleyip ev ve cep telefonu numarasını bıraktı.

Sabah saat on buçukta mesajına hâlâ cevap alamamıştı. Arayıp bir mesaj daha bıraktı, yine cevap gelmedi... Saat dörtten sonra bir sesli mesaj daha bıraktı. Aralarda da Bernadette'i aradı, ama ona da ulaşamıyordu.

Ertesi gün Bernadette'in evine uğramaya karar verdi. Evden çıkarken Terry yine çimletini biçiyordu.

"Kızınla işler nasıl gidiyor, Arthur?"

"Gayet iyi, teşekkürler. Paris'te uzun ve keyifli bir hafta sonu geçirdik."

"Ah, evet, söylemişti. Kulağa harika geliyor."

Arthur kaşlarını çatarak, "Sana Paris seyahatimizi mi anlattı?" diye sordu. Lucy ile Terry'nin arkadaş olduğunu fark etmemişti. "Ne zaman?"

"Ona okulda rastladım, yeğenime bakıyordum da... Ayaküstü biraz sohbet ettik." Terry birkaç saniye uzaklara baktıktan sonra dikkatini yeniden Arthur'a verdi. "Yakınlarda çay içmeye falan gelecek mi?"

"Muhtemelen."

"Peki, uzakta mı yaşıyor?"

"Hayır, yani pek uzak sayılmaz."

"Güzel... Aile üyelerinin birbirine yakın yaşaması iyidir."

Arthur çimlere bakarak kafasını salladı. "Neden sürekli çimleri biçiyorsun? Bence bu kadar sık biçmene hiç gerek yok."

"Hem oyalanıyorum hem de evimin, bahçemin temiz ve tertipli olmasını seviyorum. Aslında bu kadar sık biçmemi karım isterdi, yani biz ayrılmadan önce..."

"Evli olduğunu bilmiyordum."

"Buraya Midlands'den taşındık, sonra da işler iyi gitmedi. Boşanalı bir yıl oldu. Yeterince yalnız kaldım diyebilirim. Yeni biriyle tanışıp hayata dair bir şeyler paylaşmak güzel olur. Şey... Bu arada Lucy... Yani şu an birlikte olduğu biri var mı?"

"Yakın zaman önce kocasından ayrıldı."

Terry kafasını salladı. "Zor bir durum..."

"Evet, öyle. O çok iyi ve sevecen bir kızdır."

"Ayrıca seninle yakından ilgileniyor, Arthur. Zaten aile dediğin böyle olmalı, öyle değil mi? Aile fertleri birbirini sevip birbirine ilgi göstermeli. Annem düştükten sonra ona biz bakmak zorunda kaldık. Bunu yapmayı ben istedim. Onu tek başına

bırakamazdım ya da bir yabancıнын eline teslim edemezdim. Eski karım taşındık diye biraz şikâyet etse de sonra o da burayı sevdi.” Hüzünle tebessüm etti. “O kadar sevdi ki bir adamla tanışıp beni onun için terk etti.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm.”

Terry omuz silkti. “Evliliğimizi yürütmek için çok çabaladım, ama galiba pek işe yaramadı.”

“Peki ya annen...?” diye sordu Arthur çekinerek.

“Ah, o şu an turp gibi,” dedi Terry gülererek. “Sık sık görüşüyoruz. Bir erkek arkadaşı bile var. Çok iyi bir adam, annemin iki ev yanında oturuyor. Pazar günleri üçümüz öğle yemeğine çıkıyoruz. Her neyse, işimin başına dönsem iyi olacak. Malum, çimleri biçmem ve kaplumbağaları avlamam lazım... Lucy’ye benden selam söyler misin?”

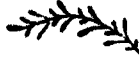
“Evet, söylerim tabii... Görüşürüz.” Arthur yürürken Terry’nin Lucy hakkındaki güzel sözlerinin sadece arkadaşlıktan kaynaklanan iyi yorumlar olup olmadığını düşündü. Hayır, muhtemelen arkadaşlıktan fazlası vardı...

Bernadette’in evine gidip kapısını tıklattı. Oturma odasının pencerelerinin açık olduğunu görünce içeride birinin olduğunu düşündü. Sonra Bernadette’i kendisinin yaptığı gibi koridordaki duvara arkasını dayamış saklanırken gözünde canlandırdı. Bunca zamandır nasıl böyle kaba ve bencil olmuştu, hangi akla hizmet o kadına saçma sapan davranmıştı? Anlayamıyordu... İçeriden gelen rock müzik sesini duyar duymaz, “Nathan?” diye bağırdı. Fakat cevap alamadı.

Evin arka tarafından dolanıp bakmanın aşırıya kaçmak olacağını düşünerek kendi evine geri döndü. Maalesef telesekreterin

kırmızı ışığı ona yine göz kırpmıyordu. Sonny Yardley denen şahıs mesajlarına hâlâ geri dönmemişti. Böyle bir niyeti olup olmadığını da sadece Tanrı bilebilirdi.

Bu uzun bekleme süresine ve bilinmezin getirdiği çaresizliğe bir son verse iyi olurdu. Arthur bu konudaki rolünü pasiften aktife çevirmeye, diğer bir deyişle olaya bizzat el koymaya karar verdi.

Scarborough Üniversitesi öğrencilerin kovandaki arılar misali her yerde olduğu aşırı kalabalık ve hareketli bir yerdi. Okulun girişi, koridorlar, bahçeler her yer öğrenci kaynıyordu. Bir yerden bir yere gitmeye çalışanlar da topraktan küçük bir tümseğin etrafında ilerleyen karıncalar misali aynı yolu takip ediyordu. Gençlik ve yaşam enerjisinin zirve yaptığı ortam Arthur'un kendisini daha da yaşlı, hatta çok yaşlı hissetmesine neden olmuştu. Bu gençlerin hepsi muhtemelen önlerinde uzun bir hayat olduğunu düşünüyordu. Bilmedikleri şey ise ne kadar uzun olursa olsun bütün hayatların göz açıp kapayıncaya kadar hızla geçebileceğiydi.

Miriam'ı bu gençlerin arasında hayal etmek Arthur için pek zor olmadı, çünkü bir açıdan gençlik modası hâlâ bazı benzerlikler gösteriyordu; kalemle simsiyah yapılan gözler, kirpiklere değen uzun kâkülleler, mini etekler... Ancak çıkmaya başladıklarında Miriam böyle havai ve modern şeyler yerine daha usturuplu ve yetişkin işi kıyafetleri tercih etmeye başlamıştı. Belki de Arthur'la tanışınca kişiliğinin önemli bir parçasını daha

rafa kaldırmaya karar vermişti. O zamanla bu zaman tamamen aynı değildi elbette. Mesela bazı şeyler vardı ki şaşkınlıktan Arthur'un gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu; kaşları deldirip takılan piercingler, bedeninin istisnasız her yerine yaptırılan dövmeleler...

Arthur resepsiyondaki görevliye Sanat ya da Mücevher Bölümü'nde öğretim üyesi olan Bayan Yardley'yi sordu. Masanın arkasındaki kadın görevli bir kulağına sabit telefonun ahizesini diğerine de cep telefonunu yapıştırdı. Kadın aynı anda hem telefonlarla konuşuyor hem de önünde duran dosyayı karıştırıp bir şeyler okuyordu. Arthur kadının nihayet iki telefonu da kapattığını görünce konuşmaya başladı. "Bence üçüncü bir kola ihtiyacınız var."

"Değil mi?" dedi kadın Arthur'a bakarak. Ancak bir yandan da iPhone'nunu kaybeden bir öğrenciyle ilgilenmeye hazırlanıyordu.

"Yani bir ahtapot gibi... O zaman bütün işleri aynı anda yapabilirsiniz."

"Sizi dinliyorum," dedi kadın ağzına bir sakız atarak. Yuvarlak bir yüzü ve sımsıkı topuz yaptığı platin rengi saçları vardı. "Gümüş Sörfçüler Kulübü için mi geldiniz?"

"Sörf mü? Burada sörf mü yapılıyor?"

"Pardon, ama komik olmaya mı çalışıyorsunuz?"

"Hayır." Kadının neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. "Şey... Ben Mücevher Bölümü'nü arıyorum. O bölümdeki Sonny Yardley ile görüşmek istiyorum."

"Korkarım ki bugün görüşemezsiniz. Kendisi hastalık izninde... Birkaç hafta da gelmeyecek."

Arthur'un umutları mum gibi söndü. "Fakat kendisi burada çalışıyor, değil mi?"

"Evet, ama sadece yarı zamanlı olarak. Bu onun son yılı, yakında emekli olacak. İsterseniz bir de Adam'la görüşün. Bayan Yardley'nin derslerine şu an o giriyor. Onu 304 numaralı sınıfta bulabilirsiniz."

Resepsiyon görevlisi Arthur'u üniversite bünyesindeki eski bir binaya yönlendirdi. Arthur kadının tarif ettiği yere varınca camlarla çevrili geniş ve modern bir girişle karşılaştı. Uzun bir geçit binayı kırmızı tuğlalı Victoria tarzı başka bir binaya bağlıyordu. Bir sürü küçük bölmesi olan uzun pencereler, krem rengi parlak tabela ve panoların asılı olduğu koyu yeşil duvarlar Arthur'a okul günlerini hatırlattı. Bayan Clanchard içeri girdiği an bütün sınıf kımıldamadan dururdu. Bir de elindeki ahşap cetveli gözdağı verircesine avucuna vurdu mu, işte o zaman hepsi nefes almaktan bile korkardı. O günlerin anısıyla ürperen Arthur kapılardaki tabelaları okuyarak yürümeye devam etti. Seramik atölyesi, heykel bölümü, kâğıt işleri, cam sanatı... Saniyeler sonra da aradığı 304 numaralı sınıfı buldu.

Daire şeklinde duran öğrencilerin bir kısmı şövalelerin önünde ayakta dikiliyor, diğerleri de ahşap banklarda oturuyordu. Hepsinin yüzü önündeki bembeyaz sayfalara dönüktü. Sınıfın tam ortasında dikilen adamın öğrencilerden yaşça büyük olduğu anlaşıyordu. Kırmızı, kareli gömlek ve diz kısımları yırtık kot pantolon giymiş adam elini saçlarının arasında gezdirdi.

Arthur parmağıyla adamın omzuna hafifçe vurdu. "Adam?"

"Evet!" dedi adam tuttuğu beyzbol takımı sayı yapmış gibi coşkulu bir sesle. "Ah, Tanrı'ya şükür ki buradasın. Biz de seni bekliyorduk."

Demek resepsiyondaki kadın arayarak geleceğini haber vermişti. “Adım Arthur Pepper, ben...”

“Arthur. Tamam. Çok güzel...” dedi Adam göz kırparak. “Bak benim acilen bir telefon görüşmesi yapmam lazım. Karım beni yine ayrılmakla tehdit ediyor. Onu hemen aramazsam münasip yerlerimi kesip elime verir. Hadi, sen şu odaya geç. Ben beş dakika içinde dönerim.” Arthur telaşla hareket eden adamın peşinden gösterdiği yere gitti.

Arthur’a göre beş dakika bir eşi tekrar kazanmak için çok ama çok kısa bir zaman dilimiydi. Özellikle de az önce söylediği şey doğruysa, yani kadın kötü emellerini gerçekleştirebileceği bir bıçağa sahipse...

“Sen şimdilik burada bekle,” dedi Adam.

Ahşap panellerle kaplı oda Arthur’a televizyonda seyrettiği bir *Harry Potter* filmindeki Hogwarts’ı hatırlattı. İçeride üstü yeşil deriyle kaplı meşe ağacından yapılmış bir masa duruyordu. Bunun yanı sıra duvarlarda bir sürü resim asılıydı. Arthur resimleri sırasıyla incelemeye başladı. Başarılı bir kara kalem çalışması olan üçüncü resme baktıktan sonra bütün resimlerin çıplaklık temalı olduğunu fark etti. Kadınlar... Erkekler... Herkes çıplaktı. Resim sanatı konusunda amatör bir göze sahip olmasına rağmen bazı eserlerdeki fırça darbelerinin netliği, renklerin ustalıkla kullanımı, yüz hatlarının ve ifadelerinin çok gerçekçi bir şekilde yansıtılmış olması onun bile hayranlığını kazanmıştı. Anlam veremediği resimler de vardı elbette. Belki sanatsal açıdan çok derin ve anlamlı eserlerdi, fakat Arthur öfkeli fırça darbeleriyle gelişigüzel sıçratılmış boyalardan başka bir şey göremiyordu. Resimlerin her birinin üstünde bir tarih yazılıydı ve duvarlara

kronolojik sırayla asılmışlardı. Yanlış yorumlamıyorsa bu odaya her yıl seçilmiş bir sanat eseri ekleniyordu.

Odayı yanlış taraftan gezmeye başladığını önce yakın tarihli eserleri görüp bir süre sonra altmışlı ve yetmişli yıllarda yapılmış resimlerin önüne varmasından anladı. Sıranın sonunda asılı bir resim Arthur'un dikkatini çekti, çünkü diğer resimlerdekileri kişilerden farklı olarak bu eserdeki kadın gülümsüyordu. Sanki ressamı bizzat tanıyordu ve mesleki amaçlı değil de keyifle poz veriyordu. Kadın diri göğüslerini gururla ön plana çıkarmış, dudaklarını da şehvetle aralamıştı. Biraz Miriam'a benziyordu. Arthur resimdeki kadınla karısı arasındaki benzerliği düşünerek gülümsedi.

Ancak sonra... Yüzündeki gülümseme yavaş yavaş kayboldu.

Çerçeveye yaklaşır resme yakından, daha dikkatli baktı. Önce mavi-yeşil karışımı gözlerini, sonra da sol kalçasındaki doğum lekesini tanıdı, çünkü o doğum lekesinden hep nefret etmişti. Üst taraftaki kocaman yuvarlak ve altındaki küçük kareyle sıcak hava balonlarına benziyordu.

Evet, Arthur karısının çıplak resmine bakıyordu.

"Tamam," dedi hızla odaya giren Adam. Ellerini kafasının üstünde kenetledi. "Lanet olası kadın beni dinlemiyor ki... Daha doğrusu telefonu yüzüme kapattı. Onu geri aramak zorundayım. En az on beş kere aradığımı görmeden de imkânı yok açmaz, huyu böyle. Onu ne kadar çok istediğimi yaptığım aramaların sayısıyla ölçüyor. Aslında bu lanet olası bir oyun. Ancak ondan vazgeçmek istemediğim için bu oyunu oynamak zorundayım. Tanrım! O olmazsa ben ne yaparım... Her neyse, öğrenciler huzursuzlanmaya başladı. Beni takip et."

Arthur adamın peşinden sınıfa gitti. Kimi öğrenciler ayakta duruyor, kimi öğrencilerse oturmuş birbirleriyle konuşuyorlardı, ama hepsi çok sıkılmış görünüyordu.

Arthur'un aklı hâlâ karısının çıplak resmindeydi. Bu resim için ne zaman poz vermişti? Daha da önemlisi poz verdiği ressam kimdi? Neden çıplaktı? Birden başı dönmeye başladı. O kadar sersemlemişti ki nerede olduğunu, orada bulunma amacını, Adam'a soracağı şeyi hatırlayamıyordu... Hepsı aklından uçup gitmişti. Doğru dürüst düşünemiyor, ana odaklanamıyordu. Bir ayağını öbürünün önüne atarken kendini yürüyor gibi değil de uçuyor gibi hissediyordu. Buraya basit bir konuşma yapıp boya paleti hakkında bir şeyler öğrenmek niyetiyle gelmişti. Ama az önce karşılaştığı şey ona hayatının şokunu yaşatmıştı. Tanrı aşkına Miriam Pepper gerçekte kimdi?

"Oraya, paravanın arkasına geç. Ondan sonra başlarız," dedi Adam ellerini çırparak.

Arthur boş boş etrafına bakıyordu. Sanki beyni birden çalışmamaya karar vermişti. Başka bir bekleme odasına mı geçecekti? Orası neredeydi? Evet, orada... Tamam, o hâlde kendisine söylenileni yapacaktı. Ayaklarını tekrar hareket ettirmeye çalıştı. Ancak zaman ve mekân algısını yitirmişti âdeta... Tek bildiği bütün hücrelerinin ölesiye şaşkın olduğu ve varlığını ele geçiren huzursuzluktu.

Adam'ın gitmesini söylediği yer gerçek bir odadan ziyade ahşap paravanla ayrılmış bir bölümdü. Plastik bir sandalye, masa ve üstünde duran bir bardak suyun yanı sıra bir de bornoz vardı. Arthur sandalyeye oturup Adam'ı beklemeye başladı. O esnada da ailece deniz kenarında geçirdikleri zamanları düşündü.

Miriam ıslak bikini altını bile beline sardığı havlunun altından bin bir cambazlıkla değiştiren bir kadındı. Sonra evlendikleri gece Arthur'a ısrarla ışıkları kapattırmıştı. Öte yandan bütün bunları yapan o kadın, az önce gördüğü resimde çırlıçıplaktı. Dile kolay kırık yıldan uzun süredir çıplak resmi o duvarda asılıydı ve kim bilir kaç kişi, kaç göz hayran hayran o bedene bakmıştı. Arthur ne düşüneceğini, ne hissedeceğini bilemiyordu. Acaba hemen o odaya geri dönüp resmi duvardan indirmeli miydi? Peki ya bu yanlış bir hareket olursa... Yani ya Miriam o resminden gurur duyuyorsa? Ayrıca o resim sadece Miriam'la ilgili bir şey değildi ki... O resmin asıl sahibi Miriam'dan ziyade onu yapan ressamdı.

Sahi, kim yapmıştı o resmi?

Arthur'un yüreğini ve bedenini yeni bir kıskançlık dalgası ele geçirmeye başladı. Kafası da allak bullaktı. Her uğurdan sonra Miriam'la ilgili öğreneceği bir sonraki şeyin normal ve kabul edilebilir olacağına inanmıştı. Daha doğrusu bir sonraki uğurun hikâyesinde güzel bir evlilikleri olduğuna dair bir kanıtla ulaşacağını ümit etmişti. Ancak olmuyordu... Normal bir şey öğrenmek bir yana öğrendiği her şey, bir öncekileri gölgede bırakacak cinstendi. Her seferinde dudak ısırtan bir gerçeği gün ışığına çıkararak daha da şaşırmak... Böyle bir tempoya dayanmak giderek güçleşiyordu. Her şeyin normal, basit ve sıradan olduğu bir yaşam sürerken ne diye içindeki merakın peşinden gitmişti ki? Merak her zaman iyi bir şey miydi?

Onlarca düşünce ve soruyla çalkalanan beyni zonklamaya başladı. Birkaç dakika sonra Adam paravanın yanından kafasını uzattı. "Hâlâ hazır değil misin?"

“Hayır, hazırım,” dedi Arthur. “Yani sen hazırsan ben de hazırım.” Sudan bir yudum alıp bornoza dokundu. Beyaz bornoz çok fazla yıkanmaktan bir hayli sertleşmişti. Birkaç dakika daha geçti.

Bu kez paravanın arkasından bir kız çıkageldi. Simsiyah saçlarının kâküllerini cırtlak bir pembeye boyatmış, ekose etekle çizme giymişti. “Adam’ın yeni bir telefon görüşmesi yapması gerekti. Biz de hazır olup olmadığını merak ettik,” dedi.

“Evet, Adam’a hazır olduğumu söylemiştim. Ben de burada onu bekliyorum.”

“Ama hâlâ giyiniksin...”

Bu Arthur’un hayatında durduğu en tuhaf cümleydi. “Şey... Evet...”

“Yani Adam sana söylemedi mi? Biz insan bedeninin formunu çalışıyoruz.”

Arada bir bağlantı kuramayan Arthur kaşlarını çattı.

“Yani çizimlerimiz bedenle ilgili mücevher tasarımlarını etkileyecek.”

“Bu güzel bir şey...”

“Bak sadece bir saat on beş dakikamız kaldı. Yani hazırsan... Bir an önce çalışmaya başlayalım, çünkü burası bunaltıcı derecede sıcak.”

Kızın ne demek istediğini anlaması birkaç dakika sürdü. “Yani sen... Şey mi? Yani benim canlı model olduğumu mu sanıyorsunuz?” dedi kekeleyerek.

“Şey, evet.”

“Aslında hayır, değilim,” dedi Arthur kafasını sallayarak. “Kesinlikle değilim. Buraya Bayan Yardley’yi görmeye geldim.

Hastalık izninde olduğu için resepsiyondaki kadın Adam’la görüşmemi söyledi. Adam’la küçük bir mücevher hakkında konuşmak istiyordum. O da bana önce resimlerin olduğu odada beklememi söyledi, sonra da beni buraya aldı.”

“Yani sen bizim modelimiz değil misin?”

“Kesinlikle hayır.”

“Ne yani, bize modellik yapacak kişi daha gelmedi mi?” Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. Arthur genç kızın gözlerinin yaşardığını fark etti, sanki dokunsa ağlayacaktı. “Ama bunu yapmak zorundasın. Bu çalışmayı yapamazsak finalden kalırız.”

“Bunun için üzgünüm, fakat maalesef size yardımcı olamam...”

Kız acı gerçeğe inanmak istemiyormuşçasına kafasını salladı. Ancak sonra olayı tekrar değerlendirip dik durdu. “Ben bir kere yaptım. Yine yapardım, ama şu an sınıfta olmam lazım. Bak, tek yapman gereken orada oturmak. Çok kolay... Sen oturacaksın, biz de çezeceğiz.”

“İyi de siz çıplak birini istiyorsunuz...”

“Şey... Teknik olarak evet...”

“Ben model değilim...”

“Bu hiç önemli değil.”

“Peki ya Adam? Yani o size...”

Kız gözlerini devirdi. “Onu derste tekrar görmemiz bile büyük şans olur. Bazen bütün ders boyunca ortadan kayboluyor. Karısı tam anlamıyla bir sürtük... Bu arada adım Edith...” Arthur’a elini uzattı. Arthur elini sıkarken kız, “Lütfen bize yardım et,” diye yalvardı.

“Ben Arthur... Arthur Pepper...”

Arthur'un aklına birden Miriam'ın çıplak resmi geldi. Acaba bir ressamın karşısında çıplak poz verirken kendini nasıl hissetmişti? Kendini özgür hissetmek için mi yapmıştı? Yoksa sadece birine yardım etmek için mi razı olmuştu? Peki, bunu para için yapmış olabilir miydi? İstemediği bir şeyi yapmaya zorlandıysa bu Arthur'u çok üzerdi. Gerçi öyle olduğunu sanmıyordu, çünkü Miriam resimde gülümsüyordu. Yani bundan keyif alıyormuş gibi bir hâli vardı. Acaba kendini onun yerine koymak karısının ne hissettiğini daha iyi anlamasına yardımcı olabilir miydi?

Öte yandan Miriam'ın genç ve güzel bir vücudu vardı. Kendi bedeniye yaşlı ve buruş buruştu. Sanki kasları kemiklerinin üstünü kaplamaktan sıkılıp kendilerini salmaya karar vermişti.

Yaşlı olabilir, ama kimden neyi saklayacaktı ki? Muhtemelen hayatının geri kalanında bir daha sevgilisi olmayacaktı ya da sayılı kez denize girecekti. Bu saatten sonra onu çıplak görebilecek tek kişi ancak hastanedeki hemşireler olurdu. Onlar da ya altını değiştirecek ya da ona banyo yaptıracaktı. Kısaca çıplak poz vermekten çekinmesi ya da korkması için bir tane bile makul sebep yoktu.

Aniden belleğinin derinliklerinden ter ve hazla dolu bir hatıra yüzeye çıktı. Miriam'la birlikte kültürel ve doğal güzellikler kapsamında bulunan yemyeşil bir arazide piknik yapıyorlardı. Çocuklar okuldaydı, Arthur da bir randevusu son anda iptal olduğu için o gün izin yapmaya karar vermişti. Miriam'ın elleriyle hazırladığı sandviçleri alıp karı koca ormanlık araziye gitmişler, sonra da etrafı çiçek ve otlarla kaplı kuytu bir köşe bulmuşlardı. Otlar o kadar uzundu ki yere oturduklarında

kafaları görünmüyordu. Temiz havada öğle yemeklerini yemişlerdi. Miriam sürekli sıcaktan elbisesinin üstüne yapıştığından şikâyet ediyordu.

“O kadar bunaldıysan çıkar o hâlde,” demişti Arthur yemek sepetinden bir portakal alırken. Portakalı tırnaklarıyla soydu. Kafasını kaldırdığında Miriam çimlerin üstünde neredeyse çıplaktı, yani üstünde beyaz külotundan başka bir şey yoktu.

“İyi fikirmiş,” dedi Miriam gülerek. Ancak birden yüzündeki gülümseme yerini arzu dolu bakışlara bırakmıştı.

Birbirlerine doğru çekiliyorlardı ve ikisi de bu güce karşı koyacak durumda değildi. Arthur karısının sıcak, yumuşak tenine dokunurken zevkle inlemişti. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki Arthur üstünü bile tam çıkaramamıştı. Sevişmelerinden sonra birkaç dakika Miriam çimlerin üstünde öylece uzanmıştı. Çırılçıplak teni çimlerin üstünde çok güzel görünüyordu. O Arthur’un hayatında gördüğü en güzel şeydi.

“Miriam, biz...” Arthur her zamanki kontrollü hâline dönmüştü. “Her an biri gelebilir.”

“Biliyorum.” Miriam elbisesine uzanmıştı. Elbisesini kafasından geçirip Arthur’un burnunun ucuna bir öpücük kondurmuştu. “Pastayı aldın mı?”

Damalı baton pastalarını dilimlediler. Köpeğini gezdiren bir adam yanlarından geçerken birbirlerine imalı bakışlar fırlattılar.

Bu tarz şeyler başlarına pek sık gelmiyor olsa da Arthur karısının dilediğinde gayet doğal, özgür ruhlu ve ahlaksız davranabileceğini biliyordu.

Ancak hayatı boyunca bu yönünü sadece ona, yani kocasına gösterdiğini sanmıştı.

“Eee... Yani yapacak mısın?” diye sordu Edith. Burnunu kaşıyınca elindeki kara kalem lekesi burnuna da bulaştı. Kirpikleri tıpkı Miriam’inkiler gibi simsiyah ve gürdü. Ellerini birleştirip, “Lütfen, Arthur!” dedi.

Arthur zangır zangır titremeye başladı. Edith yanında olmasa başını ellerinin arasına alıp hüngür hüngür ağlayabilirdi. Karısıyla geçirdiği aşk, sevgi ve şefkat dolu günlerine... Acısı hiç azalmayan kaybına... Hâline, hayaline, hayatına... Bağıra bağıra ağlamak için çok nedeni vardı. “Bunu yapmayı kabul edersem şayet, iç çamaşırım üstümde kalabilir mi?”

Edith kafasını iki yana salladı. “Korkarım ki hayır. Ben, erkek cinsel organını temel alan bir zırh modeli tasarlıyor. Detaylara ihtiyacı var. Denize girip yüzüyorsun, değil mi? Yani daha önce de insanlar seni çıplak gördü?”

“Evet, ama... Kimseye poz vermedim.”

“İnan bana çok doğal bir şey...”

“Benim için doğal bir şey değil...”

“Bak, bunu cinsel temalı bir şey olarak düşünme. Kimsenin çıplak bedenine bakıp seni arzulayacağı falan yok.”

Kız haklıydı. Çıplak bedenini görünce ürküp kaçma ihtimalleri bile bundan daha yüksekti.

“Bak, hiçbirimizi bir daha görmeyeceksin,” dedi gülümseyerek.

“Yalnız bunu bilmek işimi pek kolaylaştırmıyor.” Arthur ayağa kalktı. Pantolonunun paçasını sıvayıp bileğine baktı. Bacakları kışın bile bronzlaşmış gibi görünürdü. Gözlerini kapatıp Miriam’la piknik yaptıkları o güne gitti. Kafasının içinden sürekli çıkar şunu, çıkar şunu diye tekrarladı. Sanki bunu o değil

de piknikte seviştiği karısı söylüyordu. Miriam'ın saniyeler içinde çırılçıplak kalışını, gerektiğinde nasıl pervasız ve rahat olabildiğini düşündü. Çıkar üstünü, hadi Arthur, çıkar şunları... Evet, bunu yapabiliirdi. Alçak sesle, "Tamam," dedi.

"Harika!" Edith, Arthur'un fikrini değiştirmesine fırsat vermemek istercesine anında gözden kayboldu.

Az önce ne yaptığını tam olarak idrak edemeyen Arthur birkaç saniye tereddüt etti. Ama olan olmuştu bir kere... Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Göğsü fena görünmüyordu. Bir kere bronzdu ve sadece birkaç tane beyaz kılı vardı. Miriam hep çok güzel bir vücudu olduğunu söylerdi. Arthur o zamanlar karısının karşılaştırma yapmasına imkân tanıyan başka vücutları da gördüğünü bilmiyordu elbette... Pantolonunu indirdi. Önce çoraplarını sonra da iç çamaşırını çıkardı. Evet, sonunda çırılçıplaktı. Bornozu kasık bölgesinin üstüne tutup paravanın dışına çıktı. Acaba Miriam sadece bir tek ressama mı poz vermişti? Yoksa o da tıpkı Arthur'un şimdi yaptığı gibi bir sınıf dolusu ressamın önünde mi durmuştu? Birkaç öğrenci kafasını kaldırıp baktı. Fakat yüzlerindeki tek şey modelini beklemekten sıkılmış sanatçı ifadesiydi. Ağır adımlarla sandalyeye doğru yürüdü. Oturup bacak bacak üstüne attı. Kendi çapında mahremiyetini korumaya çalışıyordu. Edith kafasını sallayınca istemeye istemeye elindeki bornozu yere bıraktı.

Birkaç saniye sonra sınıf kâğıt hışırtıları, kara kalem ve silgi sesleriyle doldu. Arthur dümdüz karşıya bakıyordu, bakışlarını tavandan sarkan lambaya odakladı. Lamba çok tozluydu, ampulün üstünde de kurt gibi bir şey geziyordu. Edith haklıydı. Kendini tuhaf bir biçimde özgür hissetmeye başlamıştı. Sanki...

Sanki mağarasından çıkar çıkmaz kendini bir resim atölyesinde bulan ilkel bir insandı. Aslında bu gerçeğe pek de aykırı bir benzetme değildi, manevi açıdan öyle sayılırdı.

Bir ara göz ucuyla Adam'ın kafasını sınıfın kapısından uzattığını gördü. Pozunu bozmamak için kafasını çevirip bakmadı. Tam tepesinde yanan lamba yüzünden terlemeye başlamıştı. Bunaltıcı sıcak dışında bir şeye odaklanmak için tekrar piknik gününü düşünmeye karar verdi. O günün her saniyesini kafasının içinde tekrar yaşadı. Bacak bacak üstüne atmış olması da büyük şanstı.

On dakika sonra biri, "Başka bir poz alabilir miyiz?" diye bağırdı.

Arthur çıplaklığı konusunda endişelenmeden ayağa kalktı ve kollarını iki yanından sarkıttı. Tam karşıya bakmaya devam ediyordu.

"Şey... Çok poz veriyormuş gibi durmasanız olur mu? Böyle çok zoraki ve hüzünlü görünüyorsunuz."

"Ne yapmam gerektiğini siz söyleyin."

Genç bir adam kalkıp yanına geldi. Arthur'un bir kolunu büktü, diğerini de gergince uzatmasını sağladı. "Bir yay ve ok tutuyormuş gibi yapın. Ben savaş temalı bir mücevher tasarımı üstünde çalışıyorum."

"Sen, Ben misin?"

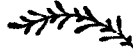
"Evet."

"Lütfen bana tam olarak ne istediğini söyle, Ben."

Bu pırıl pırıl gençler Arthur'un yardımıyla çok özel mücevherler yapacaklardı. Öldükten sonra hatırası taşlarla süslü bir kol bandında ya da kasığa kadar uzanan bir zırhta yaşayacaktı.

Tıpkı Miriam'ın resminin ahşap panellerle kaplı odada diğer sanat eserleriyle birlikte hâlâ var olması gibi...

Tam o sırada bir şeyi fark etti. Çırlıçıplak olsa bile Miriam'ın resminin o odada asılı kalmasını istiyordu. Belki Miriam o pozunu verirken resminin yıllar sonra bile sergileneceğini planlamamıştı, belki de bunu sadece kendisi, ressam ya da sanat için yapmıştı. Fakat neden sonucu değıştirmezdi. O duvarda çok güzel ve ölümsüz bir eser gözlerle buluşup ruhlara tesir ediyordu. O sanat eseri Arthur'un olmasa da Miriam'ın hayatının ve kim olduğunun bir parçasıydı. İnsanları o muhteşem resmi görmekten alıkoymaya hakkı yoktu. Ne olursa olsun buna engel olmayacaktı.

“Çok iyi iş çıkardın adamım,” dedi Ben dersin sonunda. “Bakmak ister misin?”

Arthur giyinip Edith'le Ben'i takip etti. Yirmiden fazla resimde kendini görmek çok garip bir histi. Bedeninin kara kalemle, pastel boyayla, fırça darbeleriyle betimlenmiş hâline baktı. Bu genç insanlar ona yaşlı bir adam olarak bakmamışlardı. Onu bir model, bir savaşçı, bir okçu gibi görüp güzel ve faydalı bir şey olarak çizmişlerdi. O resimlerin akıbetinin ne olacağını çok merak ediyordu. Belki öğrencilerin sunum dosyalarına koyulacak, belki de gururla duvarlarda sergilenecekti. Bundan yirmi yıl sonra, bu dünyadan göç ettikten sonra bile bedeninin formu insanların hayranlık dolu bakışlarının hedefi olacaktı. Bunları düşününce Arthur'un gözleri doldu. Bazı resimlerde kendini hemen tanıyor, bazılarında ise ne kadar baksa da benzetemiyordu. Ama

resimlerin hepsinde o vardı. Yüzünde de huzurlu bir ifade... Her sabah aynada ona günaydın diyen derin kırışıklıklar, yılların yorgunluğunu taşıyan çizgiler bile sanatın eli değince yumuşamıştı sanki. Sanki yanılısama perdesi kalkınca unutulmuş öz ortaya çıkmıştı, sonsuz ve büyüleyiciydi...

“Beğendin mi?” diye sordu Edith.

“Bunlar çok güzel... Hatta muhteşem...”

“Karım bana ikinci bir şans vereceğini söyledi,” dedi koşarak sınıfa giren Adam. Omuzları düşmüş, rengi atmıştı. “Ah, ders bitti mi yoksa?” Önce sınıfa, sonra da saatine baktı. “Burada çok başarılı işler görüyorum çocuklar,” diye bağırdı.

Ben ve Edith dudaklarında tatlı bir tebessümle sınıftan çıktı.

“O ikisinin nesi var öyle?” diye sordu Adam kuşkulu gözlerle. “Burada neler oluyor?”

“Model gelmedi.”

“Ama resimler... Yani onlar...” Resimlerdeki modelin kim olduğunu görünce sözlerine devam edemedi. “Ah...”

Arthur gömleğinin yakasını düzeltti. “Adım Arthur Pepper. Sanırım artık neden burada olduğum konusunda konuşabiliriz. Size boya paleti şeklinde yapılmış altın bir mücevheri sormak istiyordum. Üstüne S.Y. harfleri kazınmış. Tahminime göre Sonny Yardley’nin baş harfleri.”

Adam üniversitede öğrencilerin yaptığı bütün çalışmaların kaydının tutulmadığını açıkladı. Ancak sene sonunda umut vadeden öğrencilerin hazırladığı taslak çizimlerle fotoğraflar saklanıyordu. Arthur aradığı mücevherin altmışlı yılların ortasında yapıldığını belirtti. Adam raftan indirdiği ağır kitapları açıp Arthur’un önüne koydu.

“Keşke en başta küçük bir mücevher hakkında bilgi almak için buraya geldiğinizi söyleseydiniz,” dedi Adam. “Sizi soyunmak zorunda bıraktığımız için çok özür dilerim. Biliyor musunuz, bu ikinci kez oluyor. Yönetimden biri bunu öğrenirse anında kovulurum. Kovulursam da karımı asla geri kazanamam. Kimseye söylemezsiniz değil mi?”

Arthur söylemeyeceğine dair söz verdi. “Neden sizi sürekli ayrılmakla tehdit ediyor?”

“Çünkü... Bana bir bakar mısınız? Kahrolası bir üniversite hocasından başka bir şey değilim. Karımsa çok başarılı bir avukat. Elini sallasa benden katbekat üstün on tane adam bulabilir. Aslında çoğu zaman kafası işleriyle meşgul oluyor. Ancak beni de diken üstünde tutmak hoşuna gidiyor. Terk etmekle tehdit edip her daim ayık ve tetikte olmamı sağlıyor. Ben de elimden geldiğince taleplerine ayak uydurmaya çalışıyorum.”

“Çok yorucu bir tempoya benziyor.”

“Öyle zaten, ama ikimiz de seviyoruz. Özellikle de barıştıktan sonraki seks kısmı... Abartmıyorum, ölmeden cennete gitmek gibi bir şey.”

“Anlıyorum...” Arthur sayfaları hızla çevirerek taslak çizimlere daha yakından bakmaya başladı.

“O yıl uğur objeleri yapmış olmaları lazım,” dedi Adam. “Mesa bu yılın ana konusu savaş zırhları ve vücut mücevherleri.”

“Evet, Ben söyledi. Penisimden ilham alarak burnu koruyan bir zırh ya da o tarz bir şey yapılabilirmiş,” dedi Arthur pat diye. Sonra bir kahkaha patlattı. Bir saatten fazla çırlıçplak bir şekilde öğrencilerin önünde oturduktan sonra “penis” kelimesini ne de kolay kullanabilmişti. Çok absürd bir durumdu. Adam’ın

şaşkın şaşkın kendisine baktığını gören Arthur daha da çok gülmeye başladı. O kadar güldü ki gözünün kenarından bir damla yaş aktı. Ben'i pirinç bir plakayı penisiyle aynı şekli vermek için yontarken hayal ettikçe gülmekten karnına ağrılar giriyordu. Parmaklarını gözlerinden akan yaşların üstüne bastırdı. Bu kadar şeyden sonra kontrolünü kaybetme noktasına gelmesi yadırganamazdı. Karısıyla yaşadığı hayat koskoca bir yalandan ibaretti.

“Henüz bir şey bulamadın mı?” diye sordu Adam. “Şu an hangi tarihtesin?”

“Şey... 1964. Çok özür dilerim, az önce küçük çaplı bir histeri krizi yaşadım.”

Birden aradığı şeyi buldu... Sayfayı çevirir çevirmez altı nokta şeklinde belirtilmiş boyaları ve şık tasarlanmış fırçasıyla boya paleti karşısına çıkmıştı. “İşte, bu o!” Cebinden çıkardığı bilekliği kitabın üstüne yaydı.

Adam sayfaya baktı. “Ah evet, bunu bizzat Sonny Yardley tasarladı. Harika bir sanatçıdır. Eserleri insanı büyüler. Gerçek eserin sizde olması ne güzel.”

“Sonny'nin hasta olduğunu biliyorum, ama benim bu uğurun hikâyesini ve karımın eline nasıl geçtiğini öğrenmem lazım.”

“Şey... İzinden dönünce sizi aramasını söylerim.”

Arthur karısının resminin asılı olduğu yere yürüdü. Birbirlerine bakıp gülümsüyorlardı sanki...

Adam da yanına geldi. “Bu benim de favori eserlerimden biri. Gözlerinde insanı etkileyen bir şey var, değil mi?”

Arthur başını salladı.

“Bu resmi Martin Yardley yaptı, Sonny’nin erkek kardeşi. Nedenini bilmiyorum, ama sadece kısa bir süre resim yaptı.” Adam birden sesini alçalttı. “Daha önce kimseye söylemedim, ama öğretmen olmam konusunda bana ilham veren bu resimdi. Okuldayken ne olacağıma tam karar veremiyordum, daha doğrusu gerçekten ne yapmak istediğimi bilmiyordum. Sanata çok düşkün olsam da kariyer yapacağım bir alan olarak görmüyordum. Bir gün üniversiteyi ziyaret ettik. Sonny’nin o hâlini hâlâ hatırlıyorum. Turuncu renk, bol bir pantolon giymiş, saçına da eşarp takmıştı. Çıplak kadın resimlerine bakıp kıs kıs gülen bir grup genç adamdık işte... Ben elimden geldiğince olgun ve akli başında görünmeye çabalıyordum, ama kadın göğsü resimleriyle dolu bir odada turlamak o ana dek başıma gelen en heyecanlı şeydi. Birden çıplak bir kadının resmini yaparak geçimini sağlamak kim bilir ne muhteşem bir şeydir, diye düşündüm. Bu galeriye sık sık ziyaret edip her bir resimdeki fırça darbelerini inceledim. Fakat beni en çok etkileyen nedense bu resimdi.”

“O benim karım,” diye mırıldandı Arthur. Genç bir adamla yan yana dikilmiş karısının çıplak resminden bahsediyordu. Hayat sahiden mucizelerle doluydu.

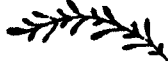
“Gerçekten mi? Bu inanılmaz bir şey... Bence onu buraya getirip resmi göstermelisin. Onun sayesinde resim yapmaya başladığımı, sonra da bir sürü genç ve güzel bayanla tanıştığımı ona mutlaka anlat. O hâlde karın, Sonny’yi tanıyor?”

Arthur sessizce adama baktı. Tam Miriam’ın öldüğünü söylemek üzereydi ki birden vazgeçti. Artık, *çok üzgünüm, huzur içinde uyusun*, gibi matem ve teselli cümleleri duymaktan çok sıkılmıştı. İnsanların Miriam’a ya da kendisine acımasını

istemiyordu. Hem bunca yıllık kocası olduğu hâlde Arthur bile Miriam'ı doğru dürüst tanımadığını fark ediyordu. Yabancı gibi görmeye başladığı bir kadın hakkında yabancı bir adamla konuşmanın da bir manası yoktu. "Galiba eskiden arkadaşlarmış," demekle yetindi.

Adam'la vedalaşıp üniversiteden ayrıldı. Parlak güneş gözlerini kamaştırırken ne önünü görebiliyor ne de hangi yöne gitmesi gerektiğini kestirebiliyordu.

Bernadette

Bernadette kapı zilini çaldığında nedense zil her zamanki kadar yüksek ses çıkarmamıştı. Arthur mutfakta kendine bir fincan çay hazırlıyordu. Zilin sesini duyar duymaz mutfak dolabına uzanıp bir fincan daha çıkardı. Nathan'ın pastacılık tutkusu ve hastane ziyaretleri konusunda henüz Bernadette'le konuşma fırsatı olmamıştı.

Ön kapıyı açmaya gitmeden önce Scarborough manzara resimli takvime baktı. Yarın doğum günüydü. Yarının tarihi haftalar öncesinden kırmızı daire içine alınmış olmasına rağmen ilk kez dikkatle bakıyordu. Yarın yetmiş yaşına basacaktı. Ortada kutlanacak bir durum yoktu, sadece ölüme bir yıl daha yaklaşıyordu.

Üniversiteyi ziyaret ettiğinden beri kendini aptal gibi hissediyordu. Kafasının içindeki sesler bir türlü susmuyordu. Düşünceleri beyninin içinde koşturan yaramaz çocuklar, Arthur da onları durdurup yerlerine oturtmaktan aciz bir ebeveyndi sanki. Temizlik yapmak ve Frederica'yı sulamaktan başka hiçbir şey düşünmediği o dertsiz tasasız günlerini çok özliyordu. Ancak o Arthur artık o kadar eskide kalmıştı ki hatırlayamıyordu bile.

Miriam'ın bir erkeğe çırlıçıplak poz verecek kadar yakın olmasını, daha da önemlisi bu kişiden ona bir kez bile bahsetmemiş olmasını bir türlü anlayamıyordu. Sonny diye biriyle tanışıp tanışmadığını hatırlamak için beyninin bütün hücrelerini zorlasa da ne yazık ki öyle bir şey anımsayamıyordu. Acaba Miriam ona da mektup yazmış mıydı? Bilmiyordu. Düşünüp taşındı ve bu kadının adını daha önce duymadığına karar verdi. Bir zamanlar karısının arkadaşı olabilirdi, fakat Arthur için sadece bir yabancıydı.

Kapı zili tekrar çalınca, "Geldim, geldim," diye seslendi.

Çok güzel bir gündü, hava o kadar güneşliydi ki koridorda uçuşan toz zerreciklerinin her biri gözle görülebiliyordu. Önce Miram'ın gün ışığını ne kadar çok sevdiğini hatırladı, sonra bunu sorgulamaya başladı. Karısı güneşi sahiden de o kadar çok mu seviyordu? Kim bilir belki evet, belki de hayır. Artık neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyor, daha da beteri neyi bilip neyi bilmediğinden bile emin olamıyordu.

Sonny Yardley hastalık izninden bu hafta dönecekti. Ayrıca Adam, Arthur'la bağlantıya geçmesini söyleyeceğine dair bilhassa söz vermişti. Belki de bu hafta bileklikteki son uğurlarla, yani yüzük ve kalple ilgili bir ipucuna ulaşabilirdi. Ne pahasına olursa olsun başladığı işi bitirmek istiyordu.

"Merhaba Arthur," dedi kapının önünde dikilen Bernadette.

"Merhaba." Arthur, Bernadette'in birden içeri dalıp toz kontrolüne başlayacağını sandı. Kontrolcü ve anaç tavırları yüzünden hep öyle yapardı çünkü. Ama Bernadette dikilmeye devam ederek onu şaşırttı. Bu pek normal değildi. Arthur'un aklına birden Nathan'ın sözünü ettiği hastanedeki kanser bölümü

geldi. Olur da Bernadette bir şey bildiğini sezer diye istemeden gözlerini kaçırıyordu. “Hadi içeri gel,” dedi.

Bernadette kafasını salladı. “Yok, muhtemelen çok işin vardır. Bunu yaptım da...” Elindeki karton poşeti Arthur’a uzattı. “Yaban mersinli turta...”

Arthur’un dikkati poşetten çok Bernadette’in ses tonundaydı. Keyifsiz miydi? Yoksa üzgün müydü? Bugün ona ayrı bir ilgi göstermeye karar verdi. “Ah, yaban mersini... Ne güzel... Bu benim favorilerim arasındadır.”

“İyi, umarım beğenirsin, şimdiden afiyet olsun,” dedi Bernadette ve gitmeye yeltendi.

Arthur, Bernadette’in arkasından baktı. Giderse yine evde yalnız kalacaktı ve içinden tezgâh silmek ya da temizlik yapmak gelmiyordu. Bunlar bir yana Bernadette’in gerçekten iyi olup olmadığını öğrenmek istiyordu. “Aslına bakarsan bugün pek bir işim yok. Bana katılır mısın?”

Bernadette önce kımıldamadan dursa da sonra Arthur’un peşinden içeri girdi.

Arthur göz ucuyla ona baktı. Gözlerinin altında koyu renkli halkalar oluşmuştu. Ayrıca saçları da her zamanki gibi kırmızı değildi. Daha doğrusu kırmızının en koyu tonuna, mauna çalan bir renge dönmüştü. Nathan’ın güvenini kırmamak adına hastane konusunu açamazdı. Ancak o genç çocuğun korku ve endişelerini çok iyi anlıyordu, çünkü Miriam’ı, hayatta en sevdiği insanı kaybetmişti. Galiba artık o yaşı gelmişti... İnsanın ailesinin ve arkadaşlarının yaşlanmaya, güçsüzleşmeye başladığı, ölümün onun ya da sevdiklerinden birinin kapısını tıklatmasının an meselesi olduğu o malum yaşlara... Graystockların kaplanı

tepesinde dikilirken de aynen böyle hissetmiş, hayatım buraya kadarmış diye düşünüp korkular içinde kıvranmıştı.

Birden kendine her şeyi fazla abarttığını ve şu aşamada bunun gereksiz olduğunu söyledi, çünkü belki de ortada evhamlanacak ya da korkulacak bir şey yoktu. Belki de Bernadette sadece rutin kontroller için hastaneye gidiyordu. Pozitif düşünüp daha iç açıcı bir konu açmaya çalıştı. “Söylediğine göre Nathan da hamur işi ve pasta yapmayı çok seviyormuş,” dedi ses tonuna kattığı bir tutam neşeyle. Karton poşette duran turtaya baktı.

Bernadette’in aklı pek yerinde değil gibiydi. Tek söylediği, “Ya, öyle...” oldu.

Arthur turtayı fırın tepsisine koyup fırını açtı. Yanmasını diye ısıyı en düşük seviyeye ayarladı. “Bana artık bunları getirmek zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi? Kritik sayfayı atlattım. Yani ne kendimi öldüreceğim ne de umutsuzluk denizinde boğulacağım. Ben artık ümitsiz bir vaka değilim... Gayet iyiyim.” Gözleri parlayarak Bernadette’e baktı, onun da aynısını yapmasını, yani neşeyle gülümseyip kendisini tebrik etmesini bekliyordu.

“Ümitsiz vaka mı? Yani kendini böyle mi görüyorsun?” dedi Bernadette sinirli bir şekilde.

Arthur yanaklarının pembeleştiğini hissetti. “Şey... Aslında, hayır... Yani böyle düşünmedim tabii... Bu postanede duyduğum bir tabirdi. Vera senin bahtsız ve zor insanlara baktığını söylüyor da... Yani onlara ümitsiz vaka diyor...”

Bernadette gururla çenesini kaldırdı. “O aptal kadının diğer insanların dedikodusunu yapmaktan başka işi yok tabii,” diye parladı. “Ben zamanımı faydalı işler yapmak için harcıyorum.

Boş boş ortalıkta dolaşıyorsa diğer insanlara yardım etmeye gayret ediyorum.”

Arthur, Bernadette’i gücendirdiğini görebiliyordu. Çünkü normalde çabuk öfkelenmez ya da üzülmezdi. Cılız bir ses tonuyla, “Özür dilerim,” dedi. “Böyle bir şeyi sana söylememeliydim. Düşüncesizliğime ver lütfen.”

“Bu arada seni böyle gördüğüme, yani başarmana memnun oldum, Arthur. Bil ki seni hiçbir zaman ümitsiz bir vaka olarak görmedim. Seni sadece çok sevdiği karısını kaybettiği için bir parça bakım ve yardıma ihtiyaç duyan iyi bir adam olarak gördüm. Bu suç mu? Diğer insanlara yardım ettiğim, onlara biraz ilgi gösterdiğim için suç mu işlemiş oluyorum? Bir daha o postaneye adımımı atmayacağım. O Vera denen kadın bazen çok acımasız olabiliyor.”

Arthur, Bernadette’i daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Yüzünden hiç eksik olmayan gülümsemesinin bile yerinde yeller esiyordu. Ayrıca göz kalemini her zamankinden daha kalın sürdüğü için göz kapaklarının üstü yarılmış gibi tuhaf görünüyordu. Yine de bu farklılıkları kötüye yormak istemiyordu. “Turta nefis kokuyor,” dedi sesi içine kaçmış gibi. “İstersen bahçede yiyebiliriz. Bugün hava çok güzel...”

“Şimdilik öyle ama birazdan bozacak,” dedi Bernadette dudak bükerek. “Önümüzdeki birkaç gün için fırtına bekliyorlar. Kara bulutlar... Yağmur...” Ayağa kalkıp fırına doğru yürüdü. Fırının ısı ayarının hangi seviyede olduğuna bakıp biraz yükseltti. Ardından fırın tepsisini eline alıp fırının kapağını açtı. Turta tepsinin üstünden kaymaya başladı. Kaydı, kaydı ve yarısı tepside yarısı tepsinin dışında kalacak şekilde durdu. Sonra

orta yerinden çatlayıp ağırlık merkezinin olduğu tarafa düştü. Yerler turta kırıntılarıyla doldu, ancak çok küçük bir kısmı hâlâ tepsideydi. Bernadette'in elleri titriyordu. Arthur koşup tepsiyi elinden aldı.

"Hadi sen otur, ben yerleri temizlerim. Süpürgeyle hemen hallederiz." Yere eğilirken Bernadette'in gözlerinin yaşardığını fark etti. "Üzülme lütfen, en azından bir kısmı hâlâ tepside. İkimize de yeter. Zaten ben yaban mersinlerinin turtanın neresinde olduğunu bile fark edemezdim."

Bernadette dudaklarını kemiriyordu. "Üzüme çok benzediği için bazı insanlar onu siyah üzüm sanıyor," dedi sesi titreyerek. "Küçük bir kızken çok toplardım. Annem de dilimin ve parmaklarımın mosmor olmasından nerede olduğumu hep anlardı. Tatları çok güzel, çalılardan elinle topladığında da taze taze yiyebiliyorsun. Topladıktan sonra tuzlu suyun içine koyardık. Bütün kurtlar anında dışarı çıkar ve kurtulmaya çalışırdı. Ne zaman turta yesem acaba onca yaban mersiniyle birlikte kurt da yemiş miyimdir diye merak ederim."

"Kurt varsa bile hepsi fırının içinde kalmıştır," dedi Arthur.

"Sanırım bu kez boğulmak yerine yanarak can vermişlerdir. Gerçi ikisi de ölmek için hiç güzel bir yol değil..."

"Bana kalırsa hiçbir ölüm güzel değil." Bu sohbet hem çok tatsızdı hem de iyi bir yere gitmiyordu.

"Galiba haklısın," dedi Bernadette pencereden bakarak.

Arthur da yanına gitti. Frederica hâlâ güneş keyfi yapıyordu. Çitler de hâlâ gereksiz uzundu. Bernadette'in bahçe ya da havayla ilgili bir şeyler söyleyeceğini sansa da söylemedi. Arthur söyleyecek bir şey bulabilmek için beynini zorladı,

çünkü Bernadette çok üzgün görünüyordu ve sebep parçalanmış bir turtla olamazdı. Düşünüyor, düşünüyor ama ne diyeceğini bulamıyordu. Bernadette'le tek ortak noktaları yemekti. Birden kafasında bir şimşek çaktı. "Londra'dayken çimlerin üstüne oturup sosisli sandviç yedim. Çok yağlı ve bol ketçaplıydı. Üstünde de karamelize edilmiş soğan halkalarından vardı. Şu kadarını söyleyeyim yıllardır yediğim en lezzetli şeydi. Senin turtaların dışında, tabii... Miriam sokakta, insanların gözü önünde bir şeyler yemenin çok yanlış bir şey olduğunu düşünürdü, özellikle de yürürken yemek yiyenlere çok kızardı. Kendimi hem bir parça suçlu hem de fazlasıyla özgür hissettim."

Bernadette pencereden uzaklaştı. "Carl her pazar biftek pişirmem için ısrar ederdi. Çocukluğundan beri biftek yemeye alışmış. Bir pazar hindi pişirdim diye çok sinirlendi. Yaptığım şeyin çok önemli bir aile geleneğine hakaret etmek olduğunu söyledi, çünkü ona göre pazar günü biftek yemek rahatlık, tatil ve keyif demektir. Hindi pişirdiğim gün neden kıyamet kopardığını hep merak ettim, yani bence bu kadar büyük tepki verilecek bir durum yoktu. Öldükten sonra onun anısına pazar günleri biftek pişirmeyi sürdürdüm, ama hiç sevmedim. Sonra bir gün bununla yüzleşmeye karar verdim. O pazar günü kendime biftek yerine çedarlı ve soğan turşulu güzel bir sandviç hazırladım. Kendimi Carl'ın hatırasına ihanet ediyormuşum gibi hissettiğim için lokmaları güçlükle yutuyordum. Fakat pes etmedim... Ertesi pazar yine aynı şeyi yaptım. İşte o gün yediğim hayatımın en lezzetli sandviçiydi. Şimdi dilediğim şeyi yiyip içiyorum. Fakat biftekli öğle yemeği geleneğini hiç değiştirmedim. Biftek bayıla

bayıla yediğim bir yemek değildi belki, ama Carl yemeğimi birlikte yemek istediğim adamdı.”

Birkaç dakika süren bir sessizlik oldu. İkisi de kaybettiği eşini ve eski günleri düşünmekle meşguldü.

“Köyden biraz çedar almıştım, çok lezzetli,” dedi Arthur sessizliği bozarak. “Bu arada soğan turşusuna da bayılırım. İstersen ikimize güzel bir sandviç hazırlayabilirim. Sonra da yaban mer-sinli turtamızı yeriz.”

Bernadette, Arthur’a baktı, fakat Arthur yüz ifadesinden bir şey anlayamıyordu. “Biliyor musun, ilk kez bana birlikte yemek yiyelim diyorsun. Daha önce beni hiç davet etmemiştin.”

“Sahiden mi?”

“Evet. Çok nazıksın, Arthur, fakat vaktini almak istemem.”

“Saçmalama, vaktimi falan almıyorsun. Öğle yemeğini birlikte yemek güzel olur diye düşündüm.”

“Bunu yapman bile çok önemli bir kırılma noktasında olduğunu gösteriyor. Yani sosyalleşme konusunda ciddi adımlar atıyorsun.”

“Bu bilimsel bir deney değil, Bernadette. Sadece aç olabileceğini düşündüm.”

“Anladım. O hâlde teklifini kabul etmeliyim.”

Bugün Bernadette’te çok büyük bir farklılık vardı. Normalde hep bir amacı olur, telaşla oradan oraya koştururdu. Fakat bugün çok dalgın ve ağırkanlıydı. Sanki kafasını kurcalayan önemli bir konu vardı. Başka zaman olsa Arthur oturup gazete okur, Bernadette de beş dakikada bir fırının kapağını açar ve mutfağı toparlardı. Arthur buzdolabından peyniri çıkarırken ona yardım ya da müdahale etmek yerine bahçeye çıkacağını söyledi.

Arthur sandviç ekmeklerine kalın bir tabaka yağ sürerken Bernadette düşünceli düşünceli bahçede dolaşıyordu.

Miriam'ın ölümünden sonra ilk kez biriyle karşılıklı yemek yiyecekti. İşin garibi birinin ona arkadaşlık edecek olmasına seviniyordu. Bernadette hep yemek getirir, sosisli börek ve turtaları bitirdiğini gözleriyle görmek için de başında dikilirdi. Ancak o güne dek hiç birlikte yemek yememişlerdi.

Bernadette kapısında beklerken defalarca ondan saklandığı için kendini çok suçlu hissediyordu. Çünkü Bernadette gerçek bir azizeydi. Arthur bunca zamandır ona çok kaba davrandığı hâlde bir kere bile alınmamış, yardım etmekten vazgeçmemiştir.

“Yemek hazır,” diye seslendi Arthur arka kapıdan. Dörde böldüğü sandviçleri özenle tabağa koyup sade cipslerle servise hazırladı. Ancak Bernadette kıpırdamıyordu. York Minster Katedrali'ne sabitlenmiş gözlerinin gerçekte çok uzak diyarlara dalıp gittiği belliydi.

Arthur terliklerini giyip bahçeye çıktı. “Bernadette? Yemek hazır.”

“Yemek mi?” Aklı başka yerde olan Bernadette birkaç saniye Arthur'un söylediği şeyi idrak etmeye çalıştı. “Haa... Evet, yemek...”

Masaya oturdular. Arthur, Miriam'ın ölümünden beri yediği şeylerin nasıl görüldüğüne ya da tadına önem vermiyordu. Tabaktaki şeyi hayatta kalmasını sağlayacak bir gıda olarak görüp bitirmeyi kendine görev ediniyordu. Ancak şimdi sandviç tabaklarının güzel ve renkli görüntüsü çok hoşuna gitmişti. Hazırlarken o kadar özenmişti ki dilimler arasındaki mesafe bile neredeyse eşitti. Bernadette, Miriam'ın yerine oturdu. Karısından

daha kilolu ve renkliydi. Kırmızı saçları ve mor bluzuyla bir pa-
pağana benziyordu. Bugün tırnaklarına sürdüğü yeşil oje, bilek-
likteki filin zümrüt taşıyla aynı renkteydi.

“Demek Paris’e gittiniz?”

Arthur evet anlamında kafasını salladı. Sylvie’yi, gelinlik
butiğini, Lucy’nin tanıştığı genç garsonu anlattı. Bernadette’e
aldığı lavanta kesesini pembe renkli bir ambalaj kâğıdıyla paket-
lemişti. Yemeklerini bitirmeden önce hediye verdi.

“Bu da ne?” dedi Bernadette şaşkın gözlerle.

“Şey... Sadece küçük bir hediye, teşekkür etmek için.”

“Teşekkür mü? Ne için?”

Arthur omuz silkti. “Şey... Bana karşı hep çok iyi olduğun ve
yardımların için.”

Bernadette hediye paketini açtı. Keseyi elinde evirip çevir-
dikten sonra burnuna götürdü. “Bu çok hoş bir hediye.”

Arthur, Bernadette’in yüzünde kocaman bir gülümsemeyle
kolunu sıkmasını ummuştu. Beklediği tepkiyi görmeyince bir
parça hevesi kırıldı. Sadece küçük bir hediye vermiş olabilirdi,
ama hediye alıp Bernadette’e vermesi onun gibi bir adam için
büyük bir jestti. Bu hediyeyle Bernadette’e onu ne kadar takdir
ettiğini, arkadaşlığına çok değer verdiğini anlatmak istemişti.
Yani o küçük keseye paradan ziyade samimi hislerini yatırmıştı.
Ancak Bernadette bunları nereden bilebilirdi ki? Arthur hediye-
nin yanına küçük bir not iliştiirmedigine çok pişman oldu. Belki
o zaman hem duygularını daha iyi anlatabilirdi hem de zor za-
manlardan geçen Bernadette’i biraz olsun mutlu etmiş olurdu.
Doğru kelimeleri ararken dilinin damağının kuruduğunu hissetti.
Sonra güçlükle, “Sen... Sen çok nazik ve iyi bir insansın,” dedi.

“Teşekkür ederim Arthur.”

Yemeklerini bitirdiler. Ancak Arthur’un zihni gibi midesi de allak bullaktı. Sandviçle turtanın midesinde uzun kalabileceğini sanmıyordu. Heyecanlı ve kaygılı ruh hâlinin bir nedeni Bernadette için endişelenmesiydi. Diğer neden de kafasındaki soruları yanıtlayabilecek tek kişi olan Sonny Yardley’nin aramasını beklerken yaşadığı gerginlikti.

“Tanışmanızdan önce Carl’ın nasıl bir hayatı olduğunu hiç merak ettin mi?” diye sordu. Normal bir soru gibi görünmesi adına tabakları sıyrırken doğal bir ses tonuyla sormuştu.

Bernadette önce hayretle tek kaşını kaldırdı, ama Arthur’u cevapsız da bırakmadı. “Tanıştığımızda otuz beş yaşındaydı. Yani doğal olarak benden önce hayatına kadınlar girmişti. Hatta başından bir evlilik bile geçmişti. Bu konularda ona hiç soru sormadım, daha doğrusu hayatının o kısmına dair detayları öğrenmek istemedim. Sorduğun buysa şayet... Bana kalırsa benden önce iki kadınla birlikte olmuş olsa da aynı, yirmi kadınla olmuş olsa da... Yani, ne fark ederdi ki? Ah... Beni en çok üzen Nathan oldu. Biricik oğlum daha çocuk yaşta babasını kaybetti.”

Arthur karşısında duran iyi kalpli kadına güvенеbileceğini biliyordu. Bugün biraz mesafeli bile olsa Bernadette onun arkadaşısıydı, ona değer veriyordu. Hastane konusu hâlâ aklında olsa da bu konuyu açmak için çok doğru bir zaman olmadığını biliyordu.

“Bana söylemek istediğin bir şey mi var, Arthur?” diye sordu Bernadette aniden.

Arthur gözlerini kapatıp taburede çırılçıplak oturduğu o ana gitti. Kırışıklıklarla dolu vücuduna baktı. Sonra Miriam geldi

gözünün önüne. Ressamına baştan çıkarıcı bir edayla gülümseyen Miriam... “Ben...” diye söze girmek istese de devamını getiremedi. Ne doğru kelimeleri bulabiliyor ne de onları dillendirmek isteyip istemediğinden emin olabiliyordu. “Ben... Sadece merak ediyordum da... Yani Miriam neden benimle kalmak istedi acaba? Demek istediğim, şu hâlime bir bak... Hiç özel ya da hayran kalınacak bir tarafım yok. Hiçbir zaman büyük hırslarım, şiddetli tutkularım olmadı. Ne resim yapabiliyorum, ne şiir yazabiliyorum ne de yeni bir şey yaratabiliyorum... Kahrolası basit bir çilingirden başka bir şey değilim. Benimle yaşadığı için muhtemelen çok sıkılmıştır.”

Bernadette kaşlarını çattı. Arthur’un aniden içini dökmesi onu çok şaşırtmıştı. “Neden sıkılacakmış? Yani bu fikre nereden kapıldın?”

“Bilmiyorum,” dedi Arthur iç geçirerek. Bunca acı, gizem, hikâyeler, seyahatler onu çok yormuştu. Tükendiğini hissediyordu. “Benimle tanışmadan önce çok heyecanlı bir hayatı varmış, ama bana bundan hiç bahsetmedi. Eski hayatını benden sır gibi sakladı. Düşünebiliyor musun, onlarca senemiz birlikte geçti fakat ben artık benim yanımda geçirdiği o anlarda aklından neler geçtiğini bilmiyorum. Belki Hindistan’ı düşünüyordu... Ya da kaplanları, ressamı, roman yazarlarını özliyordu. Belki de kendini benimle yaşamaya mahkûm hissediyor ve deli gibi bunalıyordu. Belki de hamile kaldığı için benimle yerleşik bir hayat sürmeye, benim ona sunabileceğim hayatı yaşamaya kendini mecbur hissetmişti. İçten içe başka bir şeyler istiyor, ama yapamıyordu...” Arthur göz pınarlarında biriken yaşlar yüzünden çok utandı.

Bernadette onu dinledi. Ardından sakın bir dille konuşmaya başladı. "Sen hiçbir zaman sıkıcı bir adam olmadın, Arthur. Bence evlenip çocuk sahibi olmak, birlikte çocuk büyütmek bile başlı başına bir macera. Bir keresinde Miriam'la sana kilise adına düzenlenen bir hayır etkinliğinde rastlamıştım. O gün birbirinize nasıl baktığınızı gözlerimle gördüm. O seni koruyucusu olarak görüyor, sana güven ve mutluluk dolu gözlerle bakıyordu. O gün birbiriniz için yaratıldığınızı ve birbirinize ait olduğunuzu düşünmüştüm."

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu Arthur merakla.

"Birkaç yıl kadar önce."

"Muhtemelen yanlış anlamışsındır."

"Hayır," dedi Bernadette kendinden emin bir ses tonuyla.

"Ben ne gördüğümü gayet iyi biliyorum."

Arthur inkâr edercesine kafasını geriye çekti. Bernadette'in söyleyeceği hiçbir şeyin gerçekleri değiştiremeyeceğini biliyordu. Hata yapmıştı işte. O koca çenesini hiç açmamalı, düşüncelerini kendine saklamalıydı. Durup dururken duygusal yaşlı adam imajı çizmenin ne âlemi vardı ki?

"Bazı şeylerden o kadar emin olma. Her şeyin iç yüzünü bilemezsin, Arthur." Bernadette ayağa kalkıp tabakları mutfağa götürdü. Yemeğini bitirmediği hâlde tabakları yıkamaya başladı.

"Bırak onları," diye seslendi Arthur arkasından. "Ben sonra hallederim."

"Sorun değil," dedi Bernadette titreyen bir sesle.

Arthur şaşkınlıktan donup kaldı. Bernadette'in sesi... Ağlıyor gibiydi. Carl'dan bahsetmek ya da kilisedeki olay hakkında onunla tartışmakla büyük hata yapmıştı. Şimdi ne yapacaktı?

Gerginlikten omuzları ve sırtı kaskatı kesildi. Bernadette iç çekiyordu. Arthur böyle bir olay olmamış gibi davranarak dümdüz karşıya bakmaya çalıştı. Lanet olsun ki duygusal konularda berbattı. Ne diyeceğini, ne yapması gerektiğini bilemiyor, tek kelimeyle aptallaşıyordu. Alçak sesle, “Sen iyi misin?” diye sordu.

“Ben mi? Evet, tabii ki...” Bernadatte musluğu kapattı. Havlu almak için dönünce Arthur gözlerinin nemli olduğunu fark etti.

O an aklına bir keresinde Miriam’la yaptıkları bir konuşma geldi. Arthur doğum gününde ne hediye istediğini sormuştu. Miriam da bir şey almasına gerek olmadığını, hiçbir şey istemediğini söylemişti. Bunun üzerine Arthur doğum gününde ona bir buket beyaz frezya ile yanında da tebrik kartı vermişti. Miriam’ın o akşam kendisiyle pek konuşmadığını görünce de neden durgun ve mesafeli olduğunu sormuştu. Miriam da hediye alır diye beklediğini, ama hayal kırıklığına uğradığını söylemişti.

Arthur hemen, “İyi de bana bir şey almamamı sen söyledin?” diye itiraz etmişti.

“Evet, doğru, ama lafın gelişi öyle söyledim. Bak, bunu şöyle düşün; bir kadını üzgün görür ve nesi olduğunu sorarsın, o da sana, ‘Yok bir şey,’ der. Ancak gerçekte öyle demek istemez... Aslında bir sorun vardır. Sadece karşı tarafın cevabı duyana kadar defalarca sorun ne diye sormasını bekler. Yani, ben hiçbir şey istemiyorum demiş olsam bile senin bana bir hediye almayı akıl etmen gerekirdi. Bu beni gerçekten önemseydiğini göstermen için bir fırsattı, fakat sen değerlendirememiş oldun.”

Arthur o an kadınları biraz daha iyi anlamıştı. Demek bir şey söylediklerinde bazen aksini kastediyor olabilirlerdi. Hemen,

“Bence sen iyi falan değilsin,” dedi Bernadette’e. Ayağa kalkıp yanına giderek hafifçe omzuna vurdu.

Bernadette’in bedeni taş kesilmişti âdeta. “Belki iyiyimdir... Belki de değilimdir...” Elindeki tabağı mutfak havlusuyla kurularlayıp kenara koydu.

Arthur uzanıp elindeki havluyu aldı. Suyunu sıktıktan sonra tezgâhın üstüne koydu. “Ne oldu? Sorun ne?”

Bernadette yere bakmaya başladı. Anlaşılan Arthur’a anlatıp anlatmamaya karar vermeye çalışıyordu. “Geçen ay oryantal dans kursuna gittim ve... Yani bir değişiklik vardı. Şeyimde bir beze olduğunu fark ettim... Göğsümde... Hemen doktora gittim. O da meme kanseriyle ilgili test yaptırmam için beni hastaneye sevk etti. Sonuçlar yarın çıkacak.”

“Anlıyorum... Ben... Şey...” Yine ne söyleyeceğini bilemiyordu. Demek Nathan haklıydı.

“Doktor bunun rutin bir kontrol olduğunu, test yaptırmakta her zaman fayda olduğunu söyledi. Ama... Yani annemle kız kardeşim bu illetten öldü. Genetik açıdan büyük risk taşıdığımı biliyorum. Galiba ben de onlar gibi kanser oldum.” Sonra telaşlı ve daha hızlı konuşmaya başladı. “Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Carl öldü, Nathan da yakında üniversiteye gitmek için evden ayrılacak. Nathan’a daha söylemedim. Onu endişelendirmek istemiyorum.”

“İstersen yarınki randevu için seni hastaneye ben bırakabilirim.”

“Bir yıldır araba kullanmıyorsun, Arthur...”

“Önceden işim gereği çok kullanırdım. Bence direksiyon başında hâlâ iyiyimdir.”

Bernadette tebessüm etti. "Çok kibarsın, ama hayır."

"Fakat sen benim için onca şey yaptın."

"Ben onları karşılık bekleyerek yapmadım."

"Biliyorum, zaten benim de ödeşmek gibi bir niyetim yok. Sadece seni hastaneye bırakmayı teklif ediyorum. Yanında da arkadaşılığımı..."

Bernadette'in Arthur'u duymuyor gibi bir hâli vardı. "Nathan daha on sekizinde... Ya kötü bir şey çıkarsa... O zaman ne olacak? Önce Carl, sonra da ben..."

"Lütfen, kötü düşünmemeye çalış. Sonuçları alana dek bunu kesinlikle bilemezsin. Bak, her şey zaten yarın ortaya çıkacak."

Bernadette derin bir nefes aldı ve vermeden önce bir süre ciğerlerinde tuttu. "Haklısın... Teşekkür ederim, Arthur."

"Bak, istersen seni taksiyle de bırakabilirim. Bununla tek başına yüzleşmek zoruna değilsin."

"Çok kibarsın, ancak ben bunu şimdilik sır olarak saklamak ve kendim halletmek istiyorum. Yani, hastaneye yalnız gideceğim."

"Büyük ihtimalle Nathan da çok endişeleniyordur."

"Bunu ondan sakladım, hiçbir şey bilmiyor."

Arthur, Nathan'ın geçen günkü ziyaretinden ve annesinin hasta olma ihtimalinin onu nasıl kaygılandırıldığından bahsetsem mi diye düşündü. Karar vermeye çalışıyordu ki telefon çaldı.

"Sen telefona bak," dedi Bernadette. "Ben zaten gidiyordum."

"Emin misin? Her kimse tekrar arayabilir."

Bernadette kafasını salladı. "Kapıya kadar zahmet etme, ben çıkarım. Öğle yemeği için teşekkür ederim, çok lezzetliydi."

"Hastanedeki randevun kaçta?"

“Öğleden sonraki bir saatte işte... Telefonun çalıyor Arthur, hadi...”

“Nasıl geçtiğini bana mutlaka haber ver.”

“Telefonun... Bence artık açsan iyi olur.”

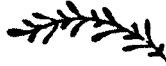
Arthur gönülsüzce ön kapıyı açtı ve Bernadette çıktı. Bahçe-
sindeki patikada yürüyen Bernadette’e bakarak hüznle ahizeyi
eline aldı.

Hattın diğer ucundan gelen kadın sesi gayet net ve kontrol-
lüydü. Buz gibi sesi Arthur’un tüylerini diken diken etti. “Arthur
Pepper, değil mi?”

“Evet, benim.”

“Galiba beni arıyormuşsunuz. Adım Sonny Yardley...”

Yüzük

“Aslına bakarsanız haber verme gereği bile duymadan iş yerime gelmenize pek memnun olmadım,” dedi Sonny. “Bu hiç profesyonelce bir davranış değil. Ya geldiğinizde dersin ortasında olsaydım? Hastalık izninde olduğum için sizinle bu konuşmayı yapmayı ya da karşıma çıkmanızı istemiyordum. Ancak Adam beni aramak için bizzat üniversiteye geldiğinizi söyleyince bunu yapmaya mecbur kaldım.”

“Özür dilerim. Aslında önce aradım ve birkaç mesaj bıraktım.”

“Mesajlarınızı aldım, ancak sessizliğimi beni gizli gizli takip ederek yorumlamanız anlaşılır gibi değil. Böyle bir şeye hakkınız yok.”

Arthur kadının sesinden ve kelimelerinden saçılan zehri hissedebiliyordu. Yaptıklarının onu bu kadar sinirlendireceğini tahmin etmemişti. “Bakın Bayan Yardley, niyetim size herhangi bir rahatsızlık vermek değildi.”

“Olabilir, ama verdiniz. Adam’ı kullanarak aradığınız şeyi buldunuz mu bari?” Kadının tavrı ve sözleri aşırı sertti.

“Elimde çok özel bir mücevher var, bir uğur bilekliği. Sanırım bileklikteki boya paleti şeklindeki uğuru bizzat siz tasarladınız.”

“Evet.”

“Şey... Bıraktığım mesajlarda da belirttiğim gibi galiba karım Miriam Kempster’ı tanıyorsunuz. Ona o uğuru sizin vermiş olabileceğinizi düşündüm.”

Sonny’nin bir şey söylememesi Arthur’u huzursuz etti. Sessizlik kaynaklı boşluğu doldurmak için elinde telefonla mutfak masasına geçti. “Sylvie Bourdin bana sizin adınızı verdi.”

“Sylvie Bourdin isimli birini tanımıyorum.”

“Kendisi de karımın arkadaşı. Miriam Paris’teyken onunla beraber kalmış. Sizinle irtibata geçmemi o önerdi.”

“Gerçekten mi?” dedi Sonny şaşırtıcı bir şekilde.

Arthur kadının buz gibi tavırları karşısında kendini giderek daha kötü hissetmeye başladı. “Bayan Yardley, haberiniz var mı bilmiyorum ama karım öldü. Bundan tam on iki ay önce. Karımın geçmişine dair bazı şeyler öğrenmeye çalışıyorum.”

Arthur bir anlığına kadının kaba davranışlarından ötürü özür dilemesini ümit etti. Ancak ümitleri suya düştü, çünkü kadın sessizliğini koruyordu. Ya konuşamayacak kadar öfkeliydi ya da sessizliği bir nevi güç göstergesi olarak görüyordu. Belki de yakın zamanda atlattığı hastalığı yüzünden kendini hâlâ bitkin hissediyordu. Arthur tekrar konuşmaya başladı. Fakat bu sefer aralıksız bir şekilde konuşarak olayları en başından aldı. Kadına uğurların izini süre süre gittiği Paris’i, Londra’yı ve Bath’i anlattı. Hikâyesini öğrenemediği sadece iki uğur kalmıştı; yüzük ve kalp...

Kadının hâlâ orada olduğunu ara ara gelen klik sesinden anlayabiliyordu, küpenin ahizeye çarparken çıkardığı sese benziyordu. Sözlerini, “İşte, hikâyem bu,” diye bitirdi.

Kadın buz gibi bir ses tonuyla, “Telefonu neden yüzünüze kapatmadığımı inanın ben de bilmiyorum, Bay Pepper,” dedi.

“Neden böyle bir şey yapasınız ki?”

“Karınız size hiç benden bahsetti mi?”

“Hayır. Yani sanmıyorum. Hafızam son zamanlarda biraz paslandı, yine de...”

“Merak ediyorum da... Acaba kaç tane kirli çamaşırı vardır? Siz biliyor musunuz?”

“Ben... Şey... Hayır...” Farklı dillerde konuşuyor gibiydiler, fakat Arthur artık oyun oynamaktan fena hâlde sıkılmıştı. Malum, son günlerde tek yaptığı kendisini nereye götüreceğini bilmeden eline geçen ipuçlarını takip etmekte.

“Demek hayır... Nedense doğruyu söylediğinize inanıyorum. Ve şöyle söyleyeyim, size acıyorum.”

“Sizi bulmak için üniversiteye gittim. Sanat bölümünde tesadüfen kardeşiniz tarafından yapılmış bir resim gördüm. Miriam’ın resmiydi... Gördüğüm kadarıyla kardeşiniz çok başarılı bir ressam.”

“Evet, öyleydi...”

“Artık resim yapmıyor mu?”

“Artık hayatta değil desek daha doğru. Gerçekten bir şey bilmiyorsunuz, değil mi?”

Arthur kadının neyi kastettiğini anlayamadı. “Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Resimlerini üniversitede sergileyerek hatırasını yâd etmek, bu çok güzel bir şey...”

“O resimden nefret ediyorum. Benim sanat algıma göre fazla tuhaf ve saçma bir şey. Yetkim olsaydı ve onun ressamı kardeşim olmasaydı çoktan oradan kaldırılmış, hatta yakılmıştı.”

“Ama ben çok beğendim.”

“Benimle dalga mı geçiyorsunuz? Bakın, Bay Pepper, inanın bu konuşmaya devam edecek vaktim yok.”

Arthur hayretten donakaldı. “Ben... Sadece karım hakkında bir şeyler öğrenmeye çabalıyorum. Bilmediğim birçok şey, dinlemediğim bir sürü hikâye olduğunun farkındayım.”

“Belki de kendi iyiliğiniz için bazı şeyleri bilmemeniz gerekiyordur. Lütfen, bu konuşmayı burada bitirelim. İsterseniz boya paleti şeklindeki uğuru fırlatıp denize atabilirsiniz, çünkü o benim unutmayı yeğlediğim geçmişin bir parçası.”

Arthur’un kafası allak bullak oldu. Ahizeyi tutan eli zangır zangır titriyordu. Kadının az önce yapmasını önerdiği şey o kadar cazipti ki... Kaç kere aynı şey onun da içinden geçmişti; bileklikten kurtulup normal hayatına dönmeyi ummuştı. Ancak artık çok geçti. Çok uğraşmış, çok yol kat etmişti. Pes edemedi... “Siz ve karım bir zamanlar iyi arkadaş mıydınız?” diye sordu kibar bir ses tonuyla.

Sonny birkaç saniye duraksadı. “Evet, öyleydik... Çok uzun zaman önce...”

“Peki ya Martin? Yani Miriam’ın resmini yaptığına göre o da iyi arkadaşı olmalı.”

“Dediğim gibi çok ama çok uzun zaman önce...”

“Ne olduğunu öğrenmek zorundayım.”

“Hayır, değilsiniz. Bırakın her şey olduğu gibi kalsın, geçmişî deşmenin bir manası yok.”

“Maalesef bunu yapamam, Bayan Yardley. Uzun yıllar süren evliliğimiz boyunca birbirimiz hakkındaki her şeyi bildiğimizi düşündüm, ama şimdi... Sanki onu gerçek anlamda hiç tanımamışım, hakkında hiçbir şey bilmiyormuşum gibi hissediyorum. İçimde kocaman bir boşluk var ve bu boşluğu nasıl dolduracağımı bulmak zorundayım. Hiç hoşuma gitmeyecek, hatta üzüleceğim şeyleri duymam gerekse bile bunu yapacağım.”

“Evet, hiç hoşunuza gitmeyeceği kesin...”

“Yine de öğrenmem lazım.”

“Tamam, çok güzel... Demek gerçeği istiyorsunuz, Bay Pepper, o hâlde duymaya hazır olun. İşte gerçek; *karınız bir katil...* Nasıl, gerçek hoşunuza gitti mi?”

Arthur kendini devasa bir delikten aşağı yuvarlanıyormuş gibi hissediyordu. Midesi altüst oldu, bütün uzuvları zedelenmiş gibi sızlıyordu. “Beni bağışlayın, ama hiçbir şey anlamıyorum,” dedi nefes nefese.

“O kardeşim Martin’i öldürdü.”

“Bu... Bu gerçek olamaz!”

“Ne yazık ki gerçek...”

“Lütfen, bana neler olduğunu anlatın.”

Sonny yutkundu. “Miriam’la ben uzun zamandır arkadaştık, yani çocukluğumuzdan beri. Birlikte oynar, ev ödevlerimizi birlikte yapardık. Evde bir sorunu olduğunda sadece bana anlatırdı. Dertlerini dinleyip ona tavsiyeler veren hep bendim. Hatta Hindistan’a gidip Mehra Ailesi’yle yaşaması konusunda bile onu ben yüreklendirdim. O bilekliği ben aldım, Hindistan’a gitmeden önce ona hediye ettim. Paris’te kalırken bile ona hep destek oldum. Şu Sylvie Bourdin ismini de hayal meyal hatırlıyorum.

Nereye giderse gitsin Miriam'la düzenli olarak birbirimize yazdık. Biz... Çok ama çok yakındık. Dünya üzerinde bizimki gibi bir dostluk görülmemiştir.

"Fakat sonra... Paris, Londra ve Hindistan seyahatlerinden sonra ülke ülke gezmekten yorulup eve döndü. Ancak döndüğünde benimle ve arkadaşlığımızla ilgilenmek yerine gözünü Martin'e dikti. Bensiz dışarı çıkmaya başladılar. Kafayı Martin'e o kadar takmıştı ki gözü beni görmüyordu. Birkaç ay içinde de evlenmeye karar verip nişanlandılar. Peki, bunu biliyor muydunuz?"

"Hayır," diye fısıldadı Arthur.

"Martin her şeyin usulüne uygun olmasını istediği için ona pırlanta bir yüzük almayı düşünüyordu. Eline geçen her bir senti biriktirmeye başladı. Bu esnada da Miriam'a bilekliğine takması için yüzük şeklinde bir uğur aldı."

"Evet, o hâlâ bileklikte duruyor." Arthur konuşuyordu, ama sanki konuşan o değil de bir başkasıydı. Kendi kelimeleri bile ona yabancılaşmıştı sanki. "Boya paletini de siz yaptınız, öyle değil mi?"

"Evet, doğum günü hediyesi olarak..."

"Demek Miriam'la Martin nişanlıydı?" Arthur hayatı boyunca karısının ilk aşkı olduğuna inanmıştı.

"Kısa bir süre için evet... Yani Martin ölene kadar... Arabasıyla bir ağaca çarptı."

"Ben... Çok üzgünüm. Yalnız yanlış anlamadıysam, az önce karımın katil olduğunu söylemişsiniz..."

"Babamın arabasında birlikteydi. Martin ehliyet sınavını daha geçmemişti. Miriam'ı etkilemek onun için o kadar

önemliydi ki annemle babamın dışarıda olduğu o akşam kimseye sormadan arabanın anahtarını aldı. Bunu yapması için onu Miriam teşvik etmişti. Martin'e *yeni bir macera istiyorum* dediğini kulaklarım ile duydum. Miriam süslü elbiseleri, bakımlı saçları, her daim sürme çektiği gözleri ve inci takılarıyla onun aklını başından almasını gayet iyi biliyordu. Martin gibi genç bir erkeğin Miriam gibi bir kızın tuzakından kurtulması imkânsızdır. Zavallı kardeşim kendini onun ağzından çıkan her şeyi yapmak zorunda hissediyordu. Martin resim yapıyordu, ama yazar olmayı da çok istemişti. Miriam'ın Fransız roman yazarı De Chauffant'la arkadaş olduğunu öğrendiğinde onu çok kıskandı. Tek isteği Miriam'ı ondan daha çok etkileyebilmektir.

"Güneşli bir günün akşamıydı. Onlar kol kola dışarı çıkarırken kuşlar neşçyle ötüyordu. Martin'e arabayı almamasını söylediğimde ikisi de bana kahkahalarla güldü. Miriam boş yere ortalığı velveleye vermememi söylese de Martin bir an tereddüt etti. Sadece birkaç saniye için bile olsa dediğim şeyi düşündü, bundan adım gibi eminim. Fakat Miriam hemen onu kolundan çekip götürdü. Arabayla uzaklaşmaya başladılar. Arkalarından bakmaktan başka bir şey yapamadım.

"Bir görgü tanığı Martin'in viraja çok hızlı girdiğini söyledi. Sonra direksiyon hâkimiyetini yitirip bir ağaca çarpmış. İkisi de hastaneye kaldırılmıştı. Miriam o büyük kazadan alnındaki birkaç cam keşiğiyle kurtuldu. Ancak kardeşim tam üç hafta komada kaldı. Yaşama şansı yoktu ve öldü... Sırf Miriam'a ona uygun ve yeterli bir erkek olduğunu ispat etmek için canından oldu. Miriam kafayı kardeşime takmamış olsaydı, belki Martin şimdi hayatta olacaktı. Belki başka biriyle evlenecek, çocukları

olacak ve mutlu bir yaşam sürecekti. Martin de baba olabilirdi... Annemle babam torun sevgisini tadabilirdi. Ben onlara torun veremedim ama hâlâ hayatta olsaydı, Martin bunu yapabilirdi.”

“Fakat arabayı kardeşiniz kullanıyormuş... Yani az önce Miriam’ın şey olduğunu...”

“Martin, Miriam’ın yaptığı şey yüzünden öldü.”

Arthur karısının şakağındaki küçük kesik izlerini hatırladı. Miriam onların çocukken bir yerden düşünce oluştuğunu söylemişti.

“Yani Miriam size hiç Martin’den bahsetmedi mi? Bir kez olsun adını ağzına almadı mı?” diye sordu Sonny.

“Hayır, ben daha önce biriyle nişanlandığını bile bilmiyordum.”

“O hâlde karınızın büyük bir yalancı olduğunu artık siz de anlamışsınızdır.”

“O bana *yalan söylemedi*. Sadece bunları anlatmadı. Bu ikisi birbirinden çok farklı... Miriam geçmiş defterleri kapatmıştı. Tanışmamızdan önceki hayatıyla ilgili konuşmayı sevmezdi. Bana söyleyecek kadar önemli bir şeyi olmadığı için eskilerden konuşmadığını düşünmüştüm. Anlaşılan yanılmışım, durum tam tersiymiş. O korkunç kaza yaşanmamış olsaydı, sizce şu an Martin’le mi evli olurdu? Yoksa benimle evli olduğu hâlde aslında hep Martin’i mi düşünüyordu? Ne olursa olsun ben Miriam’ı hâlâ çok seviyorum. Hatta bazen onsuz bir hayatı yaşamayacağını sanıyorum.”

Sonny boğazını temizledi. “Miriam hakkında söylediklerim, yani ondan hoş olmayan sözlerle bahsettiğim için sizden özür dilemek isterdim. Ancak maalesef yapamam, çünkü bunlar gerçek his ve düşüncelerim. O benim ve ailemin hayatını mahvetti.”

“O hâlde izin verin ben sizden özür dileyeyim. Bütün olanlar için çok ama çok üzgünüm. Bunun sizin için bir önemi olur mu bilmiyorum, ama üzgün olduğumu bilmenizi istiyorum.”

“Martin’i her gün ziyaret etti, yatağının yanında oturdu. O manzarayı görmeye dayanamıyordum. Onu Martin’in yanında gördükçe tüylerim diken diken oluyordu. Miriam’la ben Martin’i hep bizi sürekli kızdıran yaramaz bir erkek kardeş olarak görmüştük. Ama sonra... Yani bir anda Miriam ondan hoşlanmaya başladı. Bana onun hayatının erkeği olabileceğini bile söyledi. Artık yerleşik ve sakın bir yaşam sürmek istiyordu. Fakat ben Martin’in başka biriyle tanışmasını, Miriam’ın aksine uçarı olmayan bir kızla birlikte olmasını istiyordum. Fakat Miriam... Sırf Martin’le birlikte olmak uğruna beni bile düşünmeden bir kenara attı.”

Arthur’un bütün bedeni titremeye başladı. Karısı hakkında daha önce hiç bilmediği bir sürü yeni hikâye dinliyor, duyduklarından sonra şaşırıyor ya da üzülüyor olabilirdi. Ama ne olursa olsun eski bir arkadaşının ondan bu şekilde bahsetmesine izin veremezdi. Kim olursa olsun, karısı hakkında hakaret dolu sözler söyleyen birini dinlemeyecekti. “Bakın Bayan Yardley, Miriam hakkında ne düşünürseniz düşünün kendisi hayatımda tanıdığım en şefkatli, en sevgi dolu ve en kibar kadındır. Biz kırk yılı aşkın bir süre evli kaldık. Kardeşinizin başına gelen hazin olay için gerçekten çok üzgünüm, ama o yıllar... Demek istediğim siz çok uzun yıllar öncesinden bahsediyorsunuz. Deminden beri anlattığınız kadının karım olma ihtimali yok. Yani, benim tanıdığım ve uzun bir hayatı paylaştığım Miriam böyle biri değil. İnsanlar zamanla değişebilir. Ayrıca şunu da belirtmek isterim

ki sanki siz... Yani anlattıklarınıza bakılırsa siz öz kardeşinizin mutluluğunu kıskanmışsınız.”

“Şey... Evet. İtiraf etmeliyim ki kıskandım,” dedi Sonny hızlı konuşmaya başlayarak. “Çünkü Miriam’ın arkadaşı Martin değil, bendim. Biz... Her şeyi paylaşmıştık. Ancak sonra o eve döndü ve Martin’i aldı. Martin’i seçip beni bir kenara attı. O Martin’i görmeyi benimle görüşmeye yeğliyordu. O beni...”

Sonny’nin sözleri havada asılı kalmış gibiydi. Arthur sessizliği konuşmanın başında Sonny’nin yaptığı gibi kullandı. İsteme-yerek de olsa onun taktiğini ona karşı kullanıyordu.

“Hâlâ orada mısınız Bay Pepper?”

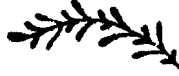
“Evet, buradayım.”

“Miriam onu öldürdü. O lanet arabayı kimin kullandığı zerre kadar umurumda değil, çünkü ben her şeyin iç yüzünü biliyorum ve gördüklerime dayanarak onu öldürenin Miriam olduğunu söyleyebilirim. O annemle babamın elinden erkek evlatlarını, benim elimden de kardeşimi aldı. Son olarak Martin’in cenazesine geldi, ondan sonra da onu bir daha hiç görmedim. Hayatımın sonuna kadar da yüzünü görmek istemiyordum, bunu o da gayet iyi biliyordu. Sonra bir adamla evlendiğini duydum. Bana o lanet olası mektuplarından yazdı. O hayatına devam etti, ama Yardley Ailesi edemedi. Umarım bütün sorularınızı yanıtlayabilmişimdir, Bay Pepper. Artık gerçeği biliyorsunuz...”

Arthur ahizeyi kulağından uzaklaştırdı. Sonny’nin ağır sözlerini dinlemeye daha fazla dayanamayacaktı. Bu kadarını kaldıramazdı. “Onu sevdim, ne olursa olsun... Ben onu gerçekten çok sevdim...”

Telefonu elinden bırakır bırakmaz hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Berbat Bir Doğum Günü

Bugün Arthur'un doğum günüydü. Tam yetmiş yaşına basıyordu. Bunun hayatının dönüm noktalarından biri olması gerekirdi, yani normal şartlarda... Miriam hayatta olsaydı büyük ihtimalle ona küçük bir hediye alırdı; belki bir çift çizgili çorap ya da bir kitap. Birlikte köydeki Crown and Anchor isimli küçük restorana gidip mezgit balığı ile patates kızartması yerlerdi, belki de jambonlu ve hardallı sandviç... Zencefilli biralarını yudumlar, tatlı olarak da kreması bol bir elmalı turta söylerlerdi, çünkü karısı gösterişli şeylerden hiç hoşlanmazdı. En azından Arthur bir zamanlar öyle olduğuna inanıyordu.

Lucy'den hâlâ haber yoktu, Dan'in hatırlamasını beklemiyordu, Bernadette'in de kafasını meşgul eden çok daha önemli şeyleri vardı. Bugün kimse paspasına tebrik kartı bırakmayacaktı.

Yatağına yatınca uzun uzun Sonny'yle Martin'i düşündü. Gece boyunca sık sık uyandığında aklında yine onlar vardı. Bütün geceyi yarı uykulu yarı uyanık geçirdiği için hangi düşüncelerinin gerçek, hangilerinin rüya olduğunu ayırt edemiyordu. Yalnız bir ara Miriam'ı bir arabanın içinde kahkahalarla

gülerken gördü. Martin de yanındaydı ve kolunu Miriam'ın omzuna atmıştı. Onun tek sahibi kendisiymiş ve onu dünyanın bütün kötülüklerinden korumak istiyormuş gibi bir hâli vardı. Zihninde koyu yeşil, üstü açılabilen bir araba canlandırdı. Yoldaki şeritten hızla ilerledikten sonra bir ağaca çarpıyordu. Sonra kendisinin de orada olduğunu hayal etti, hemen koşup onlara yardım ediyordu. Miriam yarı baygın hâlde yerde yatıyor, alnından kanlar süzülüyordu. Ancak sürücü koltuğundaki adam kafasını direksiyona çarpmıştı. Boynunun duruş açısında bir anormallik vardı. Sanki bir tarafı yanlış katlanmış bir origamiye benziyordu. Elini uzatıp adamın kafasına dokundu ve saçlarının arasındaki kan gölünü fark etti. Fakat Martin birden kafasını kaldırıp deli gibi kahkahalarla gülmeye başladı. Kana bulanmış dişleri kıpkırmızı ve korkunçtu. "Beni o öldürdü. Senin karın beni öldürdü! İyi ki doğdun, Arthur!" diye bağırdı.

Arthur nefes nefese uyanıp hafifçe doğruldu. Üstü başı terden sıırıslıklam olmuştu. Önce şaşkın şaşkın ıslak pijamalarına baktı. Sonra soyundu. Pijamalarını banyo zeminindeki kirli yığına, kendini de duşa attı. Saatin daha sabahın beşi olması umurunda bile değildi.

Kafasının tepesinden akan su, yüzünden süzülürken gözlerini kapattı. Kafasının içindeki bütün düşünceler ve hayaller suyla birlikte akıp gitsin istiyordu. Gerçekler yavaş yavaş yeniden yüzünü gösterdi; Miriam artık hayatta değildi. O bir adamı öldürmüştü. Arthur koca bir ömrü hiç tanımadığı biriyle nasıl geçirebilmişti? Miriam bunları anlatmayı bir kez olsun düşünmüş müydü? Miriam'da tuhaf bir şeyler olduğunu

* Japon kâğıt katlama sanatı. (Ed. N.)

sezmediği ya da geçmişine dair ona tek bir soru dahi sormadığı için su katılmamış bir aptal olmalıydı. Evet, aptaldı. Zaten aptal olmasa Miriam'la birbirlerine benzediklerini, tanışmalarından önce ikisinin de hayatında özel ya da önemli bir şey olmadığını düşünür müydü? Ancak aptal biri kendini bunların gerçek olduğuna inandırırды. Arthur'un bildiği her şey yanıştı, fena hâlde yanılmıştı...

Kurulandıktan sonra eli otomatik olarak Graystock'ın verdiği mavi pantolona gitti, üstüne de eski bir gömlek giydi. Hava hâlâ aydınlanmamıştı. Kendini çok bitkin hissediyordu. Hiçbir şeyi yoktu; umutsuz, çaresiz, işe yaramaz yaşlı adamın tekiydi. Tam bir ümitsiz vakaydı.

Artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Doğum gününün bile... Bunun mutlu bir gün, bir kutlama vesilesi olması gerekirdi. Ancak o evinde yalnız ve matemliydi.

Yatağın Miriam'a ait olan tarafına oturdu. Komodinin çekmecesinden bir kalemle küçük bir defter çıkardı. Düşünmeden bir mektup yazmaya başladı. Bir zamanlar karısının yaptığı şeyi şimdi o yapıyordu, Sonny'ye yazıyordu. Martin'in ölümünde Miriam'ın payı olabilirdi, fakat bu onu yıllarca sevdiği gerçeğini değiştirmezdi. Hayatıyla ilgili birçok şeyi ondan sır olarak saklamış olsa bile Miriam'ı hâlâ seviyordu, her zaman da sevecekti.

Nedense içinden bir his bunu yapması gerektiğini söylüyordu. Evet, kafası karışmıştı ve fazlasıyla incinmişti, ama ne olursa olsun kendini acının kollarına bırakmayacaktı. Ayağa kalkmak, güçlü olmak ve savaşmak zorundaydı. Dün Sonny'yle konuşurken yaşadığı şok yüzünden bazı şeyleri söyleyememişti. İşte, şimdi beyaz bir kâğıt ve kalem elçiliğinde onları dile getirecekti.

Sevgili Bayan Yardley,

Ben karımı bütün kalbimle sevdim. Evet, o mükemmel biri değildi, ama zaten bu hayatta hangimiz mükemmeliz ki? En azından ben değilim...

Ben sessiz, sakın, kendi hâlinde bir adamım. Ne çok zekiyim ne de yakışıklı. Uzun zamandır aklımı kurcalayan bir soru var; acaba Miriam bende ne buldu? Her ne kadar cevabı bilmesem de bir şey bulmuş olmalı, çünkü biz çok mutluyduk.

Son zamanlarda Miriam'ın hayatına dair hiç bilmediğim şeyler öğrendim. Sizin ve Martin'in adını daha önce hiç duymamıştım. Karımın gençliğinde Hindistan'da ya da Parişte bulunduğunu da bilmiyordum. Bunca şeyi öğrendikten sonra evimde oturup hayatımın sonuna dek bana bunları neden anlatmadı diye kafa patlatabilir ya da her şeyden bihaber bir adam olduğum için kendime acıyabilirim. Fakat bunları yapmıyorum, yapmayacağım da... Çünkü Miriam'ın bunları benden saklamak için bir nedeni olduğunu düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse bunları bencilliğinden ya da geçmişinden utanmışlığından yaptığına inanmıyorum. Bana kalırsa bunca şeyi saklamasının tek nedeni sevgiydi...

Beni karısı tarafından aldatılmış, ahmak bir adam olarak görebilirsiniz. Ancak Miriam'ı çok sevmiş ve onun tarafından çok sevilmiş bir adam olarak hatırlamanızı tercih ederim. Onun aşkına ve sevgisine sahip olduğum için kendimi yeryüzündeki en şanslı erkek olarak görüyorum, çünkü Miriam daha iyi bir insan olmamı sağladı.

Anlattıklarınıza bakılırsa sizi ve Martin'i de çok sevmiş, bunu tüm içtenliğimle söylediğime emin olabilirsiniz...

İçinden geldiği gibi yazdı, yazdı... Karısına duyduğu bütün öfke, hüsrân, düş kırıklığı ve sevgi kelimelerine yansıyordu.

Mektubu bitirdiğinde elinde dolu dolu dört sayfa olduğunu gördü. Ara vermeden yazmaktan bileğinde hafif bir ağrı, yoğun duygular yüzünden de gözlerinde yaş vardı. İçinde ne varsa önündeki beyaz kâğıda dökmüştü. Kendini sarısı olmayan bir yumurta kadar boş hissediyordu. Söylemesi gerekenlerin hepsini yazdığına emin olduğu için mektubu okuma gereği duymadı. Sadece son sayfanın altına şunu ekledi;

Sizden naçizane bir ricam olacak; bunca yıldan sonra lütfen dönüp kalbinize bakın, belki onu affetmenizi sağlayacak ufak bir şey hâlâ oradadır. Eğer affedemezseniz de en azından bir zamanlar paylaştığınız dostluğu güzel hatırlayın.

En iyi dilek ve saygılarımla,

Arthur Pepper

Sayfaları katlayıp zarfın içine yerleştirdi. Zarfın ön yüzüne Bayan Sonny Yardley yazdı.

Gömleğinin kolunu kıvrıp koluna sert bir çimdik attı, teninin üstündeki pembe parmak izlerinin yavaş yavaş kayboluşunu izledi. Hiçbir şey hissetmemişti. Aynı şeyi tekrar yaptı ama bu kez daha sert, tırnaklarını derisine geçirerek... Bir şeyler hissetmek istiyordu, o kadar ki fiziksel acıya bile razıydı. Hâlâ hayatta olduğunu, tüm bunların gerçek olduğunu anlatacak bir his...

Hava tek kelimeyle berbattı. Yatak odasının penceresinden bakınca gökyüzünün pamuklu kumaşta kalan mürekkep lekesi

misali gri-lacivert karışımı, kasvetli bir renge büründüğünü gördü. Bernadette'in dediği çıkmış, o güneşli hava birden bozmuştu. Fakat ne olursa olsun evde kalmayacaktı, kalamazdı. Dört duvar arasında hapsolup da boğuluyormuş gibi hissetmek istemiyordu. Ayrıca doğum gününü evde tek başına geçirmek çok sefil bir şey olurdu. Hem evde oturup da ne yapacaktı ki? Bütün gün öyle mi olsaydı, böyle olsaydı ne olurdu diye düşünüp, kafasında onlarca imkânsız senaryo yazacaktı. Bir şey aklını hâlâ fena hâlde kurcalıyordu. Acaba Miriam kırk yıldan fazla süren evlilikleri süresince Martin'in yasını mı tutmuştu? Acaba keşke yanında Arthur değil de Martin olsaydı diye mi düşünmüştü?

Sorular... Sorular yüzünden başı o kadar dönüyordu ki alt kata inerken düşmemek için eliyle duvarlardan destek almak zorunda kaldı. Bir an evvel bu evden çıkmak zorundaydı.

Koridora varınca eline geçen ilk montu ve bir çift ayakkabıyı çıkardı. Bu ayakkabılar bu havada giyilir mi diye düşünmemişti bile. Kapıdan çıkmadan önce zarfı cebine soktu.

Ay ve yıldızlar hâlâ gökyüzündeydi. Kimse bundan yetmiş yıl önce Arthur adında tombul yanaklı, şirin bir bebeğin doğduğunu hatırlamayacaktı. Kısaca bugünün diğer günlerden hiçbir farkı yoktu. Yani Bernadette'in kanser testi sonuçlarını alacak olması dışında bir fark yoktu.

Bernadette aklına gelince caddenin ortasında donup kaldı. Bütün kalbiyle sonuçların güzel çıkmasını, Bernadette'in sağlıklı olmasını diledi. Yakın çevresindeki birinin daha ölüm acısına katlanamazdı. O an Bernadette'in zor zamanlarında ona yardım eli uzatan iyi bir insandan öte bir anlamı olduğunu fark etti. Bernadette arkadaşıydı... O Arthur'un çok değer verdiği bir arkadaşıydı.

Terry de evden çıkıyordu. Yağmurluğunun fermuarını çekerken, “Hava korkunç değil mi Arthur? Gideceğin yere bırakmamı ister misin?” diye seslendi.

“Hayır, teşekkür ederim.”

“Sabahın köründe nereye gidiyorsun böyle?”

“Hiç... Sadece dışarı çıkmak istedim.”

“Yoksa Lucy’nin evine mi gidiyorsun?”

Arthur sohbeti uzatmak istemediği için Terry’nin son sorusunu duymazlıktan gelip yoluna devam etti. Yürüdü, yürüdü... Üçüncü otobüs durağında durup, York şehir merkezine giden otobüsü beklemeye başladı. Oradan da Scarborough’a giden tren bindi. Kırk beş dakika süren yolculuğu boyunca sürekli camdan dışarı baktı. Gökyüzü floresan beyazı, kalın bir battaniyeye benzeyen bulutlar da kapkaraydı.

Trenden indiğinde yağmur yağmaya başladı. Yine de bir saçağın altında durup yağmurun dinmesini beklemek istemedi, yürümeye devam etti. Şakır şakır yağan yağmura aldırış etmeden üniversiteye giden caddelerde yürüdü. Üniversitenin kapısından içeri girdiğinde sırlıslıkladı. Cebinden çıkardığı zarfı platin saçlı resepsiyon görevlisine uzattı.

“Şu hâlinize bakın!” dedi kadın şaşkın gözlerle. “Şemsiyeniz yok mu?”

Arthur cevap vermedi. “Sizden ricam bunu işinin başına döner dönmez Bayan Sonny Yardley’ye iletmeniz. Bu çok önemli...” Arkasını dönüp cam kapılardan dışarı çıktı. O esnada kadının kendi montunu alması için arkasından sesleniyordu, ama Arthur dönüp bakmadı bile.

Sigara içen, ayaküstü sohbet eden, sınıflarına doğru yürüy-en genç beyinlerin arasından geçip yürüdü. Kapılarını yeni açmış kafeleri ya da insanların çizgili tentelerinin altına sığın-dığı dükkânları gözü görmedi. Yürüdü, yürüdü ve sahile vardı. Yalnızdı... Çünkü kimse bu havada deniz kıyısına gidecek kadar aptal değildi. Deniz kıyısına gitmek bir yana birazcık akli olan evinden çıkmazdı.

Deniz gri bir halı gibi önünde uzanıyor, dalgalar öfkeyle kıyıya vuruyordu. Kıyıda dikilip denizi izlemeye başladı, dalgaların ritmik hareketiyle hipnotize oluyordu sanki... Su ayaklarını ıslattı. Sert rüzgâr bacaklarına ve kalçalarına vurdukça buz ke-siyordu. Ayakta durmaktan ve soğuktan kızaran ayak bilekleri sızlamaya başladı.

Sadece birkaç hafta... Birkaç hafta içinde ölen karısının yası-nı tutan depresif bir duldan zihni kuşkların istilasına uğramış, ne düşüneceğini bilemeyen bir ihtiyara dönüşmüştü.

Miriam'la birbirlerini çok iyi tanıyorlardı. Arthur evlilikle-riyle ilgili en çok bunu sevmişti. Miriam'la o benzer duygu, dü-şünce ve zevklere sahip ruh eşleriydi. Ancak gerçekte birbirle-rinin geçmişini ve hikâyesini bilmiyorlardı. Neden karısına bir kez olsun, "Benden önceki hayatın nasıldı?" sorusunu yöneltme-mişti ki? Sormamıştı, çünkü Miriam'ın ondan önce de bir hayatı olabileceğine inanmamıştı, böyle bir şeyi ihtimal dâhilinde bile görmemişti. Evet, neden kesinlikle buydu.

Artık o yoktu... Miriamsız bir hayatın ne anlamı vardı ki? Ne için, kimin için yaşayacaktı? Evet... Lucy vardı... Bernadette var-dı... Dünyanın öteki ucunda yaşayan oğlu Dan de vardı... Öte yandan bunlara rağmen içinde kocaman bir boşluk vardı, her an

deli gibi sızlayan ve bir daha asla dolmayacak bir boşluk. O boşluk sevdiği kadın için sızlıyordu, o boşluk hiç tanımadığını fark ettiği kadın için sızlıyordu. O kadın olmadan yaşadığı yer artık yuvası değil, dört duvarı ve çatısı olan bir evdi. O da duvarların arasında boş boş dolaşan aptal bir ihtiyardı.

Omzunda Miriam'ın yumuşacık yanağını hissetmeden nasıl yaşayabilirdi? Mutfakta söylediği şarkıları duymadan nasıl nefes alacaktı? Onun güzel yüzünü görmeden nasıl kahvaltı edecekti? Bir zamanlar aileydiler hem de güzel bir aile... Fakat artık... Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Bu düşünce onu derin bir bataklik gibi içine çekiyordu. Ne kadar debelenirse debelensin gerçek değişmeyecekti.

Yağmur şiddetini artırdı. Önce hafif atıştırmıştı, ama şimdi bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Sanki bir yangın başlamıştı da bütün gökyüzü onu söndürmek için seferberlik ilan etmişti. Yüzüne vuran yağmur yanaklarından süzülüyordu. Sırılsıklam pantolonu bacaklarına yapışmıştı. Birden ellerini ağzının kenarlarına götürüp, "Miriam!" diye bağırdı. Sesini bastıran rüzgâr ağzından çıkan kelimeleri başka diyarlara üflüyordu sanki... "Miriam!" Karısının adını defalarca haykırdı... Sesini ona duyuramayacağını, çabalarının nafile olduğunu bildiği hâlde var gücüyle bağırmaya devam etti. "Miriam..."

Sanki onu hayatta tutan bu tek kelimeydi. Sanki artık içi tamamen boşalmıştı. Ayaklarına vuran deniz suyu ayakkabılarının içine doldu. Küçük bir taş takılıp sendeledi, sonra kendini ıslak kumların üstünde buldu. Dizleri kütürdüyor, elleri ve sırtı kumlara gömülüyordu. Bacaklarına vuran dalgalar onu defalarca ıslatınca etrafını bembeyaz köpükler sardı. Tırnaklarını kuma

geçirip, "Miriam," dedi. Kumların parmaklarının altından kaymasına engel olamıyordu. Keşke... Keşke Miriam'ı rahat bıraksaydı. Keşke hatıralarındaki mükemmel Miriam'la yetinmesini bilseydi. Keşke bir casus gibi karısının geçmişinin peşine düşmeseydi. Bazı kapıların kilidini hiç zorlamamış olmayı dilerdi. O kapıları açtığı için öylesine pişmandı ki... Elini o botun içine hiç sokmamış olmak için neler vermezdi. Keşke bilekliği o değil de dernek çalışanlarından biri bulsaydı, en azından hayatının sürpriziyle karşılaşp mutlu olurdu. Belki o bileklik başkasına şans getirebilirdi... Çünkü Arthur'a hiç ama hiç iyi gelmemiştii.

Bilekliği cebinden çıkardı. Bütün güzel hatıralarını katleden bu bileklikten artık nefret ediyor, hatta ondan ölesiye tiksiniyordu. Gri deniz onu çağırıyordu sanki. Elini omuz hizasına kaldırıp bilekliği avucuyla tarttı. Bilekliğin havada döne döne suya düştüğünü hayal etti. Denizin dibini boylayıp asırlarca birinin onu bulmasını bekleyebilirdi. Belki bir gün onu bulan kişi de tıpkı Arthur gibi uğurların hikâyesini merak edecekti. Fakat o insan için bileklik altın ve değerli taşlardan yapılmış kıymetli bir mücevher olmaktan başka bir anlam ifade etmeyecekti.

Arthur bileklikten kurtulursa kendini daha iyi hissedip hissetmeyeceğini merak ediyordu. Ancak hâlâ bir uğur vardı... Sırrını çözemediği son uğur; kalp... Kalp şeklindeki kutu, kalp şeklindeki kilit, kalp şeklindeki uğur... Belki de bu son uğur ona karısının gerçekte onu çok ama çok sevdiğini söyleyebilirdi. Belki de birlikte geçirdikleri onca yıl Miriam için bir işkence değil, büyük bir mutluluktu. Belki bu son uğur aşkları, sevgileri ve paylaştıkları uzun ömürle ilgili Arthur'la Miriam'ın aynı

paydada bulunduğunun simgesiydi. Belki de bütün sorularının cevabı bu son uğurda yatıyordu.

Öyle olmak zorundaydı.

Bileklikle birlikte kendini suya bırakmak öylesine cazipti ki... Dalgaların geldiği yere doğru yürüse, bilekliğin gerçekten de engin suların dibine gömüldüğünden bizzat emin olsa daha iyi değil miydi? Ayakları ve bilekleri suya gömülmüştü zaten. Kasıklarını, belini, göğsünü ve omuzlarını da ıslatsa ne olurdu ki? Denizin ağzını, burnunu, gözlerini tuzlu suyla kaplamasına izin vermek daha iyi değil miydi? Bütün bedenini, duygularını, düşüncelerini, varlığını suya bıraksa ne kaybederdi?

Suların içinde yok olup gitmesi kimin umurunda olurdu ki?

Birkaç ay önce olsa düşünmeden ölümüm kimsenin umurunda olmaz derdi. Fakat artık değişen çok şey vardı. Mesela Lucy ile araları düzelmişti. Sylvie'yle öpüşmüştü. Bernadette onu bir insan olarak çok önemsiyordu.

Biricik kızı Lucy aklına gelir gelmez ayağa kalkmak için kendini zorladı. Lucy'nin babasına, Arthur'un da kızına ihtiyacı vardı. Ayaklarının altındaki kumu hâlâ hissediyordu. Fakat denizin çağrısına uyup gitmemişti. Çok istese de gidemezdi, çünkü Lucy vardı. Önce bebeğini, sonra annesini kaybeden ve evliliği sona eren Lucy... Kısa sürede çok büyük acılar çekmişti. Bencilce davranıp ona bir de baba acısını tattırmanın bir anlamı yoktu. Çakıl taşlarına basana dek geri geri yürüdü. Bir kayanın üstüne oturup elindeki bilekliğe baktı. Kapkara bulutlara, gri sulara rağmen pırıl pırıl parlıyordu. Kalp şeklindeki uğur Arthur'a göz kırptıyordu âdeta... Ayaklarının altındaki su birikintisine bakarken küçük kayanın önünde salman gri renkli yengeci gördü. Arthur

bir süre yengeci izledi. Zavalılık kapana kısılmıştı. Gelgit bitip de güneş yüzünü gösterirse içinde debelendiği o sıg su kuruyabilirdi. Küçük bedeni buna uzun süre dayanamazdı.

Parmak uçlarını suya daldırdı. Yengeç, Arthur'a el sallamak istercesine tek kısılcını kaldırıp indirdi. Sonra kıpırdamadan durmaya başladı. Arthur bu kez suya elinin tamamını soktu. Küçük arkadaşı zor durumdaydı.

“Kayaların arasında kalmaya devam edersen ölebilirsin,” dedi yüksek sesle. “Sahile vurman çok tehlikeli, denizde daha güvende olursun.” Yengeci avucuna aldı. İğne deliğine benzeyen siyah gözleriyle Arthur'a bakıyordu. “Sakin korkma, olur mu?” dedi Arthur bu kez.

Yengeci deniz kıyısına götürdü ve küçük bir dalganın onu ferahlatmasını bekledi. Yengeç bir süre duraksadı. Sanki Arthur'a teşekkür edip hoşça kal demek istiyordu. Sonra yan yan suya doğru yürüdü. Küçük bir dalga daha kıyıya vurdu. Dalga çekilirken yengeç çoktan gözden kaybolmuştu.

Arthur yengecin az önce üstünde durduğu kuma baktı. *Belki ben de kıyıya vurup kayaların arasında köşeye sıkıştım, diye düşündü. Ne kadar korkunç ya da bilinmez olursa olsun belki benim de denizde olmam gerekiyordur. Bunu yapacak cesareti göstermezsem belki güneşin altında kuruyup öleceğim.*

O anki hâlini görse Lucy'nin ne söyleyeceğini düşündü. Yaşlı babası iliklerine kadar ıslanmıştı ve bir yengecin hayatını kurtarıyordu. “Bu ne hâl böyle... Soğuktan donacaksın. Hadi gel de seni ısıtalım.” Muhtemelen böyle derdi, çünkü küçük bir kızken Arthur da ona aynen bunları söylüyordu. Zamanla rollerin

tamamen deęiřiyor olması ne garipti. Miriam'ın da bunu çok komik bulacaęını dūřündü.

Aslında řu an ne yaptığının hişbir önemi yoktu. Sonuçta o dul bir adamdı, yani artık kimse ona nasıl yaşaması gerektiğini söyleyemezdi. Yaęmurlu havaya rağmen deniz kenarında aptal aptal gezmek istiyorsa bunu yapabilmeliydi. Ona kim mani olabilirdi? Denize bir tekme savurup dalgaların üstüne gelmesini bekledi. Sonra bir tekme daha savurdu ve dans etmeye başladı. "Bana bak, Miriam!" Yanaklarından süzülen yaşlar, yağmur damlalarına karışırken histerik kahkahalar atmaya başladı. "Bak, ne kadar aptalca davranıyorum. Seni affediyorum, Miriam! Hiřbirini bana anlatmadın, şünkü bunun en iyisi olduğunu dūřünüyordun. Kendine göre haklı nedenlerin olduğuna inanmak, sana güvenmek zorundayım... Ben hâlâ buradayım, Miriam hâlâ yaşıyorum. Keřke sen de hayatta olsaydın, keşke yine yan yana olsaydık. Ama yoksun, sen artık yaşamıyorsun. Bu beni kahrediyor, fakat yaşamaya mecburum. Canım ne kadar yansa da yaşamak istiyorum. Ben zavallı bir yengeç gibi kuruyup ölmek istemiyorum!"

Önce kıyı boyunca dūřük bir tempoda koştu, sonra adımlarını yavaşlattı. Kâh kumların üstünde, kâh denizin içinde yürüyordu. Buz gibi deniz suyu ayaklarına değdikçe kendini canlı hissediyordu. Kollarını açıp rüzgârı kucakladı. Kıyafetlerini uçuran, göz kapaklarını kapanmaya zorlayan şiddetli rüzgâr ona hiř bilmediği sırları fısıldıyordu sanki.

Affetmek ve unutmak zorundaydı... Başka çaresi yoktu.

Kendini kucaklayıp rüzgâra karşı yürüdü. Sahildeki küçük kafeye varana dek durmaksızın yürüdü. Kafasını kaldırıp

bakınca gökteki kara bulutların dağılmaya başladığını fark etti. Güneş yeryüzüne göz kırpyordu. Kafenin mavi beyaz çizgili tentesinin kenarında biriken yağmur damlaları ıslıl ıslıl görünüyordu. Kaldırımın üstündeki su birikintileri de güzel gökyüzüne ayna olmuştu.

Bir çift, kafenin kapısını açıp içeri girdi. Terrier cinsi köpeklerinin tüyleri yağmurdan kıvrır kıvrır olmuştu. Çiftin su geçirmez montlarından ve pantolonlarından sular damlıyordu. Arthur içinden *ne olacak ki...* dedi. *Ben de onlar kadar ıslağım.* Sonra Miriam olsa kesin *üstün başın bu hâldeyken içeri giremezsin,* derdi diye düşündü. Ancak Arthur *bunu gerçekten yapabiliirdi,* içeri girmekte kararlıydı. Kafeye adım attığı an onu sıcak bir hava akımı karşıladı. Sıcak havayı yanaklarında hissedene dek ne kadar üşüdüğünü anlamamıştı.

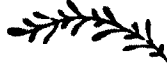
“Yüce Tanrım! Şu hâlinize bir bakın,” dedi sarı önlüklü bir bayan. “Hadi, sizi biraz kurulayalım.” Tezgâhın arkasına geçip Arthur’a gök mavisi renginde yumuşak bir havlu getirdi! “Hemen kendinizi bununla kurulayın.” Kadın köpeklerini kurulayabilmeleri için genç çifte daha eski bir havlu uzattı. “Hava bugün felaket... Yoksa yağmura yürürken mi yakalandınız? Burada hava çok çabuk değişiyor.” Parmaklarını şaklattı. “Bir an günlük güneşlik, sonra bir bakmışsınız fırtına ve yağmur başlamış. Neyse ki güneş çok geçmeden yüzünü gösteriyor. Bence şimdi işin o kısmına geldik, çok geçmeden her yer yine ıslıl ıslıl olur.”

Arthur kadının verdiği havluyla kurulanmaya çalıştı. Kıyafetleri hâlâ sıırılsıklamdı, ama en azından yüzünü kurutabilmişti. Genç çiftin sıcak çikolatayı paylaştığını gördü. Kızın saçları Miriam’inkiler gibi koyu renkti, ama çocuk çok sıskaydı,

saçları da fazla gür ve uzundu. Kocaman bir bardağa konulmuş sıcak çikolatanın üstünde bol kremşantiyle çikolata parçaları vardı. Sarı önlüklü kadın siparişini sorduğunda aynısından istediğini söyledi. Sıcak çikolatası yanında çubuk çikolata ve kaşıkla servis edildi. Pencere kenarına oturup camdan süzülen yağmur damlalarını izledi. Leziz kremşantisini kaşıkladıktan sonra üfleyerek içeceğini yudumladı.

Sıcak çikolatası bitince istasyona gitti. Trenden indikten sonra da evine giden otobüse bindi. Sonra yürümeye başladı. Islak kıyafetleri her adımda hışır hışır sesler çıkarıyordu. Evine yaklaştığı sırada cebindeki telefonu titredi. Bernadette kısa mesaj göndermişti. “Hemen beni ara...”

Hatıralar

Evine girdiğinde koridor soğuk ve karanlıktı. Bernadette'in gönderdiği kısa mesajı bir kez daha okudu. Çok kısa, net ve hedef odaklıydı. *Aman Tanrım! Umarım Bernadette iyidir*, diye düşündü. Üstündeki ıslak kıyafetlerden kurtulur kurtulmaz onu aramaya karar verdi.

Sabahki tahmini doğru çıkmıştı. Doğum gününü kutlamak için bırakılmış bir tane bile tebrik kartı yoktu. Lucy muhtemelen okuldaki işleriyle meşguldü. Bernadette de hâlâ hastanede olabiliirdi. Kısaca yine tek başınaydı...

Anahtarlarını rafa, koridordaki süsün yanına koyarken duraksadı. İçeriden bir ses gelmişti sanki... Bu çok garip bir durumdu. Koridorda sessizce dikilip dinlemeye devam etti. Yetmiş yaşında bir adam olduğu için bunları kafasından uydurduğunu düşündü. Tam ön taraftaki oturma odasına doğru adım atıyordu ki yüreği azına geldi.

Camın arkasında bir insan silueti görmüştü. Gördüğü şey kesinlikle... Evet, bu iri yapılı bir adamdı...

Hırsız...

Avaz avaz bağırarak için ağzını açtı, ne yapıp edip sesini duyurması gerekiyordu. Ancak başaramadı, değil bağırarak fısıltı denebilecek bir ses bile çıkaramıyordu. Şimdi ne yapacaktı? Eve girince ön kapıyı kilitlemişti, bu karanlıkta anahtarları aramazdı. *Neden ben?* diye düşündü. *Hiçbir şeyim yok ki... Ben sadece aptal ve yaşlı bir adamım...*

Çabucak kendini topladı. Son birkaç haftada onca şeyin altından kalkmıştı, evine giren bir yabancıнын mı hakkından gelemeyecekti? İyi ki Miriam yanında değildi, kesin çok korkardı. Birkaç adım ilerleyip karanlığa seslendi. "Burada değerli hiçbir şey yok. Evimi hemen terk edersen polisi aramayacağım."

Sonra mutfaktan güm diye bir ses geldi. Demek hırsızın bir suç ortağı vardı. Bir değil de iki kişi olduğunu anlayan Arthur'un dili damağı kurudu. Bir kişiye laf anlatmak bir ihtimal kolay olabiliirdi. Fakat iki suçluyu birden ikna etmesi mümkün değildi. Kendini korumak için ağır bir şeyler aradı. Ancak tek bulabildiği bir şemsiyeydi. Hırsızları şemsiyenin sapıyla kovalamak çok makul görünmese de başka çaresi yoktu. Aralık mutfak kapısından kafasını uzattı. Sonra cesaretini toplayıp içeri bir adım attı.

Birden mutfak lambası yandı. O kadar ani olmuştu ki az kalsın dengesini kaybedip düşecekti, ışığa alışamayan gözlerini defalarca kırmak zorunda kaldı.

"Sürpriz!" diye bağırdı, kalabalık hep bir ağızdan... Yemek odasında bir sürü insan vardı. Davetsiz misafirlerinin kim olduğunu seçebilmek için tek tek yüzlerine baktı. Sonra beyaz önlük takmış Bernadette'i tanıdı. Terry de buradaydı, ama yanında kaplumbağası yoktu. Hiç ayakkabı giymeyen kızıl saçlı komşu çocukları da gelmişti. "İyi ki doğdun, baba!" dedi Lucy kollarını boynuna dolayarak.

Arthur elindeki şemsiyeyi yere düşürdü. “Ben... Unuttunuz sanmıştım...”

“Kaç saattir karanlıkta bekliyoruz. Sana mesaj atmıştım,” dedi Bernadette.

“Ben de birazdan seni arayacaktım. Her şey yolunda mı?”

“Bunu sonra konuşalım, olur mu? Bugün senin doğum günün!”

“Baba sıırıslıklam olmuşsun,” diye bağırdı Lucy. “Terry seni sabahın köründe bir yere giderken görmüş. Eve bu saatlerde döneceğini düşündük.”

“Dışarı çıkıp hava almam lazımdı. Ben... Ah, Lucy...” Kızına bir kez daha sarıldı. “Annemi çok özliyorum...”

“Biliyorum baba... Ben de...”

Alınları birbirine değdi.

Arthur’un ayakkabılarından halıya su damlıyordu. Mavi pantolonu streç film gibi üstüne yapışmıştı. Montu da ıslanınca sanki bin kilo olmuştu. “Yürüyüşe gittim. Sonra da hava bozdu ve yağmura yakalandım.”

“Gel hadi. Üstünü değiştirip bize katıl,” dedi Lucy. “Ama sakın oturma odasına girme, yani şimdilik...”

“Orada bir adam var,” dedi Arthur. “Onu hırsız sandım.”

“Aslında bu doğum gününün en büyük sürprizi olacaktı,” dedi Lucy babasının omzunun üstünden bakarak. “Ama... Sanırım şimdi de gösterebiliriz.”

“Merhaba baba!”

Arthur kulaklarına inanamadı. Hemen arkasını döndü. Oğlu kollarını açmış, onu bekliyordu. “Dan... Dan...” diye kekeledi. “Bu gerçekten sen misin?”

Dan kafasını salladı. “Lucy beni aradı, ben de gelmek istedim.”

Zaman durmuştu sanki... Arthur’un o an tek istediği oğluna sıkıca sarılıp ona yakın olmaktı. Dan, Avustralya’ya gittiğinden beri baba oğul birbirlerinin sırtına dostça vurmak dışında hiçbir temasta bulunmamışlardı. Ama şimdi... Uzun zamandır ayrı olan iki erkek koridorun ortasında birbirlerini sımsıkı kucaklıyordu. Kafasının üstünde oğlunun sakallı çenesini, bedeninde de güçlü kollarını hissedince dünyalar Arthur’un oldu. Misafirler bile seslerini çıkarmadan hayranlıkla baba oğulun kavuşmasını izliyordu.

Dan aniden kendini geri çekip Arthur’u tepeden tırnağa süzdü. “Yüce Tanrım, baba, o üstündeki de ne öyle? O nasıl bir pantolon?”

Arthur kafasını eğip mavi pantolonuna baktı. Sonra da gülmeye başladı. “Uzun hikâye evlat.”

“Bir haftalığına geldim. Ama daha uzun kalabilmeyi çok isterdim.”

“Bana kalırsa bir hafta başımdan geçenleri anlatmama yetecek bir süre.”

Islak giysilerini çıkarmak için üst kata çıktığında aşağıdan sohbet ve kahkaha sesleri geliyordu. Hayatı boyunca partilerden, aile toplantılarından ya da o tarz kalabalıklardan hiç hoşlanmamıştı. Anlatacak eğlenceli ya da enteresan bir şeyi olmadığı için kendini hep huzursuz hissedirdi. Miriam insanlarla sosyalleşirken o mutfakta dikilip içkileri tazeler ya da bir şeyler atıştırırdı. Ancak şimdi evde bu kadar çok ses olması onu çok mutlu etmişti. Kalabalık ona dostane ve sıcak geliyordu. Sanki uzun zamandır böyle bir ortamın hasretini çekmişti de yeni kavuşmuştu.

Gardıroptan her zaman giydiği gömlekle pantolonu çıkardı. Temiz kıyafetleri yatağın üstüne koyup soyunmaya başladı. Sonra yatağın üstündeki kıyafetlere tekrar baktı. O yaşı adam pantolonu ayak bileklerini kaşındırıyordu, ayrıca onunla oturmak da hiç rahat değildi. Giyinme tarzı bile rutininin bir parçasıydı, bu kıyafetler dul Arthur'un üniforması gibiydi. Öte yandan Lucy'yle birlikte Paris'ten aldığı yeni kıyafetler güzel olsalar bile fazla resmiydi. Gardırobun alt çekmecesini karıştırıp, Dan'in eski bir kot pantolonunu buldu. Bu pantolonu giydiğinde Dan'in boyu şimdiki kadar uzun değildi. Kotun üstüne giymek için bir de tişört ayarladı. Ön tarafında *kupkuru* yazıyordu. Bu Arthur'a çok komik bir tesadüfmüş gibi geldi, malum hâlâ sırlı-sıklamdı. Havluyla bir güzel kurulanıp kıyafetini giydi ve hemen aşığı indi.

Yemek odasındaki ahşap masanın üstünde bir sürü yiyecek duruyordu; sosisli börekler, cipsler, üzüm, sandviçler ve salata... Duvara da yaldızlı harflerle hazırlanmış yetmişinci yaş günü pankartı yapıştırılmıştı. Sandalyesinin üstü tebrik kartları ve hediyelerle doluydu.

"Doğum günün kutlu olsun, Arthur." Bernadette yanağına bir öpücük kondurdu. "Hediyelerini açmayı düşünmüyor musun?"

"Sonra açacağım." Herkesin gözü önünde hediye açmayı hep çok utandırıcı bulmuştu. Ayrıca çok şaşırmış ya da aşırı mutlu görünmeye çalışmak altından kalkamayacağı kadar zor bir roldü. Hediyeleri ambalajından yavaş yavaş çıkarıp içindekileri tahmin etmeyi seviyordu, bu yüzden bunu hep yalnızken yapıyordu. "Bunların hepsini sen mi yaptın?"

Bernadette gülümsedi. “Bazılarını... İşin büyük kısmını Dan’le Lucy halletti. Kızıl saçlı iki çocuğun ailesi sinemaya gidecekmiş, komşun Terry de onlara bakacağına söz vermiş. Böylelikle ufaklıklar da partiye katılmış oldu.”

“Ama...” dedi Arthur ve duraksadı. “Hastanedeki randevun... Yani bana mesaj gönderdin. Ne oldu?”

“Hadi, bu konuyu sonraya erteleyelim. Bugün *senin günün...*”

“Ancak bu çok daha önemli... İnan bana, şu an duymayı en çok istediğim şey iyi ve sağlıklı olman.”

Bernadette hafifçe Arthur’un koluna vurdu. “İyiym Arthur, merak etme. Sonuçlar temiz çıktı. Kitle iyi huyluymuş. Onca endişeden sonra sana sürpriz parti hazırlıklarına yardım etmek bana iyi geldi. Bu arada beni Lucy aradı, aslında hepimizi o aradı.”

Arthur sırtıttı.

“Nathan bana seninle dertleştigiinden bahsetti. Hastane raporlarımı okumuş, ama yine de seninle konuşmasına çok sevindim. Her neyse, sonuçta gayet iyiyim.”

“Tanrı’ya şükür,” dedi Arthur. Kötü bir şey duyacağı için o kadar endişelenmişti ki dizleri hâlâ titriyordu. Dili damağı da kurumuştı. Kolunu Bernadette’in omzuna atıp onu kendine çekti. “İyi olmana o kadar sevindim ki...” Bernadette’in teni sıcacık ve yumuşaktı, üstelik menekşe kokuyordu.

“Ben de...” Bernadette’in sesi biraz titriyordu. “İnan ki ben de...”

Kapı zili çalınca Lucy, “Ben bakarım,” diye seslendi.

Birkaç saniye sonra mutfak kapısı açıldı. “Hey, Kaplan Adam, hemen annemi rahat bırak,” dedi Nathan.

Arthur hemen ellerini iki yana açtı ama Nathan kahkahalarla gülüyordu.

Nathan saçlarını kestirmişti, yüzüne düşen saçlar olmayınca çini mavisi gözleri ortaya çıkmıştı. Elinde alüminyum folyoyla kaplı bir şey tutuyordu. Arthur'a uzatıp, "Bu senin için," dedi.

"Benim için mi?" Arthur folyoyu kaldırdı. İçinden çok pahalı bir pastaneden alınmış gibi görünen bir çikolatalı pasta çıktı. Parlak kremasının üstünde, "65. Yaşın kutlu olsun Arthur," yazıyordu.

"Ben yaptım," dedi Nathan. "Annemle ben işleri yoluna koyduk. Onunla konuştum. Pastacı olmak istediğimi söylediğimde çok mutlu oldu. Test sonuçlarının temiz çıktığını duydun mu?"

"Evet, öğrendim ve ikiniz adına da çok sevindim. Tanrım şu pastanın güzelliğine bak." Nathan'a altmış beş değil de yetmiş yaşına bastığını söylemek istemedi. "Bu inanılmaz bir şey. Görünüşü bile ağzımı sulandırmaya yetti."

Arthur az kalsın etrafta koşturan kızıl saçlı çocuklara çarpıyordu. Hatta biri dirseğine vurdu. "Hey, siz ikiniz," dedi Nathan pastayı masaya koyarken. "Biraz dikkat edin. Bu arada hemen çoraplarınızı ve ayakkabılarınızı giyin ve sakın ayağınızdan çıkarmayın!"

İki çocuk da durup Nathan'ın söylediği şeyi yaptı. "Bence onlarla ilgilenecek birine ihtiyaçları var. Tanrım, onlara bakmayı kabul ettiği için Terry gerçek bir aziz olmalı."

Lucy yanlarına geldi. "Baba? Sana bir şey göstermek istiyoruz, doğum günü hediyeni."

"Burada bir yığın hediyem var zaten, daha birini bile açmadım."

“Ama bu en büyüğü, Dan ve benden... Oturma odasında,” dedi kapıyı açarak.

Arthur kafasını salladı. “Keşke zahmet etmeseydiniz,” dese de Lucy’nin peşinden gitmeyi ihmal etmedi.

Odaya girer girmez bir renk cümbüşünün arasında kaldığını hissetti. Bütün duvarlar fotoğraflarla kaplanmıştı. Karteladaki renkler misali özenle sıralanmışlardı. Birkaç adım yaklaşınca yüzleri seçmeye başladı. Önce kendi yüzünü, sonra da Miriam, Dan ve Lucy’nin yüzlerini gördü. “Bu da ne böyle?” diye sordu.

“Bu senin hayatın, baba,” dedi Lucy. “Pembe beyaz çizgili kutuya bakmak istemediğin için fotoğrafları sana getirdim. Lütfen bunların hepsine yakından bak. Her birini ayrı ayrı incele ve annemle birlikte ne harika bir hayat yaşadığınızı hatırla.”

“Fakat... Bilmediğiniz şeyler var. Yani benim bile daha yeni öğrendiğim şeyler...”

“Onlar ne bilmiyorum, ama bir şeyden eminim; hiçbir şey uzun ve güzel bir ömrü paylaştığınız gerçeğini değiştiremez. Annemle sen onlarca yıl mutlu yaşadınız, bundan daha önemli bir şey olabilir mi? Son zamanlarda geçmişi takıntı hâline getirdiğini biliyorum, baba. Annemin senden önceki yaşamını öğrenmek adına nasıl çabaladığını, nelere katlandığını görebiliyorum. Geçmişi gözünde o kadar büyüttün ki annemin senden önce çok daha mutlu, parlak bir hayat sürdüğüne kendini inandırdın.”

Arthur spot lambayı yaktı. Miriam’la birlikte çekildikleri yüzlerce fotoğraf vardı.

“Lütfen, hayatına bir bak, baba. Bak bu fotoğrafların hepsinde annemle sen nasıl gülümsüyorsunuz. Siz birbiriniz için yaratılmışsınız. Siz gerçekten de çok mutluydunuz. Hayatınızda

kaplanlar, aşk şiirleri, Paris maceraları ya da egzotik seyahatler yoktu belki, ama siz koca bir hayatın her anını birlikte yaşadınız. Şu fotoğraflardaki mutluluğa bir bak ve bunun için bütün kalbinle şükret, baba. Birçok insan böyle bir mutluluğun yüzde birini bile yaşayamadan ölüyor.”

Fotoğraflar çok yüksek bir binanın küçük pencereleri gibi görünüyordu. Her biri geçmişin özel bir anını simgeliyordu. Lucy ve Dan hiç üşenmeyip hepsini tarih sırasına göre dizmişti. Kapıya yakın tarafta son çekilenler, soldaki duvarın ucunda ise siyah beyaz fotoğraflar asılıydı. Siyah beyaz olanlarda Miriam’la tanıştıkları zaman, ilk buluşmaları gibi anılar vardı. Fotoğraflara bakarken Miriam’ı ilk gördüğü an hatırına geldi. Koluna taktığı büyük bir sepetle kasabın içinde dolaşıyordu. Miriam’ın sepetinde neler olduğunu bile hâlâ hatırlıyordu; birkaç paket margarin ve sosis... Sepetin tutma yerlerinden birinin kırık olduğu bile dikkatinden kaçmamıştı. Odanın içinde gezinerek fotoğrafları inceledi. Bütün geçmişi film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyordu sanki... Fakat ölmüyordu...

Bernadette, Nathan ve Terry durumun hassasiyetini anlamışlardı. Çok büyük bir nezaket göstererek mutfağa döndüler, kızıl saçlı çocukları da yanlarında götürmeyi ihmal etmemişlerdi.

Arthur elini uzatıp fotoğraflardan birine dokundu. Bu evlendikleri gün çekilmişti. Arthur çok gururlu görünüyor, Miriam da hayranlıkla ona bakıyordu. Sonra başka bir fotoğrafa geçti. Miriam bebek arabasını itiyordu. Arabanın içindeki minik Lucy’ydi. Birden karısının kolunda bir şey olduğuna dikkat edip yakından baktı. Evet, gerçekten de Miriam’ın kolundan parlak bir şey sarkıyordu.

Odadan hızla çıkıp merdivenlere yöneldi. Lucy arkasından, “Nereye gidiyorsun baba?” diye seslendi.

“Hemen döneceğim,” dedi Arthur üst kata çıkarken. Bir dakikaya kalmadan elinde alet kutusuyla geri döndü. Kutunun içinden gözlüğünü çıkarıp taktı. Gözlüğüyle bakınca tahmininin doğru çıktığını gördü. Miriam’ın bileğindeki gerçekten de altın uğur bilekliği idi.

Babasının yanına gelip fotoğrafa yakından bakan Lucy, “Demek sır değilmiş... Yani gerçekten de takıyormuş, ama ben hiç hatırlamıyorum,” dedi.

“Maalesef ben de hatırlamıyorum...”

“Anneme pek yakışmıyormuş, değil mi?”

“Bence de...”

“Artık anladın mı baba? O aptal altın bileklik hiçbir şeyi değiştiremez.”

Arthur kollarını iki yandan sarkıtıp dimdik durdu. Aşkta ve gururdan başı dönüyordu. En büyük sorusunun cevabını sonunda bulmuştu. Üstelik çocukları bunu birkaç saatlik emek, sevgi ve bantlar sayesinde başarmıştı. Demek her şey gözünün önündeydi, ama o burnunun ucunu bile göremeyecek kadar kördü. Son on iki ayını tek başına, aptal rutinlerin boğucu sınırlarında geçirmiş ve her gün hayatının daha renksiz bir hâle gelmesini sağlamıştı. Miriam’ı kaybetmişti. İçindeki boşluğu bir şeyle doldurmaya ihtiyacı vardı ve o bunu altın uğur bilekliğine saplantı derecesinde bağlanarak yapmıştı. Sonny Yardley için çok üzgündü, çünkü kardeşini korkunç bir kazada kaybetmişti. Herkes için çok zor bir durum olduğu kesindi. Fakat Miriam hayatına

devam etmeyi seçmiş ve öyle de yapmıştı. Miriam'ın hayat arkadaşı olarak kendisini seçtiği için çok mutluydu.

Odanın içini iki kez turladı. Hatırladı, duygulandı, güldü... Lucy'yi ilk kez kucağına aldığı anki mutluluğunu, çocuklarının bebek arabalarını iterken nasıl gururlandığını anımsadı. Ardından Miriam'ın kırkıncı doğum gününde çekilen fotoğrafına baktı, gözleri ıslıl ıslıl parlıyor ve Arthur'a sevgiyle bakıyordu.

"Artık hazır mıyız?" diye seslendi Dan.

"Dan!" diye bağırdı Lucy. "Çok sabırsızsın, babam hâlâ fotoğraflara bakıyor."

Dan omuz silkti. "Ben sadece düşündüm de..."

Lucy kafasını salladı. "Tamam, hadi başlayalım madem," dedi Lucy kardeşinin ısrarına dayanamayarak.

"Ne?" dedi Arthur. "Neler oluyor?"

Birden ışıklar söndü. Bernadette pastanın üstüne koyduğu mumları kibritle yaktı.

Arthur'un kalbi hızla atmaya başladı. Herkes bir ağızdan, "İyi ki doğdun," diye şarkı söylemeye başladı. En güzeli de herkes Arthur'u belirtmek için farklı bir kelime kullanıyordu. Lucy ve Dan, "Baba," kızıl saçlı çocuklar, "Komşu," Bernadette, "Arthur," derken Nathan da tam anlaşılmayan bir şeyler mırıldanıyordu. Arthur bu denli büyük bir mutluluğu tekrar yaşayacağını hiç düşünmemişti.

Elinde kokteyliyle koltuğuna oturdu. Bernadette kokteyl hazırlamak için o kadar ısrar etmişti ki onu kıramamıştı. İçeceğin tadı tatlı, ılık ve lezzetli. Partinin tadını çıkarırken Dan yanına çömelip İngiltere'yi, bol bol fasulye konservesi yemeyi ve yemyeşil kırları çok özlediğinden bahsetti. Bir ara Terry uğrayıp,

onun için de sakıncası yoksa önümüzdeki hafta Lucy'yi sinemaya götürmek istediğini ve Lucy'nin teklifi kabul ettiğini söyledi. Anlattığına göre ikisinin de sevdiği tarzda bir film gösterimdeydi. Arthur bir süre sohbet eden Lucy ile Terry'yi izledi. İkisi de gayet rahat ve keyifli görünüyordu. Lucy sürekli kahkahalar atıyordu. Arthur o an kızını Anthony'nin yanında gülerken hiç görmediğini fark etti.

“Luce’la biraz konuştuk ve bana annemin bilekliğiinden bahsetti,” dedi Dan.

Bileklik Arthur’un banyo zeminine attığı ıslak mavi pantolonun cebindeydi. O lanet şeyden bahsetmek istemiyordu. Belki de onu gerçekten de denize atması gerekirdi, çünkü artık o bilekliğin ve ait olduğu geçmişin peşini bırakmak niyetindeydi. “Bu akşam bu konuyla ilgili konuşmak istemiyorum.”

Dan tam ağzını açıp bir şey diyecekti ki Bernadette geldi. Çikolatalı pasta koyduğu tabağı Arthur’un eline verdi. “Söyledi mi bilmiyorum, ama bunu Nathan yaptı. Eee, ne düşünüyorsun?”

Arthur çatalını pastaya batırıp tadına baktı. “Çok lezzetli. Bana kalırsa oğlun bu konuda çok yetenekli. Senden bayrağı devralacak gibi...”

Bernadette’in gözleri parladı. Sonra Dan istemediğini söylediği hâlde bir dilim yemesi için ısrar etmeye başladı.

Lucy, Dan’i kenara çekti. “Ona hâlâ söylemedin mi?”

“Bana neyi söyleyecekti ki?” İki çocuğu önünde kafa kafaya vermiş, kötü bir haber verecekmiş gibi birbirine bakıyordu. “Ne oldu?” diye sordu Arthur bu kez.

“İşte geldi... Bu nefis bir pasta,” dedi Bernadette. Eli kolu tabak doluydu. “Herkeseye yetecek kadar var.”

“Dan?” diye seslendi Arthur. Bu arada Bernadette oğlunun eline zorla bir tabak tutuşturmaya çalışıyordu.

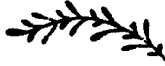
“Yarın seninle konuşacağım, baba.”

“Belki de bu gece burada kalırız,” dedi Lucy.

Arthur birden çok büyük bir heyecana kapıldı. “Tabii ki...”

Lucy sözlerine, “Ama yarın sabah,” diyerek devam etti. “Yarın sabah bir aile toplantısı yapmamız lazım, çünkü Dan’ın sana söylemesi gereken bir şey var.”

Kalp

Arthur uyandığında kendisini biraz akşamdan kalma hissediyordu. Başı çatlayacak gibi ağrıyordu. Ev hâlâ sessiz olsa da tanıdık sesleri duyabiliyordu. Mesela Dan eski odasında horluyordu. Tahminine göre Lucy hâlâ uyanıktı ve kitap okuyordu. Öyle ki biraz daha kulak kesilse sayfa çevirme seslerini bile duyabilirdi. Yüzünü yatağının boş tarafına döndü. “Çocuklar eve döndü Miriam,” diye fısıldadı. “Biz hâlâ Pepper Ailesi’yiz ve hepimiz seni çok ama çok seviyoruz.”

Çocukların ne kadar kahvaltılık gevrek yediklerini, Dan’ın mutfak masasında ne kadar geniş yer kapladığını unutmuştu. Arthur bir şey yemek istemediğini söylediği hâlde Lucy ve Dan ailece kahvaltı yapmak için ısrar etmişti. Arthur çayıyla iki tane ağrı kesici aldı. Kahvaltılarını yaparken bol bol güldüler. Dan kazara sütü Lucy’nin üstüne döktü. Lucy üstünü silerken ona, “Mankafa,” dedi.

Arthur ara ara oğluna bakıyordu. Onu gerçekten çok özlemişti. Gözünün önüne Dan’ın çocukluğu geldi. Yuvarlak yüzü, çikolata rengi iri gözleri, püskül gibi saçları... Televizyonda ne

zaman *Muppet Show* yayınlansa heyecanla zıpladığı o güzel günleri hatırladı. “Bana söylemek istediğin bir şey olduğunu söylemiştin,” diye konuyu açtı Arthur.

Lucy ve Dan birbirlerine baktılar.

“Dan’e ülke çapındaki seyahatlerini anlattım,” dedi Lucy.

“Sen gerçek bir maceraperestsin baba.”

“Bu arada ona bileklikten de söz ettim.”

“Ben o bilekliği hatırlıyordum. Küçük bir çocukken annem bana göstermişti,” dedi Dan.

“Sana gösterdi mi yani?”

“Bir gün Lucy okuldaydı, ben de annemle evdeydim. Karnım ağrıdığı için evde kalıp televizyon seyretmeme izin vermişti. Bir süre sonra çok sıkıldım. Annemle beraber yatak odanıza gittik. Annem gardırobundan bir şey çıkardı, bir uğur bilekliğiydi... Bana bileklikteki uğurları gösterip her birinin hikâyesini kısaca anlattı. Hayatım boyunca kimsenin söylediklerini önemsemediğim için can kulağıyla dinlemedim tabii, yani, şimdi pek hatırlamıyorum. Bütün öğleden sonra o bileklikle oynadım. Sonra annem bilekliği yerine kaldırdı ve bir daha da görmedim. Birkaç kez anneme bileklikle yine oynayabilir miyim diye sorsam da bana hep, “Hayır, şimdi olmaz,” dedi. Fakat bilekliği hâlâ hatırlıyorum. En çok küçük fili sevmiştim, yeşil renkli parlak bir taşı vardı.”

“Ben de... O hayvanın çok asil bir görünüşü var,” dedi Arthur oğluna bakarak. “Peki, bana söyleyeceğin şey neydi?”

“Galiba hikâyesini öğrenemediğin tek bir uğur kalmış.”

“Evet, kalp...”

“Onu ben aldım baba,” dedi Dan.

Arthur birden elindeki kahve fincanını yere düşürdü. Çay yere dökülmüş, porselen fincan paramparça olmuştu. Lucy hemen bir bez, süpürge ve faraş getirdi. “Ne dedin?”

“O kalp uğurunu ben aldım. Daha doğrusu Kyle ve Marina. Sidney’de bir dükkândaydık. Annem bana sürekli sana aldığım hediyeler konusunda biraz daha çaba göstermem gerektiğini söylüyordu.”

“Ben de annene aldığın hediyelerde daha düşünceli olman gerektiğini düşünüyordum.”

“Neyse, bu kez elimden geleni yapayım dedim. Bir kuyumcunun önünden geçiyorduk. Marina durup bakmak isteyince birden annemin uğur bilekliğini hatırladım. Yıllardır aklımdan çıkmıştı, ama onunla oynadığım günü hâlâ hatırlıyordum. Çocukluğuma dönüp o kaplan ve file oynadığım zamanı düşündüm. Marina’ya İngiltere’deki büyükannesine göndermek için bir uğur seçmesini söyledim. Çok heyecanlandı ve hemen kalbi seçti. Bilekliğin hâlâ annemde olup olmadığını bilmiyordum, ama yine de güzel bir hediye olacağını düşündüm.”

“Bilekliği Londra’daki bir kuyumcuya gösterdim. Bana kalp uğurunun diğerlerine kıyasla daha modern olduğunu söyledi,” dedi Arthur. “Hatta bilekliğe düzgün bir biçimde takılmamış.”

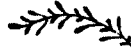
“Belki de annem kutundaki aletlerle kendi tutturmuştur.”

“Fakat bundan bana hiç bahsetmedi. Yani göstermedi bile...”

“Uğuru zaten annemin ölümünden birkaç hafta önce göndermiştik. Belki de daha sonra gösteririm diye düşünmüştür, sonra da aklından çıkmıştır...”

Ya da özellikle göstermedi, çünkü gösterseydi ona sorular soracağımı biliyordu, diye düşündü Arthur. *Ona uğurların*

hikâyelerini soracaktım, ama bunları bana anlatmak için çok geç kalmıştı. Belki de Miriam, Martin'le ilgili kötü hatıralarının tekrar gündeme gelmesini istemiyordu. Belki de son uğur olan kalp o bilekliğe mutluluk katmıştı. “Muhtemelen dediğin gibidir,” dedi Arthur kafasını sallayarak. “Bence de bana gösterecekti, ama fırsatı olmadı...”

Dan kiraladığı arabayla Arthur ve Lucy'yi Whitby'ye götürdü. Hava güneşli olsa da rüzgâr esiyordu. Arthur bu kez hava konusunda daha tedbirli davranıp su geçirmez montunu ve bağcıklı botlarını giydi. Dan'e de kendi kıyafetlerinden verdi. Maalesef oğlu İngiltere havasının ne kadar değişken ve soğuk olabildiğini unutmuştu.

Kasabanın içinde bir süre gezdikten sonra eski manastıra gitmek için yüz doksan dokuz basamak çıktılar. Arthur merdivenleri yavaş yavaş çıkıyor, sık sık kenardaki bir banka oturup soluklanıyordu. Banktan evlerin ve pansiyonların çatılarına bakıyordu. Yorgun bir hâlde tepeye varmayı başardılar. Lucy rüzgârdan ağzına giren saçlarını düzeltiyor, Dan de kollarını açmış rüzgârı kucaklıyordu. “Vay canına!” diye bağırdı. “Kyle ile Marina burayı kesin çok severler.”

“Bir gün onları da getirmeyi düşünüyor musun?” diye sordu Arthur hafif çekingen bir ses tonuyla. Malum, torunlarını uzun zamandır görmemişti.

“Elbette getireceğim baba, söz veriyorum. Artık her yıl en az bir kere gelmeye çalışacağız. Annemin ölümünün beni bu kadar

etkilediğini fark etmemişim... Bu arada senden özür dilemek istiyorum.”

“Ne için?”

“Bazen sana çok zor zamanlar yaşattığımı biliyorum. Çocukken... Yani, işten çok geç geldiğin hâlde bana kitap okumak istiyordun. Ebeveyn olmanın ne kadar zor olduğunu kendi çocuklarım olunca anladım. Eskiden tam bir baş belası gibi davrandığımı biliyorum,” dedi ve kardeşine dönüp, “özrüm senin için de geçerli Luce,” diye ekledi.

Arthur kafasını salladı. “Özür dilemene gerek yok evlat.”

“Kimse mükemmel değildir,” dedi Lucy, Dan’ın kolunu çimdikleyerek. “Fakat sen kesinlikle ama kesinlikle değilsin.”

Dan canı yanmış gibi şakayla “Ahh!” dedi ve gülmeye başladı.

Mezarlığı gezdiler, eski manastırın etrafını dolaştılar. Sonra da uç tarafa gidip tepeden denizi seyretmeye başladılar.

“Lucy’yle benim annemle birlikte dondurma kamyonunun yanına gittiğimiz o günü hatırlıyor musun?” dedi Dan. “Lucy’yle ebelemece oynarken yola çıkmıştık. Büyük bir tır üstümüze doğru geliyordu, ama biz fark etmemiştik. Sonra birden sen koşup geldin ve bizi kollarına alıp kenara çektin. Tır hızla yanımızdan geçti. Hayatımızı kurtardın. Az kalsın korkudan altına kaçırıyordum.”

“Sen o olayı hatırlıyor musun?”

“Evet. O an senin Superman olduğunu düşünmüştüm. Okuldaki bütün arkadaşlarıma anlattım. Tıpkı Superman gibi çok özel güçlerin olduğunu düşünüyordum.”

“Ama sen o zaman koşarak benden kaçtın ve dondurmanı aldın.”

“Galiba bir çeşit şoktaydım. Yine de sen benim kahramanıydın.”

Arthur utançtan kıpkırmızı oldu.

“İşte bu,” diye araya girdi Lucy. “Burası annemin en sevdiği yerlerden biriydi. Hatırlıyorum... Tam şurada köpek kafası şeklinde bir kaya vardı.”

“Daha ilerideki kaya da yanardağa benziyordu,” diye ekledi Dan. “Hep oradaki banka oturup denize bakardık.”

Hatıralar sislerin arasında beliren eski arkadaşlar misali Arthur’un zihnine üşüştü. Uğurların ardında yatan hikâyelere duyduğu merak azalmaya başlamıştı. Hatta o hikâyeler artık Arthur’a çok eski zamanları anlatan bir masal gibi geliyordu. Zihni ve kalbi yeniden kendi hikâyeleriyle dolmaya başlıyordu. Karısı ve çocuklarıyla yaşadığı günlerin mutlu ve gerçek hatıraları ait oldukları yere geri dönüyordu.

“Hatırlıyorum da bir gün bizimle denize gel diye sana resmen yalvarmıştık,” dedi Lucy. “Fakat sen oturduğun yerde keyfinin gayet iyi olduğunu söyleyip gazeteni okumaya devam etmiştin. Bunun üzerine ben, annem ve Dan denize girmiştik. Sonra sen birden yanımızda belirdin. Gülerek bizi ıslatmaya çalışıyordun. Annem güneşte içini gösteren beyaz elbisesini giymişti.”

“Hatırlıyorum,” dedi Arthur. “Ama ben kumların üstünde oturup sizi izledim diye anımsıyorum.”

“Hayır, olur mu? Yanımıza geldin,” dedi Dan gayet kendinden emin bir şekilde. “Kafanı o kadar ütülemiştik ki teklifimizi kabul etmeye mecbur kaldın.”

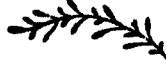
Arthur çok şaşırdı. Acaba hatıralar zamanla değişebilir miydi? Böyle bir şey sahiden mümkün müydü? Hafızanın karanlık

bölümünde saklı, unuttuğumuzu sandığımız o hatıralar beyne komut verince tekrar canlanabilir miydi? Ya da uzun zamandır hatırlamadığımız şeyler bir süre sonra bizi yanıltabilir miydi? İnsanlar o uğurları kendisine verdiğinde Miriam'ın neler hissettiğini hayal etmeye çalıştı. Bunları bilmiyordu, bilemezdi de... Ancak kesinlikle bildiği bir şey vardı; Miriam onu çok sevmişti. Dan'le Lucy de onu çok seviyordu. Yaşamak için onların sevgisinden daha kıymetli bir nedeni olamazdı. Ne olursa olsun hayatına devam etmek zorundaydı.

“Hadi, Superman,” dedi Dan babasının koluna vurarak. “Acaba kumsala gidip ayaklarımızı suya soksak mı? Ne dersin?”

“Evet,” dedi Arthur. İki çocuğunun da elini sıkıca tuttu. “Hadi bakalım, gidiyoruz!”

Eve Gelen Mektuplar

Arthur oğlu ve kızıyla Whitby gezisinden döndüğünde paspasının üstünde bir düzine mektup buldu. Sarı bir iple bağlanmışlardı. Bütün zarflar açılmış ve yıpranma paylarına bakılırsa defalarca okunmuştu. Ancak en üstte duran mektup zarfı kapalıydı ve yeni yazılmış gibi görünüyordu. Açılmış mektupların hepsi lavanta rengi kâğıda yazılmıştı. Arthur mektuplardaki el yazısını anında tanıdı; Miriam'a aitti...

En üstteki küçük zarfı yırtarak açtı.

Sevgili Bay Pepper,

Size Miriam'ın yıllar önce bana yazdığı mektupları gönderiyorum. Sanırım onlara benden daha fazla ihtiyacınız var.

Bazen bir şeylere tutunmak ister ve tutunursunuz. Ancak bunun nedeni sonsuza dek saklama isteğinden ziyade bırakmanın zor olmasıdır. Umarım bu mektuplar karınızla ilgili sorularınızın en azından bir kısmını cevaplar.

Bir daha benimle iletişime geçmezseniz çok memnun olurum. Sizin ve ailenizin hazin kaybı için de çok üzgünüm.

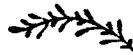
Sonny Yardley

“Onlar ne?” diye sordu Lucy. Bu esnada da Dan koridorda botlarını çıkarıyordu.

“Ah... Hiçbir şey tatlım,” dedi Arthur. “Daha sonra okusam da olur.” Mektupları cebine soktu. Karısı geçmişini sır gibi saklamıştı, çünkü en doğrusunun bu olduğuna inanıyordu. Arthur da merakından o sırların büyük bölümünü aydınlığa çıkarmıştı. Ancak bazı şeylerin geçmişte kalması gerekiyordu, yani çocuklarının her şeyi bilmesi gerekmezdi. Özellikle de Sonny ve Martin Yardley konusunu...

“Hadi gelin,” dedi Arthur. “İçeri girip biraz ısınalım. Kim bol ketçaplı sosisli sandviç yiyip yılanlar ve merdivenler oyununu oynamak ister?”

Dan ve Lucy aynı anda, “Ben,” dedi.

Arthur o gece pijamalarıyla yatağına oturup mektupları yanına koydu. Bir yanı okumak istiyor, diğer yanı da her şeyi olduğu gibi bırakmasını söylüyordu.

Posta mühürlerinin üstünde yazan tarihlere göz attı. En üstte en son gönderilen mektup duruyordu. Bir süre tereddüt etse de sonra titreyen elleriyle zarfı açıp mektubu çıkardı.

Ocak 1969

Sevgili Sonny,

Bu mektubu yazmak benim için çok zor. Sana son yazdığım mektubun üzerinden iki yıldan fazla bir zaman geçti. Hâlbuki eskiden birbirimize sürekli yazardık.

Arkadaşlığımızı çok özleyiyor ve sık sık seni düşünüyorum. Ancak artık hayatının bir parçası olmamı istemediğini kabul etmek zorundayım. Bu beni çok üzse de kararına saygı duyuyorum. Kendini daha iyi hissedeceksen istediğin gibi olsun.

Sen ve Martin kendimi bildim bileli hayatımdaydınız. Sen hep yanımdaydın, biz birlikte büyüdük. Bütün sıkıntıları, dertlerimi, maceralı seyahatlerimi hep sana anlattım. Martin'in öldüğüne inanmak çok zor... Onun ölümünde azıcık da olsa payım olduğu için çok ama çok üzgünüm. Ne kadar üzgün olduğumu söylemek ve baş sağlığı dileklerini iletmek için defalarca kez-seninle irtibat kurmaya çalıştım.

Martin'i hâlâ düşünüyorum. Acaba yaşasaydı hayatlarımız nasıl olurdu diye merak etmeden de duramıyorum. Sizinle ilgili acı ve tatlı bir sürü hatıram var. İkkinizi de çok özleyorum.

Uzun süre Martin'in yasını tuttuktan sonra hayatıma devam etmeye karar verdim. Bu yüzden sana, yani en yakın arkadaşıma bir kez daha yazıyorum. Başkasından duymanı istemedim.

Çok iyi bir adamla tanıştım. Adı Arthur Pepper. Biz nişanlandık ve önümüzdeki mayıs ayında York'ta evleneceğiz.

Sessiz, sakın, güvenilir ve kibar bir adam. Beni gerçekten seviyor. Biz çok özel bir sevgiyi paylaşıyoruz. Artık hayattaki basit şeylerden zevk alıyorum. Arayışlarım, maceralı günlerim sona erdi. Artık dünya üzerinde olmayı istediğim tek yer evim. Benim evim Arthur'un yanı olacak.

Arthur'a Martin'den söz etmedim, bunu yapmayacağım. Lütfen bunu kardeşinin hatırasına saygısızlık olarak nitelendirme. Böyle olmasına karar verdim, çünkü geçmişte yaşamaktansa geleceğe yönelik küçük adımlar atmak istiyorum. Geçmişimi hiçbir zaman unutmayacağım, sadece önüme bakmak istiyorum.

Benimle buluşmak, konuşmak ya da eski güzel günlerimizi yâd etmek istersen ben hep buradayım. Bu beni çok mutlu eder. Senden yine cevap alamazsam cevabının, "hayır" olduğunu düşünecek ve bir daha seni rahatsız etmeyeceğim. Umarım sen ve ailen biraz daha iyisinizdir. Martin'in yokluğunda çektiğiniz onca acının ardından bir parça da olsa huzur bulmanızı yürekten dilerim.

Arkadaşın,
Miriam

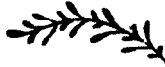
Arthur sabahın ikisine kadar karısının Sonny'ye yazdığı mektupları okudu.

Hepsini bitirdikten sonra Miriam'ın kendisini sevdiğini yazdığı birinci mektubu tekrar okudu.

Ardından bütün mektupları küçük parçalar hâline gelene dek yırttı. Yorganın üstüne attığı kâğıt parçalarını sabah çöp kutusuna atmak üzere kâğıt bir mendilin içinde topladı.

Karısını çok iyi tanıyordu. Onlar kırk yıldan uzun süren bir hayatı paylaşmışlardı. Artık Miriam'ın geçmişinin peşini bırakma vaktiydi...

Yeni Bir Sahibe

Altı Hafta Sonra

Arthur, Londra'da Jeff'in dükkânına girmeden önce vitrinde duran altın bileklilere, kolyelere ve yüzüklere baktı. Kim bilir bu takılar aşka, mutluluğa ve ölüme dair ne tür hikâyelere tanık olmuşlardı. Şimdi onları satın alacak yeni insanları ve bir parçası olacakları yeni hikâyeleri bekliyorlardı.

Kapıyı itip içeri girdi. İçerisi çok karanlık olduğu için birkaç saniye gözlerinin alışmasını bekledi.

"Bir saniye," diye seslendi Jeff arka taraftan. Saniyeler sonra da boncuklu perdeyi araladı. Gözlüğünü çıkardı. "Ah, merhaba. Sen..."

"Arthur." Arthur hemen elini uzattı ve el sıkıştılar.

"Evet, tabii ya Arthur... Buraya Mike'la gelmiş ve inanılmaz bir altın bileklik getirmiştin, hani şu üstünde küçük uğurlar olan. O bilekliğe görür görmez âşık oldum. Karınındı değil mi?"

"Hafızan çok iyi..."

"Mesleğim gereği bir sürü mücevher görüyorum, yani sonuçta işim bu. Takı alıp satarım. Ancak o bileklik... Tanrım, onda gerçekten çok özel bir şey var."

Arthur yutkundu. “Onu satmaya karar verdim. İlgilenebileceğini düşünüyorum.”

“Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki ilgileniyorum. Bu arada tekrar bakabilir miyim?”

Arthur elini sırt çantasının ön gözüne sokup kalp şeklindeki kutuyu çıkardı. Jeff kutuyu açtı. “Bu çok güzel,” dedi. “Hatırladığımdan daha büyüleyici...” Jeff bilekliği eline alıp parmaklarının arasında birkaç kez çevirdi, tıpkı Arthur’un botun içinden çıkardığı o gün yaptığı gibi. “Bu özgüveni yüksek ve cüretkâr bir bayana gitmeli. Gösteriş yapmak ya da yatırım amaçlı alınacak bir şey değil. Bunu alacak kişi uğurları ve hepsinin bir hikâyesi olmasını çok sevecek. Satmakta kesin kararlı mısınız?”

“Evet.”

“Bayswater’da bir kadın tanıyorum, bilekliğe bayılacağından hiç şüphem yok. Kendisi bir film yapımcısı, tam bir bohem hayatı sürüyor. Bu tam ona göre...”

“İyi bir yere gitmesini isterim.” Arthur sesinin titrediğini fark etti.

Jeff bilekliği yeniden kalp şeklindeki kutuya koydu. “Bundan emin misin, ahbap? Yani, bu önemli bir karar.”

“Artık benim için manevi bir değeri yok. Sonuçta yıllarca bir köşede unutulmuş bir şey.”

“Dediğim gibi seçim senin. Sonuçta benim bir yere kaçtığım yok. Kırk yıldır buradayım, benden önce de burada babam vardı. Kısaca biraz daha düşünmek istersen bir hafta sonra, bir ay sonra, hatta bir yıl sonra bile olsa ben burada olacağım.”

Arthur bir kez daha yutkundu. Kutuyu tek parmağıyla Jeff’e doğru itti. “Hayır. Bu kutuyu şimdi satmak istiyorum. Yalnız

uğurlardan birini saklamak niyetindeyim. Fil olmasa da bileklikle ilgilenir misin?”

“Bu senin bilekliğin adamım. Madem fili saklamak istiyorsun, sende kalsın. Ben filin boşluğunu doldurmak için diğer uğurları yeniden düzenlerim.”

“Fili satmak istemiyorum, çünkü o benim bu yolculuğa başlama nedenim. Küçük bir dostum gibi...”

Jeff dükkânın arkasına geçince Arthur tezgâhın yanında duran tabureye oturdu. Eline bir dergi alıp bakmaya başladı. Derginin arkasında yeni bir model uğur bilekliğiyle ilgili bir reklam vardı. Ancak bileklikten sarkan uğurların yerine aynı zincir boyunca uzanan boncuklar vardı. Reklamda, ‘*Bu bileklik önemli günlerinizde yanınızda olacak... Sonsuza dek...*’ yazıyordu. Miriam’ın bilekliği de bu mantığın bir ürünüydü. Ne kadar zaman geçerse geçsin bazı şeylerin hiç değişmiyor olması ne tuhaftı.

Arthur dergiyi bırakıp etrafındaki altın ve gümüş takıları incelemeye başladı. Asırlarca takılmış kadar eski görünen yüzükler gözüne çarptı. Kim bilir geçmişte insanların hayatında ne büyük önemleri vardı? Fakat sonra ya satılmışlar ya da başka birine hediye edilmişlerdi. Ne olursa olsun hiçbir takı sonsuza dek yetim kalmazdı. Belki onları severek takacak yeni insanlarla buluşacak ve yepyeni bir hayata başlayacaklardı. Sonra Jeff’in tanıdığı film yapımcısını hayalinde canlandırmaya çalıştı. Gözünün önünde şal desenli, uzun, uçuş uçuş bir elbise giymiş, başına da kırmızı renk, ipek bir eşarbi otantik bir şekilde bağlamış bir kadın belirdi. Sonra Miriam’ın bilekliğinin kadının bileğinde sallandığını hayal etti, yakışmıştı...

“Al bakalım,” dedi Jeff fili Arthur’un avucuna bastırarak. Diğer uğurlardan ayrılınca daha da görkemli görünüyordu. Sanki... Bir orduya bedel tek kişi gibi heybetli, güçlü ve asildi. Arthur parmağıyla zümrüdü çevirdi.

Jeff, Arthur’a bir tomar para uzattı. “Al bakalım, daha önce konuştuğumuz rakam. O fil olmasa bile bu kadar eder.”

“Emin misin?”

Jeff başını salladı. “Beni düşündüğün ve ilk bana geldiğin için teşekkür ederim. Eee, bugünkü planın nedir? Mike’a uğrayacak mısın?”

“Evet, onu bulmaya çalışacağım. Onu hâlâ görüyor musun?”

“Evet, çok sık olmasa da her gün diyebiliriz,” dedi Jeff gözlemini devirerek. “Şaka bir yana o gerçekten iyi bir adamdır. Her gün uğrayıp iyi olup olmadığını kontrol eder. Kısa süre önce bir kalp rahatsızlığı atlattım da... Ölmeyince Mike koruyucu meleğim olma rolünü üstlendi. Hoşuma gitse de gitmese de beni pek yalnız bırakmıyor. Tanrı’nın her günü ne yiyip içtiğim, yeterince egzersiz yapıp yapmadığım konusunda beni sorguya çekiyor. Polisten beter yani...”

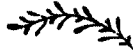
“O iyi kalpli ve duyarlı bir adam.”

“Evet, öyle. Altın gibi bir kalbi var. Bence çok yakında kendi ayaklarının üzerinde duracak. Yeter ki uyuşturucu gibi belalardan uzak dursun, her şeyin üstesinden gelir. Öyle işte... Sahi, bu parayla ne yapacaksın, Arthur?”

“Oğlum Avustralya’da yaşıyor ve beni oraya davet etti.”

“Bence o parayı mutlaka harca. Kendini mutlu edecek güzel bir şeyler için kullan. Parayla kendine hatıralar yaratabilirsin,

ama hatıralarından para kazanamazsın. Yani antikacı değilsen, tabii... Bunu hiç unutma olur mu Arthur, gerçi sen eski toprak-sın, böyle şeyleri daha iyi bilirsin..."

Arthur, Jeff'in dükkânından çıktıktan sonra metroya bindi. De Chauffant'ın kapısını tıklattı ama kapı açılmadı. İçeriden ses gelmiyordu, üst katın perdeleri kapalıydı. Parasının bir kısmını Sebastian'a vermek için ayırıp cebine koymuştu.

Bir süre sonra yan evin kapısında bir kadın belirdi. Bir kolunun altında evrak çantası, diğerinde de küçük bir köpek taşıyordu. "Umarım lanet olası gazetecilerden biri değilsinizdir," diyerek sert bir çıkış yaptı. Köpeği ve çantayı yere bıraktı.

"Hayır. Kesinlikle değilim. Bir arkadaşım burada yaşıyor da..."

"Yazar mı?"

"Hayır. Sebastian."

Kadın şaşkınlıkla kafasını hafifçe geri çekti. "Avrupa aksanlı şu genç çocuk mu?"

"Evet, o..."

"O buradan taşınalı birkaç hafta oldu."

"Ah..."

"Bana sorarsan şansы yaver gitmiş. Ondan yaşça büyük bir adamla kol kolaydı, adam çok şık giyinmişti. Birlikte gibi görünüyorlardı, neyi kastettiğimi anladın umarım."

Arthur evet anlamında başını salladı. Nedense Sebastian'ın hâlâ bu evde olduğunu, dört duvar arasında hizmetçi-bakıcı

karışımı bir yaşam sürdüğünü sanmıştı. Demek Sebastian çoktan kendine yeni birini bulmuştu.

“Yine de o bencil, aşağılık, yaşlı herife bakmaktan on kat daha iyidir,” dedi kadın hızını alamayarak.

“Yani siz ikisini de tanıyordunuz?”

“Duvarlar kâğıttan farksız. Şiirlerini az dinlemedim. Ama en kötüsü de o yazar bozuntusunun zavallı delikanlıya bağırmasıydı, sürekli onu hor görüyordu. Bu arada bu sabah öldü. Ancak henüz haberlerde yayınlanmadı.”

“De Chauffant mı? O öldü mü?”

Kadın kafasını salladı. “Onu bir temizlikçi bulmuş. Zavalılık o kadar genç ki dehşete düşmüş. Telaşla kapımı çaldı, hemen ambulans çağırdık. Ambulans gelir gelmez de kaçıp gitti. Burada durup gazetecileri ve hayranlarını geri çevirmek de bana düştü. Seni de onlardan biri sandım.”

“Hayır. Ben sadece... Adım Arthur... Arthur Pepper.”

“Tamam, Arthur Pepper. İnsanların hayatlarında gerçekte neler olup bittiğini asla bilemiyoruz, değil mi?”

“Evet, haklısınız. Rica etsem, yani zahmet olmazsa bana bir zarfı kâğıt verebilir misiniz?”

Kadın omuz silkti. Ardından eve girip birkaç kırtasiye malzemesi getirdi. “İhtiyaç duyarsan orada pul da var.”

Arthur De Chauffant’ın evinin önündeki basamağa oturdu ve zarfın içine dört adet elli poundluk banknot koydu. Kâğıda da kısa bir not yazdı;

Kaplanların yiyeceği için... Arthur Pepper

Zarfin üstüne Lord ve Lady Graystock'ın adresini yazıp zarfı posta kutusuna attı.

Bir sonraki durağı için önce metro istasyonuna gitti, diğer bir deyişle Mike'la tanıştıkları yere... Yürüyüş ayakkabıları, sırt çantası cebinin en derinine sıkıştırdığı cüzdanıyla kendini gerçek bir gezgin gibi hissediyordu. Yürürken flüt sesi duymak ümidiyle kulak kesildi, ama gitar sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Yüzünün her yeri piercinglerle dolu genç bir kız yerde bağdaş kurmuştu. Çizgili yün atkısını gitar askısı olarak kullanıyordu. *Bridge Over Troubled Water** şarkısını kusursuz bir şekilde çalıyordu. Arthur kızın gitar kutusuna yirmi pound attıktan sonra Mike'in evine giden otobüse bindi.

Mike dairesinde değildi.

Arthur bir süre sessizce koridorda dikildi. Etrafta kimse olmadığından emin olmak için dikkatle apartmanın içine baktı. Koridorla merdivenler boştu. Sadece üst kattaki dairelerden birinden televizyon sesi geliyordu. Mike'in karşı komşusunun zilini çalarken kalbi deli gibi atmaya başladı. Bir süre bekledi ama kapıyı açan olmadı. *Güzel, tam da istediğim gibi*, diye düşündü. Ne olur ne olmaz diye zile birkaç kez daha bastı. Ardından yere çömeldi ve sırt çantasından alet kutusunu çıkardı. Maymuncuk setini inceleyerek kapının kilidine en uygun olanı seçmeye çalıştı. Malum, bir zamanlar başarılı bir çilingirdi. Maymuncuğu anahtar deliğine sokup dinledi, çevirdi ve hissetti. Önce bir klik sesi, sonra aynı sesin daha güçlüsünü duydu. Evet! Başarmıştı...

* İng. Dalgalı Suların Üzerindeki Köprü. Simon & Garfunkel'in 1970 tarihli albümüyle aynı adı taşıyan şarkısı. (Çev. N.)

Kafasını içeri uzatıp, “Merhaba,” diye seslendi son derece kibar bir ses tonuyla. Doğum gününün olduğu akşam evine hırsız girdiğini sanıp nasıl korktuğunu anımsadı. Aynı şeyin başkasının başına gelmesini istemediği için evde kimsenin olmaması için dua etti. Çünkü orada bulunma amacı birini korkutmak ya da birine zarar vermek değildi. Arthur’un tek istediği doğru ve adil olduğuna inandığı şeyi yapmaktı.

Evin planı Mike’ın dairesinin aynadaki yansıması gibiydi. İlk iş olarak bir sandalye alıp kapı kulpunun altına koydu. Aniden biri eve gelirse bu ona zaman kazandıracaktı. Daire apartmanın ikinci katında olduğu için pencereden atlamayı göze alamazdı, çünkü ayak bileği hâlâ tam iyileşmemişti. Ayrıca yetmiş yaşında, yaşlı bir adamdı, jimnastikçi değil. Bu yüzden olabildiğince hızlı olması şarttı.

Evin içinde gezinip kitapların arkasına ve çekmecelere baktı. Mutfak dolaplarının üstünü aramak için parmak uçlarında yükselip eliyle zemini yokladı. Sonra yatak odasına gidip elini çarşafın altına ve yatağın kenarlarına soktu. Onca araştırmasının sonunda birkaç dergiden başka bir şey bulamamıştı. Belki de Mike yanılıyordu, yani Rolex marka altın saatini belki komşusu değil de başka biri çalmıştı, çünkü saat bu evde olsaydı mutlaka bulurdu.

Evin değişik yerlerinde bulunan değerli takı ve eşyalar gözüne şüpheli göründü. Mesela banyodaki pencerenin pervazında birkaç altın zincir vardı. Mutfak masasının üstünde de dizüstü bilgisayarlar duruyordu. Farklı renk ve modellerde özel tasarım el çantaları beyaz yorganın üstüne birazdan fotoğrafı çekilecekmiş gibi özenle koyulmuştu. Bunların bir hayli tuhaf olduğunu

düşünürken komodinin alt rafında duran siyah kutuyu fark etti. Kutuyu açınca içinde altın bir Rolex olduğunu gördü. Saati eline alıp arkasına baktı. Tıpkı Mike'ın tarif ettiği gibi: "Gerald," yazıyordu. Saati hemen cebine koydu, sonra ön taraftaki odaya döndü. Çantasının fermuarını kapatıp sırtına astı.

Tam evi terk etmek üzereydi ki bir ses duydu. Sanki... Sanki bir şey şingirdiyordu. Bunun ne anlama geldiğini anlaması sadece bir saniye sürdü. Anahtarlar... Biri anahtarını deliğe sokmaya çalışıyordu. *Aman Tanrım!* Donakalmıştı, şoktan kımıldamıyordu bile... Sadece gözleri fıldır fıldır oynuyor, çaresizce bir çıkış yolu arıyordu.

"Lanet olsun! Kapı sıkışmış," dedi bir adam sesi ve kilidi tekrar çevirmeye çalıştı.

Arthur etrafına bakındı. Sandalye hâlâ kapı kulpunun altında duruyordu.

"Kahrolası kapıyı bir türlü açamıyorum," dedi adam bu kez.

Karşı taraftan cevap gelmeyince Arthur adamın kendi kendine konuştuğunu tahmin etti. Sonra ayak sesleri geldi ve uzaklaştı. Bir zil sesi duyuldu, galiba adam komşulardan birinin kapısını çalıyordu.

Arthur sandalyeyi yavaşça kenara çekti. Kapıyı aralayıp apartmanın içine baktı. Buradan bir an önce çıkması gerekiyordu, ama nasıl? Kapıyı kapatıp pencereye koştu. Yükseklik üç metreden fazlaydı, düşerse kesin bileklerini kırardı. Ancak başka çıkış yolu da yoktu. Ya pencereden atlayacak, ya evde saklanacak ya da geldiği yerden yani kapıdan çıkacaktı. Adamın gardırobu Victoria tarzında küçük bir şeydi. İki büklüm bile olsa oraya sığması imkânsızdı. Pencereden atlarsa da iki

ayağını birden kırma ihtimali çok yüksekti. Bu yaştan sonra iyileşmesi asırlar sürerdi.

O hâlde geriye tek bir seçenek kalıyordu.

Yavaşça kapıyı araladı. Mike'ın komşusuyla burun buruna gelmemek için dualar etti. Mike'ın saatini çaldıysa ve içerideki onca değerli eşyayı yasal olmayan yollardan elde ettiyse, Arthur'a kim bilir neler yapardı? Kapıyı biraz daha açıp kafasını dışarı uzattı. Adam koridorun sonunda dikiliyordu. Keçe gibi saçlarını siyaha boyamıştı. Pantolonu üzerine fazlasıyla boldu, üstündeki atlet de leş gibiydi. Şimdi dışarı çıkarsa adam onu kesin görürdü. Arthur bu yaşta böyle akıl almaz şeylere kalkıştığı için kendine lanet etti. Ne diye bu işe karışmıştı ki? Sonuçta Mike kendi sorunlarını kendisi çözebilirdi, durup dururken burnunu sokmanın ne âlemi vardı? Yine de Rolex'i geri aldığı için içten içe seviniyordu. Hemen bir karar verip uygulamaya koydu. Dışarı adımını attı ve kapıyı arkasından usulca kapattı. O kadar sessizdi ki adamın onu duyma ihtimali yoktu. Kalbi çılgınlar gibi atıyordu. Hatta o kadar hızlı ve gürültülü atıyordu ki kimsenin duymamasına şaşırdı.

Hızlı adımlarla aksi istikamete doğru yürüdü.

"Hey!" diye seslendi adam arkasından. "Dur!"

Arthur hızını arttırdı. Çıkış kapısını görebiliyordu, çok değil birkaç adım sonra bu apartmandan kurtulacaktı. "Hey!" Adam bu kez seslenmekle kalmamıştı anlaşılan, çünkü Arthur arkasından gelen ayak seslerini duyabiliyordu. Aniden bir el omzuna dokundu. "Hey ahbap..."

Arthur korkuyla yüzünü adama döndü. Adam dondurma kutusunun plastik kapağını uzattı. "Sanırım bunu düşürdün."

"Teşekkür ederim." Arthur alet kutusunu hâlâ elinde

tutuyordu. Az önce kapıyı açarken kullandığı aletler de en üstte oldukları için kabak gibi görünüyorlardı. “Şey... Düşürdüğümü fark etmedim.”

“Sorun değil,” dedi adam ancak tam tam geri dönecekken, “Onlar maymuncuk tarzı bir şey mi?” diye sordu.

Arthur kutuya bakarak kafasını salladı. “Evet.” Adamın suratının ortasına bir yumruk indirmesini ya da kolundan tutup apartmana doğru sürüklemesini bekliyordu.

“Harika. Evimin kapısını açamıyorum. Beni içeri sokabilir misin?”

Arthur yutkundu. “Tabii, denerim.”

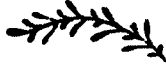
Kapının önüne vardığında bir süre uğraştı, daha doğru-su işi gerçekte olduğundan daha zor göstermeye çalıştı. Kilidi kurcalarken ne kadar uğraştığını ispatlamak için sürekli oflayıp puflamayı ihmal etmedi. Bir süre sonra kapıyı açmayı başardı. “Harika... Sana içecek bir şey hazırlayacağım,” dedi adam. “Yani teşekkür etmek için...”

Arthur, Mike’in adamla ilgili sözlerini hatırladı. Hırsız olduğunu bilmeyen bir insan onu nazik ve cana yakın biri sanabilirdi. Bu yüzden, “Çok iyi olurdu ama gerçekten gitmem gerekiyor,” deyip kibarca teklifi reddetti.

Apartmandan çıkarken adamın kendi kendine söylendiğini duyabiliyordu. Sandalyenin neden orada olduğunu merak ediyordu, çünkü evden çıkarken oraya koymadığından emindi.

Arthur, Mike’a bir not yazıp yanına biraz para koymayı düşündü, fakat Mike’in ne kadar gururlu bir adam olduğunu biliyordu. Bu yüzden saati Mike’in kapısındaki posta yuvasından içeri atmakla yetindi. Saatin paspasın üstüne düşerken çıkardığı ses Arthur için dünyalara bedeldi.

Yolculuk Hiç Biter mi?

“**K**ırk faktör değil mi?” diye sordu Lucy elindeki listeyi kontrol ederek.

“Evet,” dedi Arthur.

“Dudak nemlendiricisi?”

“Tamamdır.”

“Güneş koruma faktörü var mı?”

Arthur lacivert kutuyu eline alıp arkasındaki küçük yazıyı okudu. “Evet, on beş faktör.”

“Hımm,” dedi Lucy. “Bence faktörü daha yüksek olsa iyi olurdu.”

“Sorun olmaz, bu yeter.”

“Bir saniye... Makyaj çantamda duranın kaç faktör olduğuna bakacağım.”

“Gerek yok, bu iyi bence. Daha önce de tatile çıktığımı biliyorsun, değil mi?”

“Ama daha önce hiç bu kadar uzak ve sıcak bir yere gitmedin,” dedi Lucy otoriter bir dille. “Birinin beni arayıp, ‘Üzgünüm, ama babanızı güneş çarptı,’ demesini istemiyorum.”

Arthur konuyu değiştirmeye çalıştı. “Terry’yle sinemaya gittiniz mi?”

Lucy gülümsedi. “ok güzel zaman geçirdik. Cuma günü kasabada açılan yeni restoranda yemek yiyeceğiz. Bu arada o da çocuklara bayılıyor.”

Arthur komşusu Terry’den evine göz kulak olmasını rica etmişti. “Gün boyunca nemli kalması için sabah ilk iş Frederica’yı sulamalısın.”

“Bunu tam beş kez söyledin zaten,” demişti Terry. “Ayrıca her gece perdeleri kapatıp ışıkları açacağım. Bu sayede insanlar senin evde olduğunu düşünecek.”

“Güzel. Bak, bir gün kaplumbağana bakmamı istersen seve seve yardımcı olurum.” O kk ve tuhaf şeyle nasıl baş edeceği konusunda Arthur’un en ufak bir fikri yoktu, ama yine de teklif edince kendini iyi hissetmişti.

“Güneş gözlüğünü koydun mu?” Lucy yine başlamıştı.

“Evet.”

“Dur bir saniye, ben kkken taktığın o gözlüğü m koydun yoksa?”

“Sadece bir tane güneş gözlüğüm var. Çok kalitelidir, ayrıca çerçeveleri kaplumbağa kabuğuna benziyor,” dedi Arthur gözlüğü takarken.

“Bu tarzın hâlâ moda olduğunu sanıyorum.”

Arthur bavulunu kapattı. “Her şeyi aldım, merak etme. Bir şey unuttuysam da havaalanından alabilirim.”

“İyi de sen hayatında hiç havaalanına gitmedin, yani Dan’i yolcu etmek dışında.”

“Ben ocuk değilim.”

İkisi de gülmeye başladı. Bu Lucy'nin ergenlik döneminde en çok kurduğu cümleydi.

"Ciddiyim, baba. Yurtdışında bir ay geçirmek, bu... Çok uzun bir zaman... Hazırlıklı olmalısın. Bu annemle beraber Bridlington'da yaptığınız tatillere benzemez."

"Umarım öyledir," dedi Arthur gülerek. "Çünkü yeni yemekler tadıp yeni bir kültür öğrenmek istiyorum."

"Baba, sen gerçekten çok değiştin. Acaba annem bu hâlini görse ne düşünürdü?"

Arthur güneş gözlüğünü kaldırdı. "Bence çok hoşuna giderdi." Saatine baktı. "Taksi on dakika geç kaldı."

"Daha çok vakit var."

Bu konuşmanın üstünden bir on dakika daha geçince Arthur endişelenmeye başladı. "Onları arayacağım," dedi Lucy ve telefonu alıp mutfağa gitti. "Taksi rezervasyonunu not etmediklerini söylediler. Buraya en kısa zamanda bir taksi gönderecekler, ama şu an şoförlerin hiçbiri müsait değilmiş. İşlerin en yoğun olduğu zaman, bu yüzden buraya gelmesi bir saati bulacak."

"Bir saat mi?"

"Biliyorum, biliyorum... O zaman çok geç olacak. Hemen yola çıkman lazım, çünkü trafikte sıkışırsan... Seni bırakmasını isteyebileceğin biri var mı?"

"Hayır," dedi Arthur, fakat birini biliyordu. Bu kişi hayatı boyunca her konuda güvенеbileceği bir arkadaşydı.

Bernadette'le Nathan on dakika sonra Arthur'un kapısında idi. "Yolu biliyorsun değil mi?" Kapı henüz açılmasa da Arthur gelenin kim olduğunu zilin sesinden anlamıştı. *Zırrr...*

“Tanrım bu zil nasıl oluyor da bu kadar yüksek ses çıkarabiliyor?” dedi Lucy.

Arthur omuz silkip kapıyı açtı.

“Merak etme, Arthur,” dedi Bernadette içeri girerken. Elinde bir poşet vardı. “Yolda yemen için sana sosisli börek yaptım. Nathan seni tam zamanında havaalanına yetiştirecek.”

Nathan başıyla annesini onayladı. Arthur’un bavulu ile küçük seyahat çantasını alıp bagaja koydu. Ardından arabaya binip beklemeye başladı. Lucy’yle Bernadette koridorda dikiliyordu. Arthur kendini iki teyzesi tarafından okula uğurlanan bir çocuk gibi hissediyordu.

“Ben ne zaman bir yere gitsem yanıma kahvaltılık gevrek alırım,” diye ekledi Bernadette. “Gittiğim yerdeki yemekleri beğenmezsem diye.”

Arthur kızına sarılıp öptü. “Sana kartpostal göndereceğim.”

“Göndersen iyi edersin.” Lucy kafasını sallayıp dışarı çıktı. “Seni seviyorum, baba.”

“Ben de seni seviyorum, tatlım.”

Bernadette aşırı duygusallıktan olsa gerek suskun görünüyordu. “Sanırım seni özleyeceğim, Arthur,” dedi.

“İlgilenmen gereken bir sürü ümitsiz vakan daha var.”

“Sen hiçbir zaman ümitsiz vaka olmadın, Arthur. Sadece bir ara yönünü kaybetmiştin.”

“Şimdi ben kimden saklanacağım?”

Bu lafın üzerine ikisi de kıkır kıkır güldü. Arthur ilk kez Bernadette’in gözlerinin zeytin yeşili, içindeki minik noktaların da kahverengi olduğunu fark etti. Bernadette’in hayata dört elle sarılmasını, her daim güçlü, enerjik ve anaç olmasını çok

seviyordu. O, kolay kolay pes edecek bir kadın değildi, hayat karşısına ne çıkarırsa çıkarsın...

“Sakin benden vazgeçme, olur mu?” dedi Arthur. “Hatta ben bile kendimden vazgeçsem bile...” Sarılmak için kollarını uzattı. Bernadette bir an tereddüt etti, ama sonra o da Arthur’a doğru yürüdü. Birbirlerine sarılıp birkaç saniye öylece kaldılar. Bernadette’e daha uzun süre sarılmayı istediğini fark edince buna kendi bile şaşırdı. Bernadette’in bedeni Arthur’un göğsüne tam uymuştu sanki... Sanki olması gereken yer orasıydı. “Bir ay sonra görüşürüz,” dedi Arthur gözleri parlayarak.

“Evet... Bir ay sonra beni göreceksin...”

Nathan trafiğe âdeta hükmediyordu. Çukurlardan kaçıyor, yan yollara giriyor, sarı ışıktan geçiyor... Akla gelebilecek bütün yol taktiklerini ve direksiyon manevralarını biliyordu. Ayrıca ne olursa olsun soğukkanlılığını koruyabiliyordu. Parmağıyla direksiyona vurarak tempo tutuyor ve bir şeyler mırıldanıyordu. İlginçtir ki bugün müziğin sesi çok alçaktı. Hatta Arthur şarkı sözlerini güçlkle duyuyordu. “Endişelenme, seni yetiştireceğim,” dedi Nathan. “Biliyor musun, arkadaşlarım seni acayip kıskanıyor. Herkes keşke benim büyükbabam da Arthur gibi olsa diye düşünüyor, yani senin gibi maceracı ve esaslı. Onlara senin manevi büyükbabam olduğunu söyledim, öz büyükbabam olmadığını bildikleri için...”

Bu Arthur’un oynamaya gönüllü olduğu ve devam ettirmek isteyeceği bir roldü. Döndüğünde bol bol krema, un ve yenilebilen parlak toplardan almaya karar verdi. Belki Nathan bir gün onunla pasta yapmak isterdi.

Arkasına yaslanıp genç adamın kısa sürede ne kadar değiştiğine baktı. Onu ilk gördüğünde saçları ve ilginç kılık kıyafeti yüzünden yargılamıştı. Ancak şimdi ikisi de o günkü insanlar değildi... “Annen şimdi iyi mi?”

“Evet, Tanrı’ya şükür... Onun için öyle çok endişelendim ki, gerçi o hâlimi sen de gördün. Az kalsın on sekiz yaşında bir yetim olacaktım. Tanrım, bu berbat bir şey olurdu. Bu arada annemin yanında olduğun için teşekkür ederim. Gastronomi okumak için evden ayrıldığımda anneme göz kulak olacak birinin olması güzel. İyi ki senin gibi bir arkadaşı var. Bu arada Scarborough çok da uzak sayılmaz.”

“Ben o okula gittim,” dedi Arthur. Modellik yaptığı günü anımsayınca kendi kendine gülümsedi. “Sanat bölümü çok güzel...”

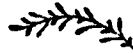
“Annem ve senin için yemek pişirebilirim.”

“Bu harika olur. Yalnız bana badem ezmeli pasta yapmazsan çok sevinirim.”

“Merak etme, ben de ondan nefret ediyorum.”

“Al benden de o kadar. Ancak bunu annene nasıl söyleyeceğimi hiç bilmiyorum.”

“Al benden de o kadar...”

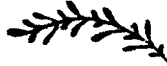
Havaalanı dişçi muayenehanesi gibi aydınlık bir ortamdı. Takı, oyuncak, kıyafet, parfüm ve alkol satan bir sürü dükkân vardı. Arthur dükkânları dolaşıp birkaç bilye, sevimli pelüş bir fil ve bir gezi rehberi aldı. Rehberin ilk sayfasını açtı. Dünya haritasına

uzun uzun baktı. İngiltere'nin koca haritada küçük bir yer kapladığını görünce kendi kendine, "Gezilip görülecek daha çok yer var," dedi.

Kapı numarası anons edilince midesinde çekirgeler zıplıyor gibi hissetti. Sıraya girip pasaportunun kontrol edilecek sayfasını açtı, çünkü böyle yapması gerektiği söylenmişti. Kuyruktaki insanlarla birlikte küçük bir otobüse binip uçağa gitti. Uçağın bu kadar büyük bir taşıt olduğunu hiç bilmiyordu; kırmızı kuyruklu, kemerli burunlu, devasa, parlak, beyaz bir yaratığa benziyordu. Uçağa adımını atınca çok cana yakın sarışın bir genç bayan tarafından karşılandı. Ardından biletinde yazan koltuk numarasını buldu. Yerine oturup kemerini bağladı. Sonra etrafına bakmaya başladı; koltuklarını arayan insanlar, anonslar, öndeki koltuğun cebinde duran bedava dergi... Bunların hepsi onun için yeniydi. Yanına oturan kadın kendisinde iki tane olduğunu söyleyip şişme boyun yastığını vermeyi teklif etti. O esnada uçağın motorları çalıştı. Kabin memurlarının sesli ve görsel betimlemeyle anlattığı acil durum talimatlarını dikkatle izledi. Uçak göğe havalanırken arkasına yaslanıp kolçaklara sıkıca yapıştı.

Artık yoldaydı... Hızla bir sonraki güzergâhına doğru ilerliyordu.

Gelecek

Arthur şezlongun kenarına oturup çıplak ayak parmaklarını sıcacık beyaz kumlara soktu. Krem rengi keten pantolonunun paçalarını dizlerine kadar kıvrımış, bol beyaz gömleğinin tek tarafını da pantolonun içine sokmuştu. Hava bunaltıcı derecede sıcaktı. Bu kadar sıcak altında kendini çok hâlsiz ve uyuşuk hissediyordu. Koltuk altları sıırılsıklamdı, alnı da boncuk boncuk terlemişti.

Yine de bunu sevmişti, yani kendini bir fırının içindeymiş gibi hissetmeyi...

Kıyıya vuran dalgaları, bıraktıkları beyaz köpükleri ve engin maviliği izledi. Çırılçıplak denize girmiş birkaç küçük çocuk birbirlerine su atıyordu. Yakınındaki ahşap teknelere bakınca balıkçıların o gün balıktan yana şanslı olduklarını gördü. Sahil boyunca sıralanmış baraka ve kulübelerdeki barbekülerden yayılan leziz kokuları alabiliyordu. Birazdan rengârenk ve süslü kıyafetlerini giymiş turistler akşam yemeklerini yemek ve şişeden bira içmek için kumsala inecekti.

Güneş yavaş yavaş batıyordu. İç içe geçmiş fuşya ve turuncu kurdeleler misali çizgi çizgi olmuş gökyüzü, Hindistan'ın yerel kıyafetlerini andırıyordu. Palmiye ağaçları muhteşem göğe dokunmaya çalışan eller gibi yükseklerle uzanıyordu. Kulübelerin önüne asılmış eşarplar, pareolar, şallar ve havlular rüzgârda dalgalanınca hareketli bir gökkuşağına benziyordu.

Arthur kalkıp deniz kenarında yürümeye başladı. Sıcak ve ince kumlar ayaklarını gıdıklıyordu. Bir elinde sıkıca tuttuğu fil uğuru, diğerinde de henüz yarısına gelebildiği kitabı vardı. Kitabının adı; *Hindistan Gezi Rehberi*'ydi...

Goa'ya mı, yoksa Avustralya'ya mı gideceğine karar vermek kolay olmamıştı. Ancak hayatının yolculuğunun ilk durağına, yani Hindistan'a gelmek zorundaydı, çünkü her şey Bay Mehra'ya telefon etmesiyle başlamıştı. O telefon sayesinde karısına bakış açısı, daha da önemlisi kendine bakış açısı değişmişti.

Avustralya'ya Lucy'yle birlikte Noel zamanı gidecekler ve bir süre Dan ve ailesiyle zaman geçireceklerdi. Noel zamanı okullar da tatil olduğu için böylesi Lucy için çok daha uygundu.

Elini açınca avucundaki altın fil parladı. Güneş giderek denizin derinliklerine gömülüyordu. Güneşin son ışıklarının vurduğu fil sanki ona göz kırpmıştı. Kulağa ne kadar tuhaf gelse de gördüğü şeyin bu olduğuna yemin edebilirdi. Sonra kendi kendine, "Yaşlanmaya başlıyorsun, Arthur, bak, gerçekte olmayan şeyler görmeye başladın," dedi. Birden bir şey fark etti. Kendi kendine konuşurken, "Yaşlısın," yerine "Yaşlanmaya başlıyorsun," demişti. Yani o yola daha yeni yeni giriyordu.

"Bay Arthur Pepper." En fazla altı yaşında olan küçük bir çocuk ona doğru koşuyordu. Kepçe kulaklı ve siyah saçlıydı. "Babam, çay saati geldiği için eve dönmeniz gerekiyor."

Arthur kafasını sallayıp şezlongun yanına döndü. Sandaletlerini giyip küçük çocuğun peşinden yürüdü. Kırmızı renk, paslı bir motorun yırtık deri döşemesini çiğneyen bir ineğin önünden geçtiler. “Beni takip edin bayım.” Çocuk Arthur’u turkuaz rengi, çok ağır, demir bir kapıdan geçirdi. Büyük bir avluya çıktılar. Evvelki gece geç saatte buraya geldiği için hava çok karanlıktı. Tekrar gelse bulamayabilirdi. Bu yüzden yanında yol gösterecek birinin olması memnuniyet vericiydi, ona eşlik eden küçük bir çocuk olsa bile...

Rajesh Mehra taban kısmı mozaiklerle bezenmiş küçük bir çeşmenin yanında dikiliyordu. Çeşmeden akan su akışkan gümüşe benziyordu. Yuvarlak, küçük bir masanın üstünde gümüş bir demlik ve iki porselen fincan duruyordu. Bay Mehra tepeden tırnağa beyaz giyinmişti ve tamamen keldi. Göz kapakları bir parça düşüktü, gözleri de son derece kibar bakıyordu. “Burada olduğuna hâlâ inanamıyorum, sevgili arkadaşım. Yanımda kalacağın için o kadar mutluyum ki... Güneşlenmek hoşuna gitti mi?”

“Evet, hem de çok... Daha önce hiç böyle bir sıcak görmemiştim.”

“Bazen çok boğucu olabiliyor. Neyse ki şu sıralar o kadar değil. Miriam güneşi çok severdi. Hatta kendini kertenkeleye benzetir, güneşte kemiklerini ısıtmaya bayılırdı.”

Arthur gülümsedi. Aynı şeyi ona da defalarca söylemişti. Güneş yüzünü azıcık gösterse dergisini alıp bahçeye çıkar ve gün ışığının her damlasını tenine çekmek isterdi.

Çaylarını avluda içmeye karar verdiler. “Ben alışkanlıklarına aşırı düşkün bir adamım,” dedi Rajesh. “Mesela çayımı her gün

aynı saatte içerim. Gazetelerimin aynı şekilde katlanmasını severim. Tamı tamına otuz dakika oturup gazete okurum, bir saniye şaşmaz.”

“O hâlde ben rutinini bozuyorum.”

“Hayır, bozmuyorsun. Sen onu geliştirmeme yardımcı oluyorsun. İyileştirme yapmak için bazen şöyle bir silkelenip değişmek lazım.”

Arthur, Rajesh’e kendi rutinlerini ve konfor alanı gibi başlayıp nasıl bir hapishaneye dönüştüklerini anlattı. Tam Bernadette adındaki çok hoş bir bayanın ona bu konuda yardım ettiğini söylemek üzereyken duraksadı. Hayır, bu doğru değildi, çünkü bunu bizzat kendisi başarmıştı. Bilekliği bulan ve Bay Mehra’yı arayan oydu. Hayatındaki köklü değişikliklerin tek mimarı kendisiydi.

“Hatırladığım kadarıyla Miriam pek rutinlerin insanı değildi. Onun hep özgür ruhlu biri olduğunu düşünürdüm,” dedi Rajesh. “Bence o çok özel bir kadındı. Güzel bir hayat yaşadı mı?”

Arthur bir saniye bile tereddüt etmeden, “Evet,” dedi hem de gururların en büyüğüyle... “O çocukken size baktı. Kaplanlarla oynadı. Bir şiire ilham verdi. Çok önemli bir sanat eserine modellik yaptı. Hem de harika bir anneydi. Biz birbirimizi gerçekten çok sevdik. O muhteşem biriydi...”

Rajesh’in çay servisini yapmasını bekledikten sonra çayından bir yudum aldı. Porselen fincan çok kaliteli ve şıktı, üstünde de minik pembe güller vardı. Miriam görse kesin çok severdi.

Arthur’la Miriam hayatlarını ters istikametlerde yaşamışlardı. Miriam gençliğinde renkli, hayat dolu bir kişilikti. Coşku, heyecan ve macera dolu bir sürü şey yapmıştı. Ancak Arthur’la

tanıştıktan sonra durulmuş ve sade bir yaşamın küçük mutluluklarından keyif almıştı. Öte yandan Arthur hayatı boyunca karısı ve çocuklarıyla olmak dışında bir şey dilememişti. Fakat şimdi buradaydı. Ayaklarında sandaletleriyle bileklerine kadar beyaz kuma bulanmış ve hafif bronzlaşmıştı. Bu çok beklenmediği, ama bir o kadar da hayat vericiydi. Onu buralara kadar getiren karısıydı. Onun sayesinde her hücresi yaşam aşkıyla yanıyordu.

“Odasını göstermemi ister misin?”

Arthur kafasını salladı, çünkü boğazında yutkunamadığı bir yumru vardı.

Miriam’ın odası çok küçüktü, yaklaşık iki buçuk metre boyunda ve bir buçuk metre genişliğindeydi. Odada sadece sıradan, ahşap bir yatak ve bir yazı masası vardı. Beyaz alçı sıvayla kaplı duvarlardaki delikler yıllarca asılan resim ve fotoğrafların hatırası gibi görünüyordu. Miriam’ın masada oturduğunu, pencereden dışarı baktığını ve parmaklarının arasında döndürdüğü bilyelerle avluda oynayan çocuklara gülümsediğini hayal etti. Büyük ihtimalle Sonny’ye yazdığı umut dolu mektupları bu masada kaleme almıştı. Eve döndüğünde korkunç şeyler olacağını nereden bilecekti ki?

Arthur pencerenin önünde dikilip gözlerini kapattı. Batan güneşin yüzünü ısıtmasına izin verdi. Ensesi daha şimdiden pespembe olmuş, yanmaya başlamıştı, ama bu bile çok hoşuna gidiyordu.

Tam o esnada cebindeki telefonu titrediydi. “Alo, ben Arthur Pepper. Nasıl yardımcı olabilirim?” dedi telefonun ekranına bakmadan. “Ah, Lucy! İyiyim, merak etme. Tamam, fakat çok uzun konuşmayalım. Buradan cep telefonuyla konuşmak çok

pahalı... Beni merak etme, gerçekten iyiyim. Burası çok güzel... Bay Mehra ile ailesi de çok sıcak ve konuksever insanlar. Annenin genç bir kızken burada olduğunu gözümde canlandırabiliyorum. Bence burada yaşarken kendini çok mutlu ve özgür hissetmiştir. Güzel havanın ve doğanın ortasında gelecekte onu bekleyen güzel günleri düşünüp hayaller kurmuştur. Tıpkı senin şimdiki hâlin gibi... Hatta tıpkı benim şu anki hâlim gibi... Yaşadığımız her anın tadını çıkarmalıyız, çünkü annen böyle yapmamızı isterdi. Tamam, sonra görüşürüz tatlım. Sesini duymak çok güzeldi. Seni seviyorum.”

Telefonu tekrar cebine koydu. Sonra dudaklarında küçük bir tebessümle fil uğurunu yatağın üstüne, gerçekten ait olduğu yere bıraktı. Ardından avluya döndü. “Az önce kızım aradı. Benim için çok endişelenmiş.”

“Önce biz çocuklarımız için endişeleniyoruz, sonra onlar bizim için endişeleniyor,” dedi Rajesh. “Hayatın döngüsü böyle... Tadını çıkar.”

“Evet, öyle yapıyorum.”

“Miriam’la birlikte her gün yürüyerek köye gittiğimizi biliyor muydun? Sıcacık bir ekmek alır, tam ortasından bölerdik. Eve önene kadar da yiyip bitirirdik. Bir gün ona aşkımı itiraf ettim. O kadar tatlıydı ki... Anlayış ve hoşgörüsü karşıladı. Bana iyüyünce hayatımın aşkıyla karşılaşacağımı ve bunun gerçek bir aşk olacağını söyledi. Haklıydı tabii... Kendisinin de hayatının aşkını bulmayı ümit ettiğini söyledi. Sonra da, ‘Ben sadece bir kez evleneceğim. Çünkü bu çok ciddi bir şey... Hayatımın nuna kadar birlikte olmak istediğim adamla evleneceğim,’ dedi. Priya’yla tanıştıgımda Miriam’ın söylediklerini hatırladım.

Gerçek aşkı bulduğumu yüreğimin derinliklerinde hissediyordum. Miriam'ın da gerçek aşkı bulmasını diledim. Gördüğüm kadarıyla seninle tanıştığı zaman bulmuş. Kalbinin sesini dinleyip onun gösterdiği yoldan yürümüş.”

Arthur gözlerini kapattı. Dan ve Lucy'nin oturma odasına yapıştırdığı onlarca fotoğrafı gözünün önüne getirdi. O fotoğraflarda Miriam'ın çok mutlu olduğunu ve gülümsediğini görmüştü. Sonny'ye yazdığı mektupta da kendisiyle ilgili satırları okumuştı. “Onun hayatının aşkı olduğum için gurur duyuyorum, çünkü o da benim hayatımın aşkıydı. Bence o hayal ettiği gibi bir hayat yaşadı.”

Rajesh başıyla onayladı. “Hadi gel, biraz yürüyelim.”

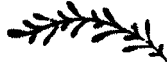
İki adam deniz kenarında yürüdü. Arkalarında uzanan kumsalda sıra sıra ateşler yanıyordu. Barbeküde yapılan balıkların enfes kokusu havaya sinmişti. İki köpek de birkaç adım geriden onları takip ediyordu. Arthur sandaletlerini çıkarıp denizin ayak parmak uçlarını öpmesine izin verdi.

“Miriam'a...” dedi Rajesh çay fincanını havaya kaldırarak.

“Benim muhteşem karıma,” dedi Arthur da...

Sonra masmavi denizin kenarında durup turuncu renkteki göğün, ufuktaki güneşle beraber denizin maviliklerine karışmasını izlediler. Ancak güneş ertesi sabah yeryüzüne yeniden göz kırpacak, sıcaklığıyla bedenleri ve ruhları ısıtacaktı. Bu bir döngüydü. Tıpkı hayat gibi...

Teşekkür

Öncelikle anlayışı, engin bilgisi ve sevecenliği için muhteşem ajansım Clare Wallace'a teşekkür etmek istiyorum. Bana hep çok sıcak davranan ve desteklerini esirgemeyen Darley Anderson'ın bütün çalışanları... Sizlere de çok teşekkür ederim. Özellikle Mary Darby, Emma Winter ve şirkete ismini veren sevgili Darley... Her zaman hızlı geri bildirim veren Vicki Le Feuvre sana da müteşekkirim.

Her kitabın arkasında başarılı bir editör vardır. Ben de bu editörlerden ikisiyle tanışma ve çalışma fırsatı bulduğum için çok şanslıyım. İngiltere'deki editörüm Sally Williamson ve Amerika'daki editörüm Erika Imranyi... Dikkatiniz, yaratıcılığınız ve Arthur'u desteklediğiniz için size minnettarım. Çok özel bir teşekkür de İngiltere'deki evini Arthur'a veren Sammia Hamer'a gitsin.

Harlequin Mira ve Harper Collins'in harika çalışanları sizleri de unutmam mümkün değil. Alison Lindsay, Clio Cornish, Nick Bates ve Sara Perkins Bran başarılı işler çıkaran onca isim arasında ilk aklıma gelenler.

Kitabımın ilk taslağını şikâyet etmeden okuyan sevgili arkadaşlarım Mark R F, Joan K, Mary McG ve Mags B... Yanımda olduğunuz için kalpten teşekkürler.

Bana kitapları ve okumayı sevdiren sevgili annem Pat ve babam Dave... Siz olmasaydınız bunların hiçbirisi gerçek olamazdı!

Bu yolculuğun her safhasında beni yürekten destekleyen Mark ve Oliver'a da kocaman teşekkürlerimi sunarım. İhtiyacım olduğu her an yanı başımda olduğunuz ve hayallerimin gerçekleşebileceğine beni inandırdığınız için...

Son olarak da cesaretine ve mizah anlayışına hayran olduğum sevgili arkadaşım Ruth Moss'a teşekkür etmek istiyorum, iyi ki varsın...

“Üzerinden onca zaman geçmiş olmasına rağmen, yokluğuna bir türlü alışamadığımı fark ettim. Geceleri hâlâ sık sık uyanıyor, yalnızlıkla ürperiyor ve bir koza misali kuş tüyü yorganıma sarınıyorum. Sensizken sürekli üşüyorum. Sabah uyandığımda yanımda olmadığını gerçeğiyle bir kez daha yüzleşmemek için içimden uyumak bile gelmiyor. Korkuyorum... Sensizliğe alışmaktan ve seni unutmaktan çok korkuyorum.

Yine de her şeye rağmen seni affediyorum, Miriam! Bak, ben hâlâ buradayım, hâlâ yaşıyorum. Keşke sen de hayatta olsaydın, keşke hâlâ yan yana olsaydık. Ama yoksun, sen artık yaşamıyorsun. Bu, beni kahrediyor fakat yaşamaya mecburum. Canım ne kadar yansa da yaşamak istiyorum!”

Arthur Pepper, sıradan ve basit bir hayat yaşıyordu. Her sabah yedide kalkıyor, bir gün öncesinden hazırladığı kıyafetleri giyiyor ve çok sevdiği eğretili otu Frederica'yı suluyordu. Tüm bunlar vefat eden karısı Miriam'ın yokluğu ile baş etmek için tutunduğu rutinlerinin bir parçasıydı. Ancak günün birinde karısının eşyaları arasında bir uğur bilekliği bulunca, hayatı sonsuza dek değişti. Böylece karısı Miriam'ın, onunla tanışmadan önceki gizemli hayatının esrarını çözmek üzere Hindistan'dan Paris'e uzanan efsanevi yolculuğu da başlamış oldu.

Phaedra Patrick'in büyüülü kaleminde hayat bulan *Senden Sonra Bir Gün*, yediden yetmişe herkesin okuması gereken bir başyapıt. Elinizdeki zamanın kıymetini ve mucizeler için asla geç olmadığını hatırlatacak umut dolu bu hikâye, yüreğinizi sıcacık bir yorgan gibi sarıp sarmalayacak.

₺20.00

